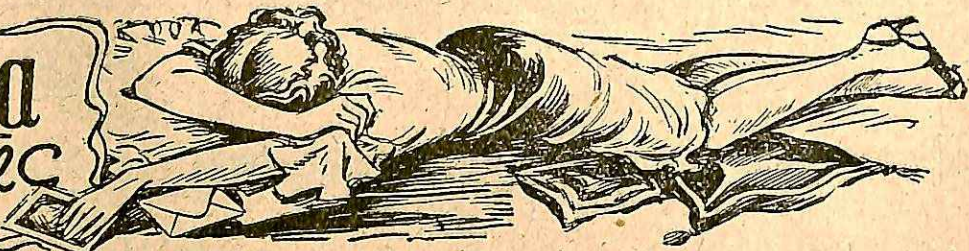

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Τὰ δράματα τῆς καρδιάς

Ἡ ερπατοῦσε κάτω ἀπ' τὰ μεγάλα δέντρα, πού εἶχαν ἀρχίσει νὰ σκεπάζονται μέ φύλλα, ἀκολουθώντας τοὺς ἐλιγμούς τοῦ ρυακίου ἀνάμεσα σὴν πράσινη χλόη. Ἀπὸ μακριὰ ἀκούγονταν οἱ τρίλιες ἐνὸς ἀηδονιῦ.

Ἡ κοπέλλα κρατοῦσε μιά μαργαρίτα καὶ τὴν ξεφύλλιζε σιγά-σιγά. Ὁ Λουσιέν, κρυμμένος πίσω ἀπὸ τοὺς θάμνους, τὴν κύτταζε μὲ θαυμασμό. Πόσο ὡμορφὴ τοῦ φαινόταν, καθὼς μαδούσε τὸ λουλουδί, πού τὰ πέταλά του πετοῦσαν στὸν ἀέρα, παίρνοντας μαζί τους τὶς χίμαιρες καὶ τὶς ἀμφιβολίες τῆς!

Ὁ νέος παρακολουθοῦσε ἀχόρταγα τὶς χαριτωμένες κινήσεις τῆς. Εἶχε μιά χάρι ἀγγελική, ἀνεπιτήδευτη, μιά ματιά ἀγνή καὶ θαδεῖα, πού ἐξεφράζε γλυκεῖα μελαγχολία, ρωμαντισμὸ καὶ μυστικισμὸ. Ὡστόσο στὰ χεῖλ τῆς πλανιόταν ἕνα παιδιαστικό, φαίδω χαμόγελο.

Ὁ Λουσιέν σκέφθηκε νὰ παρυσιασθῇ, γιὰ ν' ἀπολαύσῃ τὸ θέαμα τῆς ἀμνηχανίας τῆς, καθὼς θὰ διέκοπτε τὰ αἰσθηματικά της ἐνέια. Τὴ στιγμή ἐκείνη ὁμως, ἔφτασε στ' αὐτιά του ἡ μελωδικὴ φωνή τῆς, πού συνάδευε τὸ ξεφύλλισμα τῶν τελευταίων πετάλων τῆς μαργαρίτας:

— Θὰ πεθάνω αὐτὴ τὴν ἀνοιξί... τὸ καλοκαίρι... τὸ φθινόπωρο... τὸ χειμῶνα.

Ὁ νέος βῆκε ξαφνικά ἀπ' τὴν κρούτη του. Ἡ Μάρθα ἀνασκήρτησε.

— Ἀχ, μὲ φοβίσαιτε! εἶπε χαμογελώντας.

Ὁ Λουσιέν τῆς ζήτησε συγγνώμην.

— Τί σὰς πληροφόρησε; τὴ ρώτησε, δείχνοντάς τῃ τὸ μαδημένο λουλουδί πού ἐξακολουθοῦσε νὰ κρατᾷ.

Ἐκείνη κοκκίνισε, ἀλλὰ δὲν ἀπάντησε. Προχώρησαν λίγο μαζί. Ἐπειτα ὁ νέος ξαναεῖπε: — Γιατί ρωτᾷς τὸ λουλουδί γιὰ τόσο θλιβερά πράγματα;

— Δὲν εἶνε θλιβερός ὁ θάνατος, ἀφοῦ βάσει τέρας σὴν ἀνιστᾷ ζωὴ μας, ἀπάντησε ἡ κοπέλλα. Ἐνῶ τουλάχιστον τὸν βλάπτει ἀπολύτως.

Μιλοῦσε μὲ τόση ἀπλότητα, ὥστε δὲν μπορούσε ν' ἀποδώσῃ κανεὶς στὰ λόγια τῆς προσπάθειά ἢ φιλαρέσκεια. Ὁ Λουσιέν ἐνοιωσε σὰν νὰ ξαναγεννιόταν ἡ καρδιά του καὶ κυριεύθηκε ἀπ' τὸ φλογερὸ πόθο νὰ ξαναδώσῃ τὴ ζωὴ σὴν ψυχὴ ἐκείνη, πού τὸ κενὸ τὴν ἔκανε νὰ ἐπιθυμῇ τὴν ἀνυπαρξία...

Ἦταν τὸ πρῶτο ἀληθινὸ αἰσθηματὶσμὸς τῆς καρδιάς του, καὶ τοῦ ἀφαίρουνε ὅλο τὸ θάρρος του. Δειλός, σὰν πρωτόπειρος ἐφήβος, μόλις τολμοῦσε νὰ τὴν κυττάξῃ... Ὅταν βρισκόνταν μόνοι, περπατοῦσαν σιωπηλοί, χωρὶς νὰ τολμᾷ καν νὰ τῆς περριπῇ τὸ μπράτσο του.

Ἡ ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ ΤΗΣ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΣ

Καταλάβαινε ὥστόσο πὼς κέρδιζε τὴν καρδιά τῆς. Τῷ δέλεπε στὰ μάτια τῆς, στὰ λόγια τῆς, σὴν συμπεριφορὰ τῆς...

Ἐνα μυρωμένο δειλινὸ, συναντήθηκαν πάλι σὴν ὄχθ τῶν ρυακίου. Ἀντάλλαξαν μερικές φράσεις συνηθισμένες, κοινές, ἐνῶ οἱ ψυχές τους φιλιόνταν γλυκά. Ὁ Λουσιέν ἦταν δειλός, συγκινημένος... Τί θάκανε; Ὁρατοῦσε τὰ πόδια τῆς καὶ θὰ τῆς ἔλεγε: «Ἀγαπώμαστε, γιατί νὰ τὸ κρίνωμας;»... Ὁχι, οἱ πραγματικὰ ἐρωτευμένοι δρῶντες τὸς λεπτότητες! Δίχως καν νὰ τολμήσῃ ν' ἀγγίξῃ τὸ χεῖρ τῆς, ὁ νέος τῇ ρώτησε ψιθυριστά:

— Θέλεις ἀκόμα νὰ πεθάνῃς, Μάρθα;

Εἶχε χλωμίσει, ἔτρεμε, ἀκουμποῦσε σ' ἕνα δέντρο. Ἡ Μάρθα κατάλαβε.

— Ὁχι! ἀπάντησε σιγά, ὥστε ἐκεῖνος μάντεψε μᾶλλον τὴν ἀπάντησιν ἀπ' τὴν κίνησιν τῶν χειλιῶν τῆς.

Τὰ δάχτυλά τους συναντήθηκαν καὶ σφίχθηκαν μὲ πάθος. Ἀπὸ κάποια συστολή, πού ἐμπνέει ἡ ἀληθινὴ ἀγάπη, κανεὶς τοὺς δὲν τὸλμησε νὰ προσθέσῃ ἄλλη λέξι. Τὸ γλυκὸ ἄρωμα τῶν λουλουδιῶν γεννοῦσε μυστηριώδεις ἀνατριχίλλες στὸ κορμί τους. Κι' οἱ ψυχές τους ἀντάλλαζαν τὸ ἀτελείωτο φιλὶ τῶν ἀγγέλων...

Πόσο δίκιο εἶχε ἡ μικρὴ — Διάξε τὶς σκοτεινὲς αὐ-

Οἱ Αἰῶνες τοῦ Γερο-Παρατατικού

Ἐπιχειρήσεις

Ρέπων μεγάλως, ὡς γνώστον, πρὸς τὰς περιπετείας, καὶ πρὸς τὰς πάσης φύσεως τρελλώδεις ἀμαρτίας, πρὸς δὲ τὸν κύκλον τὸν ἐνὺν τῆς δόξης διαγράφων μετέβην δίκην γόητος εἰς...

Ἀφοῦ λοιπὸν ἐβάδισον ἐν μέσω πληρῶν σκότους, σκεπτόμενος ἐπιτυχίης φελογερούς ἐρώτους, ἐκάθισον νοητικῶς ἐν ὄψει τοῦ θαύματος, ἔχον ἐν νῷ τὴν εὐρεσιν ἐρωτικῆς... θρησμάτος. Καὶ ὦ! Θεοί! ὦ! Ἀπολλοῦ! ὅποια εὐκαιρία πλησίον μου ἐκάθητο νεανίης ἡ κυρία, φέρουσα φοῦσταν παρδαλὴν — ὡς εἶδον ἐν τῷ σκότει — καὶ κνήμας λίαν τορνευτάς, ὠραίας δηλονότι.

Ὅθεν ἀφοῦ ἐθαύμασον τὴν παρακαθημένην, καὶ φανταζόμενος αὐτὴν τρισκεχαριτωμένην, ἔλαβον τὴν ἀπόφασιν — ἵνα δοθῇ ἡ λύσις ν' ἀρχίσω τὸ ταχύτερον κρυφάς... ἐπιχειρήσεις.

Ἐχον δὲ καταπληκτικὴν εἰς τὰ τοιαῦτα περὶ (ραν, ἐπιτηδεῖας ἔφερον τὴν δεξιάν μου χεῖραν, κι' ἐθάψουν τὴν ἀγνώστον, τὸν τρυφερόν (μδουμδουκίον, ὅτε ἐδέχθη παρ' αὐτῆς σφοδρότατον... χα(στούκον).

— Συγγνώμην! ἐπιθύρουν μετὰ φωνῆς τρε(μούσης,

καὶ ἀναφθέντων ξαφνικῶς τῶν φώτων τῆς αἰ(θούσης, τί θέαμα! τί κεραμῖς! ἀλλοί! ὁ φοικαρεῖς ἐκείνη ἦτο — ἀτυχῶς — Σκωτσέζος... δε(κανεύς!

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

τὲς ιδέες! Εἶδες ὅτι ὁ γιατρός σὲ θρῆκε σήμερα πολὺ καλλίτερα...

— Εἶνε ἡ τελευταία ἀναλαμπή, Λουσιέν...

Καὶ ἔξασσε σὲ λυγμούς, μὴ μπορώντας πιά νὰ μιλήσῃ. Ὁ Λουσιέν προσπάθησε νὰ κρύψῃ τὸν πόνο του καὶ νὰ τὴν καθιστάσῃ. Ἐσκυψε καὶ τὴν ἔσφιξε μὲ πάθος σὴν ἀγκαλιά του.

— Ὁχι! Ὁχι! φώναξε ἐκείνη ἀπελπισμένα. Δὲν θέλω νὰ πεθάνω! Ὁχι, γιατί νὰ περιφρονῇσώ ἄλλοτε τὴ ζωή;... Συχώρεσέ με, θεέ μου, κάν με νὰ ζήσω!...

Ὁ νέος ἐνοιῶθε νὰ σαλεύουν τὰ λογικά του... Ἡ Μάρθα κατέβαλε μιά ὑστατη προσπάθεια, καὶ, μὲ τὸ στόμα τῆς στὸ στόμα του, τοῦ εἶπε ἀκόμα: — Λουσιέν... Λουσιέν μου... πάρε με ἀπὸ δῶ... νὰ μὴν πεθάνω... Θέλω νὰ ζήσω... γιὰ σένα!... Μοῦ τὸ εἶχε πῇ ἡ μαργαρίτα πὼς θὰ πεθάνω αὐτὸ τὸ χειμῶνα!...

Τὰ μάτια τῆς ἔκλεισαν, ἡ καρδιά τῆς ἔπαψε νὰ χτυπάει κι' ἡ ψυχὴ τῆς πέταξε, μὲ τὸ τελευταῖο ἐκεῖνο φιλί... Κ. ΣΕΖΑΡ

Τὸ σημαντικώτερο γεῦμα τῆς ἡμέρας

Τὸ σημαντικώτερο φαγητὸ εἶνε τὸ πρόγευμα. Γιατί τὸ μεγαλύτερο μέρος του χωνεύεται καὶ ἀφομοιώνεται κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ἡμέρας, ὁπότε τὸ σῶμα ὑφίσταται τὴ σοβαρώτερη φθορά καὶ ἔχει συνεπῶς ἀνάγκη τροφῆς γιὰ νὰ τὴν ἀναπληρώσῃ. Τὰ γεγόμενα πειράματα ἀπέδειξαν ὅτι τὸ σῶμα ἀφομοιώνει ἕνα μέγιστο μέρος ἀπὸ τὸ πρόγευμα καὶ ἕνα σημαντικό μέρος ἀπὸ τὸ γεῦμα.

Ἀντίθετα, ἡ ἐσπερινὴ τροφὴ χωνεύεται κατὰ τὴν ὥρα τοῦ ὑπνίου. Τὸ σῶμα δὲν καταναλίσκει τότε δυνάμεις καὶ συνεπῶς δὲν αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκη νὰ ἀφομοιώσῃ τὴν τροφήν. Τὰ στοιχεῖα αὐτὰ πηγαίνουν, λοιπὸν, χαμένα κατὰ τὸ μεγαλύτερο μέρος τους.

Ἡ ἰδέα ὅτι μποροῦμε ν' ἀναπληρώσωμε τὸ πρόγευμα καὶ τὸ γεῦμα μὲ ἕνα χορταστικὸ δείπνο εἶναι σφαλερή. Γιατί τὸ σῶμα μας ἐλάχιστον ἐπωφελεῖται ἀπὸ τὰ θρεπτικὰ στοιχεῖα πού περιέχονται στὸ βραδυνὸ φαγητὸ.

Τὸ ζήτημα αὐτὸ εἶνε ἰδιαίτερος σημαντικὸς γιὰ τὰ παιδιά. Συνήθως, μὲ τὴ βία νὰ τρέξουν τὸ πρῶτὸ σκολεῖο δὲν προγευματίζουν καὶ οἱ γονεῖς τῶν προσπαθοῦν νὰ τὰ κάνουν ν' ἀναπληρώσουν τὸ πρόγευμα μὲ ἄφθονο φαγητὸ κατὰ τὸ μεσημέρι καὶ τὸ βράδυ. Ἀλλὰ τὸ σῶμα τῶν ἀνείναι πιά νὰ ἀφομοιώσῃ τὶς προσλαμβανόμενες τροφές, γιατί δὲν αἰσθάνεται τὴν ἀμεση ἀνάγκη τῶν. Ἐτσι, τὰ παιδιά αὐτὰ γίνονται ἀσθενικά καὶ ἀτροφικά.

Φωτισμένα παράθυρα

Παράθυρα πού τῆς ζωῆς, εἰσαίτε ἡ αὐλαία, κρύβετε δράματα πολλὰ καὶ δάκρυα καὶ ζήλειες καὶ σὰς ἀνοίγει τὸ πρῶτὸ μιά φάτσα νυσταλέα καὶ λένε τόσα μυστικά οἱ πονηρές σας γρύλλιες.

Ἐνα παράθυρο κλειστὸ, ἔχει πολλὴ σαγήνη κρύβει βουβὰ μυστήρια καὶ θέλγει μὲ μαγνήτη.

Πίσω ἀπὸ τὸ παράθυρο, τὰ πάντα ἔχουν γίνεῖ, ὅσα μποροῦν νὰ γίνουνε, συνήθως, μὲς τὸ σπίτι.

Ἐνα κλειστὸ παράθυρο! Ἀραγε τί νὰ λῆ; Νὰ δίνονται πίσω ἀπ' αὐτὸ «δυὸ ἀσπασμοὶ παρβένου; Νὰ... ντύνεται κάποια μικρή; Ἡ μιά μαννούλα κλαίει; Ἡ ἄρρωστος πεθαίνει;

Ὡς τόσο ἂς μὴ σκεπτόμαστε ποτέ μας θλιβερά. Ὑπάρχουν εὐθυμίες σκηνές καὶ γεγονότα χιλιά. Στὴν ἀδιακρισία μας νὰ δώσουμε χαρὰ, ἂν βάλουμε τὸ μάτι μας κρυφὰ πίσω ἀπ' τὴ γρύλλια

Πολλές φορές τῇ νύχτ' ἀργὰ τὶς γειτονιὲς ἐγύρισα κι' εἶδα ἀπ' τὶς γρύλλιες, τῆς ζωῆς τὸν κινηματογράφου πού ἔρωτα ὀρκίζοντοσαν, βεβαίως, «ὡς τὸν τάφο», καὶ πόθους ἐπλημμύρισα κι' ἀρώματα ἐμύρισα — κι' εἶδα καὶ γκρίνιες καὶ σκηνές, πού ὁμως δὲν τὶς γράφω!

Κυττάτε κάποιο νεαρό πού τώρα πῆρε πρᾶτιγο κι' ἀρχίζει μὲ τὸ δουλικὸ ἐρωτικὴ καριέρα καὶ τὸ μαμπα: ἀπόστρατο καὶ γέρο ὑποστράτηγο πού μὲ ματιές κι' αὐτὸς γλυκὲς κυττάει τὴν καμαριέρα πού μὲ ματιές κι' αὐτὸς γλυκὲς κι' ὁ γυιὸς κι' ὁ στρατηγὸς κυττάει. Φεύγ' ἡ μαμά, φεύγει κι' ὁ γυιὸς κι' ὁ στρατηγὸς τρέχουν τὰ σάλια τῆς τρελλῆς ἐρωτικῆς τοῦ πεινάς καὶ τρέμοντας, τὸ δουλικὸ, ἀμέσως τὸ βουτᾷ, καὶ γίνετ' ἡ ἐμφάνισις, γοργὰ τῆς στρατηγίνας! — Δὲν ντρέπεσαι, κρονόληρε, — Ἐγώ. Εἰμ' ἠθικός!

— Καὶ πὼς φιλοῦσες τὴν μικρή; — Μονάχα... πατρικῶς! — Μοῦ κάνει ἐκείνη ἐπὶ θεοῖ κι' ὁ δόλιος στρατηγὸς τοῦ κάνει ἐκείνη ἐπὶ θεοῖ κι' ὁ δόλιος στρατηγὸς μπροστὰ στὸν πιάτων τὶς «ριπές». — συμπάτωσέτα ὡ γορ. (γῶς!)

τὸ διπλὸν τὸ «ἀπαρτμάν», οἱ σύζυγοι κι' ὁ φίλος, — Τὸ «τρία τὸ ἱφενικό» πού φαίνεται προδότης καὶ κάτω ἀπ' τὸ τραπέζι τους... φλερτάρουνε τὰ πόδια. — Μὰ εἰσαὶ ἡ καλλίτερη. Κωστάκη μου, παρέα! — Κι' ὁ φίλος τότε μειδιά κι' ἔκλεινε τὸν κυττάει. — Μὲ πάτησες! — Σ' ἀπάτησα; — Μοῦ τάραξες τὸν κάλο! — Ἀ, εἶπε πῆς! — Καὶ ἡσυχ. — Ξαναπατάει τὸν ἄλλο!

Ἐν ἄλλο διαμέρισμα, κάποια μικρὴ σὰν ἔρωσ κυττάει γλυκὰ τὸ σύζυγο πού ὁμως εἶνε γέρος. Αὐτὴ κομψὴ καὶ ἀνεγκλιεῖς τοῦ κάνει κάθε νάζι κι' αὐτὸς «ἔχει μεσάνυχτα κι' ἡ φύσις ἡσυχάζει» τὸ ρίχνει στὸ ροχαλτὸ καὶ στὸ ἀπάνω πάτωμα ἐμπνέει πέντε άτομα ἐμπνέει τοὺς βλαστήμιες νὰ φωνάζῃ! — Ἐμπνέει τοὺς βλαστήμιες νὰ φωνάζῃ! — Ἐμπνέει τοὺς βλαστήμιες νὰ φωνάζῃ! — Ἐμπνέει τοὺς βλαστήμιες νὰ φωνάζῃ!

Ἐν ἄλλο πάλι «ἀπαρτμάν» — παρτὸν, ἡ μάλλον «σῶρον» — κι' ἀρχίζει ὁ καθένας τοὺς βλαστήμιες νὰ φωνάζῃ! — Ἐμπνέει τοὺς βλαστήμιες νὰ φωνάζῃ! — Ἐμπνέει τοὺς βλαστήμιες νὰ φωνάζῃ! — Ἐμπνέει τοὺς βλαστήμιες νὰ φωνάζῃ!

Παράθυρα πού τῆς ζωῆς, εἰσαίτε ἡ αὐλαία, κρύβετε δράματα πολλὰ καὶ δάκρυα καὶ ζήλειες καὶ σὰς ἀνοίγει τὸ πρῶτὸ μιά φάτσα νυσταλέα καὶ λένε τόσα μυστικά οἱ πονηρές σας γρύλλιες.

Παράθυρα πού τῆς ζωῆς, εἰσαίτε ἡ αὐλαία, κρύβετε δράματα πολλὰ καὶ δάκρυα καὶ ζήλειες καὶ σὰς ἀνοίγει τὸ πρῶτὸ μιά φάτσα νυσταλέα καὶ λένε τόσα μυστικά οἱ πονηρές σας γρύλλιες.

Ι. ΑΘΗΝΑΙΟΝ

ΜΥΡΤΑΛΗ

11ον Τάλεμα με πάθος αυτά τα λόγια ο Κλέαρχος, σπαρασσόμενος, κάθε τόσο σαν να κοβόταν η φω- νή του από το κλάμμα.

«Η Μυρτάλη έσφιγγε τα χέρια της τόσο που τα νύχια της χάνονταν στις χούφτες της. Άνάσαινε λαχανιασμένη κι έβαζε όλη τη δύναμη της ψυχής της για να μη γείρει στην άγκαλιά του να παραδοθεί, να κλεί- ση τα μάτια της και να πεθάνει. Άν δεν ήταν Χριστιανή θα τόκανε. Γιατί έτσι τσακισμένη στο σώμα, δεν θα είχε τη δύ- ναμη να πολεμήσει τον έαυτό της, τις αϊ- οθήσεις που φλογίζονταν στα λόγια του και της θόλωναν το νου.»

Προσπάθησε να κάνει σταθερή τη φωνή της και να του αποκριθεί:

— Κλέαρχε, φαντάζομαι πως λές αλή-θεια ότι μ' αγαπάς. Μά η αγάπη σου με τρομάζει. Ήσουν παρ' όταν με μαστί- νωσαν;

— Ναί, αποκρίθηκε σιγά εκείνος. Σκέπασε το πρόσωπό της με τα χέρια της η κοπέλλα.

— Τι φοίη! Τι ντροπή! Ψιθύρισε κι' οι λυγμοί της τράνταζαν το στήθος. Έκανε να τη χαϊδέψει απαλά ο Κλέαρ-χος. Μά αυτή τραβήχτηκε από κοντά του. Τα μάτια της σπίλιζαν τώρα θυμωμένα.

— Βάσταξε η καρδιά σου να ιδής να με μαστιγώνουν; φώναξε. Νά δής πως ντροπίσαν μια παρθένα; Πως τη γύμνω-σαν; Πως τη χτύπησαν; Βάσταξε η ψυχή σου! Και λές πως μ' αγαπάς;

— Πιστεύε με, Μυρτάλη...

— Πιστεύω πως έχεις καρδιά τίγρεως μέσ' στα στήθεια σου κι' όχι καρδιά άν-θρώπου.

— Πιστεύε με... Πονούσα όσο πονού-σες εσύ.

— Και γιατί δεν τους εμπόδιζες;

— Έσκυψε ο Κλέαρχος το κεφάλι του. — Συχώρα με, Μυρτάλη! Γιατί είμαι ένας έλεεινός. Γιατί νόμισα πως ο πόνος θα σ' έκανε να λυγίσεις. Γιατί σ' αγαπώ κι' η αγάπη μ' έχει τρελλάνει... Γιατί θα μπορούσα να σε σκοτώσω και μετά να σκοτωθώ!...

— Αναστένανε η κοπέλλα.

— Κλέαρχε, είπε θλιμμένη, δεν την κα-ταλαβαίνω τέτοια αγάπη. Άρση με να πεθάνω. Αυτό είναι το μόνο που σου ζητώ.

«Θά σε σώσω και παρά τη θέλησί σου!»

Σηκώθηκε το παλληκάρι. Πήρε ένα ύ-φος σοβαρό και θλιμμένο.

— Μυρτάλη, είπε, άς μη μιλούμε πιά για την αγάπη μου. Δεν θα μπορέσης πο-τέ να την καταλάβεις. Άς μιλήσουμε όμως για σένα. Δεν θέλω να σ' αφήσω να σε σκοτώσουν.

— Τότε, πές να μ' αφήσουν ελεύθερη.

Αυτό θα είνε το μόνο που θα με κάνει να συγχωρήσω το τόσο κακό που μου κάνεις.

Στριφογύρισε τα χέρια του απελπισμέ-νος ο Κλέαρχος.

— Δεν μπορώ, Μυρτάλη. Αυτό δεν είνε τώρα στο χέρι μου. Για να βγής από δω μέσα, πρέπει να ιδούν οι φρουροί τη σφραγίδα του αυτοκράτορα.

— Γιατί μ' έφερες εδώ; Βόγγηξε με σπαραγμό η παρθένα.

— Ο Κλέαρχος έπιασε το κεφάλι του με τα δυο του χέρια.

— Γιατί σ' έφερα εδώ, Μυρτάλη; απάν-τησε με απόγνωση. Ποιός θεός με τύφλω-σε; Κι' εγώ δεν μπορώ να καταλάβω.

— Όστε είμαι χαμένη;

— Όχι, όχι. Δεν θα σ' αφήσω να χα-θής. Μά πρέπει κι' εσύ να με βοηθήσεις.

— Τι ζητάς πάλι από μένα, Κλέαρχε;

— Νά γίνης γυναίκα μου κι' άς μη μ' αγαπάς, Μυρτάλη. Τότε, θα πάω στο Νέ-ρωνα και θα του πω ότι θέλω να κάνη χάρι-στη γυναίκα μου.

Τόν κύτταξε με μάτια θλιμμένα.

— Αυτό το ξέρεις πιά πως δεν μπορώ να το δεχτώ.

— Τότε ένα μονάχα μένει. Νά όρκιστής πως δεν είχαι Χριστιανή, Μυρτάλη. Σε ί-κετεύω, κάνε το για μένα.

Γονάτισε πάλι μπροστά της. Το πρόσω-πό του ήταν αναστατωμένο.

— Κάνε το για να σώσης τη δική σου τη ζωή, όχι τη δική μου. Κάνε τον όρκο με τα χείλη, όχι με την καρδιά. Για να βγής από δω μέσα. Κι' εγώ σου όρκίζο-μαι, τ' άκου; Σου όρκίζομαι πως δεν θα σε ξαναενοχλήσω με την αγάπη μου. Θα φύγω από τη Ρώμη. Θα ζητήσω να με στείλουν να πολεμήσω στην Παλαιστίνη. Οι Έβραίοι έχουν επαναστατήσει. Θα πάω να πολεμήσω εκεί και να πνίξω στη θύελ-λα της μάχης το απελτισμένο μου πάθος. Άς σε νοιώσω ασφαλισμένη έσένα και σου όρκίζομαι πως θα φύγω...

— Εύχαριστώ για τα καλά σου λόγια, Κλέαρχε. Μά το ξέρεις πολύ καλά πως τα πιά φορτικά βασανιστήρια δεν θα με κά-νουν ν' απαρνηθώ τη θρησκεία που πι-στεύω.

— Σε ίκετεύω, Μυρτάλη!

— Σήκω, Κλέαρχε! Δεν θέλω να σε βλέπω γονατιστό μπροστά μου.

— Δεν θα σηκωθώ αν δε μου δώσεις το λόγο σου πως θα κάνης αυτό που σου λέω.

— Μην έπιμένεις. Δεν ξέρεις τη χριστια-νική θρησκεία, αλλιώς δεν θάβαζες στο μυαλό σου πως μπορώ να κάνω ψευτικόν όρκο.

— Μυρτάλη! Με φέρνεις σε απόγνωση. Οι τύψεις για το θάνατό σου δεν θα μ' αφήσουν ποτέ σε ήσυχια.

— Οι τύψεις μάς κάνουν καλλίτερους, Κλέαρχε.

— Όχι πάντα! φώναξε αυτός άγρια.

Επαγγελματική συνήθεια

— Άδειάστε τις τσέπες σας! δια-τάζουν οι ληστές τους έπιβάτες του λεωφορείου που σταμάτησαν σ' ένα έ-ξοχικό δρόμο.

— Όλοι σπεύδουν να ύπακούσουν. Μό-νον ένας Έβραίος, αφού μέτρησε τα χρήματά του, ξεχωρίζει μερικά χαρτο-νομίσμα' α και τα ξαναβάλει μέσα στο πορτοφόλι του.

— Έ, τί κάνεις εσύ εκεί; του φω-νάζει ένας ληστής.

Κι' εκείνος απαντά, χαμογελώντας: — Πιστεύω να μου κάνετε έκπτωση δέκα το'ς εκατό, αφού σ'άς πληρώνω το'ς μετρητοίς!

Ο ΦΑΚΟΣ

— Σε ίκετεύω εγώ τώρα, Κλέαρχε, εί-πε η Μυρτάλη, με φωνή κουρασμένη. Σή-κω. Άφσέ με στη δυστυχία μου. Πονάω, είμαι κουρασμένη. Θέλω να κοιμηθώ για να μη ξαναενοχλήσω. Άφσέ με να πεθάνω γα-λήνια. Αυτό είνε το μεγαλύτερο καλό που μπορέι να ζητήση ένας Χριστιανός.

Ο Κλέαρχος σηκώθηκε. Το πρόσωπό του ήταν αναστατωμένο, τα μάτια του θολά.

— Καλά! είπε. Δεν θέλω να σε βασα-νίσω άλλο. Φεύγω. Θα προσπαθήσω να σε σώσω και παρά τη θέλησί σου.

Δεν άποκρίθηκε η Μυρτάλη. Τόν κύττα-ξε μόνον θλιμμένη και δεν σάλεψε από τη θέσι της.

Κι' ο Κλέαρχος έφυγε με το κεφάλι σκυφτό.

Η καταδίκη

Ο Νέρων, έσπλωμένος σ' ένα αναπαυ-τικό ανάκλιτρο άκουγε με ένα εϊρωνικό μειδίαμα στα χείλη, τα λόγια του Κλέαρ-χου.

— Αυτοκράτορά μου, έλεγε αυτός με φωνή παλλόμενη, δεν είνε σωστό να κατα-δικαστή σε θάνατο αυτή η παρθένα. Μπο-ρέι να μη πιστεύη τη θρησκεία των προ-γόνων μας, αλλά προδοτής του κράτους δεν είνε.

— Είνε όμορφη; ρώτησε ο Νέρων.

— Όμορφη σαν την αύγή. Κι' ο πατέ-ρας της, ο Λούκιος Σουλπίκιος, έχει προσ-φέρει τόσες υπηρεσίες στη Ρώμη.

— Είνε λεπτή η γεμάτη; ρώτησε ο ауτο-κράτορας μ' ένα άμαρτωλό χαμόγελο.

— Όπως ταιριάζει με μία όμορφη κο-πέλλα, άποκρίθηκε ο Κλέαρχος βιαστικά.

Και συνέχισε: — Άν καταδικαστή η Μυρτάλη σε θά-νατο, φοβάμαι μην έχη αυτό κακή άπη-χρη ανάμεσα στο λαό, που συμπαθεί την οικογένεια του Σουλπικίου.

Ο Νέρων γέλασε.

— Έλα δώ, Κλέαρχε! είπε κι' έκανε νόημα του νέου να ζυγώσει.

Τόν χτύπησε τότε στον ώμο, και τόν ρώ-τησε:

— Την αγάπας, έ; Πες την αλήθεια.

— Την αγάπώ! ώμολόγησε αυτός, μετά μικρό διαπαγμό.

— Ά, κατεργάρη! Κι' έρχεσαι και μου μιλάς για τα συμφέροντα του κράτους!...

— Δεν έχει σημασία.

— Πές μου... — κι' ο αυτοκράτορας έκλεισε τα μάτια του — πές μου... πό-σες φορές σ' έκανε εύτυχισμένο;

— Δεν την έχω άγγίζει! άποκρίθηκε ζωηρά ο Κλέαρχος.

Γέλασε ο Νέρων δυνατά:

— Μά τους θεούς! Αυτό, δεν το πι-στεύω.

— Πρέπει να το πιστέψης...

— Μά, εσύ ο ίδιος δεν μουλεγες ότι ποτέ δεν έτυχε να σου αντισταθί καμιά γυναίκα;

— Ναί, σου τόλεγα πριν γνωρίσω τη Μυρτάλη.

— Όστε αυτή είνε η μόνη που σου άντι-στάθηκε;

— Είνε η μόνη που μ' έκανε να πονέσω από αγάπη.

Ο Νέρων φαινόταν να διασκεδάξη πολύ.

— Τι περίεργα πράγματα άκούει κα-νείς! Όστε έτσι; Ο Λούκιος Σουλπίκιος έχει τόσο όμορφη κόρη αλλά και τόσο ψυ-χή κι' ακόμα Χριστιανή; Τότε άξίζει τρεις φορές να πεθάνη γι' αυτό.

— Κύριέ μου, σ' έξορκίζω!

— Δεν είνε περίφημο το συναίσθημα να νοιώθης μιάν αγάπη απελπισμένη για κά-ποια γυναίκα; είπε ο άνισόρροπος ауτο-κράτορας, παίρνοντας ένα ύφος ποιητικό.

— Ναί... παραδέχθηκε ο έρωτευμένος νέος, μη τολμώντας να διαφωνήση.

— Ν' αγαπάς μια γυναίκα και να τη βλέπης να πεθαίνει... ψιθύρισε πάλι ο αυτοκράτορας, μισοκλείνοντας τα μάτια του. Να πεθαίνει θάνατο μαρτυρικό... Να βλέπης το κορμί της γυμνό να σπαραζή...

το κορμί που δεν άπλήλασες...

Ο Κλέαρχος άκουγε, ενώ κρύος ιδρώτας στάλαζε στο μέτωπό του.

— Κλέαρχε! φώναξε ο Νέρων, γυρίζον-τας τα μάτια του βουρκωμένα, στο συνο-μιλητή του. Η Μυρτάλη θα πεθάνη!

— Αυτοκράτορά μου!

— Θα ήταν έγκλημα να καταστρέψω έ-

να τέτοιο δυνατό, ύπτερο δρόμα, δίνον-τάς του μια πεζή λύσι. Θα πεθάνη η Μυρ-τάλη. Έσύ θα πας και θα της δώσεις θάρ-ρος, ως την τελευταία της στιγμή. Και με-τά, θάρρης να μου περιγράψης το θάνατό της. Κι' εγώ θα γράφω μια όδη τόσο πα-θητική, που θα την καταστήσω άθάνατη.

Ο Κλέαρχος έτρεμε συγκορμος.

— Πρώτη του κινήσις ήταν όρμηση άπάνω στο άνθρακτόμορφο τέρας που είχε άντί-κρυ του και να τόν πιάση από το λαιμό.

Άλλά κάποια φωνή μέσα του τόν συγ-κράτησε. Τούλεγε:

«Πρόσεξε! Δεν θα κάνης τίποτα μ' αυ-τό τον τρόπο. Μ' άλλον τρόπο πρέπει να προσπαθήσης να την σώσης.»

Τρίζοντας λοιπόν τα δόντια του από τη λύσσα και την απελπισία, άποκρίθηκε:

— Καλά, αυτοκράτορά μου. Με καρδιά σπαραγμένη θα δεχθώ την άπόφασί σου.

Ο Νέρων έτριψε τα χέρια του.

— Ένας έραστής με καρδιά σπαραγμέ-νη, ψιθύρισε, κι' έκλεισε τα μάτια του σαν να συλλογιζόταν.

— Και ποιόν θάνατο όρίζεις γι' αυτήν; ρώτησε ο Κλέαρχος, χλωμός.

Σκέφθηκε μία στιγμή ο Αυτοκράτορας.

— Αυτό τ' άφνω στο γούστο σου, είπε με μία πονηρή ματιά στον Κλέαρχο. Έγώ θα στείλω διαταγή, ότι η Μυρτάλη θα θα-νατωθί άπόψε, με τον τρόπο που θα ύπο-δείξη ο Κλέαρχος.

— Αυτοκράτορά μου, είπε ο νέος, με φωνή παλλόμενη. Μία χάρι ακόμα να σου ζητήσω.

— Λέγε.

— Χάρισέ της μιάς ήμέρας ζωή. Να πε-θάνη αύριο το βράδυ.

— Για ποίο λόγο; Γιατί να καθυστε-ρούμε;

— Ίσως στο μεταξύ την πείσω να κά-νη θυσία στους θεούς μας.

Δίστασε ο Νέρων.

— Θέλεις να χαλάσης το άριστούργημα που θα γράφω, είπε. Τέτοια τραγωδία ου-τε ο Σοφοκλής δεν την έχει συλλάβει.

— Σε ίκετεύω, Νέρων...

— Έστω, είπε αυτός με ύφος μεγαλό-καρδο. Έστω! Άς αναβληθί μία μέρα το άριστούργημα. Έχεις το σημερινό βρά-δυ κι' αύριο όλη την ήμέρα. Αύριο βράδυ, πρέπει να πεθάνη. Μεθούριο το πρωί, σε περιμένω, για την περιγραφή. Ανύψωσε την ψυχή σου. Γίνου κι' εσύ καλλιτέχνης. Και τότε θα μπορείς μ' άντικρύς τα πιά φρι-κιστικά πράγματα, χωρίς φόβο.

Όλα χαμένα

Καθώς έφευγε ο Κλέαρχος από τ' ауτο-κρατορικά διαμερίσματα, με βήμα άστα-θές, σαν μεθυσμένος, είδε τον Κινέα να προχωρή σκυφτός, σαν γερασμένος προς το έσωτερικό των άνακτορών.

— Κινέα! φώναξε.

Γύρισε ο Κινέας και τόν κύτταξε με μά-τια ψυχρά.

— Πού πηγαίνεις, Κινέα;

— Θέλω να ιδώ το Νέρωνα...

Πήγε κοντά του ο Κλέαρχος και ρώτη-σε βραχνά:

— Μήπως θέλεις να τόν παρακαλέσης για την άνηψή σου;

— Ναί! παραδέχθηκε εκείνος, με ύφος συνοφρυωμένο.

— Άδίκα θα χάσης τα λόγια σου, Κι-νέα.

— Πού το ξέρεις;

— Αυτή τη στιγμή έπεσα στα πόδια του για να κάνη χάρι στη Μυρτάλη.

— Έσύ, Κλέαρχε; ρώτησε ο Κινέας δύσ-πιστα.

— Σου κάνει έντύπωση, Κινέα;

— Μάλων.

— Μά δεν ξέρεις πόσο την αγαπώ, πό-σο τη λατρεύω τη Μυρτάλη;

— Υπάρχουν πολλών ειδών αγάπες, Κλέαρχε! είπε ο Κινέας σκοτεινός.

— Ναί, Κινέα. Μά σου όρκίζομαι τόν πιο φοβερό όρκο, πως ίκέτευσα τόν Νέ-ρωνα για τη Μυρτάλη.

— Κι' αυτός;

— Θα στα πώ όλα, Κινέα!

Κι' ο Κλέαρχος διηγήθηκε στο φίλο του όλες τις λεπτομέρειες της τραγικής συνο-μιλίας.

Ο Κινέας δάγκωσε τα χείλη του.

— Όλα είνε, λοιπόν, χαμένα! Ψιθύρισε.

— Όλα φαίνονται χαμένα! είπε ο Κλέ-αρχος. Μά ακόμα δεν θέλω να το πιστέψω.

— Πως μπορεί να σωθί; Πως μπορεί να βγί από το στόμα του λέοντος;

— Έπιασε ο Κλέαρχος το κεφάλι του με τα δυο του χέρια.

— Δεν ξέρω, Κινέα... Μά κάτι θα σκε-φθώ.

— Νομίζεις πως άν τόν παρακαλέσω κι' εγώ;

— Δεν τόν ξέρεις το Νέρωνα; Θυμάσαι ποτέ να άκύρωσε μία διαταγή, αφού την έδωσε; Τα πιά παράλογα πράγματα έγι-ναν μ' αυτό του το πείσιμα. Έπειτα εγώ είμαι πολύ πιο στενός του φίλος παρ' εσύ. Πως θα μπορούσε να κάνη σε σένα μία χάρι που μου άρνήθηκε έμένα;

— Έχεις δίκιο! συμφώνησε ο Κινέας με απελπισία. Τότε, τί μου μένει να κάνω;

Νά γυρίσω πίσω και ν' άναγγέλω στο Λούκιο ότι η κόρη του είνε χαμένη.

— Όχι! είπε ζωηρά ο Κλέαρχος. Μη βιάζεσαι να το πής αυτό. Θα το μάθη πάν-τα άρκετά έγκαιρας. Περίμενε τουλάχιστον κι' αυτή τη βραδυά. Θα πάω στη Μυρτάλη, θα την έξορκίσω έκ μέρους όλων και έκ μέρους του πατέρα της να υποχωρήση, να κάνη τη θυσία που της ζητάνε.

— Δεν θα υποχωρήση.

— Θα της δείξω γραπτή την καταδικα-στική άπόφασί. Ίσως αυτό την κλονίση.

— Δεν το πιστεύω. Είνε γενοαία, δεν την τρομάζει ο θάνατος.

— Ναί, ψιθύρισε ο Κλέαρχος με θαυμα-σμό. Είνε πιο γενοαία από τους Ρωμαίους στρατιώτες. Πολλούς άπ' αυτούς τους τρό-μαζε το άντικρύσμα του θανάτου. Της Μυρτάλης όμως η ψυχή είνε άλύγιστη.

— Γι' αυτό τη θεωρώ χαμένη.

— Ίσως κάνη κανένα θάυμα ο δικός της ο Θεός. Μονάχα σ' αυτόν πιά έλπίζω, ψι-θύρισε ο Κλέαρχος.

— Ο δικός της ο Θεός; Έκανε ο Κινέας, με χείλη τρεμουλιαστά. Ίσως, Κλέαρχε. Πιστεύει τόσο σ' αυτόν η Μυρτάλη. Θα πε-ριμένω κι' αυτή τη βραδυά.

Πικρά λόγια

Γύρισε ο Κλέαρχος στο σπίτι του, πα-ραπατώνοντας σαν μεθυσμένος.

Ο Βρούτος τον περίμενε μ' ένα σατανί-κό μειδίαμα στα χείλη.

— Λοιπόν; ρώτησε. Έν τάξει όλα; Πιά-στηκε στα δίχτυα το ψαράκι;

— Ο Κλέαρχος έπεσε άποσταμένος σ' έ-να κάθισμα.

— Άφσέ με να πώ εγώ, να την πεί-σω, είπε ο Βρούτος. Δώσε μου το δικαίω-μα να μείνω μία ώρα μαζί της, στο κελ-λί της, κι' άν δεν στην κάνω άρνάκι...

— Σάπα, σκιάδε! φώναξε ο Κλέαρχος.

— Σήμερα τα βλέπεις έτσι τα πράγμα-τα; Όταν σουδωσα τη συμβουλή να συλ-λάβουμε τη Μυρτάλη, όμως;

— Άχ! Είμαι καταραμένος! είπε ο Κλέ-αρχος. Έγώ φταίω! Έγώ! Έσύ, είχες την έκδίκησι μέσα σου και σε φλόγιζε.

— Κι' εσύ είχες τόν έρωτα, κύριέ μου, είπε ο Σύριος μ' ένα σατανικό χαμόγελο.

— Άχ, τρελλός που ήμουν! Τρελλός!

— Άφσέ με να πώ εγώ, να την πεί-σω, είπε ο Βρούτος. Δώσε μου το δικαίω-μα να μείνω μία ώρα μαζί της, στο κελ-λί της, κι' άν δεν στην κάνω άρνάκι...

— Σάπα, σκιάδε! φώναξε ο Κλέαρχος.

— Σάπα, σκιάδε! φώναξε ο Κλέαρχος.

— Σάπα, σκιάδε! φώναξε ο Κλέαρχος.

— Σάπα, σκιάδε! φώναξε ο Κλέαρχος.

— Σάπα, σκιάδε! φώναξε ο Κλέαρχος.

— Σάπα, σκιάδε! φώναξε ο Κλέαρχος.

— Σάπα, σκιάδε! φώναξε ο Κλέαρχος.

— Σάπα, σκιάδε! φώναξε ο Κλέαρχος.

— Σάπα, σκιάδε! φώναξε ο Κλέαρχος.

— Σάπα, σκιάδε! φώναξε ο Κλέαρχος.

— Σάπα, σκιάδε! φώναξε ο Κλέαρχος.

— Σάπα, σκιάδε! φώναξε ο Κλέαρχος.

— Σάπα, σκιάδε! φώναξε ο Κλέαρχος.

Ξαλλος. Μά τους θεούς, είσαι η πιο μαύρη ψυχή που έχω γνωρίσει.

— Δεν σ' ευχαριστούν πιά οι υπηρεσίες μου, ρώτησε με αθάδεια ο Σύριος.

— Σκυλί! Δεν είναι ώρα να το συζητήσουμε αυτό.

— Τι σκέπτεσαι να κάνης; ρώτησε ο Βρούτος ειρωνικά.

Πέρασε ο Κλέαρχος τὸ χέρι του στο μέτωπό του.

— Στάσου! Δεν μπορώ να συγκεντρώσω τις σκέψεις μου.

— Νυχτώσε, Κλέαρχε. Πρέπει να πᾶς στη Μυρτάλη, να προσπαθήσης να την πείσης.

— Ναί, αυτό πρέπει να κάνω.

— Θέλεις νάρθω κι' ἐγώ μαζί σου, μήπως με χρειαστής;

— Έσυ;

— Δίστασε ο Κλέαρχος.

— Όχι! Είπε έπειτα με μάτια άστραφτερά. Όχι! Έσύ θά μείνης εδώ κι' αν σε χρειαστώ, θά σου μνηστώ.

— Όπως προστάξεις! Είπε ο άπελευθερος ταπεινά.

— Καί για να είμαι σίγουρος πῶς θά με περιμένης εδώ, θά σε κλείσω σ' αυτό τὸ δωμάτιο...

— Θα με φυλακίσης; φώναξε με ανανάκτησι ο Σύριος.

— Όσπου να γυρίσω θά μείνης εδώ! Είπε ο Κλέαρχος.

Καί πρίν προτάση, ο Βρούτος ν' αντίσταθῇ, τὸν έστράψε στη γωνία τοῦ δωματίου καί τὸν κλείδωσε ἀπ' έξω.

— Έπειτα πήρε τρέχοντας σάν τρελλὸς τὸ δρόμο πρὸς τὴ φυλακὴ τῆς Μυρτάλης.

Σπαρκατικές Ικεσίες

Ἡ Μυρτάλη εἶχε κι' ὅλας λάβει γνώσι πῶς ο Νέρων εἶχε ἀποφασίσει τὸ θάνατό της.

— Μονάχα τὸν τρόπο τοῦ θανάτου σου δὲν ξέρομε, τῆς εἶπε, με ἀπάθεια ὁ δεσμοφύλακας. Ἀλλά, ἀφοῦ πρόκειται νὰ πεθάνῃς αὐριο τὸ βράδυ, ἔχομε καιρὸ νὰ μάθωμε τί πρέπει νὰ εἰτοιμάσουμε.

— Ένα σύγκρουσθαι πέρασε σὲ κορμὶ τῆς δυστυχῆς κοπέλλας.

— Ἀλλά οὔτε ἓνα παράπονο δὲν ἀκούστηκε ἀπὸ τὴ χεὶλὶ της.

— Γονατισμένη τώρα σὲ ἀχυρένιο στρώμα, προσευχόταν. Εἶχε ἀποφασίσει νὰ περάσῃ τὴ βραδυὰ τῆς ἁγρυπνῆς, με προσευχές.

— Στην ἀρχὴ ἡ καρδιά της ὠσόθηκε ἡρεμα στὸν Θεό. Λίγο - λίγο ὅμως, τὸ σκοτάδι ποῦ πύκνωσε γύρω της τῆλιξε τὴν ψυχὴ της με μὴ θανασιμὴ ἀγωνία.

— Δάκρυα πλημμύρισαν τὰ μάτια της. Ουμήθηκε τὸν πατέρα της κι' ἡ καρδιά της σπάρραξε στὴ σκέψι τοῦ πόνου ποῦ θά περνοῦσε ἐξ αἰτίας της.

— Ουμήθηκε τὴ βγάγια της, ποῦ θά περιμενε κατὰκοιτὴ νὰ τὴν δῇ νὰ γυρίσῃ.

— Θα πεθάνῃ ὅταν μάθῃ πῶς πέθαναν, σκέαθηκε. Ἡ καρδιά της, ἀρρωστη ὅπως εἶνε, θά σταματήσῃ.

— Ουμήθηκε καί τὸ Γάλδο κι' ἀναπόλησε με συγκίνηση τὴ δραματικὴ τῆς σωτηρία ἀπὸ τῆς φλόγες.

— Ἡ σκέψι της πέταξε έπειτα στὸν Ἰούλιο. Πῶς θά πονοῦσε κι' αὐτός, γιὰ τὸ θάνατό της! Τὶ εὐτυχισμένη ποῦ θά ἦταν ἀν μποροῦσε νὰ τὸν ἀγαπήσῃ. Ἰσως ἀν ἦταν γυναίκα τοῦ Ἰουλίου, νὰ εἶχε κατεβῇ κι' αὐτὴ μαζί με τὴν Ἑλένη στὶς κατακόμβες καί νὰ εἶχε σωθῇ...

— Έπειτα, ὁ φόβος θόλωσε ὅλες της τῆς κέψεις. Φοβόταν. Μονάχα φοβόταν.

— Αὐτὸ τὸ σκοτάδι... ὁ τάφος δὲν θά ἦταν πῶς σκοτεινός...

— Τὰ δόντια της ἄρχισαν νὰ χτυπάνε. Ἡ προσευχὴ πάγωσε στὰ χεὶλὶ της.

— Έπεσε σὲ ἀχυρένιο στρώμα, ἔχωσε τὸ πρόσωπό της στὰ χέρια της, κι' ἄρχισε νὰ κλαίῃ τρέμοντας συγκορμῇ.

— Έκείνη τὴ στιγμὴ ἔτριξε ἡ πόρτα τῆς φυλακῆς της. Ένα φῶς ἐκτυφλωτικὸ μέσας σὲ σκοτάδι τὴ βάμπτισε. Πετάρθηκε ὁρῶν με μάτια ἀγριεμένα.

— Μυρτάλη!

— Μέσας στὴ θανάσιμὴ ἀγωνία της ἡ Μυρτάλη δὲν κατάλαβε τὴ φωνὴ τοῦ Κλέαρχου. Τραβήχτηκε στὴν ἄκρῃ τοῦ κελλιοῦ της, παγωμένη ἀπὸ τὸ φόβο.

— Δεν με γνωρίζεις, Μυρτάλη!

— Ἀπὸ τὸν παλιό, ἀπὸ τὸν πόνου αὐτῆς τῆς φωνῆς, τὸν κατάλαβε.

— Ο Κλέαρχος ἔκλεισε πίσω του τὴν πόρτα καί προχώρησε.

— Έμεινε ἀκόμα στὴ γωνία της ἡ κοπέλλα καί τὸν κύτταξε με μάτια πελώρια, τρομαγμένα.

— Μυρτάλη, εἶπε ὁ Κλέαρχος γλυκά, γιὰ τὴν τρέμει ἔτσι; Έμένα φοβάσαι;

— Κι' ἔσένα... καί τὸ σκοτάδι ποῦ με τῆλιξε πρῶτα... καί τὸ θάνατο ποῦ με περιμένει, ἀποκρίθηκε ἡ κοπέλλα.

— Ἀλήθεια, τὸν φοβάσαι τὸ θάνατο; ρώτησε ὁ Κλέαρχος με μὴ λάμψι χαράς στὰ μάτια.

— Ναί, ὠμολόγησε ἡ Μυρτάλη καί τὰ δάκρυα κύλησαν στὰ μαγουλά της.

— Μὰ τότε, θά σωθῇς. Έλα, ἀγαπημένη μου! Γλύτωσε ἀπὸ αὐτὴ τὴ δυστυχία. Μία σου λέξι φτάνει. Πές μου, θέλεις νὰ καλέσω τὸ δικαστὴ καί νὰ ὀρκιστῇς μπροστὰ του;

— Τὸν σταμάτησε ἡ κοπέλλα με μὴ ἐκφρασι φρίκης σὲ πρόσωπο.

— Όχι! Δεν θέλω νὰ ξαναρχίσῃς νὰ με βασανίζης.

— Δεν πρόκειται νὰ σε βασανίσω. Μονάχα σου λέω...

— Τὰ λόγια σου εἶνε τὰ χειρότερα βασανιστήρια γιὰ μένα! τὸν ἔκοψε ἡ Μυρτάλη. Τὰ λόγια σου μοῦ ἀδυνατίζουν τὴν καρδιά...

— Μυρτάλη. Εἶδα τὸ θεῖο σου τὸν Κινέα! Κι' αὐτὸς σ' ἔξορκίζει κι' ὁ πατέρας σου κι' ὅλοι! Λυπήσου τους!

— Τὰ μάτια τῆς παρθένας σπίθισαν με ξαφνικὸ θυμὸ.

— Φύγε! Φύγε, Κλέαρχε! Μὴ μοῦ κάνης καί τὸ μεγαλύτερο κακό ποῦ μπορεῖς νὰ μοῦ κάνης! Θέλω νὰ πεθάνω γαλήνια.

— Φύγε! Κάθε σου λέξι μοῦ καίει τὴν ψυχὴ σάν φλόγα τῆς κόλασης.

— Θέλω νὰ πεθάνω σάν καλὴ Χριστιανή...

— Δεν ξέρω τί νὰ κάνω γιὰ νὰ σε πείσω! βόγγηξε με ἀπόγνωσι ὁ Κλέαρχος.

— Μὴ με παραδώσης στοὺς βασανιστὲς πάλι, ἰκέτευσε ἡ κοπέλλα.

— Μὴ με ντροπιάσης ἄλλο καί μὴ με κάνης νὰ πονέσω. Πές μου, με ποῖο θάνατο θά πεθάνω;

— Συμφορά μοῦ! ἀποκρίθηκε τὸ παλῆγκάρι. Ὁ Νέρων εἶπε πρὸς ἐγὼ θά κανονίσω τὸν τρόπο τοῦ θανάτου σου.

— Έσύ; φώναξε ἡ Μυρτάλη βραχνά καί τὰ μάτια της ἀνοίξαν ὑπέρμετρα.

— Έγώ, ὁ δυστυχισμένος!...

— Ένα πικρὸ χαμόγελο φώτισε τὸ πονεμένο παρθενικὸ προσωπίκι τῆς νέας.

— Καλλίτερα ἔτσι, εἶπε. Ἄν εἶνε ἀλήθεια πῶς μ' ἀγαπᾷς, Κλέαρχε, νὰ βροῖς ἓνα ἡρεμὸ τρόπο θανάτου. Ἀφῆσέ με τώρα καί στείλε τὸ δῆμιό νὰ με θανατώσῃ.

— Συμφορά μοῦ! ἀποκρίθηκε τὸ παλῆγκάρι. Ὁ Νέρων εἶπε πρὸς ἐγὼ θά κανονίσω τὸν τρόπο τοῦ θανάτου σου.

— Έσύ; φώναξε ἡ Μυρτάλη βραχνά καί τὰ μάτια της ἀνοίξαν ὑπέρμετρα.

— Έγώ, ὁ δυστυχισμένος!...

— Ένα πικρὸ χαμόγελο φώτισε τὸ πονεμένο παρθενικὸ προσωπίκι τῆς νέας.

— Καλλίτερα ἔτσι, εἶπε. Ἄν εἶνε ἀλήθεια πῶς μ' ἀγαπᾷς, Κλέαρχε, νὰ βροῖς ἓνα ἡρεμὸ τρόπο θανάτου. Ἀφῆσέ με τώρα καί στείλε τὸ δῆμιό νὰ με θανατώσῃ.

— Συμφορά μοῦ! ἀποκρίθηκε τὸ παλῆγκάρι. Ὁ Νέρων εἶπε πρὸς ἐγὼ θά κανονίσω τὸν τρόπο τοῦ θανάτου σου.

— Έσύ; φώναξε ἡ Μυρτάλη βραχνά καί τὰ μάτια της ἀνοίξαν ὑπέρμετρα.

— Έγώ, ὁ δυστυχισμένος!...

— Ένα πικρὸ χαμόγελο φώτισε τὸ πονεμένο παρθενικὸ προσωπίκι τῆς νέας.

— Καλλίτερα ἔτσι, εἶπε. Ἄν εἶνε ἀλήθεια πῶς μ' ἀγαπᾷς, Κλέαρχε, νὰ βροῖς ἓνα ἡρεμὸ τρόπο θανάτου. Ἀφῆσέ με τώρα καί στείλε τὸ δῆμιό νὰ με θανατώσῃ.

— Συμφορά μοῦ! ἀποκρίθηκε τὸ παλῆγκάρι. Ὁ Νέρων εἶπε πρὸς ἐγὼ θά κανονίσω τὸν τρόπο τοῦ θανάτου σου.

— Έσύ; φώναξε ἡ Μυρτάλη βραχνά καί τὰ μάτια της ἀνοίξαν ὑπέρμετρα.

— Έγώ, ὁ δυστυχισμένος!...

— Ένα πικρὸ χαμόγελο φώτισε τὸ πονεμένο παρθενικὸ προσωπίκι τῆς νέας.

— Καλλίτερα ἔτσι, εἶπε. Ἄν εἶνε ἀλήθεια πῶς μ' ἀγαπᾷς, Κλέαρχε, νὰ βροῖς ἓνα ἡρεμὸ τρόπο θανάτου. Ἀφῆσέ με τώρα καί στείλε τὸ δῆμιό νὰ με θανατώσῃ.

— Συμφορά μοῦ! ἀποκρίθηκε τὸ παλῆγκάρι. Ὁ Νέρων εἶπε πρὸς ἐγὼ θά κανονίσω τὸν τρόπο τοῦ θανάτου σου.

— Έσύ; φώναξε ἡ Μυρτάλη βραχνά καί τὰ μάτια της ἀνοίξαν ὑπέρμετρα.

— Έγώ, ὁ δυστυχισμένος!...

— Ένα πικρὸ χαμόγελο φώτισε τὸ πονεμένο παρθενικὸ προσωπίκι τῆς νέας.

— Καλλίτερα ἔτσι, εἶπε. Ἄν εἶνε ἀλήθεια πῶς μ' ἀγαπᾷς, Κλέαρχε, νὰ βροῖς ἓνα ἡρεμὸ τρόπο θανάτου. Ἀφῆσέ με τώρα καί στείλε τὸ δῆμιό νὰ με θανατώσῃ.

— Συμφορά μοῦ! ἀποκρίθηκε τὸ παλῆγκάρι. Ὁ Νέρων εἶπε πρὸς ἐγὼ θά κανονίσω τὸν τρόπο τοῦ θανάτου σου.

— Έσύ; φώναξε ἡ Μυρτάλη βραχνά καί τὰ μάτια της ἀνοίξαν ὑπέρμετρα.

— Έγώ, ὁ δυστυχισμένος!...

— Ένα πικρὸ χαμόγελο φώτισε τὸ πονεμένο παρθενικὸ προσωπίκι τῆς νέας.

— Καλλίτερα ἔτσι, εἶπε. Ἄν εἶνε ἀλήθεια πῶς μ' ἀγαπᾷς, Κλέαρχε, νὰ βροῖς ἓνα ἡρεμὸ τρόπο θανάτου. Ἀφῆσέ με τώρα καί στείλε τὸ δῆμιό νὰ με θανατώσῃ.

— Συμφορά μοῦ! ἀποκρίθηκε τὸ παλῆγκάρι. Ὁ Νέρων εἶπε πρὸς ἐγὼ θά κανονίσω τὸν τρόπο τοῦ θανάτου σου.

— Έσύ; φώναξε ἡ Μυρτάλη βραχνά καί τὰ μάτια της ἀνοίξαν ὑπέρμετρα.

— Έγώ, ὁ δυστυχισμένος!...

Νὰ παρίστασαι κι' ἐσύ σὲ θάνατο μου, καί νὰ πᾶς νὰ πῆς τοῦ πατέρα μου, πῶς πέθαναν σάν γνήσια κόρη του καί σάν ἀληθινὴ Χριστιανή.

— Γονάτισε πάλιν ὁ Κλέαρχος μπροστὰ της. Μὲ λόγια θερμὰ προσπαθῆσε νὰ λυγίσῃ τὸ θάρρος της, με λόγια τρελλῆς ἀγάπης.

— Νὰ σε σώσω καί θά σκοτωθῶ μετά, γιὰ νὰ βεβαιωθῇς πῶς δὲν θά σ' ἐνοχλήσω ξανά με τὴν ἀπελπισμένη μου ἀγάπη, τῆς εἶπε. Νὰ με σκοτώσης με τὰ ἴδια σου τὰ χέρια.

— Ἡ Μυρτάλη, σ' ὅλα αὐτὰ, ἀποκρινόταν:

— Ἀφῆσέ με νὰ πεθάνω γαλήνια! Αὐτὸ μονάχα σοῦ ζητῶ!

— «Θέλω νὰ πεθάνω ἐγὼ γιὰ σένα»

— Ἀξάφνα ὁ Κλέαρχος σηκώθηκε. Τὸ πρὸ σῶπό του ἄλλαξε ἔκφρασι ξαφνικά.

— Μυρτάλη! ψιθύρισε βραχνά. Ἦρρα ἓνα τρόπο, νὰ σωθῇς χωρὶς ν' ἀναγκαστῇς ν' ἀπαρνηθῇς τὴν πίστι σου.

— Ποιὸ τρόπο; ρώτησε δύσπιστα ἡ παρθένα.

— Πρέπει νὰ κάνης αὐτὸ ποῦ θά σοῦ πῶ.

— Ἄν μπορῶ νὰ τὸ κάνω.

— Εἶνε εὐκόλο. Δώσε μοῦ τὰ ρούχα σου καί πάρε ἐσὺ τὰ δικά μου.

— Πῶς; ἔκανε ἡ κοπέλλα κατὰπληκτη.

— Μυρτάλη! Ἐφταιξῇ. Φέρθηκα ἀπάνθρωπα σὲ σένα. Ἡ ἀγάπη μ' ἔκανε θηρίο. Τώρα ὅμως, βροῖκα ἓναν τρόπο σίγουρο νὰ ἐπανορθώσω τὸ λάθος μου καί νὰ σε σώσω.

— Μὲ ποῖο τρόπο; Τί σχέσι ἔχουν τὰ ρούχα.

— Μυρτάλη, σ' ἔξορκίζω νὰ δεχθῇς αὐτὸ ποῦ θά σοῦ πῶ. Ἄκου. Ἐσὺ δὲν ἔφταιξες σὲ τίποτα. Τὸ μόνο σου ἔγκλημα εἶνε ὅτι δὲν μπόρεσες νὰ μ' ἀγαπήσης. Τώρα τὸ βλέπω πόσο φυσικὸ ἦταν νὰ μὴ μπορῇς νὰ μ' ἀγαπήσης. Γιὰ τὸ λοιπὸν νὰ πεθάνῃς ἐσὺ, ἡ ἀθῶα καί νὰ ζῶ ἐγὼ ὁ ἀμαρτωλός;

— Τί θέλεις νὰ κάνης, Κλέαρχε; ρώτησε ἔξαλλῃ ἡ κοπέλλα.

— Νὰ πεθάνω γιὰ σένα, ἀγαπημένη! φώναξε με πάθος τὸ παλῆγκάρι.

— Τὸν κύτταξε τρεμάμεν.

— Τί με κυττᾷς με μάτια ἐκπληκτα; Σ' ἀγαπᾷ Μυρτάλη! Θά εἶνε γιὰ μένα γλυκὸς ὁ θάνατος, ὅταν πεθάνω γιὰ σένα.

— Έλα, δώσε μοῦ τὰ ρούχα σου καί πάρε ἐσὺ τὰ δικά μου. Γρήγορα κι' ἀθόρυβα.

— Θα πάρῃς τὴ λυχνία μου, με πολὺ χαμηλὸ τὸ φῶς της. Θα βγῇς σιγὰ - σιγὰ ἀπὸ δῶ, με θάρρος. Ἄν σὲ ρωτήσῃ τίποτα ὁ δεσμοφύλακας, θ' ἀποκριθῇς μ' ἓνα ὁρῶστο γνέψιμο.

— Θα χτυπᾷς βαρειά τὰ πόδια σου στὴ γῆ, γιὰ νὰ φαίνεται ἀντρίκτὸ τὸ περπάτημά σου. Εἶνε ὁδύνατον νὰ φανταστῇ τὴν ἀπάτη.

— Κι' ἐγὼ θά μείνω στὴ θέσι σου. Ἐσὺ θά τρέξης, γρήγορα σάν ἀστραπὴ, σὲ σπῆτι τοῦ πατέρα σου, νὰ τοῦ πῆς ὅτι σώθηκες. Κι' ἀπὸ κεῖ θά σε φυγαδεύσουν ὅσο πρὶν μακριὰ μποροῦν, στὴ χώρα τῶν βαρβάρων. Ξέρει ὁ πατέρας σου.

— Τὸν ἀκούει ἡ Μυρτάλη με μάτια μεγάλα, ἀστραφτερά. Στὸ πρόσωπό της τὸ αἷμα ἀνέβαινε σάν κύμα καί τὸ στήθος της ἀναταραζόταν φουρτουνιασμένο.

— Ἡ φωνὴ της ἀκούστηκε ἐπὶ τέλους τρεμάμεν.

— Τόσο πολὺ μ' ἀγαπᾷς λοιπόν;

— Μυρτάλη! Ἄν σ' ἀγαπᾷ! Μὰ δὲν τὸ κατάλαβες ἀκόμη; Μὰ δὲν ἐνωιοῦσες πῶς ἡ ζωὴ μου ἔχει γίνει ἀφόρητὴ ἀπὸ τὸν καιρὸ ποῦ σε γνώρισα;

— Θέλεις σοβαρὰ νὰ θυσιάσης τὴ ζωὴ σου γιὰ μένα; ρώτησε ἡ Μυρτάλη με φωνὴ πνιγμένη στὴ συγκίνηση.

— Χίλιες ζωὲς νὰ εἶχα, Μυρτάλη, θά τις θυσιάζα καί τις χίλιες γιὰ σένα.

— Ἀφοῦ μ' ἀγαπᾷς τόσο, γιὰτί μ' ἔκανες τόσο νὰ πονέσω; τὸν ρώτησε σπαρτακτικά.

— Μὰ γιατί δὲν μοῦ εἶπες, ἀγάπη μου, ὅτι ὁ ἄνδρας σου ἔχει τόσο καυστηρημένους ἰδέες;...

— Μὰ γιατί δὲν μοῦ εἶπες, ἀγάπη μου, ὅτι ὁ ἄνδρας σου ἔχει τόσο καυστηρημένους ἰδέες;...

— Μὰ γιατί δὲν μοῦ εἶπες, ἀγάπη μου, ὅτι ὁ ἄνδρας σου ἔχει τόσο καυστηρημένους ἰδέες;...

— Μὰ γιατί δὲν μοῦ εἶπες, ἀγάπη μου, ὅτι ὁ ἄνδρας σου ἔχει τόσο καυστηρημένους ἰδέες;...

— Μὰ γιατί δὲν μοῦ εἶπες, ἀγάπη μου, ὅτι ὁ ἄνδρας σου ἔχει τόσο καυστηρημένους ἰδέες;...

— Μὰ γιατί δὲν μοῦ εἶπες, ἀγάπη μου, ὅτι ὁ ἄνδρας σου ἔχει τόσο καυστηρημένους ἰδέες;...

— Μὰ γιατί δὲν μοῦ εἶπες, ἀγάπη μου, ὅτι ὁ ἄνδρας σου ἔχει τόσο καυστηρημένους ἰδέες;...

— Μὰ γιατί δὲν μοῦ εἶπες, ἀγάπη μου, ὅτι ὁ ἄνδρας σου ἔχει τόσο καυστηρημένους ἰδέες;...

— Μὰ γιατί δὲν μοῦ εἶπες, ἀγάπη μου, ὅτι ὁ ἄνδρας σου ἔχει τόσο καυστηρημένους ἰδέες;...

— Μὰ γιατί δὲν μοῦ εἶπες, ἀγάπη μου, ὅτι ὁ ἄνδρας σου ἔχει τόσο καυστηρημένους ἰδέες;...

— Μὰ γιατί δὲν μοῦ εἶπες, ἀγάπη μου, ὅτι ὁ ἄνδρας σου ἔχει τόσο καυστηρημένους ἰδέες;...

— Μὰ γιατί δὲν μοῦ εἶπες, ἀγάπη μου, ὅτι ὁ ἄνδρας σου ἔχει τόσο καυστηρημένους ἰδέες;...

— Μὰ γιατί δὲν μοῦ εἶπες, ἀγάπη μου, ὅτι ὁ ἄνδρας σου ἔχει τόσο καυστηρημένους ἰδέες;...

— Μὰ γιατί δὲν μοῦ εἶπες, ἀγάπη μου, ὅτι ὁ ἄνδρας σου ἔχει τόσο καυστηρημένους ἰδέες;...

— Μὰ γιατί δὲν μοῦ εἶπες, ἀγάπη μου, ὅτι ὁ ἄνδρας σου ἔχει τόσο καυστηρημένους ἰδέες;...

— Μὰ γιατί δὲν μοῦ εἶπες, ἀγάπη μου, ὅτι ὁ ἄνδρας σου ἔχει τόσο καυστηρημένους ἰδέες;...

— Μὰ γιατί δὲν μοῦ εἶπες, ἀγάπη μου, ὅτι ὁ ἄνδρας σου ἔχει τόσο καυστηρημένους ἰδέες;...

— Μὰ γιατί δὲν μοῦ εἶπες, ἀγάπη μου, ὅτι ὁ ἄνδρας σου ἔχει τόσο καυστηρημένους ἰδέες;...

— Μὰ γιατί δὲν μοῦ εἶπες, ἀγάπη μου, ὅτι ὁ ἄνδρας σου ἔχει τόσο καυστηρημένους ἰδέες;...

Ἀθηναϊκὰ ἑορταστικά

Καί ἔπεται συνέχεια...

Μὲ τὴν ἀποσυμφορήσιν καί πάλιν συμπολίται, τὸ Κράτος ἀσχολεῖται καί προσλαμβάνει συνεχῶς ἀνθρώπους καταλλήλους καί νέους ὑπαλλήλους.

Στοὺς ἀρμοδίους δηλαδὴ ποῦ τώρα διαθέτει καινούργιους εἰδικώτερους ἀδιάκοπα προσθέτει κι' ἐλπίζει με τὴν πρόσληψιν πολλῶν ἐπιτροπῶν νὰ ἐπιτύχῃ ὁλότελα, ἢ κάπως τὸν σκοπὸν...

Πλὴν ὅμως οἱ προσλήψεις τοῦ αὐτοῦ ἀν προχωρήσουν, θ' ἀναζητήσῃ σύντομα καί νέους «καταλλήλους», γιὰ... ν' ἀποσυμφορήσῃ τοὺς τόσους ὑπαλλήλους!

(λήλους!)

Δῶρον ἄδωρον

Ἐκαρποφόρησαν, λοιπόν, οἱ κινητοποιήσεις τῶν ὑπαλλήλων, τοῦ λοιποῦ, καί τῶν ἐργαζομένων. καί δωρεὰν θά γίνωνται οἱ... ἀκτι

Παιχνίδια της αγάπης

ΣΠΥΡΟΣ ΜΕΛΑΣ

Ερώτας στα χιόνια

(Η σκηνή στην Πάρνηθα, στα χιονισμένα έλατα. Εκείνη: ξανθιά, στρουμπουλή, που φαίνεται ακόμα περισσότερο με τη σπορό φούστα. Μπατάει κοκκινισμένο από την παγωνιά, σκουφακι και ζακέττα από γούνα, χοντρά γάντια, ορειβατικό μπαστούνι. Τά μεγάλα γκριζα μάτια της δακρυσμένα από το κρύο. Εκείνος: ως τριάντα χρονών, μελαχρινός, κυλόττα φανελλένια, πέτσινη ζακέττα, σκούφια σωφερ κούρσας. Ανεβαίνουν, από μονοπάτι, το αυτόκινητο έχει μείνει μπροστά στο τουριστικό καταφύγιο).

ΕΚΕΙΝΟΣ (πιάνοντάς την από τη μέση): Κουράστηκες! Εκείνη (χαμόγελο): Όχι ακόμα!... Αλλωστε το βουνό με κουράζει λιγότερο από σένα!

ΕΚΕΙΝΟΣ (περίεργος): Από ποιά άποψη; Εκείνη (τό ίδιο): Από όλες... Στο έχω πη πολλές φορές... Ο έρωτας είναι μια ένδοξη!

ΕΚΕΙΝΟΣ (σφίγγοντάς την ελαφρά, γιατί πήγε να παραπατήσει): Ενόχλησι;... Ναι, το λες συχνά... Μά δεν καταλαβαίνω...

ΕΚΕΙΝΗ (γελώντας): Μια ευχάριστη ενόχλησι, βέβαια... Όλα πάντα ενόχλησι... Ο Τούρκος λέει: «Ταπλή μπελάς».

ΕΚΕΙΝΟΣ (ελαφρά ειρωνικός): Α, βέβαια... Έσεις οι Πολίτισσες... μάς τὰ λέτε και τούρκικα... Και τί θα πη αυτό;

ΕΚΕΙΝΗ (διστακτική): Γλυκός μπελάς... Εκείνος (εὐθυμα): Με συγχωρείς... Είμαι λίγο βλάκας, όπως ξέρεις... Γιατί ο έρωτας είναι γλυκός μπελάς;... Δε μου το κάνεις λιανά;...

ΕΚΕΙΝΗ: Δεν είναι μεγάλος μπελάς να μην ανήκης πια στον εαυτό σου;... Είναι ανάγκη καμιά φορά να βγώ στις δέκα...

ΕΚΕΙΝΟΣ (τό ίδιο): Έ, και δε βγαίνεις;

ΕΚΕΙΝΗ: Τί ώραία που το λες! Αυτή την ώρα όμως με παίρνεις στο τηλέφωνο... Κι αν δε με βρής στο ακουστικό χαλάς την άλλη μέρα τόν κόσμο!... (χιονίζει).

ΕΚΕΙΝΟΣ (γελώντας): Αυτό ήταν όλο;... Αυτός είναι ο μπελάς;...

ΕΚΕΙΝΗ: Σούφερα, παιδί μου, ένα παράδειγμα!... Υπάρχουν ένα σωρό άλλα!... (χιονίζει πιο πυκνά).

ΕΚΕΙΝΟΣ (αλλάζοντας ξαφνικά τόνο): Για στάσου μια στιγμή να σε ιδώ έτσι!... (θαυμάζει. Το χιόνι έχει βάλει τ' άσπρα του πικρό στη ζακέττα της). Τί ώραία που σου πάει το χιόνι!... Σ' έκανε ανυπόμονη μυγαλίτσα!...

ΕΚΕΙΝΗ (γελώντας): Βλέπεις;... Άλλο παράδειγμα! Μου λες: Στάσου να σε ιδώ!... Και στέκω σαν χαζή!... Δεν είμαι πια ελεύθερη!... Με κάνεις ό,τι θέλεις!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μήπως εγώ είμαι ελεύθερος;... Είμαι τόσο εξαρτημένος από σένα, τόσο έχω γίνει παρθεμά σου, που κάθε μέρα λέω μέσα μου: Θεέ μου, άς μην της καπνίσω τίποτα πολύ παλαδό γιατί... θα το κάνω και θα γίνω ρεζίλι!...

ΕΚΕΙΝΗ (γελώντας): Αφού είν' έτσι... πάρε μου μια κουρσίστα δύο θέσεων!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (εὐθυμα): Κάτι μάς είπες!... Μά αυτό, παιδί μου, δεν είναι τίποτα παλαδό!... Είναι αριθμητική!... Είναι λογαριασμός από διακόσιες λίρες!...

ΕΚΕΙΝΗ: Μή μου πάρης καινούργια!... Πάρε μου μια από... δεύτερο χέρι!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (τό ίδιο): Δεν

Εκείνη: Ο έρωτας είναι μια ενόχλησι!...

παίρνω τίποτα ποτέ από δεύτερο χέρι!...

ΕΚΕΙΝΗ (γελώντας): Μη λες ανακρίβειες!... Έμένα με πήρες από δεύτερο χέρι... Από τον Άλεξ!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (γελώντας κι αυτός): Μά εσύ δεν είσαι κούρσα!... Είσαι... μπαλίλα!...

ΕΚΕΙΝΗ (σοδará): Είσαι σαχλός!... (αλλάζοντας τόνο) Κουράστηκα!... Άς σταθούμε λίγο!... (Στέκονται. Γυρίζουν προς το μέρος του κάμπου, που απλώνεται, μεγαλοπρεπέστατος, κάτω από τα πόδια τους. Κυττάζει έκστατική) Τί θέα!... Υπέροχη!... Κυττά τα σπιτάκια σαν κουρνιασμένα πουλάκια, με κόκκινες φτερούγες!... Νομίζεις, πως αν ρίξεις μια ντουφεκιά... θα σηκωθούν κοπαδιαστά και θα πετάξουν μακριά!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (τρυφερά): Κι' εσύ σαν πουλάκι κελαϊδάς σήμερα!...

ΕΚΕΙΝΗ (μελαγχολικά): Πουλάκι στο κλουβί!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (γελώντας): Πάλι τὰ ίδια; Μά δε μου λες, καλή μου, τί θα θέλες;

ΕΚΕΙΝΗ: Να μπορώ να σου φεύγω κάθε μέρα... Όποτε μου καπνίσω... Και να τρέχης πίσω μου... ν' αγωνίζεσαι να με ξανακατακτήσεις!... Αυτό γινότανε με τον Άλεξ!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γι' αυτό μια μέρα δεν ξαναγύρισες... Τούφες για πάντα!... Αυτά τ' άστεια δε μ' αρέσουν έμένα!... Έγώ θέλω σιγουριά!...

ΕΚΕΙΝΗ (διστακτικά): Ή σιγουριά σκοτώνει τον έρωτα!

ΕΚΕΙΝΟΣ (στον δικό της τόνο): Και ή αδεβαιότητα τον αγαπημένο. Μεταξύ των δύο

σκοτώνω προτιμώ τον πρώτο! ΕΚΕΙΝΗ: Έγώ το δεύτερο!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ευχαριστώ πολύ... Άλλά δεν έχω βαρεθή τον εαυτό μου!... (αλλάζοντας τόνο) Άς, προχωρήσουμε!... Έδώ φυσάει!... (τήν πιάνει από τη μέση, ανεβαίνουν).

ΕΚΕΙΝΗ (σε λίγο, βλέποντας πέρα, ξεφωνητό χαράς): Κουμαρίες!... Τί ώραία που προβάλλουν τὰ κουμαρά κόκκινα-κόκκινα!... Είναι σαν να πήρε το χιόνι φωτιά!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δεν είναι κούμαρα!... Είναι αυτό το φυτό, που κοκκινίζουν τὰ φύλλα του αυτή την εποχή!...

ΕΚΕΙΝΗ (ένθουσιασμένη): Ό,τι κι' αν είναι... είναι τόσο όμορφα!... (πλησιάζουν, χαιδεύει τὰ κόκκινα φύλλα, με τὸ γαντωμένο χεράκι της. Μετά μικρή σιωπή, αφήμένη πάντοτε. Με φωνή που προδίδει έρωτική συγκίνηση): Γιατί κάθε τί ώραίο μάς σπρώχνει στὸν έρωτα;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δεν ξέρω!...

ΕΚΕΙΝΗ (με φλόγα): Γιατί... επειδή αυτά είναι ώραία... γίνεσαι και σύ ώραίος;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μου κάνεις «ντεκλαρασίων» ύστερα από δυο χρόνια;

ΕΚΕΙΝΗ (αφήμένη σ' αυτόν ακόμα περισσότερο. Κυττάζοντας τον παράξενα): Κι' αν σουκανα ντεκλαρασίων θα ήταν εγκλημα;...

ΕΚΕΙΝΟΣ (γελώντας): Όχι!... Άπλως κάτι ανεπίκαιρο!...

ΕΚΕΙΝΗ (λυρική): Τί όμορφα με κρατάς!... Κράτα με λίγο πιο... σοδará, παιδί μου!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (τό ίδιο): Δεν είσαι και πούπουλο, ξέρεις!...

ΕΚΕΙΝΗ (ακόμα πιο αφήμένη): Είμαι βαρεία... το ξέρω... Το ζήτημα όμως δεν είν' αυτό... (τινάζεται όρθια) Πάμε!... (προχωρεί ψυχρή, σαν το χιόνι).

ΕΚΕΙΝΟΣ (άκλουθώντας αστασιμένος): Ποιά είναι το ζήτημα;

ΕΚΕΙΝΗ (πειραγμένη): Ό,τι ή σιγουριά σκοτώνει τον έρωτα... Η σιγουριά και ή συνήθεια!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δεν καταλαβαίνω!...

ΕΚΕΙΝΗ (με πολυσήμαντη ματιά): Ο Άλεξ θα είχε καταλάβει!... Έλα, κατεβαίνουμε!... Πάμε στο σπίτι!... Ίσως εκεί θα βρώ...

ΕΚΕΙΝΟΣ (συμπληρώνοντας): Περισσότερη ζέση!...

ΕΚΕΙΝΗ (ειρωνικά): Τό βρήκες!... Και περισσότερη κατανόησι!...

ΣΠΥΡΟΣ ΜΕΛΑΣ

Της Ακαδημίας Αθηνών

✻✻

Για τις σωφερίνες

Η Άγγιδα Βερόνικα Ντένγκελ, που εξασκεί τὸ επάγγελμα του εκπαιδευτοῦ οδηγῶν αυτοκινήτων, συνιστά να βάφονται με ειδικό χρώμα τὰ αυτοκίνητα που οδηγούν γυναίκες, για να τ' αναγνωρίζουν οι άντρες και να τους κάνουν τόπο στο δρόμο. Γιατί όμως άραγε; Από ευγένεια ή... για λόγους ασφαλείας;

Μου έρωτας
Σπύρος Μελάς

Ο Ν. Νασίκας, όταν άρχισε τη σταδιοδρομία του στην 'Αμερική ως βιομήχανος ελληνικών τυριών.

ΟΤΑΝ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΕΙ ΤΟ «ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΔΑΙΜΟΝΙΟ»

Δημοσιογραφικές άνωμολίες του
συνεργάτη μας κ. Κ. ΠΟΛΙΤΗ

Στά γραφεία του «Θησαυρού» φθάνουν κάπου - κάπου μερικοί όγκωδεις φάκελλοι από την 'Αμερική που περιέχουν φωτογραφίες ενός φουστανελλοφόρου, μερικά χαρτίνα... μουστάκια, φωτογραφίες ανδρών και λίγες λέξεις: «Αγαπητέ κ. διευθυντά, Γεια σας. Τι γίνεται; Χαιρετίσματα σ' όλους. Και καλή καρδιά. Ν. Ι. Νασίκας». Καμιά φορά τα γράμματα είναι εκτενέστερα. Περιέχουν παράπονα κατά του Ταχυδρομείου — του αμερικανικού — που άργει να μοιράσει το «Θησαυρό». «Και τον περιμένουμε — σημειώνει ο έπιστολογράφος — με τόσο άνωτομονήσια εδώ στις... σπάνες μας».

Ποιος είναι λοιπόν αυτός ο Νασίκας που περιμένει με τόσο αγωνία το «Θησαυρό» στις σπάνες του στην 'Αμερική; Μας το εξηγεί αμέσως η φίρμα που είναι τυπωμένη στα έπιστολόχαρτα: «Τής Μανυφάκτυρερ-Βιομήχανος τυριού - Έτος ίδρύσεως της έπιχειρήσεως 1908.» Στο άνω άριστο μέρος των έπιστολόχαρτων υπάρχει και ένα κλισέ που παριστάνει έναν φουστανελλά, με ψηλό φέσι, με κάψο, με γκλίτσα και με φουντωτά πασορούχια. Είναι ο «Τής Μανυφάκτυρερ» Ν. Νασίκας.

Η περίπτωση αυτού του ανθρώπου, που ξεκίνησε πριν από 40 χρόνια περίπου από τα βουνά της Στερεάς και είναι σήμερα ένας από τους σημαίνοντες οικονομικούς παράγοντες του ελληνισμού της 'Αμερικής, είναι μία από τις χαρακτηριστικότερες του «ελληνικού δαιμονίου». Ο Νασίκας κατεσκεύαζε τυριά στο χωριό του. Είχεν ειδικευθή στην περίφημη φέτα Παρνασσού. Όταν έφθασε στη Νέα Υόρκη δεν μπόρεσε να χωρέσει πολλά πράγματα — την αμερικανική νοοτροπία, τα ήθη και έθιμα, τα γλώσσα —, αλλά πρό πάντος τα αμερικανικά τυριά.

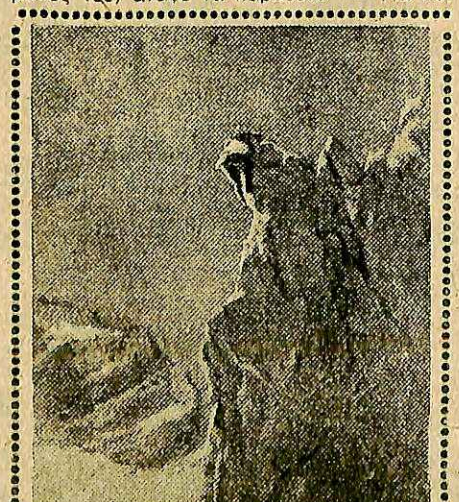
— Πώς τα τρώνε αυτοί οι άνθρωποι δεν μπορώ να καταλάβω, έλεγε. «Αν μπορούσα να τους έκανα να δοκιμάσουν λίγη φέτα θα καταλάβαιναν τι θα πη τυρί...»

Έτσι συνέλαβε την ιδέα να εισαγάγει στην 'Αμερική το ελληνικό τυρί. Εξοικονόμησε λίγα χρήματα κι' άνοιξε μία μικροέπιχειρήσι. Προμήθευε στην αρχή φέτα στα ελληνικά έστιατόρια. Οι 'Αμερικανοί πελάτες την έτρωγαν με δυσπιστία. Ύστερα με άρεξε. Ύστερα τη ζητούσαν. Έτσι άρχισαν να προσηλεύονται τυρί φέτα και τα αμερικανικά έστιατόρια. Και τώρα δεν λείπει από κανένα κέντρον του Νέου Κόσμου

το «εγκρήκ τσής» — το ελληνικό τυρί. Οι έγκαταστάσεις του Νασίκα είναι τεράστιες. Και τα υποκαταστήματά του βρίσκονται σ' όλη την 'Αμερική. Ο ίδιος φοράει φουστανελλές στις σπάνες του. Φουστανελλές φορούν και όσοι εργάζονται στις τυροκομικές έπιχειρήσεις του — ακόμη και οι 'Αμερικανοί! Και το τι γίνεται στις μεγάλες γιορτές — το Πάσχα, την Πρωτομαγιά, το Δεκαπενταύγουστο — δεν περιγράφεται. Οι σουβλές, τα κοκορέτσια και οι ζουρναδες μεταβάλλουν το αμερικανικό τοπίο σε χωριό του Παρνασσού.

Ανέφερα την περίπτωση Νασίκα — με την άφορμή των έπιστολών, των φωτογραφιών και των... μουστακιών που φθάνουν κάθε τόσο στα γραφεία του «Θησαυρού» — σαν ένα χαρακτηριστικό δείγμα της ελληνικής έφευρετικότητας. Δεν είναι, φυσικά, το μοναδικό. Πάμπολλοι είναι οι 'Ελληνες που έπλούτισαν και στην 'Αμερική και σ' όλα τα μέρη του κόσμου με τις έκπληκτικές έπινοήσεις τους.

Οι ξένοι — οι 'Αμερικανοί πρό πάντων — ξετρελλαινούνται με κάθε τι το καινούργιο. Αυτό, λοιπόν, το εκμεταλλεύονται εύφύστατα οι συμπατριώται μας. Ξέρω, έναν Τριπολιτώτη στην 'Αμερική, που, μη έχοντας άλλη πρόχειρη έφευρεσι να παρουσιάσει στο κοινό, κατεσκεύασε μία κρέμα δικής του έμπνευσεως και την παρουσίασε σαν κάτι απαραίτητο για το καλό γλυκίσμα, αλλά χωρίς ν' αποκαλύψει και το μυστικό της συνταγής. Η κρέμα αυτή κατέκτησε όλα τα μεγάλα ζαχαροπλαστεία κι' όλες τις καλές νοικοκυρές της 'Αμερικής. Όχι γιατί έχει τίποτε το εξαιρετικό, όχι γιατί διαφέρει από τις άλλες κοινές κρέμες, αλλά επειδή περιβάλλεται με τον πέπλο του μυστικού. Υποτίθεται πως έχει «κάτι» το ανεξίτηστο. Και — μεταξύ μας — νομίζω πως δεν έχει τίποτε το ιδιαίτερο. Είναι μία κοινή κρέμα. Άλλο ζήτημα αν ο έξυπνος συμπατριώτης μας, χωρίς στη διαφήμισι του μυστικού έχει σήμερα έντεκα εργοστάσια σ' όλες τις 'Ηνωμένες Πολιτείες.

Ο ΠΑΡΑΓΩΓΟΣ... ΠΗΡΕ ΤΑ ΒΟΥΝΑ

Για το γύρισμα ενός μορφωτικού κύματος, σχετικού με τον αλμυρισμό ο παραγωγός του γαλλικού κινηματογράφου Πιέρ Αοζιλ μανιώδη έρεβόθη, επέδειξε ο ίδιος την έπιδειξίοντά και το θάρος του με μία έπικινδυνη αναρρίκησι υπορστώ στον κινηματογραφικό φακό.

γουν έντυπώσεως δεν χρησιμοποίησε ηλεκτρική θέρμανσι — και περίμενε το αποτέλεσμα. Στην αρχή οι διαβάτες το είδαν με καχυποψία και επιφύλαξι. Άλλά τους χτύπησε η ευωδία. Ένας-ένας άρχισαν να δοκιμάζουν το «περιεργο φαγητό». Ύστερα από τρεις μήνες το κατάρτημα ήταν άδύνατο να χωρέσει την πελατεία που ζητούσε έπιμόνως να φάει ντονέρ. Έδωσε να νοικιασθή άλλο κατάρτημα, τριπλάσιο του παλαιού και ν στήθούν τρία ντονέρια στη σειρά για να ικανοποιηθούν τα πλήθη. Οι ντόπιοι έστιατόρες άναστατώθηκαν. Θέλησαν να τον μιμηθούν. Άλλά δεν τα κατάφεραν. Ο συμπατριώτης μας εν τώ μεταξύ κάνει χρυσές δουλειές, ισχυρίζομενος ότι κατέχει το μυστικό της παρασκευής αυτού του όρεκτικωτάτου και προκλητικού φαγητού. Και δεν κατέχει κανένα μυστικό. Ο θρύλος κάνει τη δουλειά του.

Τι να πώ για τους έφευρετικούς 'Ελληνες της 'Αφρικής, της Κίνας, της 'Ιαπωνίας, των Φιλιππίνων; Μου άφηγήθησαν για έναν συμπατριώτη μας που έγκαταστάθηκε πριν είκοσι χρόνια στη Σαγκάη. Ήταν ναυτικός, αλλά παράτησε το πλοίο του ύστερα από μία σύγκρουσι που είχε με τον καπετάνιο. Γρήγορα έφαγε τις λίγες οικονομίες του κι' όταν τα πράγματα άρχισαν να σκουραίνουν πήρε μία δαμίζα να χρωματιστό νερό με λεμόνι και ζάχαρη και πουλούσε στο δρόμο λεμονάδες. Ύστερα άνοιξε ένα μικρό περίπτερο. Ύστερα κατεσκεύασε μία λεμονάδα δικής του έφευρεσεως, ρίχνοντας μέσα στο νερό — πλην του λεμονιού και της ζάχαρης — και κανέλλα, ή οποία έδινε στο δροσιστικό μία ιδιαίτερη γεύσι. Η... κανελλούχος λεμονάδα κατέκτησε τους Κινέζους, αλλά και τους ξένους της Σαγκάης. Το περίπτερο μετεβλήθη σε εργοστάσιο. Η έπιχειρήσις πήγε περίφημη. Τώρα ο συμπατριώτης μας είναι ένας πλούσιος, ευπλόητος και σπουδαίον παράγον της Σαγκάης. Μόνο που άλλαξε λίγο τ' όνομά του για λόγους εύκολίας. Τον έλεγαν Θεόδωρο Νικολακόπουλο και τώρα ονομάζεται Τέρ Νικ. Έτσι είναι γνωστή η φίρμα του. Το άπαιτεί ή ιδιότης του ως μεγάλου «βιομηχανού δροσιστικών ποτών».

ΚΩΣΤΑΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

Ση μ. «Θησαυροδ»: Ο φίλος κ. Νασίκας έγραψε και στο συνεργάτη μας κ. Γατόπουλο τις ευγές του και προσθέτει: «Γιατί, μωρέ, δεν ησυχάζετε να νάρθουμε καμιά φορά κι' εμείς να σας δοίμε πριν πεθάνουμε με μεράκι;» Από το στόμα του και στου Θεού τ' αὐτί.

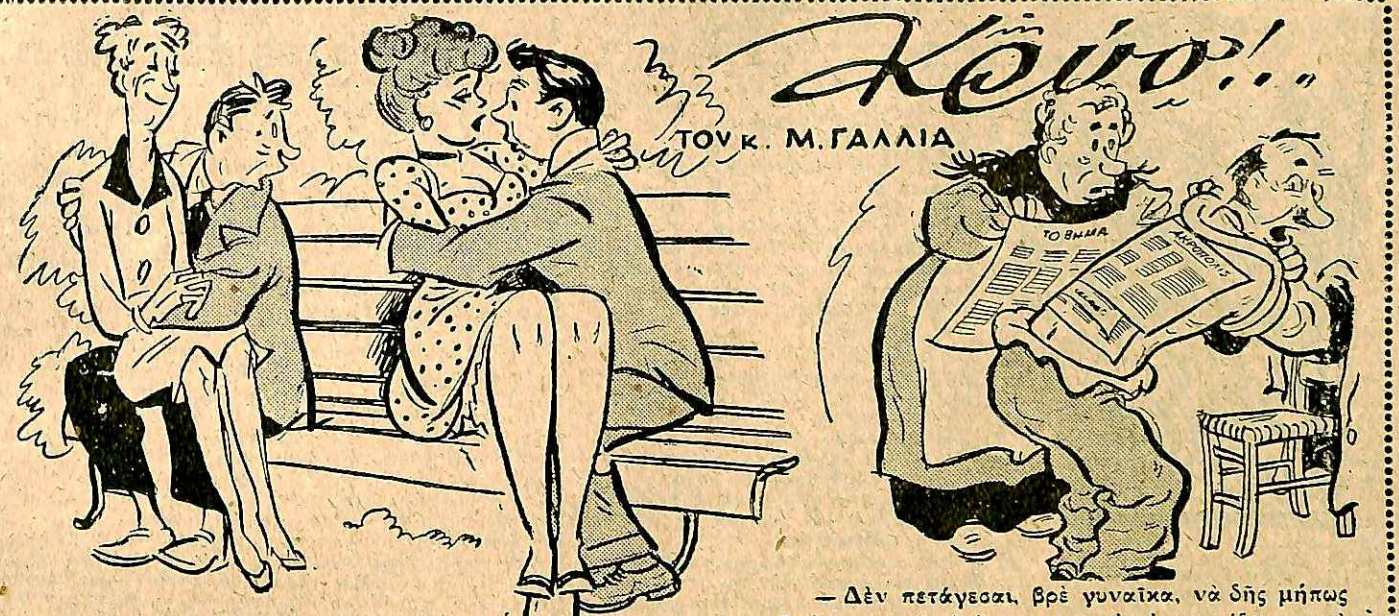
Τά σπίτια του μέλλοντος

Οι αρχιτέκτονες έχουν τη γνώμη ότι τα σημερινά κτίρια δεν ανταποκρίνονται στον προορισμό τους ως ανθρώπινες κατοικίες κι' ότι έχουν ανάγκη διαφόρων ριζικών μεταβολών και βελτιώσεων.

Πρώτα απ' όλα, οι άλλαγές αυτές άφορούν τη θέρμανσι των δωματίων. Οι ειδικοί φρονούν ότι δεν άρκει να ρυθμίζεται ή θερμοκρασία κι' ή υγρασία της ατμόσφαιρας των. Πρέπει επίσης να βρίσκεται σε κίνησι ο αέρας τους, με την κατάλληλη ταχύτητα. Επίσης πρέπει να θερμαίνονται οι τοίχοι, διαφορετικά οι ένοικοι μπορεί να κρυώνουν, έστω κι' αν ή ατμόσφαιρα είναι άρκετά ζεστή.

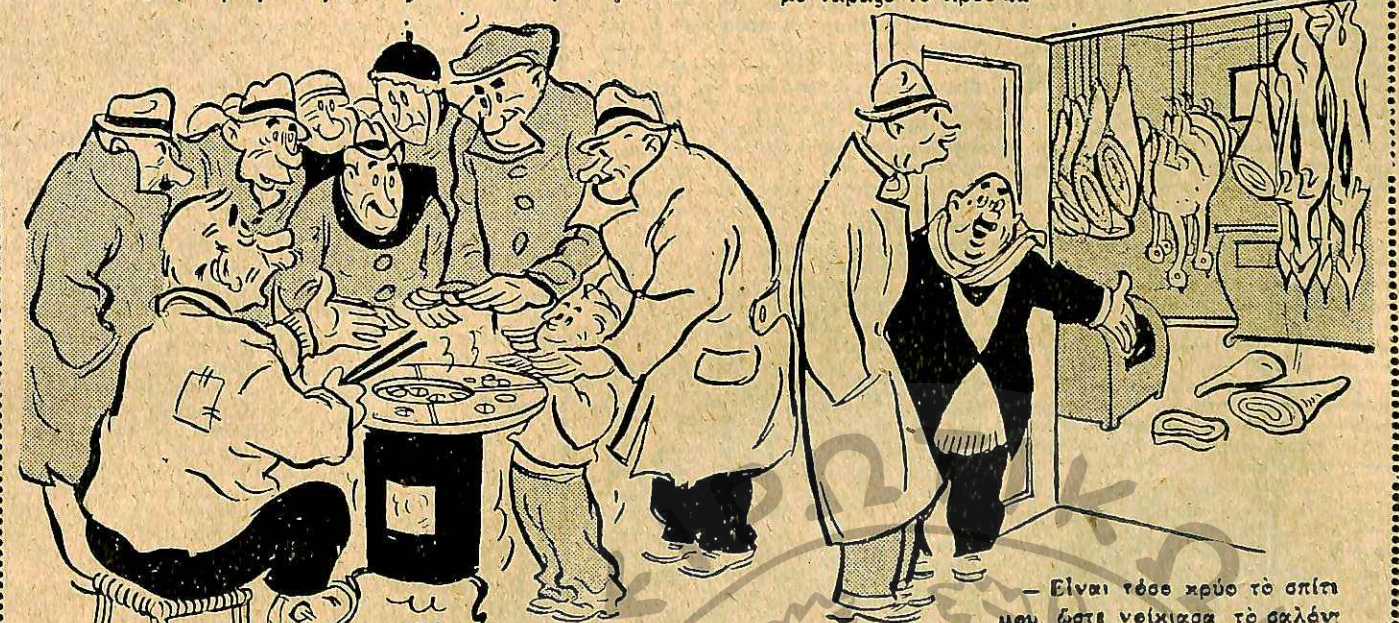
Η θέρμανσις όμως πρέπει να είναι ανάλογη προς την εργασία των ανθρώπων που ζούν στο περιβάλλον εκείνο. Όσοι κάνουν σωματική εργασία, δεν χρειάζονται πολλή έξωτερική θερμότητα, γιατί ζεσταίνονται με τη δουλειά. Αντιθέτως, μία νοικοκυρά που μαντάρει κάλτσες, ή μία δακτυλογράφος, πρέπει να έχει γύρω της πιο ζεστό περιβάλλον. Οι αρχιτέκτονες καθορίζουν σήμερα τη θερμοκρασία που άπαιτείται για κάθε περίπτωση.

Όσον άφορά το φωτισμό, προσπαθούν να ελαττώσουν τις μεγάλες διαφορές φωτεινών και σκιερών μερών του δωματίου, γιατί κουράζουν το μάτι. Οι τοίχοι λοιπόν πρέπει να έχουν διάφορες αποχρώσεις στα διάφορα μέρη του δωματίου κι' ο φωτισμός να είναι διάχυτος και να προέρχεται από μεγάλες φωτεινές πηγές.

— Αλλάζουμε, ρε φίλε, για να ζεσταθώ κι' εγώ λιγάκι... —

— Δεν πετάγεσαι, βρέ γυναίκα, να δης μήπως βγήκαν και οι άπογευματινές έφημερίδες, γιατί με τάραξε το κρύο... —

— Είναι τόσο κρύο το σπίτι μου, ώστε νύκτασα το σαλόνι... είναι χαοσάπη για ψυγείο!... —

— Τι θα γίνει με σας, ρε παιδιά. Δεν αγοράζετε και κανένα κάσανο... —

— Ο Κος Διευθυντής προσέλαβε πέντε δακτυλογράφους και έλυσε το πρόβλημα της θέρμανσεως —

ΓΙ' ΟΧΛΟΝ ΟΙ ΜΕΤΕΩΡΟΛΟΓΟΙ

«Έχουμε και άλλοτε γράψει για τη «Μετεωρολογία». Είπε ένας ειδικός κλάδος της Ιατρικής επιστήμης, που αναπτύσσεται τώρα στην Αμερική για την μελέτη της επιδράσεως του καιρού στην υγεία του ανθρώπου. Η επίδραση βέβαια αυτή είναι κατ' αρχήν γνωστή από αρχαιοτάτων χρόνων. Ο πατέρας της Ιατρικής, ο Ιπποκράτης, έλεγε ότι «όποιος θέλει να σπουδάσει ιατρική, πρέπει πρώτα να σπουδάσει τον καιρό».

Στη Ρωμαϊκή εποχή, ήξεραν καλά τη σχέση καιρού και εγκλήματος. Όταν δηλαδή στην Ιταλία φυσούσε σφοδρός προερχόμενος από την Αφρική, ο άνθρωπος δεν έθεωρείτο υπεύθυνος για τις πράξεις του κι' έλεγαν ότι «ο αέρας του πήρε τα μυαλά».

Όσοι στο νωότερη εποχή, η μελέτη των καιρικών επιδράσεων στην υγεία, είχε παραμεληθεί και μόλις τώρα τελευταία επανελήφθη στην Αμερική.

«Εκείνο, που όλος ίσως ο κόσμος ξέρει, είναι ότι η ψυχική μας κατάσταση υφίσταται την επίδραση του καιρού. Όταν βρέχει π.χ., αισθανόμαστε δυσθυμία, ή όταν ο καιρός είναι δροσερός, αισθανόμαστε ν' αυξάνη η ζωτικότητα και η δραστηριότης μας κι' όλα τα κάνουμε με κέφι».

Οι Αμερικανοί μετεωρολόγοι δεν αρκούνται στις γενικές αυτές, αλλά αναλύουν συγκεκριμένα τις εκάστοτε καιρικές επιδράσεις στον άνθρωπο.

Όπως αναφέρει ο καθηγητής της Ιατρικής σχολής του Πανεπιστημίου του Ίλνιους, δρ Ουίλλιαμ Πέτερσον, ύστερα από κλινικές παρατηρήσεις 25 ετών, διαπίστωσε ότι κάθε μεταβολή της θερμοκρασίας, κάθε διακύμανση της ατμοσφαιρικής πίεσης, κάθε κίνηση του ανέμου, επιδρά σε κάθε άτομο και το αναγκάζει να προσαρμοστεί στις καιρικές αυτές μεταβολές.

Αλλά ότομα προσαρμόζονται εύκολα και άμεσως και γι' αυτό η καιρική επίδραση στην υγεία τους δεν είναι αισθητή κι' άλλα «βιολογικά βραδεία» χρειάζονται 12-78 ώρες για να προσαρμοσθούν. Στο διάστημα αυτό εκδηλώνεται η αντίδραση, που δεν είναι ποτέ η ίδια, γιατί κανένα άτομο δεν είναι ακριβώς ίδιο με ένα άλλο και γιατί καμιά καιρική μεταβολή δεν είναι ποτέ ταυτόσημη στα διάφορα μέρη. Για τον περισσότερο κόσμο, η δυσκολότερη περίοδος είναι όταν ο καιρός γυρίζει απότομα από τη ζέση στο κρύο. Η απότομη πτώση

της θερμοκρασίας, απαιτεί μεγαλύτερη παραγωγή εσωτερικής θερμότητας και συνεπώς κατανάλωση περισσότερης ενέργειας. Για το λόγο αυτόν ο μεταβολισμός επιταχύνεται και η πίεση του αίματος αυξάνει. Όταν εν συνεχεία, η πίεση αρχίζει να πέφτει από το υψηλό σημείο στο οποίο την ανέβασε η καιρική μεταβολή, τα αιμοφόρα αγγεία μένουν υγρά και κολλώδη. Μπορεί επίσης η πίεση ν' αρχίσει να πέφτει τόσο σιγά, ώστε να προκαλέσει στάση και πρήξιμο του αίματος, οπότε δεν αποκλείεται να επέλθει και θάνατος από τη λεγόμενη θρόμβωση.

Τέτοιοι θάνατοι παρατηρούνται συνήθως κατά τη διάρκεια καιρικών διαταραχών και ιδίως κατά των μηνών Φεβρουάριο.

Περισσότερο από τις γυναίκες, υφίστανται οι άνδρες τα πλήγματα της μεταβολής του καιρού. Επίσης διαφορετική είναι η επίδραση της, στους λεπτούς ή στους παχείς ανθρώπους.

Για τον «λεπτόσωμο» άνθρωπο, όπως τον αποκαλούν οι μετεωροβιολόγοι, ύπουλοι έχθροι είναι το κρύο και η βροχή. Η επίδραση γι' αυτόν εποχή, είναι η άνοξις. Οι λεπτόσωμοι δεν έχουν αρκετό λίπος για να συγκρατήσουν το κρύο και ν' αντιμετωπίσουν έτσι το «καιρικό πλήγμα». Μεταπίπτουν εύκολα από μια απότομη μετάβαση σε ευχάριστη ψυχική κατάσταση, σε μία εξίσου απότομη κατάπτωση, σωματική και διανοητική. Φτάνουν έτσι μέχρι ψυχώσεων και σχιζοφρενίας και πολλές φορές «προβαίνουν σε απονευρωμένα διαβήματα», αυτοκτονούν δηλαδή, ύστερα από μία μακρά περίοδο βροχών.

Ο ανακριτής του Ίλνιους δρ. Λέβινσον, παρατηρεί ότι οι περισσότερες αυτοκτονίες γίνονται κατά τη διάρκεια μιας περιόδου βροχών μετά θυελλών.

Διαφορετική είναι η επίδραση των καιρικών μεταβολών στον «παχύσωμο». Οι παχύσωμοι, κατ' αρχήν υφίστανται λιγώτερο την καιρική επίδραση. Η ζέση όμως και η υγρασία, δυσκολεύουν την αναπροσαρμογή τους στην καιρική κατάσταση, τους κάνουν να χάνουν την προσαρμοστική τους ικανότητα και τότε παθαίνουν καρδιακές προσβολές, αρτηριοσκληρώσεις και ψυχώσεις νανικής φύσεως. Οι πιο επικίνδυνες γι' αυτούς εποχές, είναι το καλοκαίρι και το φθινόπωρο.

Ο παχύσωμος προσβάλλεται εύκολότερα όταν είναι μεσήλιξ, ενώ αντίθετως ο λεπτόσωμος, όταν φτάσει στη μέση ηλικία, αντέχει περισσότερο στις καιρικές μεταβολές. Γενικώς οι ηλικίες είναι λιγώτερο φιλόνοικοι και μεγαλοχολικοί, όταν η βαρομετρική πίεση είναι χαμηλή, ενώ αντίθετως τα παιδιά είναι ανήσυχα και εύεξαπτα.

Ιδιαίτερως σημαντική είναι η επίδραση των καταιγίδων, κατά τη διάρκεια των οποίων σημειούνται αιφνιδίως, ημικρανίες, έγκεφαλικές αιμορραγίες, έπιληψια και γλαύκωμα.

Πώς όμως είναι δυνατόν, να αντιδράσει ο άνθρωπος στον καιρό; Γενικώς, αν κανείς είναι αδύνατος, πρέπει να φροντίσει ν' αυξήσει λίγο το βάρος του, να ντυνεται ζεστά και ν' αποφεύγει τη διανοητική, ψυχική και σωματική κόπωση. Αν είναι χοντρός, ας φροντίσει ν' ελαττώσει κάπως το βάρος του και προπαντός να ζήσει σε όσο το δυνατόν ψυχρή ατμόσφαιρα και να είναι γαλήνιος.

Γενικώς για όλους τους ανθρώπους οι αλλαγές του κλίματος, προπαντός το καλοκαίρι, από το θερμό στο δροσερό, επιβάλλονται. Γι' αυτό και η μετάβαση κατά το θέρος στην έσοχη, είναι απαραίτητη για κάθε άνθρωπο.

ΥΠΑΡΧΕΙ ΑΘΑΝΑΣΙΑ;

ΤΙ ΑΠΟΔΕΙΚΝΟΥΝ ΤΑ ΠΕΙΡΑΜΑΤΑ ΤΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΩΝ

Ο θάνατος είναι ένας γενικός νόμος της Φύσεως. Υπάρχουν ωστόσο περιπτώσεις, που επιτρέπουν στους βιολόγους να ελπίζουν, όχι βέβαια ότι θα νικήσουν το θάνατο, αλλά ότι θα παρατείνουν σημαντικά την ανθρώπινη ζωή.

Τα ψάρια π.χ. δεν είναι αθάνατα, αλλά βρίσκουν πάντοτε βίαιο θάνατο. Άλλα απ' αυτά πέφτουν θύματα επιδημιών ή παρασίτων, άλλα καταβροχθίζονται απ' τα μεγαλύτερα, κανένα όμως δεν φοβάται από γεραιότητα, κι' αυτό γιατί κανένα δεν γεραίνει.

Πράγματι, έχει αποδειχθεί ότι, έφόσον ένας οργανισμός αυξάνεται, μένει συνεχώς νέος. Μόνο όταν σταματήσει η αύξησή του, εμφανίζονται σιγά - σιγά τα σημάδια της «γεροντικής» φθοράς. Σχεδόν όλα λοιπόν τα ψάρια εξακολουθούν να μεγαλώνουν σ' όλη τους τη ζωή, ως ότου δηλαδή πεσουν θύματα ενός απ' τους εξωτερικούς κινδύνους που αναφέρονται, κι' επομένως δεν γεραίνουν ποτέ.

Μετρώντας τους «δακτυλίους» που σχηματίζονται κάθε χρόνο στα λείπια των ψαριών, οι ζωολόγοι βρήκαν πέρκες κι' άλλα ψάρια του γλυκού νερού αιωνόβια. Όσο για τα χρόνια που ζουν τα ψάρια των θαλάσσιων άβυσσων, δεν είναι τίποτε γνωστό.

Ευκολότερες ήταν οι παρατηρήσεις που έγιναν πάνω σε φυτά. Άλλα απ' αυτά παύουν ν' αναπτύσσονται έπειτα από ώρισμένα χρόνια, και τότε πεθαίνουν σε λίγο. Άλλα πάλι εξακολουθούν να μεγαλώνουν πάντοτε, και ζουν εκατοντάδες ή χιλιάδες χρόνια, ως ότου κάποια ασθένεια ή έλλειψη τροφής ή κρύο ή ηρασία προκαλέσει το θάνατό τους.

Τα μόνα όμως αληθινά αθάνατα όντα είναι οι μικροσκοπικοί μονοκύτταροι οργανισμοί, τα «πρωτόζωα». Αυτά μεγαλώνουν ως ένα σημείο κι' έπειτα χωρίζονται σε δυο κύτταρα, που καθένα τους συνεχίζει χωριστά τη ζωή του, για να διχοτομηθεί κατόπιν κι' αυτό με τη σειρά του. Ένας επίσημος καλινιέρησε ένα είδος πρωτόζωων επί 37 χρόνια. Στο διάστημα αυτό, τα αρχικά μικροσκοπικά όντα πέρασαν από 20.000 γενεές, κι' όμως εξακολούθησαν να ζουν στους μακρινότατους απογόνους των. Εύτυχος ότι διάφορες αιτίες βίαιου θανάτου καταστρέφουν το μεγαλύτερο μέρος αυτών των πρωτόζωων, αλλιώς θα είχαν πνίξει πρό πολλού όλονκληρο τον κόσμο.

Εξαιρετικά ενδιαφέροντα ήταν τα πειράματα του Αμερικανού δόκτορος Μάκ Κέυ πάνω σε ποντίκια. Κανονικά, τα ποντίκια συμπληρώνουν την ανάπτυξή τους σε 4 μήνες και ζουν 2 χρόνια εν όλω. Με κατάλληλη όμως διαίτα, ανεπαρκή σε θερμίδες, ο δόκτωρ Μάκ Κέυ έκανε να καθυστερήσει η ανάπτυξη των ποντικιών και να διαρκέσει περί τους 30 μήνες. Τα ποντίκια λοιπόν αυτά, που χρειάστηκαν 30 μήνες για να φτάσουν στο κανονικό μέγεθος, έζησαν 4 χρόνια, διπλάσια δηλαδή απ' τα φυσιολογικά.

Τα ζώα που ζουν στην έηρα, δεν μπορούν να μεγαλώσουν πέρα από ένα ώριμο όριο, γιατί ο σκελετός τους θάταν πια ανίκανος να συγκρατήσει το βάρος του σώματός τους (γι' αυτό το μεγαλύτερο χερσαίο ζώο, ο έλέφας, είναι σωστός νάνος μπροστά στην πελώρια φάλαγγα). Άλλα και τα προκατακλυσμιαία ζώα δεν ήταν πολύ πιο μεγάλα απ' τους σημερινούς ελέφαντες.

Μπορούμε λοιπόν να πούμε ότι πληρώνουμε μ' ένα περιωρισμένο ανώστημα το προνόμιο του να ζούμε στην έηρα. Κι' όσο πιο γρήγορα φθάσουμε στο ανώστημα αυτό κι' εκπληρώσουμε έτσι τον προορισμό μας στη γή, τόσο γρηγορότερα πεθαίνουμε.

Για να εξηγήσουν αυτή τη σχέση της ανάπτυξεως με τη διάρκεια της ζωής, μερικοί βιολόγοι διέτυψαν τη θεωρία ότι, όταν τα κύτταρα πολλαπλασιάζονται με διχοτόμηση (όπως συμβαίνει στους ίστους που αναπτύσσονται), ξεχύνεται η ουσία του πυρήνος των κι' ανακατεύεται με το πρωτόπλασμα τους. Όταν πάψει αυτή η ανάμιξη πυρήνος με πρωτόπλασμα, γερούν πια τα κύτταρα, συνεπώς και ολόκληρος ο οργανισμός του ζώου ή του φυτού!

Αμερικανικά ρεκόρ

Η κυρία Ντόροθι Μίλλερ πήρε το δεύτερο διαζύγιο της από τα δικαστήρια του Σικάγου. Το πράγμα αυτό δεν θα είχε, βέβαια, τίποτε το εκπληκτικό, αν η κυρία Μίλλερ δεν ήταν μόλις 17 χρόνων.

Τα δικαστήρια του Σικάγου έδωκαν επίσης για δεύτερη φορά διαζύγιο στους συζύγους Βαυμπράντ. Οι λαμπροί αυτοί σύζυγοι παντρεύτηκαν, χωρίσαν, ξαναπαντρεύτηκαν και ξαναχώρισαν. Ο άντρας είναι δεκάξη χρόνων και η γυναίκα δέκα πέντε.

Η Άν Μπλάιθ

ΝΕΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ ΑΠΟ ΤΟ ΧΟΛΛΥΟΥΝΤ

Η Τζέιν Κράουφορντ ένωσε ν' αποδείξει ότι δεν γέρασε. Στην τελευταία ταινία της, που έχει τον τίτλο «Φλαμίνγκο» εμφανίζεται ως χορεύτρια και επιδεικνύει τα αληθινά υπέροχα πόδια της. Οι κριτικοί του Χόλλυγουντ τα συγκρίνουν με εκείνα της Μπέττυ Γκράντ και εκφράζουν τη λύπη τους γιατί η διάσημη βεντέτα καθυστέρησε τόσο πολύ για να κάνει αυτή την αποκάλυψη.

Ο Κόρνελ Ουάιλντ βρίσκεται αυτή τη στιγμή στο Παρίσι μαζί με τη γυναίκα του Πατρίσια Νάιτ, που είναι επίσημη ήθοποιος.

Ο Ουάιλντ άρχισε τη σταδιοδρομία του ως ρέπορτερ μίας γαλλικής εφημερίδας που εκδιδόταν στη Νέα Υόρκη με τον τίτλο «Ο Ταχυδρόμος των Ηνωμένων Πολιτειών». Κατά την παραμονή του, λοιπόν, στο Παρίσι δεν ξεχασε το παλιό επαγγελματί του και πήρε 100 περίπου φωτογραφίες επίκαιρων γεγονότων και σκηνών του δρόμου. Τις φωτογραφίες αυτές έστειλε σε διάφορες αμερικανικές εφημερίδες. Το αποτέλεσμα ήταν ότι ένα αμερικανικό πρακτορείο του τηλεγράφησε να δεχτεί να κάνει επί έξη μήνες ένα φωτογραφικό ρεπορτάζ στις διάφορες χώρες της Ευρώπης έναντι του ποσού των 150.000 δολλαρίων. Ο ήθοποιος αρνήθηκε να δεχθεί την πρόταση.

Ο Άλλαν Λάιντ ανατρέπει στο Χόλινγκ Βάλλεϋ, κοντά στο Χόλλυγουντ, 18 άλογα ιπποδρομιών, στα οποία στηρίζει πολλές ελπίδες. Το όνειρό του είναι να δημιουργήσει ένα μεγάλο σταύλο για άλογα ιπποδρομιών, μόλις αποσυρθεί από τον κινηματογράφο.

Η Βιρτζίνια Μάγιο έπισκεφθηκε τελευταία το Παρίσι μαζί με το σύζυγό της Μάικελ Ο Ση. Ένα πρώι, λοιπόν, βγήκαν μαζί για να επισκεφθούν τα μαγαζιά και η ήθοποιος αγόραζε διαρκώς πακέτα και δέματα, που... όπως είναι φυσικό, τα φορτώνει στον άντρα της. Το κακό ήταν ότι έδρεχε. Και ο Ση, που ήταν φορτωμένος με πακέτα, γλυστρησε σε μία στιγμή και σωπάστηκε χάμου. Φυσικά τα πράγματα που κρατούσε στα χέρια του σκορπίστηκαν ολόγυρα. Οι θεατοί αυτής της κωμικοτραγικής σκηνής γέλασαν με την καρδιά τους κι' ένας φωτορέπορτερ που έτυχε να περνά από εκεί εκείνη την ώρα, πήρε μερικές φωτογραφίες. Ένα αμερικανικό πρακτορείο

της αγόρασε άμεσως στην τιμή των 250 δολλαρίων την καθεμία.

Ο Όρσον Ουέλλες... κρύβεται στο Παρίσι. Για την ακρίβεια, αλλάζει κάθε τόσο μεταμφίεσι και έτσι περνάει απαρατήρητος. Μία μέρα μεταμφιέστηκε σε αββά. Άλλα ξεχάστηκε τόσο πολύ, ώστε μπήκε σ' ένα μπάρ, κάθισε σ' ένα τραπέζι και παρήγγειλε ένα ούισκι. Έπειτα, έδωσε ένα χονδρό ποσό από την τσέπη του και το άναψε. Οι θαμώνες του κέντρου, που τον είχαν αναγνωρίσει ξεκαρδίστηκαν στα γέλια.

Η Λουίζα Καρλέτι πρόκειται να γυρίσει την «Κοκκίνο σκουφίτσα». Η Γκαμπι Μορλαί αρνήθηκε να παίξει το ρόλο της γιαγιάς, βρίσκοντας πως είναι αρκετά νέα ακόμη. (Οι κακές γλώσσες λένε, ωστόσο, πως έχει περάσει τα πενήντα).

Η Ντόροθι Λάμουντ ξαναγύρισε στην «Παραμύθια», έπειτα από άπουσία ενός και πλέον έτους. Η απόμακρυνση από τη μεγάλη κινηματογραφική εταιρία της είχε δώσει την έλευθερία, αλλά έμειωσε σημαντικά τα εισοδήματά της.

Η Άν Μπλάιθ θα εμφανισθεί προσεχώς στο πλευρό του Μπίνγκ Κρόσμπυ σ' ένα νέο μουσικό φιλμ.

Στην Ισπανία γυρίζεται ένα φιλμ σχετικό με τη ζωή του περιφήμου ταυρομάχου Μανολέτε, που βρήκε οίκτρο θάνατο πέρυσι, κατά την διάρκεια μιας ταυρομαχίας. Το ρόλο του ταυρομάχου υποδύεται ο Ισπανός ήθοποιος Χοσέ Γκρέκο.

Η Μπέττυ Γκράντ ανανέωσε για το 1949 την ασφάλεια των κινήσεων της για το ποσό του ενός εκατομμυρίου δολλαρίων.

Ένα από τα πιο αγαπημένα αντρόγυνα του Χόλλυγουντ χωρίζει. Πρόκειται για τη Σούζαν Ιλντερς και τον Ρίταρντ Κούνιν. Η συζυγική τους ζωή ήταν έως σήμερα μία σειρά από ατυχήματα. Η Σούζαν έφερε στον κόσμο δυο παιδιά που γεννήθηκαν πριν τις ώρες τους και έζησαν μόνο μερικές μέρες το καθένα. Λίγον καιρό αργότερα, μία μέρα που ήταν σε κυνηγι, το όπλο της εξεπυροκρότησε ανάμεσα στα χέρια της και την πλήγωσε αρκετά σοβαρά στα πόδια. Η ήθοποιος έμεινε από τότε παράλυτη και χρησιμοποιεί σήμερα μία ειδική καρέκλα για να μετακινηθεί.

Όστόσο, η ζωή των δυο συζύγων διατηρήθηκε σωματική δυο ακόμη χρόνια. Άλλα η Σούζαν σκέφθηκε τελευταία ότι ήταν καιρός να ξαναδώσει στον άντρα της την έλευθερία του και υπέβαλεν αίτησι διαζυγίου.

Πρέπει να σημειωθεί ότι η Σούζαν κερδίζει ακόμη σημαντικά ποσά από την τέχνη της. Οι κινηματογραφικές εταιρίες την χρησιμοποιούν σε ρόλους παραλυτικών γυναικών, που είναι, έλλωστε και οι μόνοι τους όποιους μπορεί πια να υποδυθεί.

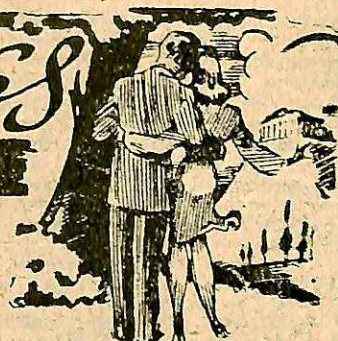
Η Τζούντι Γκάρλαντ θεωρείται τελείως και πρόκειται προσεχώς να γυρίσει μία νέα ταινία.

Ο τίτλος της δεν έχει ανακοινωθεί ακόμη.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΨΕΥΔΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΜΙΑ ΕΥΓΕΝΙΚΗ
ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ

Έγώ πάντα είχα αυτή την περιεργή συνήθεια: Την παραμονή της Πρωτοχρονιάς να πέφτω από τις έννιά το βράδυ στον ύπνο. Και να ξυπνάω την Πρωτοχρονιά το πρωί. Όλη αυτή η διαδικασία όταν φεύγει ο παλιός χρόνος κι' έρχεται ο καινούργιος, ήθελα να γίνεται χωρίς ν' αγρυπνώ και να κοιμάμαι. Τον καινούργιο χρόνο, δηλαδή, τον δρίσκω έτοιμο και σεβρισμένο. Αυτή την Πρωτοχρονιά όμως έπρεπε να τις άρχες μου και τις ποιηθείς μου. Με πήρε στο λαιμό του ο ξάδερφός μου ο Γιάγκος. Με βρήκε πρώι - πρώι την παραμονή και μου είπε:

— Πού θα πάς απόψε;
— Στο σπίτι μου.
— Έχεις συγκεντρώσει;
— Όχι. Έχω ύπνο.
— Τι λες αδερφέ! Νύχτα πρωτοχρονιάς και θα κοιμάσαι;
— Γιατί; Απαγορεύεται; Έτσι κάνω κάθε χρόνο.

— Εφέτος όμως δεν θα γίνω αυτό. Θάρης στο σπίτι, να κόψουμε την πηττα, να φάμε και να παίξουμε κανένα χαρτί, να πανηγυρίσουμε με λίγα λόγια. Είναι άπαιτησι της Ντουντούς.

(Ντουντού είναι η γυναίκα του ξαδέρφου μου).

Σκέφτηκα το πράμα και είπα να το ρίξω έξω και μία νύχτα πρωτοχρονιάς — που νάταν μαύρη η ώρα — αφού ήταν και άπαιτησι της Ντουντούς.

Ήταν η ώρα δέκα όταν χτύπησε το κουδούνι. Το σπίτι πλημμυρισμένο στο φως, σάμπια να δουλεύει το καλού καιρού, λουλούδια, κουραμπιέδες,

και πρόσωπα γνωστά και άγνωστα. Ο Γιάγκος, ή Ντουντού, ο θεός μου ο Αλέξανδρος, ο κουνιάδος του Γιάγκου κ. Φρίξος και καμιά δεκαπενταριά άλλοι προσκαλεσμένοι, άρσενικοί και θηλυκοί. Όλοι γλυκομίλητοι, όλοι γελαστοί και χαρούμενοι, με την εύθυμη διάθεσι τους, το καλαμπούρι τους και την καλή τους καρδιά. Το ράδιο έπαιζε ταγκά και ρομπες και ήταν εκεί μέσα να ξανοίγη η ψυχή του ανθρώπου. Α! Ευχαριστήθηκα πάρα πολύ! Κανονικά έπρεπε να περάσουμε ως τις δώδεκα με κανένα κουραμπιέ, με λίγο χορό και καλαμπούρι, τα μεσάνυχτα να σβύση το φως και να διαδοστέιλουμε τον έτοιμο θάνατο χρόνο, ύστερα να κόψουν με την πηττα και να φάμε και μετά να στρωθούμε στο παιγνίδι, για το καλό του χρόνου.

Αλλά ο Γιάγκος είχε μία έμπνευσι:

— Βρε παιδιά, είπε, δεν στρώνουμε κανένα φιλό, ως που νάρη η ώρα να φάμε; Έπειτα κανουμε διακοπή για να φάμε κι' έπειτα συνεχίζουμε. Δεν πρόφτασε να το πει και τὰ παιγνιοχαρτά του «Ελληνικά Μονοπωλίου» απλώθηκαν κι' όλος. Έγιναν δυο παιγνίδια. Στο ένα δωμάτιο πύκα και στο άλλο μπακαράς. Εγώ προτίμησα την πόκα, στο ίδιο τραπέζι με το Γιάγκο. Άρχισα με μορφο και κανονικά, με το γέλιο στο στόμα. Και μία ώρα έτσι ήμαστε. Χάναμε, κερδίσαμε τα λεφτά μας προσχαρά και χαριτωμένα. Σιγά - σιγά όμως, καθώς το φιλό παιγνίδι έχον-

— Γυναίκα, σά να δυνάμωσε η βροχή! Έτοιμάσε το... περισσότερο!

(Του Μ. Αναστόπουλου)

τραίνε, άρχισαν οι φάτσες να γίνονται σοδαρές και συννεφιασμένες. Μερικοί που έχαναν, μάλιστα, ήταν πιά σοδαροί απ' όλους. 'Η Ντουτού έφερε κουραμπιέδες και κονιάκ, για να ποικίλουμε τη μονοτονία του παιγνιδιού. Καθώς έτρωγα τόν κουραμπιέ, έπεσε λίγη ζάχαρη στο παντελόνι του διπλανού μου, που δεν θυμόμουνά τ' όνομά του.

— Γράστε λίγο, χριστιανέ μου! μου λέει θυμωμένος.

— Με συγχωρείτε, είπα.

— Τί να σε συχωρώ! εδω χάνω τριακόσιες χιλιάδες, και σύ μου ρίχνεις ζάχαρη στο παντελόνι!

— Με συγχωρείτε, αλλά τί σχέση έχει το ένα με το άλλο;

— Έχει, γιατί το κάνεις έπιτηδες. Για να μ' έκνευρίζεις.

— Με συγχωρείτε, αλλά με παρεξηγείτε.

— Άει στο διάολο! φώναξε ξεφωνικά.

— Τόν κακό σου τόν καιρό! απάντησα εγώ κι' ετοιμάστηκα να χτυπηθώ.

Σηκώθηκε κι' αυτός, αλλά μας πρόφτασαν οι άλλοι και μας συγχωράσαν.

— Ντροπή! είπε ο Γιάγκος. Για λίγη ζάχαρη θα μαλώσουμε χρονίारा νύχτα;

— Με διαβόλοστείλε! διαμαρτυρήθηκα εγώ.

— Καλά, δεν τόπε για να σε προσβάλω ό κ. Περιδικοτσιχλας. Τότε στα νεύρα του.

— Χάνω τριακόσιες χιλιάδες! επανέλαβε ό κ. Περιδικοτσιχλας.

— Έχει ένα ελαφρυντικό! είπε ο Γιάγκος. Όταν χάνω ό άνθρωπος, έκνευρίζεται. Καθόστε κύριε Περιδικοτσιχλας σάς παρακαλώ. Το έπεισοδιο θεωρείται λήξαν.

— Θέλω ν' αλλάξω θέσι.

— Όρίστε, έλάτε καθόστε έδω!

Ο Γιάγκος άλλαξε θέσι με μέ τον κ. Περιδικοτσιχλα. Και τόν παιγνίδι συνεχίστηκε. Δεν είχαν περάσει ούτε πέντε λεπτά της ώρας όμως όταν ό κ. Περιδικοτσιχλας δημιούργησε νέο έπεισοδιο με τόν διπλανό του, τόν κ. Φρίξο. Ο κ. Φρίξος κάπνιζε και ό κ. Περιδικοτσιχλας, που είχε χάσει άλλο ένα κόλπο, γύρισε και τόν φώναξε:

— Χριστιανέ μου, καθώς καπνίζεις μου ρίχνεις τόν καπνό στα μάτια.

— Πάει μόνος του, απάντησε ψυχρά ό Φρίξος.

— Δεν πάει μόνος του! Τόν ρίχνεις επίτηδες για να με ζαλίσης! Έγώ χάνω πεντακόσιες χιλιάδες! δρόντησε ό κ. Περιδικοτσιχλας με τη βραχνή φωνή του, χτυπώντας και τόν χέρι του στο τραπέζι. Και σύ μου ρίχνεις καπνό στα μουτρά.

Ο Γιάγκος και ή Ντουτού προσπάθησαν να καλύψουν τόν κ. Περιδικοτσιχλα και τόν κάταπεραν με πολύ κόπο. Φυσικά, ό κ. Περιδικοτσιχλας άλλαξε πάλι θέσι. Τόν παιγνίδι συνεχίστηκε για δέκα λεπτά της ώρας σε μία ατμόσφαιρα παραξένου ήτρυχη, που όμως προήγαγε θυέλλα. Κα' να τη που ξέσπασε πιά άγρια αυτή τη φορά. Η Ντουτού στεκόταν όρθια πίσω από τόν κ. Περιδικοτσιχλα, χαμογελώντας γλυκά και ήλθια. Όταν ξεφάνικα ό κ. Περιδικοτσιχλας, άφού έχασε ένα κόλπο παρ' όλον που είχε δυό άσσους κατ'άκρη, στράφηκε πρós τη Ντουτού και φώναξε άγενέστατα:

— Τί στεκόσαστε αν χάρος άπάνω στο κεφάλι μου, κυρία μου;

— Με συγχωρείτε, είπα ή Ντουτού. Έγώ στεκόμαι έδω για να παρακολουθήσω τόν παιγνίδι.

— Και είνε ανάγκη να στεκόσαι άπάνω από τόν κεφάλι μου, για να μου φέρνεις γρουσουζιά; Έγώ χάνω όχτακόσιες χιλιάδες (και βρόντηξε τόν χέρι του πάλι στο τραπέζι) κι' εσύ στεκόσαι σαν φάντασμα άπάνω από τόν κεφάλι μου! Και βλέπεις πού χάνω και γελάς! Γιατί εύχαριστιέσαι πού βλέπεις να χάνω και να κερδίζει ό άντρας σου!

— Για βάστα κύριε Περιδικοτσιχλα! επενέβη ο Γιάγκος. Τόν καταλαβαίνεις πώς τόν παράκαλες;

— Έγώ χάνω τά λεφτά μου! ξεφώνισε ό κ. Περιδικοτσιχλας. Όχτακόσιες χιλιάδες!

— Αν δεν θές να τά χάσης να μ'ην παίξης λεφτά! Να παίξης δόλους στο δρόμο! Και πρo παντός να μιλάς εύγενέστερα στις κυρίες!

— Έμένα ρε θα μάθης εύγενεια; Λούστρο!

Αί, έδω πιά τόν πράμμα δεν έπαρνε διόρθωμα. Ο Γιάγκος πεταχτηκε κι' άρπαξε τόν κ. Περιδικοτσιχλα από τόν λαιμό. Έπεσαν δυό γροθιές. Μπήκαν οι άλλοι στη μέση και τούς χώρισαν. Έσπράξαν τόν κ. Περιδικοτσιχλα πρós τόν χώλλ, τουδωσαν τόν καπέλλο και τόν παλτό και τόν έβγαλαν στην πόρτα, ενώ εκείνος εφώναζε:

— Χάνω όχτακόσιες χιλιάδες! Με προσκαλέσατε έδω για να μου πάρετε τά λεφτά μου! Λωτοδύτες!

Ο Γιάγκος κατάφερε να ξεφύγει. Άλλα στην πόρτα τόν κράτησαν πάλι. Καθώς όμως ό κ. Περιδικοτσιχλας κούτρουβάλαγε τις σκάλες, τόν φώναζε:

— Άλλη φορά ρε να σέβεσαι τόν σπίτι που σε καλούνε! Άλλοιώς να πηγαίνης σε άχουρι!

— Σπίτι είν' αυτό ή ληστροχειο! απάντησε ό κ. Περιδικοτσιχλας από κάτω.

Άλλα είχε φύγει κι' όλας. Ο Γιάγκος ήπτε ένα κονιάκ για να συνέλθη και ξανακάθισε:

— Μουλάρια! είπα, ύπνοωντας τόν κ. Περιδικοτσιχλα. Όρίστε κύριοι. Τόν παιγνίδι εξακολουθεί.

Άλλα δεν εξακολουθούσε για πολύ. Γιατί σε δέκα λεπτά της ώρας άναψε φοβερός σματάς στο διπλανό δωμάτιο τόν μπακαρά. Φωνές, βρισιές, σήλοδο. Διακόψαμε και τρέξαμε όλοι μέσα για να τούς χωρίσουμε. Δεν ήταν κανένα σπουδαίο πράγμα.

Ο κ. Ταβλαροσανίδης, που έκανε μπάγκο έμεινε ταπί, και δεν είχε να πληρώση. Ο κ. Τζιτζικόπουλος τόν είπα τότε πως άμα δεν έχει λεφτά να μ'ην κάνει μπάγκο. Ο κ. Ταβλαροσανίδης απάντησε πως τού τά χρώσταγε. Ο κ. Τζιτζικόπουλος ανταπάντησε πως τά ήθελε τώρα. Τόν ίδιο είπαν κι' οι άλλοι που είχαν να λαμβάνουν. Ένας, μάλιστα, τόν χόντρονη τόν ζήτημα, λέγοντας στον κ. Ταβλαροσανίδη:

— Άντε ρε ψυρή! πού είσαι είς θέσιν να χρώσας!

Έκει άρπάχτηκαν. Τους χωρίσαμε. Και τόν αποτέλεσμα ήταν ό κ. Ταβλαροσανίδης να πάρη τήν κυρία Ταβλαροσανίδου και ν' αποχωρήσουν, φωνάζοντας ότι νόμιζαν πως είχαν να κάνουν με κύριους, ενώ έπρόκειτο για γαιδούρια.

Τέλος πάντων τά πράγματα καλμάρισαν λίγο. Τόν παιγνίδι ξαναρχισε. Ήταν δώδεκα παρά δέκα. Τότε ή Ντουτού είπα να μαζέψουμε τά χαρτιά για να φάμε και ύστερα συνεχίζουμε. Άλλα ό Φρίξος είχε αντίρρηση.

— Άστα, για άργότερα Ντουτού, είπα στην αδερφή του. Τώρα έχουμε παιγνίδι.

— Τόν συνεχίζετε άργότερα!

— Όχι! Τρώμε άργότερα. Τώρα θα παίξουμε! Έδω χάνω τετρακόσιες χιλιάδες. Δεν μπορώ να κόψω στη μέση τη ροή τού παιγνιδιού! Άλλοιώς σηκώνομαι και φεύγω.

— Καλά σου λέει Ντουτού, είπα κι' ο Γιάγκος. Μη μάς χαλάς τόν παιγνίδι!

— Και τί γαλοπούλα τί θα τήν κάνω; διαμαρτυρήθηκε ή Ντουτού.

— Πέτα την από τόν παράθυρο! απάντησε ό Φρίξος. Χαρτιά παρακαλώ!

Μοιράστηκαν τά χαρτιά. Ο Φρίξος άνοιξε έναν άσσο φανερό. Μόλις τελείωσε όμάς τόν μοίρασμα, έδωσαν τά φώτα. «Μεσάνυχτα. Ζήτω ό καινούργιος χρόνος!» φώναξαν μερικοί — αυτοί που κέρδιζαν φυσικά. Τά φώτα άναψαν πάλι. Τώρα μπαινάμε στο 1949. Άλλα δεν μπήκαμε καλά. Γιατί ό Φρίξος κυττάζει τά χαρτιά του και βάζει τις φωνές:

— Έδω είχα έναν άσσο καρρώ! Τί έγινε ό άσσος μου; Κάποιοι τόν βρόντηξε τήν ώρα που έδωσαν τόν φως!

Και στραβοκύτταξε τόν διπλανό του που έκανε τόν αντίδεο.

— Έσύ τόν πήρες ρέ! φώναξε.

— Έγώ; Δεν είσαι με τά καλά σου!

Ο Φρίξος άνοιξε τόν κρυφό χαρτί τού διπλανού του. Άλλα δεν ήταν άσσος. Γύρισε στον άλλο διπλανό του:

— Τότε τόν πήρες έσύ!

Τόν φανερώνει κι' αυτόν τόν κρυφό χαρτί, ήταν ρήγας. Σάν μανιασμένος άρχισε να τραβήξ τά χαρτιά όλων. Πουθενά άσσος καρρώ.

— Νά τος! λέει ή Ντουτού. Στα πόδια σου έχει πέσει Φρίξο! Τόν σκούνησες με τόν χέρι σου, στο σκοτάδι!

Ο Φρίξος τόν σηκώνει, αλλά δεν παραδέχεται πως τόν έριξε αυτός.

— Όχι, λέει. Αυτός που μου τόν έκλεψε, τόν πέταξε για να μ'η φανερωθί!

— Νά προσέχης πώς μιλάς! λέει ό διπλανός του. Αυτό έλειπε, να μάς πής και χαρτοκλέφτες!

— Σιγά τόν πολυέλαιο! άπαντά ό Φρίξος.

Καινούργιο άρπαγμα. Ο Γιάγκος προσπάθει να τούς ήσυχάση. Άλλα ποιονού τόν μέρος να πάρη; Ός συγγενής πρέπει να δικαιολογήσης τόν κουινάδο του. Ός οικοδεσπότης πρέπει να υπερασπισθί τούς προσκαλεσμένους του. Μερικές γροθιές. Η Ντουτού λιγοθυμεί. Και τρεις προσκαλεσμένοι σηκώνονται και λένε:

— Σ' ένα σπίτι πού μάς δρίζουν και δεν μάς υπερασπίζονται, δεν έχουμε θέσι!...

— Για τόν Θεό δρέ παιδιά! Παραξήγησι!

Άλλα οι τρεις κύριοι έφυγαν με άσιωπεία.

— Τόν παιγνίδι εξακολουθεί! λέει ό Γιάγκος, στενωχωρημένος.

Αίτη τη φoοα όμως ή παοε-

ζήγησι γίνεται πάλι στο τημα τού μπακαρά. Τόν μόνο που άκουσα ήταν ή φωνή ενός χοντρού κυρίου που είπα:

— Έμένα βρέ θα πής πως δεν ξέρω να παίξω; Έγώ έχω παίξει στα μεγαλύτερα καζίνα!

Ο μπακαράς διαλύθηκε. Έγιναν άκόμα μερικά έπεισοδια. Τόν προτελευταίο ήταν με τόν Φρίξο, πού ή Ντουτού έπέμενε σώνει και καλά να τού δώση να φάη ένα ποδί της γαλοπούλας. Ο Φρίξος, που περίμενε άσσο και τού ήρθε όχτάρι, άρπαξε τόν ποδί της γαλοπούλας και τόν πέταξε στα μουτρά της Ντουτούς. Ο Γιάγκος θυμάσε. Ο Φρίξος είπα πως ή Ντουτού ήταν αδερφή του κι' είχε τόν δικαίωμα να τήν κάνει χειρονομίες. Ο Γιάγκος απάντησε πως από τη στιγμή πού ή Ντουτού έγινε γυναίκα του, κανένας άλλος δεν είχε δικαίωμα άπάνω της. Άρπαχτηκαν. Ο Φρίξος κούτρουβάλαγε τις σκάλες.

— Τόν παιγνίδι εξακολουθεί κύριοι!

★

Έτσι, κατά τις δύομισι τόν πρωί, βρεθήκαμε ό Γιάγκος κι' εγώ. Όλοι οι άλλοι είχαν φύγει κακόν κακώς. Γύρω μας σπασμένα μπουκαλιά και ποτήρια.

— Τόν παιγνίδι εξακολουθεί! λέει ό Γιάγκος.

— Οι δύο μας;

— Ναι. Θα παίξουμε πόκερ τέτ - α - τέτ.

— Δεν μ' άρέσει τόν τέτ - α τέτ! λέω.

— Σ' άρέσει δεν σ' άρέσει θα παίξης! έπιμένει άγρια ό Γιάγκος. Χάνω ένα έκατομμύριο και κερδίζεις όχτακόσιες. Δεν μπορείς να φύγης έτσι και να μου πάρης τά λεφτά μου! Θα παίξης, βρε δέσ!

Ήταν τόσο άγριο τόν μάτι του, ώστε κάθησα. Κι' άρχισα να χάνω. Μαζί με τά λεφτά, έχανα και τήν ψυχραιμία μου. Πως μπορούσε να κερδίζει έτσι συνέχεια ό Γιάγκος; Όταν είχα χαρτί, έπήγαινε πάσσο. Όταν έκανα μπλόφα τήν έβλεπε. Έδω κάτι συμβαίνει, λέω μέσα μου. Καί κάνω έτσι και αντιλαμβάνομαι ένα χαρτί ξεφτισμένο στην άκρη.

— Τί είν' αυτό; λέω στο Γιάγκο.

— Τίποτα, μου λέει.

— Πως τίποτα. Είνε σημάδι!

— Τί θές να πής δηλαδή;

— Θέλω να πώ πως ή τράπουλα είνε σηματοδευμένη!

Ο Γιάγκος γίνεται έξω φρενών.

— Θες να πής δηλαδή ότι σε κλέβω; Έγώ βρέ, ό ξάδερφός σου;

— Και τί σημασία έχει; Άν δεν σε κλέψω ό ξάδερφός σου ποιος θα σε κλέψη; Ο ξένος. Δεν θυμάμαι ακριβώς τί έγινε παρακάτω. Θυμάμαι μόνε πως ό Γιάγκος αναποδογύρισε τόν τραπέζι. Έγώ βρεθήκα ή Ντουτού ξεφώνιζε «βοήθεια». Κι' όταν έφτασα στην έξορτα φώναζε:

— Έλα κάτω ρε αν είσαι άντρας!...

Άκουσα ένα κατρακύλισμα στις σκάλες και τόβαλα στο πόδια.

★

Έτσι γιόρτασα τή φετεινή πρωτοχρονιά. Μαρε καλά κώνω εγώ και τόν ρίχνω στον ύπνο!

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Τό μοιραίο ειδύλλιο της κομήσης Τζούλια Τριγκόνα

Ήταν νύχτα της Παρασκευής 2 Μαρτίου τού 1911.

Ένας πυροβολισμός άκούστηκε, ξαφνικά, μέσα από τόν ύπ' αριθμ. 8 δωμάτιο τού ξενοδοχείου Ρεμπερίνο, στη Ρώμη.

Ο διευθυντής και οι υπάλληλοι τού ξενοδοχείου, άνοίγοντας τήν πόρτα, αντίκρισαν ένα ανατριχιαστικό θέαμα.

Πάνω στο κρεβάτι βρισκόταν μία νεαρή και ώραιότατη γυναίκα, που έφερε δυό τρομερές πληγές με μαχαίρι στο λαιμό. Τόν αίμα πού έτρεχε απ' αυτές είχε βάψει κατακόκκινα τά σεντόνια.

Πλάι στο κρεβάτι, ήταν ξαπλωμένος ένας νεαρός άξιωματικός τού ίππικού, που κρατούσε άκόμη στα χέρια του τόν περιστρόφο με τόν όποιον είχε φυτέψει μία σφαίρα στο κεφάλι του.

Λίγο πιο πέρα βρισκόταν ένα μαχαίρι κυνηγιού, πού ήταν ματωμένο ως τή λαβή. Μ' αυτό είχε γίνει τόν έγκλημα.

Γιατί δεν υπήρχε άμφιβολία ότι ό νεαρός άξιωματικός είχε σκοτώσει πρώτα τή γυναίκα πού βρισκόταν στο κρεβάτι και κατόπιν είχε στηρίξει τόν περιστρόφο στον κρόταφο και είχε πυροβολήσει.

Ο δολοφόνος, ώστόσο, ζούσε άκόμη. Αντίθετα, ή νεαρή γυναίκα ήταν νεκρή.

Για τήν ταυτότητα και τών δυό δεν υπήρχε άμφιβολία. Τά θύμα ήταν ή κομήσσα Τζούλια ντι Σάντ' Ελία, κυρία έπι τών τιμών της βασιλίσσης της Ιταλίας Έλενης και ό δολοφόνος και αυτόχειρ ό βαρώνος 'Εντζο Πατέρνο. Άνηκαν και οι δύο ρε μεγάλες και παλαιότατες οικογένειες και γι' αυτό ή είδησις τού ανατριχιαστικού δράματος, πού είχε ξετυλιχθί στο ξενοδοχείο Ρεμπερίνο, προκάλεσε έξαιρετική συγκίνηση σ' όλη τήν Ιταλία.

Τόν ειδύλλιο πού τούς συνέδεε ήταν, ώστόσο, πολύ γνωστό μεταξύ τών άριστοκρατικών κύκλων της Ιταλικής πρωτεύουσας.

Η κομήσσα Τζούλια έθεωρείτο σαν μία από τις ώραιότερες γυναίκες της Ιταλίας. Ήταν μία όψη όμορφη, από κείνες πού συγκίνησαν πάντοτε τούς ποιητές και τούς ρομαντικούς έραστές. Άλλ' είχε άδύνατους πνεύματος και ή ύγεια της τής έδινε συχνές ένοπλάσεις. Γι' αυτό, άπομακρύναν κάθε τόσο από τήν Αύλη και πήγαινε να αναπαυθί γιό μερικές βδομάδες στην έξοχή.

Τήν άνοιξι τού 1910, ό κόμης Τζιάκομο ντι Σάντ' Ελία είχε συνοδεύσει τή γυναίκα του

σμένη απ' τά έρωτικά λόγια και τά χάδια τού αγαπημένου της.

Μία μέρα, όμως, ό κόμης ντι Σάντ' Ελία έμαθε τά πάντα. Δημιούργησε τότε μία τρομερή σκηνή στη γυναίκα του, μπροστά στα παιδιά της και τούς υπηρέτες και τήν έδιωξε με τρόπο δάναυσο και σκαίό από τόν σπίτι του.

Η Τζούλια έτρεξε άμέσως να δρή τόν αγαπημένο της και έφυγαν τήν άλλη μέρα για τόν Πατέρνο.

Η νεαρή γυναίκα και ό αγαπημένος της έζησαν εκεί μερικούς μήνες εύτυχίας. Ταξίδεψαν κατόπιν στην Έλβετία και, κατά τις άρχές τού 1911, ξαναγύρισαν στη Ρώμη.

Άλλ' ή Τζούλια δεν ήταν πιά εύτυχισμένη και ήρεμη όπως πρίν. Ένα κρυφό σαράκι τήν βασάνιζε. Ήθελε να ξαναβίη τά παιδιά της. Δεν μπορούσε να ζήση μακριά απ' αυτά. Τόν υψ της πετούσε διαρκώς εκεί και κάθε μέρα γινόταν και πιά μελαγχολική. Κι' είχε επικαλεσθί τή συνδρομή μερικών φίλων της για να έπιτύχη τή συγγνώμη τού άνδρος της.

Τά διαδρήματα αυτά είχαν ρίξει ένα σύννεφο πάνω στις σχέσεις τών δυό έρωτευμένων. Ο φίλος της τή ζήλευε τρομερά και έννοούσε ή Τζούλια να μ'ην έχη άλλη σκέψη παρά τήν αγάπη τους.

Έβλεπε με μίσος τήν αγαπημένη του, γιατί έπέμενε, σώνει και καλά, να άπασχολήται με τά παιδιά της. Ο Πατέρνο, έγωίστης όπως όλοι οι άντρες, δεν μπορούσε να καταλάβη τόν μητρικό φίλτρο της Τζούλιας και τή μεγάλη λυπη της για τή στέρησι τών παιδιών της. Καί της δημιούργησε διαρκώς σκηνές.

Έκείνο τόν βράδυ, ό βαρώνος είχε μάθει ένα καινούργιο διάδρημα της Τζούλιας και γύρισε έξω φρενών στο ξενοδοχείο όπου έμεναν.

— Παρατήρησα από τόν στρατό, της είπα. Θα φύγουμε μαζί για τόν Παρίσι και ύστερα θα πάμε όπου άλλο θέλσης.

Η Τζούλια άνιήθηκε. Δεν ήθελε να φύγη από τή Ρώμη, όπου μπορούσε τουλάχιστον να βλέπη κάπου - κάπου από μακριά τά παιδιά της.

Τί έπακολούθησε από τή στιγμή αυτή; Άγανα. Άγανα. Κανένας δεν μπορείς ποτέ να μάθ πώς έγινε τόν δράμα. Η Τζούλια δρέθηκε μία νύχτα στο κρεβάτι της πλημμυρισμένη από αίμα, από τά τραύματα πού έχαναν στον άραίο λαιμό της. Ο Πατέρνο, πού έπέζησε από τά τραυμάτα του, δεν θέλησε να πη τίποτε κατά τή δίκη του. Περιορίστηκε μόνε να άναφέρη τά αίτια της διαφωνίας του με τήν Τζούλια και να δηλώση ότι αυτός τήν είχε σκοτώσει.

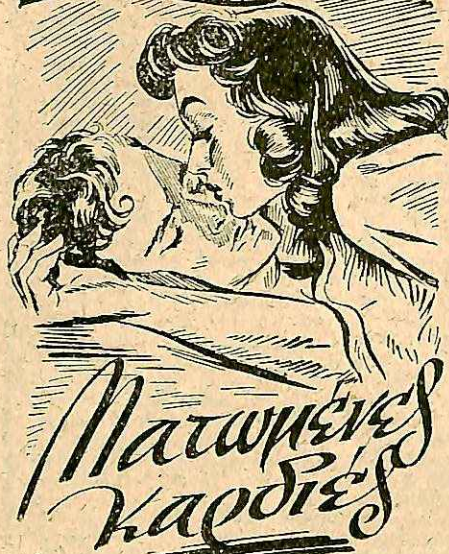
Η δίκη του κράτησε σαραντά μέρες. Σ' όλο αυτό τόν διάστημα, ό κατηγορούμενος τήρησε μία περηφάνη και άξιοπρεπή σιωπή. Τόν δικαστήριο τόν κατεδίκασε, στο τέλος, στην ποινή τών ισόβιων καταναγκαστικών έργων.

Τριάντα ένα χρόνια άργότερα, τόν 1942, ένας άποσκελετωμένος γέρος, με φτωχική εμφάνιση και περίλυπο ύφος, έκαμε τήν εμφάνισή του στο Πατέρνο.

Ήταν ό βαρώνος 'Εντζο Πατέρνο, πού ξαναγύρισε στη γενέθλιο πόλη του, άφου τού χαρίσθηκε τόν ύπόλοιτο τής ποινής του. Κατά τή διάρκεια της φυλακίσέας του, είχε χάσει τήν περιουσία του, τούς συγγενείς του, τούς φίλους του... Κι' ήταν τώρα φτωχός και δυστυχισμένος. Ο δήμαρχος τού Πατέρνου τόν σπλαγχνίσθηκε. Και τού έδωσε μία ταπεινή θέσι γραφεία σε μία υπηρεσία τού δημαρχείου. Ο πατέρας Δόν Ζουάν ζή έίκοτε με τόν γλισχρο μισθό του...

Και ή κομήσσα Τζούλια είχε σκοτώσει έπίσης ένα κεραυνό, αίσθημα για τόν βαρώνο Πατέρνο...

Το τελευταίο ΧΑΜΟΓΕΛΟ...

Ήταν λίγος καιρός τώρα που ο Στέφανος είχε πάρει την απόφασή να χωρίσει με τη Μαίρη. Η αγάπη του είχε αρχίσει να σβύνει πιά γι' αυτήν, γιατί κάποια καινούργια αγάπη του είχε πάρει τώρα το νου. Κι' εξ' άλλου δεν ήταν από τους ανθρώπους εκείνους που μένουν σταθεροί και πιστοί για πάντα σε μια γυναίκα. Α! ναι, βέβαια, έτσι είχε τη στή Μαίρη, τον πρώτο καιρό που την τράβηξε κοντά του κι' έτσι της έλεγε κάθε φορά, για να την κρατήσει. Θά σ' αγαπώ για πάντα, θάσαι δική μου και θα μείνεις δική σου για όλη μας τη ζωή. Μα αυτό το «για πάντα» κρατάει ως την ημέρα που θ' αρχίσω να βαριόμαστε. Κι' έπειτα, αν δεν πηξ κι' αυτά σε μια γυναίκα, τι άλλο θα πηξ; Φυσικά, η Μαίρη τον είχε πιστέψει. Είχε πάρει στα σοβαρά αυτή την υπόσχεση και κάτι υπονοούσε για γάμο, που της πετούσε τότε - τότε. Ήταν τόσο ευτίστη, τόσο άπλη, τόσο καλή η καυμένη ή Μαίρη. Και τον αγαπούσε με μια άφοβη σι' αλήθεια συγκινητική, που τώρα όμως τον ενοχλούσε. Πώς θα της έλεγε πως έπρεπε να χωρίσουν; Θα τόπαινε κατακαρδιά. Και όμως δρῆκε το θάρρος και της τότε. Μια απόφαση είχε όλα.

Η Μαίρη έμεινε για λίγο άμιλητη. Κατέβασε το κεφάλι για να κρύψει τα δακρυσμένα της μάτια. Όμως, ούτε σκηνή έκανε, όπως τόσες γυναίκες συνήθιζαν σ' αυτές τις πικρές ώρες, ούτε το πιο πικρό παράπονο ξέφυγε από τα χείλη της. — Όπως θέλεις, Στέφανε, είπε. Αφού δεν μ' αγαπάς πιά, γιατί να μένης κοντά μου από υποχρέωση; Ας χωρίσουμε. — Με συγχωρείς Μαίρη...

— Ω! Δεν υπάρχει λόγος να σε συγχωρήσω, Στέφανε. Δεν μουφταιξες σε τίποτα. Έτσι είναι η ζωή... Σου εύχομαι να ζήσης ευτυχισμένος. Και χωρίσαν.

Ο Στέφανος αισθάνθηκε αληθινή ανακούφιση και ήταν ευχαριστημένος. Είχε απαλλαγεί από ένα δεσμό πολύ πιο εύκολα απ' όσο φανταζόταν. Και τώρα μπορούσε ελεύθερος πιά, να ριχθεί στη νέα του περιπέτεια. Κι' ύστερα σ' άλλη, σ' άλλη... Τι ώραία που είναι η ζωή!

Κάπου μισός χρόνος είχε περάσει από τότε. Ο Στέφανος απολάμβανε τις χαρές της καινούργιας του αγάπης. Η Μαίρη μόνο σαν άρχη ανάμνηση έρχόταν τότε - τότε στο νου του, για να του θυμίσει την ύπαρξή της. Σ' όλο αυτό το διάστημα δεν την είχε ιδεί ούτε μια φορά. Τί ναχε γίνει, αλήθεια; Χωρίς άλλο θα τον είχε ξεχάσει κι' αυτή. Κάποιος άλλος θα χε δρεβή στο δρόμο της και τώρα θα τον

θυμόταν το Στέφανο κι' αυτή σαν μια ακρυνή περιπέτεια, σαν κάτι περαστικό από τη ζωή της. Ας ζούσε ευτυχισμένη μαζί του.

Και κάποιο πρωί ένας άνθρωπος χτύπησε την πόρτα του σπιτιού του. Ήταν ένας άνθρωπος ηλικιωμένος, μ' ευγενικιά και πονεμένη φυσιογνωμία.

— Καλημέρα σας, του είπε. Δεν με ξέρετε, βέβαια. Είμαι ο πατέρας της Μαίρης.

— Ο πατέρας της Μαίρης; Χαίρω πολύ. Ορίστε, καθίστε κυριε.

Τί να τον ήθελε άραγε; Στο νου του έβαλε την ιδέα μήπως έρχόταν να του ζητήσει εξηγήσεις για τις σχέσεις που είχε κάποτε με την κόρη του, ίσως ναχε και κάποια απαίτηση, όπως τόσοι γονείς. Σαν να στενοχωρήθηκε και ν' ανησυχούσε μαζί. Μα δεν ήταν γι' αυτό.

— Η Μαίρη είναι άρρωστη, είπε ο πατέρας. Πολύ άρρωστη.

— Τί έχει;

— Είναι τώρα κάμποσος καιρός που άρχισε να μαραζώνει. Δεν ήθελε να μάς πη τί έχει. Μόλις τώρα τόμαθα κι' εγώ. Μας είπε την αιτία κάποια φίλη της. Και την ώμολόγησε κι' η Μαίρη. Στην αρχή αρνήθηκε, μα ύστερα την πήραν τα δάκρυα και οι λυγμοί.

Ενας κόμπος ήρθε στο λαιμό του γέρον. Μα ο καλός αυτός άνθρωπος, με τον πόνο ζωγραφισμένο στο ρυτίδωμένο του πρόσωπο, ξαναδρῆκε την ψυχραιμία του και συνέχισε:

— Κύριε Στέφανε, η Μαίρη δεν πρόκειται να ζήσει. Λίγες μέρες ζωής της μένουν ακόμα, μπορεί και λίγες ώρες. Οι γιατροί μας είπαν πως δεν υπάρχει καμιά ελπίδα πιά! Και είναι το μονακριβό μας παιδί...

Δυό δάκρυα κύλησαν από τα μάτια του γέρον. Ο Στέφανος ένοιωσε τις τύψεις του ένoχου να τον καίνε. Καταλάβαινε τώρα πως αυτός ήταν η αιτία για το δράμα της Μαίρης.

— Σας ζητώ συγγνώμη, είπε, άκουμπώντας το χέρι του στον ώμο του γέρον. Δεν μπορούσα ποτέ μου να το φαντασθώ.

— Το καταλαβαίνω. Δεν ξέρετε την ψυχὴ της Μαίρης. Από παιδί ήταν έτσι, κλεισμένη στον εαυτό της, περήφανη. Κι' ούτε υπάρχει λόγος να μου ζητήσετε συγγνώμη. Αφού δεν την αγαπούσατε πιά, ούτε η ίδια θα ήθελε να μέινετε κοντά της από υποχρέωση, ούτε εμείς οι γονείς της. Έκείνο που θα θέλαμε όμως, είναι μια μεγάλη χάρη από σας. Θέλαμε να κάνετε τη Μαίρη να πεθάνει γελαστή, χαρούμενη κι' ευτυχισμένη.

— Και πώς θα μπορούσε να γίνει αυτό;

— Ναρῆτε στο σπίτι να την δρῆτε. Να της πητε πως ξαναγυρίζετε κοντά της για πάντα, πως ξαναγυρίζετε κοντά της για πάντα, γιατί καταλάβατε πως μόνο αυτήν αγαπούσατε αληθινά. Και πώς, όταν θα γίνει καλά, θα την παντρευτήτε. Εγώ θα σας δώσω δυό βέρες να περάσετε στα χέρια σας. Ω! Μη βάξετε τίποτα κακό στο νου σας. Σας λέω πως η Μαίρη δεν πρόκειται να ζήσει. Θα το ιδήτε μόνος σας όταν θα δρεβήτε κοντά της. Αλλά, σαν πατέρας που χάνει το παιδί

— Μου λείπει από το άλμπουμ μου μια παιδική μου φωτογραφία!...

του και το δλέπει να σβύνει δρα με την ώρα, έρχομαι να σας παρακαλέσω να του δώσετε αυτή τη λίγη χάρα.

— Θάρω, είπε με δουρκωμένα τα μάτια ο Στέφανος.

— Σ' ευχαριστώ, παιδί μου...

Το ίδιο απόγεμα ο Στέφανος πήγε στο σπίτι της Μαίρης. Τον δέχθηκαν οι γέροι. Η μητέρα μπήκε γι' λίγο στο δωμάτιο της άρρωστης κι' ύστερα δγῆκε.

— Σας περιμένει, είπε.

Με άργα βήματα, συγκινημένος, ο Στέφανος προχώρησε προς το κρεβάτι της παλιάς του αγάπης. Δύσκολα μπόρεσε να την αναγνωρίσει. Ωχρο κι' αδύνατο το πρόσωπο. Μόνο τα μάτια είχαν ακόμα λίγη από την παλιά τους λάμψη. Της έπιασε το αδυνατισμένο χεράκι.

— Μαίρη, είπε, προσπαθώντας να χαμογελάσει. Εγώ είμαι, ο Στέφανος.

— Εκείνη χαμογέλασε.

— Με θυμήθηκες, είπε. Σ' ευχαριστώ. Κάθισε σε μια καρέκλα, δίπλα της.

— Έλειπα πολύν καιρό, της είπε. Και μόλις γύρισα ρώτησα γιά σένα. Δεν ήξερα πως είσαι άρρωστη. Μα δεν ήρθα γι' αυτό. Πίστευα πως θα σ' εύρισκα καλά, όπως και πρώτα. Γιατί είχα κάτι σοβαρό να σου πώ.

— Τί, Στέφανε; ρώτησε ψιθυριστά εκείνη.

— Ήθελα να σου πώ πόσο γελάστηκα τότε που σου είπα να χωρίσουμε. Γέλασα και σένα και τον εαυτό μου. Μαύλειπες πολύ όλον αυτό τον καιρό, Μαίρη. Αυτός ο χωρισμός μουδωσε να καταλάβω πόσο πολύ σ' αγαπώ. Κι' έρχομαι τώρα μετανοιωμένος και αποφασισμένος να παντρευτούμε!

Τα μάτια της Μαίρης πήραν μια ξαφνική λάμψη.

— Μου λες αλήθεια, Στέφανε;

— Στ' όρκίζομαι, Μαίρη.

— Φοδύμαι πως είναι άργα πιά...

— Όχι, δεν είναι άργα Μαίρη. Αύριο θ' άραβανιστούμε κι' όλες, εδώ, κοντά στο κρεβάτι σου. Με τον καιρό θα γίνης καλά. Και τότε μια ατελείωτη ευτυχία περιμένει και τους δυό μας.

Στα μάτια της Μαίρης φάνηκαν δυό δάκρυα. Νάταν από χάρα; Νάταν από συγκίνηση; Ή γιατί προαισθανόταν πως αληθινά ήταν πολύ άργα γι' αυτή την ευτυχία; Ποιος ξέρει...

— Έσκυψε και τη φίλησε.

— Τώρα θα σ' άψω να ξεκουραστής, είπε. Κι' αύριο το πρωί θα ξανάρθω.

Ξαναπήγε το άλλο πρωί. Είχε μαζί του και τις βέρες, δεν άφησε το γέρο να τις αγοράσει. Και μέσα στο δωμάτιο της άρρωστης έγιναν οι πιο θλιβεροί και συγκινητικοί άραβάνες. Ήταν οι δυό γέροι, ήταν μια στενή φιλενάδα της Μαίρης, ήταν ακόμα κι' ένας φίλος του Στέφανου, που θα γινόταν κουμπάρος στους γάμους. Στους γάμους που δεν θα γινότουσαν ποτέ.

Ο Στέφανος πέρασε το δαχτυλίδι στο χέρι της Μαίρης. Το άχρο της πρόσωπο ζωῆρεψε ξαφνικά. Οι άλλοι προσπαθούσαν να φανούν χαρούμενοι, πνίγοντας τη συγκίνησή τους και τη θλίψη τους. Ο Στέφανος τη φίλησε πάλι.

— Πολύ γρήγορα θα παντρευτούμε, Μαίρη, της είπε.

Η Μαίρη με κόπο άπλωσε το χέρι της και προσπάθησε με τις λίγες της δυνάμεις, να σφίξει το χέρι του Στέφανου.

— Είμαι πολύ ευτυχισμένη, ψιθύρισε και χαμογέλασε.

Κι' αυτό ήταν το τελευταίο χαμόγελο της ζωής της. Μ' αυτά τα λόγια ξεψύχησε ήρεμα και γλυκά, σαν ναφευγε ή πνοή ενός πουλιού.

Σ' ευχαριστώ παιδί μου, είπε λίγο άργότερα ο πατέρας, ανάμεσα στους λυγμούς του, στο Στέφανο που έφευγε. Αφού δεν ήταν γραφτό να ζήσ η κόρη μου ευτυχισμένη, πέθανε τουλάχιστον ευτυχισμένη...

Ο Στέφανος κατέθηκε τις σκάλες με σκυμμένο το κεφάλι. Καταλάβαινε πως αυτός ήταν ο αίτιος γιά το θάνατο αυτής της άγνης κοπέλλας. Μα τί έφταιγε κι' αυτός; Έτσι είναι η ζωή...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

— Α!... Είδα ένα υπέροχο
όνειρο!...

(Του Μ. Γάλλια)

Η εικόνα της ΜΠΡΟΥΝΑ

Δραματικό διήγημα

Αλλά, ξαφνικά, είδε ένα φως αρκετά δυνατό προς το μέρος του εικονοστασίου. Ήταν από το ηλεκτρικό φανάρι του Μπιοντίνο.

Ο κακοποιός το κρατούσε αναμμένο στα χέρια του κι έστεκε γονατιστός, σάν σέ έκτασι, μπροστά στην εικόνα της Παναγίας και του μικρού Χριστού.

Δεν είχε κάμει τίποτε ακόμη για να την κατεβάσει από τη θέσι της.

— Τι χασομεράς μ' όλάνοιχτο το στόμα σάν ήλιθος; βρυχήθηκε ο Μπιάνκο.

Ο Μπιοντίνο δεν απάντησε, ούτε γύρισε το κεφάλι προς το μέρος του.

— Σβύσε το φανάρι, ζαναίτσε ο Μπιάνκο.

Αλλά και πάλι ο Μπιοντίνο δεν έκαμε καμμία κίνηση.

— Σβύσε το φανάρι σου, φώναξεν ο Μπιάνκο και τόν τράβηξε από τους ώμους.

Ο Μπιοντίνο γύρισε τότε το πρόσωπό του και ο Μπιάνκο είδε πώς ήταν πλημμυρισμένο από δάκρυα.

Ήταν η πρώτη φορά που έμπαιναν στην εκκλησία της Αγίας Άννας. Μπροστά προχωρούσε ο Μπιοντίνο, πίσω ο Γκουέρτσιο και τελευταίος από όλους βόδιζε ο Μπιάνκο, ο άρχηγός της μικρής σπειρας.

Τόν έλεγαν Μπιάνκο (Λευκό) γιατί το πρόσωπό του ήταν τόσο λευκό, που δεν φαινόταν να έχει σταγόνα αίμα. Κι όπως ήταν ψηλός και κοκκαλιάρης, θά τον νόμιζε κανείς σάν έναν πεθαμένο που περπατούσε. Ωστόσο, κείνοι που εργάζονταν μαζί του τόν έτρεμαν. Γιατί δεν το είχε για τίποτε να φυτέψει μία σφαίρα ανάμεσα στις ωμοπλάτες του ανθρώπου που θά έκαμε το παραμικρό λάθος στην εκτέλεσι μίας διαταγής του.

Το σχέδιο αυτής της ιερόσυλης κλοπής ήταν δικό του. Το είχε εξηγήσει με λίγα λόγια, όπως ήταν η συνήθειά του, στους συντρόφους του.

Σύ Γκουέρτσιο, είχε πη, θά κατεβάσεις τα ξη άσημένα κηροπήγια. Ο Μπιοντίνο θά πάη στο εικονοστάσι και θά «επλώσει» την εικόνα της Παναγίας με το βρέφος. Πρόσεξε, Μπιοντίνο, δεν μ' ενδιαφέρει η εικόνα, αλλά ή κορνίζα, που εινε ντυμένη με χρυσάφι. Έγώ θά περάσω στο ιερό και θά μαζέψω ό,τι βρω εκεί μέσα. Θά συναντηθούμε έπειτα από ένα τέταρτο στην είσοδο. Δεν θά χρειασθί περισσότερο. Και το γού οας! Μην ανάψει κανείς το ηλεκτρικό φανάρι του. Θά δουλέψουμε στο φως των καντηλιών.

Μέσα στην εκκλησία τό σκοτάδι ήταν πυκνό. Μόνο δυο καντήλες στο βάθος, ή μία προς τα δεξιά και ή άλλη προς τα αριστερά έβορχιναν κάποιες ώρες άνταύγειες.

Οι δυνάμεις του παρέλυσαν και ή ψυχή του πλημμύρισε από συντριβή και μετάνοια...

Οι τρεις κακοποιοί χωρίοθηκαν, για να κάμουν ό καθένας τη δουλειά του.

Μερικά λεπτά αργότερα, ο Γκουέρτσιο και ο Μπιάνκο συναντήθηκαν κοντά στην είσοδο.

Ο Γκουέρτσιο είχε γεμίσει σχεδόν το σάκκο με τα κηροπήγια. Ο Μπιάνκο έγωσε μέσα μερικά άλλα σκεύη που είχε φέρει από το ιερό.

Ο Μπιοντίνο δεν φαινόταν ακόμη. Πέρασαν μερικά λεπτά.

— Πάω να ιδώ, είπε ο Μπιάνκο.

Κι άρχισε να προχωρή πίσω από τις κολώνες της δεξιάς πλευράς.

Τό πράγμα αυτό του φάνηκε πολύ παράξενο. Ωστόσο, δεν σκέφθηκε πώς έπρεπε να προσπαθήσει να τό εξηγήσει.

— Έμπρός, κατέβασε γρήγορα την εικόνα, τόν φώναξε, ενώ με μία βίαιη κίνηση τόν ανάγκαζε να σβύσει το φανάρι που κρατούσε στα χέρια του.

— Δεν μπορώ, άκούστηκε σιγά ή φωνή του Μπιοντίνο.

— Δεν μπορείς;

Χωρίς άμφιβολία, ο Μπιοντίνο θά είχε χάσει τό λογικό του, σκέφθηκε ο Μπιάνκο. Κι ένας άνθρωπος που χάνει τό λογικό του εινε πάντοτε επικίνδυνος. Μήπως, άλλωστε, τόν ήξερε; Πρώτη φορά εργαζόταν μαζί του. Όχι, τό καλύτερο ήταν να έξασφαλισθί από την πλευρά αυτή.

— Έβγαλε τότε τό περιστροφό του, άναζήτησε μέσα στο θαμπό φως που έρριχνε ή πιό κοντινή από τις καντήλες τη σιλουέττα του Μπιοντίνο και πίεσε δυο φορές τη σκανδάλη. Έπειτα, έφυγε τρέχοντας.

★

Την άλλη μέρα, βρήκαν τόν Μπιοντίνο να πλέη μέσα σέ μία λίμνη από αίμα μπροστά στην εικόνα της Παναγίας με τό βρέφος.

Ωστόσο, δεν ήταν νεκρός. Τόν μετέφεραν λοιπόν σ' ένα νοσοκο-

μείο, όπου, έπειτα από δυο μέρες, ζαναίτσε τις αισθήσεις του.

Οι δυο σφαίρες τόν είχαν χτυπήσει ή μία στην κοιλιά και ή άλλη στο στήθος κι ή κατάσταση του εξακολουθούσε να εινε πάντα πολύ σοβαρή. Γι' αυτό, ο άστυνόμες Φραντζέτι βιάζόταν να πάρη την κατάθεσή του.

— Πώς λέγεσαι; τόν ρώτησε, σκύβοντας πάνω από τό κεφάλι του.

— Δεν ξέρω, απάντησε ο τραυματίας.

— Ποιος σέ χτύπησε;

— Δεν ξέρω.

— Ποιος έκαψε την εκκλησία;

— Δεν ξέρω.

— Τότε θά ήσουν και συ ένας από τους ιεροσούλους. Όμολόγησέ το.

Ο τραυματίας δεν άνοιξε τό στόμα του και έκλεισε τα μάτια του.

Η περιεργή αυτή υπόθεση είχε κάμει μεγάλο θόρυβο. Τό ότι ένας ή περισσότεροι κακοποιοί μπήκαν μέσα σέ μία εκκλησία για να την κλέψουν δεν ήταν βέβαια κάτι τό συνηθισμένο. Αλλά όπως σήποτε δεν ήταν και κάτι που είχε γίνει για πρώτη φορά. Αλλά τό ότι ένας άνθρωπος βρέθηκε χτυπημένος με πιστόλι μέσα σέ μία εκκλησία, έπειτα από μία κλοπή, ήταν κάτι τό άκατανόητο και τό άνεξήγητο. Δύο πράγματα μπορούσαν, λοιπόν, να συμβαίνουν. Η ο άνθρωπος αυτός ήταν ξένος προς εκείνους που είχαν κάμει την κλοπή και έτυχε να βρισκεται μέσα στην εκκλησία, όποτε οι κακοποιοί θά τόν είχαν πυροβολήσει για να μην τούς προδώσει, ή ήταν κι' αυτός συνένοχος και στην περίπτωση αυτή ο τραυματισμός του ήταν αληθινά άκατανόητος.

Οι έφημερίδες, όπως ήταν φυσικό, έκαμαν μεγάλο θόρυβο γύρω άπ' αυτή τη σκοτεινή και μυστηριώδη υπόθεση και έδημοσίευσαν φωτογραφίες του τραυματίου όπως ήταν στο κρεβάτι του, και του μέρους όπου είχε βρεθί έτοιμόθάνατος με την εικόνα της Παναγίας και του Θείου Βρέφους στο βάθος.

Μερικές ημέρες αργότερα, μία γυναίκα, που κρατούσε ένα παιδάκι στην άγκαλιά της, παρουσιάστηκε στο νοσοκομείο όπου νοσηλευόταν ο Μπιοντίνο. Έφερε δυο πορτοκάλια και μερικά ζαχαρωτά για τόν τραυματία.

Εκείνοι που την είδαν να μπαίνει στο δωμάτιό του έμειναν μ' άνοιχτό τό στόμα. Και μία νοσοκόμος ψιθύρισε κάνοντας τό σταυρό της.

— Η Παναγία με τό βρέφος!

Η γυναίκα αυτή είχε, σ' αλήθεια, μία καταπληκτική ομοιότητα με την Παναγία της εκκλησίας της Αγίας Άννας. Μόνον ότι τό πρόσωπό της ήταν λιγότερο άνητρό και τά χαρακτηριστικά της κουρασμένα.

Ο τραυματίας, μόλις την είδε, έκρυψε τό πρόσωπο με τα χέρια, και κείνοι που βρίσκονταν κοντά, τόν άκουσαν να κλαίη με λυγμούς. Κατάλαθαν τότε πώς έπρεπε να τούς αφήσουν μόνους και βγήκαν όλοι από τό δωμάτιο.

Τη γυναίκα αυτή την έλεγαν Μπρούνα Μοζάρι κι' ήταν μία νεαρή χωρική από τό Φρασκάτι.

Νά την ή συγκινητική ιστορία της, όπως την άφηγήθηκε σέ λίγο στόν άστυνόμο Φραντζέτι:

Η Μπρούνα ήταν όρφανή από πατέρα και μητέρα και ζούσε μόνη της σ' ένα σπιτάκι μ' ένα μικρό κήπο όλογυρα.

Μία μέρα, πέρασε από κεί ένας νεαρός ζωγράφος. Τόν έλεγαν Μάριο Ρανάλντι και της ζήτησε αν μπορούσε να του νοικιάσει ένα δωμάτιο για να μείνι λίγο καιρό στο Φρασκάτι.

Η Μπρούνα δεν είδε τίποτε τό κακό σ' αυτό κι' όπως ήταν πολύ φτωχή νοίκιασε ένα από τά τρία δωμάτια του σπιτιού της στο ζωγάφο.

Μά ήσαν νέοι κι' οι δυο κι' ο Μάριο ήξερε να της μιλήη για ένα σωρό πράγματα, που αυτή δεν καταλάβαινε, αλλά που τάβρισκε πολύ όμορφα. Έτσι, ή άγάπη μπήκε με τόν καιρό στην ψυχή τους κι' έπειτα από μερικούς μήνες ή Μπρούνα έγινε μητέρα.

Μία μέρα, ο Μάριο, βλέποντάς την με τό παιδάκι τους στην άγκαλιά, της είπε να ποζάρη μπροστά του. Κι' έφτιαξε τότε την Παναγία με τό θείο βρέφος.

Η Μπρούνα δεν ήταν ευχαριστημένη γι' αυτό κι' έλεγε διαρκώς στο Μάριο με δέος:

— Έγώ στη θέσι της Παναγίας! Πρέπει να τόν καταστρέψης αυτόν τόν πίνακα! Δεν θά μάς βγί σέ καλό!

Μά κείνος γελοούσε. Καί, μία μέρα, έφυγε για να πάη στη Ρώμη να τόν πουλήσει. Από τότε δεν ξαναφάνηκε πιά στο χωριό.

Η Μπρούνα τόν είχαν άναγνωρίσει τώρα στίς φωτογραφίες του Μπιοντίνο, που είδε στίς έφημερίδες...

Η έξομολόγησις του Ρανάλντι συμπλήρωσε εκείνη της Μπρούνα.

Δεν μπορούσε να πη γιατί είχε καταλείψει τη Μπρούνα και τό παιδί του. Τά λεφτά που είχε πάρει πουλώντας τόν πίνακα σ' έναν έμπορο τού είχαν γυρίσει τά μυαλά. Κι' έπειτα τού άρεσε πάντα ή υποέμικη ζωή...

Μά οι τύψεις τόν βασάνιζαν πάντα. Ήταν άνίκανος πιά να δουλέψη κι' έπεφτε όλοένα και πιό χαμηλά. Έτσι, άρχισε σιγά-σιγά να πίνη και να ουχιάζη σέ καταγώγια, κάνοντας συντροφιά με άλχητες και κακοποιούς. Μία μέρα, τέλος, γνώρισε τόν Μπιάνκο κι' όπως βρίσκονταν σέ μεγάλη δυστυχία δέχτηκε να συνεργασθί μαζί του στην κλοπή της εκκλησίας της Αγίας Άννης.

Μά ή καλή του τύχη τόν έκαμε να βρεθί μπροστά στην εικόνα που είχε βγί από τά χέρια του και που είχε για μοντέλο τη Μπρούνα και τό παιδί του.

Γιατί δεν ήξερε, βέβαια, πώς ή εικόνα αυτή βρισκόταν στην εκκλησία της Αγίας Άννας. Ούτε και τη σκεπτόταν από τη στιγμή που την είχε πουλήσει.

Και τώρα την έβλεπε, ξαφνικά, μπροστά του κι' είχε την εντύπωσι πώς ή Μπρούνα και τό παιδί του τού χαμογελούσαν με άγάπη και τρυφερότητα, σάν άλλοτε.

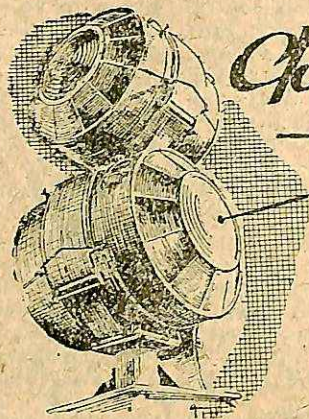
Οι δυνάμεις του παρέλυσαν τότε και γονάτισε μπροστά τους, με την ψυχή πλημμυρισμένη από συντριβή και μετάνοια.

Σύμφωνα με τις υποδείξεις του, ο Μπιάνκο και ο Γκουέρτσιο συνελήφθησαν και τό δικαστήριο καταδίκασε και τούς δυο σέ ισόβια καταναγκαστικά έργα.

Ο ζωγράφος άθωώθηκε. Είχε μπη, βέβαια, στην εκκλησία με την πρόθεση να κλέψη. Αλλά ο νόμος τιμωρεί την πράξι και όχι την πρόθεση. Η μετάνοιά του, άλλωστε, καθώς και τό ότι λίγο έλειψε να πληρώσει με τη ζωή του την άσυνη του να υπακούει στίς διαταγές του Μπιάνκο τόν είχαν εξιλεώσει.

Τώρα, ο Μπιοντίνο δεν υπάρχει πιά. Γιατί ο ζωγράφος Μάριο Ρανάλντι ξαναβρήκε τόν εαυτό του. Καί ζή ευτυχισμένος κοντά στην Μπρούνα, που την έκαμε γυναίκα του και τόν μικρό Άνδρέα, τό παιδί του...

ΛΟΥΣΙΑΝΟ ΝΤ' ΟΡΤΑ

Φάροι-Ρομπότ

Ένα θάυμα της συγχρόνου τεχνικής

Ο φάρος του Τίλλανουκ Ρόκ, στις αμερικανικές ακτές, είναι ένας απ' τους πιο ερημικούς κι επικίνδυνους όλου του κόσμου. Βρίσκεται εκτεθειμένος στη μαγία του Ειρηνικού Ωκεανού. Συχνότατα είναι αδύνατον να πλησιάσουν σ' αυτόν τα πλοία του ανεφοδιασμού. Κάποτε, ένα πελώριο κύμα έφτασε στην καμπίνα του προβολέα, σε ύψος 45 μέτρων, έσπασε τα κρυστάλλινα παράθυρα και κατέκλυσε το μικρό εκείνο διαμέρισμα. Ο φανοφύλακας που βρισκόταν εκεί μέσα, λίγο έλειψε να πνιγεί.

Άλλοτε πάλι, η μοναχική θάλασσα τινάζει ψηλά ένα βράχο, ο οποίος έπεσε πάνω στη σκεπή της κατοικίας των φανοφύλακων και την κατέστρεψε — μολονότι το σπίτι αυτό βρίσκεται σε ύψος 30 μέτρων κι η στέγη του αποτελείται από παχύ μπετόν.

Είναι φυσικό λοιπόν να διερωτήθηκαν επανειλημμένως οι φανοφύλακες του Τίλλανουκ Ρόκ, καθώς και πολλοί άλλοι συνάδελφοί τους, γιατί να μην υπάρχουν φάροι αυτόματοι, που να μην έχουν ανάγκη συνεχούς επιβλέψεως για τη λειτουργία των προβολέων τους και των σειρήνων που σημαίνουν σε περίπτωση ομίχλης.

Λαϊκά δίστιχα

«Αγάπη ποῦχα κι' έχασα από την αμελεία μου τώρα την βλέπω μ' άλλους και καίγεται η καρδιά μου.

«Αγάπησα, τί απόκτησα; Της γης τὴν ὕψι πῆρα τοῦ κόσμου τὴν καταλαλιά και προκοπή δὲν εἶδα.

«Αγγελικό μου πρόσωπο, κορμάκι ζαχαρένιο, γιατί βαστάς τόσ' ἀπονία σ' ἐμένα τὸν καυμένο!

«Αγγελικό μου πρόσωπο, πλασμένο με μαγνήτη, ὅπου τραβάς τὸν ἐραστή σὺν ψάρι μέσ' τὸ δίχτυ.

«Αγγελικό μου ζάχαρη, ἀγγελικό μου μέλι, ἀγγελικό μου κρύο νερό, πὺν πίνουν οἱ ἀγγέλοι!

«Ἄγγελοι σ' ἱστορήσανε τὴ νύχτα με φεγγάρι, κι' ἐνῖνε ἀσπρη και λαμπρή σὺν τὸ μαργαριτάρι.

«Ἄγγελος εἶσαι, μάτια μου κι' ἀγγελικά κορευεῖς, κι' ἀγγελικά σὴ γῆ πατεῖς και τὴν ψυχὴ μου παίρνεις.

«Ἀγέρο βγάζουν οἱ στεριές, κι' ὅλα τὰ δέντρα σείωνται, κρίμα σὲ νιές τίς ὡμορφες νὰ μὴ γλυκοφιλῶνται!

«Ἀγέρα και κρύο νερό ὅπου κι' ἂν πάγω βροσκω, σὺν τὸ δικό σου τὸ κορμί δὲν βροσκω ν' ἀγαπήσω.

«Ἀγέρο μου ποῖος σ' ἐστειλε νὰ ρθῆς νὰ με δροσίσεις; Ἄν σ' ἐστειλε ἡ ἀνὰ γῆ μου, νὰ μὴ πολυχρονίσῃς, κι' ἂν σ' ἐστειλε ἄλλος κανεὶς, νὰ μὴ ξαναφύσῃς.

Ἐὰν ὑπῆρχε ὁ κίνδυνος νὰ στοματῇ κάποτε τυχαῖως σὲ τέτοια θέσι, ὥστε νὰ συγκεντρώσουν οἱ φακοὶ τοῦ τῆς ἡλιακῆς ἀκτίνης πᾶν σὲς ἡλεκτρικῆς τοῦ λάμπης και νὰ τὴς καταστρέψουν, νὰ τὴς λυώσουν. Εἶναι λοιπὸν ἀσφαλές τερο νὰ περιστρέφεται συνεχῶς.

Στὸ ἰσόγειο τοῦ φάρου θᾶναι ἐγκατεστημένες δύο βενζινομηχανές γιὰ τὴν παραγωγή ἡλεκτρικοῦ ρεύματος. Καθεμιά τους θὰ λειτουργῇ ἐπὶ 12 ὥρες, κι' εἰπεται, μ' ἕνα αὐτόματο διακόπτη, θὰ σταματῇ αὐτὴ και θ' ἀρχίξῃ ἡ ἄλλη. Ὁ ἰδιος διακόπτης θὰ θέτῃ σὲ κίνησι τὴν ἐφεδρική βενζινομηχανή, ἂν ἡ κανονικὴ πάθῃ βλάβη. Ἡ καύσιμος ὕλη θὰ ἀρκῇ γιὰ 2 μῆνες.

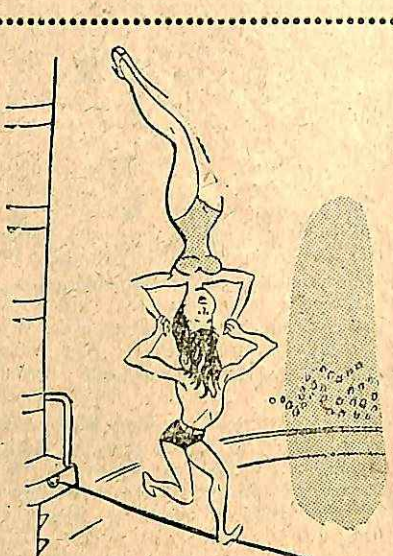
«Ἄν ἕνα πλοῖο δρεθῇ σὲ κίνδυνο μέσα στὴν ὁμίχλη, κοντὰ στὸ φάρο, θὰ ἐκπέμπῃ ἕνα ραδιοφωνικὸ σῆμα, τὸ ὁποῖο θὰ συλλαμβάνεται ἀπ' τὰ μηχανήματα τοῦ φάρου, κι' ἀμέσως θ' ἀνάβῃ ὁ προβολέας και θ' ἀρχίξουν νὰ ἤχουν δύο δυνατὲς σειρήνες. Ὅταν στοματῇ ἡ ἐκπομπὴ αὐτοῦ τοῦ σήματος, θὰ διακόπτεται πάλι ἡ λειτουργία τοῦ φάρου.

Οἱ φανοφύλακες ἐνὸς ἄλλου φάρου, σὲ ἀπόστασι, 5 μιλίων, θὰ εἰδοποιούνται κι' ἕνα ραδιοφωνικὸ πομπὸν ποὺ θὰ ὑπάρχῃ στὸν πρῶτον, ὅτι ἀρχίσαν νὰ λειτουργοῦν κανονικά οἱ σειρήνες του. Ὅα μποροῦν ἐπίσης κι' αὐτοὶ νὰ θέτουν ἀπὸ μακριὰ σὲ λειτουργία τὶς σειρήνες, με ἡλεκτρικά κύματα.

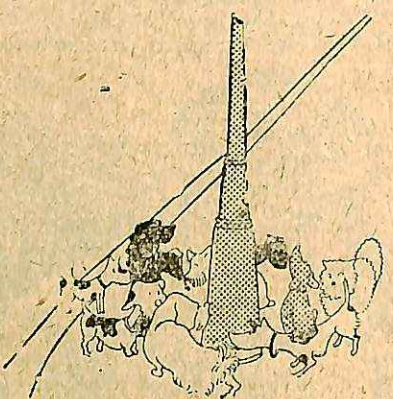
Ἀργότερα, ὁ αὐτόματος φάρος θὰ ἐφοδιασθῇ με μὴ ἐγκατάστασι, ποὺ θ' ἀντανακλᾷ τὰ κύματα τοῦ ραντάρ τῶν περαστικῶν πλοίων κι' ἐτσι θὰ τὰ καταποτῇ σὲ ποῖα θέσι και σὲ ποσὴ ἀπόστασι βρίσκεται. Θάξῃ ἐπίσης κι' αὐτὸς ἕνα μηχανήμα ραντάρ, ποὺ θὰ λειτουργῇ και θὰ στέλνῃ ἕνα συνθηματικὸ σῆμα ὅταν δεχθῇ ὠρισμένα ἡλεκτρικά κύματα ἀπ' τὸ ραδιοφῶνο ἐνὸς πλοίου ἢ ἀεροπλάνου.

Ἐς ἄλλου, οἱ εἰδικοί προσπάθησαν νὰ βροῦν ἕνα τρόπο γιὰ νὰ λειτουργοῦν αὐτόματως οἱ σειρήνες ὅταν ὑπάρχῃ ὁμίχλη. Μία συσκευή ποὺ ἀπέδωσε ἀρκετὰ καλὰ ἀποτελέσματα εἶναι ἡ ἐξῆς: Ἀπὸ μὴ πηγή, ἐγκατεστημένη, σὲ κάποια ἀπόστασι, ἐκπέμπεται μὴ εἰδικὴ φωτεινὴ δέσμη, ποὺ διασχίζει τὴν ὁμίχλη και πέφτει πᾶνω σ' ἕνα δέκτη, εὐαίσθητο σ' αὐτὸ μόνον τὸ φῶς. Ὅταν λοιπὸν ἡ ὁμίχλη ἐλαττωθῇ τὴν ἐντασι τῆς φωτεινῆς δέσμης πέρα ἀπὸ ἕνα ὠρισμένο ὅριο, λειτουργοῦν ἀμέσως οἱ σειρήνες. Τὸ ἡλιακὸ φῶς ἢ ἕνας κοινὸς ἡλιακὸς προβολέας δὲν μπορεῖ νὰ προκαλέσῃ τὴν λειτουργία τῶν σειρήνων.

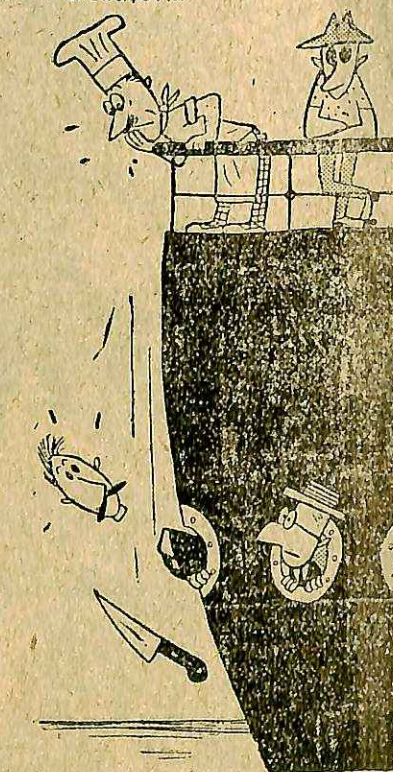
Δοκιμάζεται ἐπίσης μὴ ἄλλη συσκευή, ἡχητικὴ, ποὺ συλλαμβάνει τὸ ἀσθενέστερο σφύριγμα ἐνὸς πλοίου ποὺ κινδυνεύει, τὸ ἐνισχύει και κάνει ἐτσι νὰ λειτουργήσουν οἱ σειρήνες τοῦ φάρου ἐπὶ ὠρισμένα λεπτὰ τῆς ὥρας.

Ὁ ἀκροβάτης: Δὲν σοῦ εἶπα νὰ κόψῃς κοντὰ τὰ μαλλιά σου!...

Εὐτυχῶς γιὰ μᾶς τὸ κάτω μέρος ἔμεινε ἀνέπαφο!...

ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

ΦΩΤΑ και ΓΙΑΝΝΗΔΕΣ

Τὰ Φῶτα και οἱ Γιάννηδες! Δυὸ δίδουμες γιορτές! Ἐχουμε τὸ προβάδισμα τὰ Φῶτα, πρῶτα - πρῶτα κι' ἀκολουθοῦν οἱ Γιάννηδες, με τόσες ἀρετές, διότι ἐορτάζουν, κατόπιν ἀπ' τὰ Φῶτα, ('Ἀπ' τὸ ἐορτολόγιον τὰ ξέρομε δλ' αὐτὰ: Τῶν Φῶτων, ἐξῆς τοῦ μηνός. Τοῦ Ἰωάννου; Ἐφτά!)

Ἄς δοῦμε κατὰ πρῶτον τὴν ἐορτὴ τῶν Φῶτων!

Τῶν Φῶτων, ἐορτάζουν πολλοὶ ἐρωτευμένοι, — αὐτὸ δὰ εἶνε μυστικὸ, νομίζω, ὅλου τοῦ κόσμου — ποὺ πάντοτε σὲ μὴ στίγμῃ, γλυκεῖα και λιγυμένη, τῆς λέει ἐκεῖνος: «Φῶς μου!» Ἐκείνη τότε τοῦ ἀπαντᾷ: «Ἀγαπῇ μου χρυσὴ τὸ φῶς μου εἶσαι σὺ!...»

Αὐτὰ βεβαίως γίνονται στοῦ ἔρωτα τὴν γλύκα, ὅταν τῆς προῖκας ὀδηγῇ ὁ πόθος ὁ κρυφός, μὰ σὰν αὐτὸς ἀντιληφθῇ πῶς δὲν ὑπάρχει προῖκο φεύγει και δὲν ξανάρχεται, ἀφοῦ... δὲν εἶδε φῶς!..

Ἐτσι τὰ Φῶτα παίζουσι πολὺ μεγάλο ρόλο μ' αὐτὸ δὲν εἶνε ὅλο, γιὰ τὰ Φῶτα, μπαίνουνε και σ' ἄλλα γεγονότα κι' ἂν δειρῇ αὐτὸς καμμιὰ φορὰ τὴ δύστυχῃ του τὴν κυρά θὰ λήῃ στὴν παρέα του: «Τῆς ἄλλαξα τὰ Φῶτα!»

Οἱ Φωτεινές, κατὰ τὰ εἰωθότα, γιορτάζουν τὰ Φῶτα, μὰ ἐκτὸς αὐτῶν γιορτάζουν — ἡ ἀλήθεια εἶνε πικρὴ — και ὅλοι οἱ... φαλακροί, ὁπότε τοὺς πειράζουν κι' οἱ φίλοι τους, σαφῶς: — Δὲν βγάζεις τὸ καπέλλο σου νὰ λάμπῃ λίγο φῶς;

Κι' οἱ δυστυχῆς, ποὺ ξέρουνε τὸ ἀτρίχο τὸ χάλι τους, πῶς εἶνε τέλειο γουλι και γλύμπος τὸ κεφάλι τους, ὅλα τὰ περιμένουνε, πολὺ καρτερικά, τ' ἀστεία αὐτὰ τὰ κωμικά, ἰδίως ὅταν μερικοί, χύνουν κρυσάκι ἀκρατον ἐπάνω στὴ φαλάκρα των!...

Τῶν Φῶτων, εἶνε ἀσφάλως, ἀπ' τὶς μεγάλες σκόλες, πλὴν ὅμως ἀπ' τὶς Φωτεινές, δὲν ἐορτάζουν ὅλες, τὸ πρᾶγμα αὐτὸ εἶνε σαφές, και δὲν ἐορτάζουν πρὸ παντός: Οἱ... Φωτεινές (ἐπιγραφές, διότι ἐν συντομίᾳ ἀπαγαρεύονται αὐστηρῶς ἀπ' τὴν ἀστυνομία!)

Τῶν Φῶτων, ἴσως θάπρεπε νὰ ἐορτασθῇ με χάρι τοῦ Διογένη τὸ γνωστὸν πανάρχαιο φανάρι, ὅπως καλεῖται προφανῶς τοῦ «Διογένηος ὁ φανός». Ἀλλὰ δὲν ἐορτάζεται, πρᾶγμα ποὺ δὲν σημαίνει πῶς δὲν ὑφίσταται ὁ φανὸς αὐτὸς τοῦ Διογένη μὰ ὅπως τὰ πράγματ' ἄλλαξαν ὀλίγον κατ' ὀλίγον, τώρα, σ' αὐτὲς τὶς ἐποχὲς και τὸ φανάρι τὸ ἀτύχῃς κατάντησε νὰ τὸ κρατοῦν... ὀλίγοι τῶν συζύγων χωρὶς ποτὲ οἱ ἄνθρωποι νὰ πῆραν χαμπάρι ὅτι κρατοῦν φανάρι.

Περὶ τῶν Φῶτων φίλοι μου, αὐτὰ εἶχα νὰ πῶ χωρὶς νὰ θίξω τίποτα και νὰ παρεκτραπῶ κι' ἂν εἶπα τόσα πράγματα χωρὶς νάμει σοφός, θὰ μοῦ τὸ συγχωρήσετε, ποὺ τάφερα σὲ φῶς!...

Οἱ Γιάννηδες δὲν ντρέπονται ποὺ κατ' ἀνάγκην ἔπονται!

Οἱ Γιάννηδες!... Οἱ Γιάννηδες!... Ὅπως και νὰ σὲ δύο συμπολίτες μας, ὁ ἕνας θᾶναι Γιάννης!... Γιάννης ἐδῶ, Γιάννης ἐκεῖ ὑπάρχουν ὅσοι ὅσοι ἔγιναν πιά πληθωρικοί

κι' ὅπως ἡ παροιμία μας τὸ λέει ἡ λαϊκή: Σαράντα πέντε Γιάννηδες, ἐνὸς κοκόρου γνώσι!...

Μ' αὐτὸ δὲν θέλω βέβαια τοὺς Γιάννηδες νὰ θίξω ἀλλὰ τὸ εἶπα φίλοι μου ἀπλῶς γιὰ νὰ σὰς δείξω με λίγη εὐθυμία πῶς εἶνε οἱ Γιάννηδες γνωστοί κι' ἀπὸ τὴν παροιμία! Γιάννης και Γιάνγκος, Γιάνναρος, Γιαννούλης και (Γιαννάκης

κεράσματα τῶν Γιαννηδων, ἀγρίως ἀπειλοῦνται — ὅχι ἀπὸ μένα βέβαια ποὺ εἶμαι... Γιαννουκάκης — κι' εἶνε κι' οἱ ἀγγλοφρόνυντες ποὺ «Τζῶν» ἀποκαλοῦνται.

Πᾶμε λοιπὸν στοὺς Γιάννηδες, πᾶμε νὰ μᾶς κεράσουνε ρετσίνα ὑπάρχει μπόλικη τὸν πόνο μας νὰ γιάνῃ νὰ τοὺς τραβήξωμε τ' αὐτιά, νὰ μᾶς διασκεδάσουνε και νὰ τοὺς πούμε ὅλοι μαζί: Χρόνια πολλὰ κύο! (Γιάννη!...

Δὲν ξέρω πῶς, τοὺς εἶπανε τοὺς Γιάννηδες, κουτοῦς ἐγὼ τουλάχιστο ἀπὸρῶ και ἄλλοι θ' ἀποροῦνε Γιάννηδες, ἐγνωρίσαμε νομίζω, ἀρκετοὺς κι' ὅλοι νὰ μᾶς τυλίξουνε, πολὺ καλὰ μποροῦν. Οἱ παροιμίες φαίνεται, ὅτι δὲν λέν ἀλήθεια και ἂν τὶς λέμε κάποτε, εἶνε κακὴ συνήθεια.

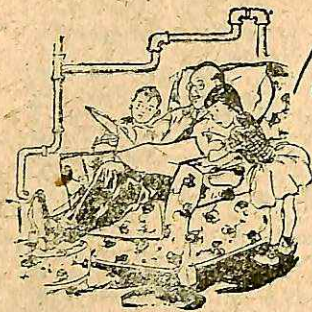
Και ὁρίστε ἀκόμη μὴ γνωστοτάτη παροιμία: — Ἄν ρωτήσῃς γιὰ τὸν Γιάννη, ὅτι εὐλο κῶψη, κάνει!... Ἐγὼ λοιπὸν διαφωνῶ σ' αὐτὸ, ἀγαπητοί μου, και νὰ λανσάρω σκέπτομαι μὴ παροιμία δική μου: — Ἐνας Γιάννης, κι' ἄλλοι πάντε, Γιάννηδες μᾶς κά- (νουν ἐξῆ και ἀλλοῖμονο σ' ἐκείνους ποὺ με Γιάννη ἔχει μπλέξει! Ἄς κάνωμ' ἐπανάστασι. Δὲν θᾶναι και ζημία νὰ κάνωμε γιὰ Γιάννηδες, καινούργια παροιμία. Ὁ κόσμος ἐξελλίσσεται τώρα σὲ κάθε τι κι' οἱ Γιάννηδες ἐξηπῆσαν. Δὲν εἶνε πιά κουτοί!...

Πάρτε ἕνα Γιάννη φίλο σας, κυττάξτε τον τί κάνει πῆγε μπροστὰ ὁ ἄνθρωπος και ἄς τὸν λένε Γιάννη. Μάλιστα, ἐξηπῆσαν και θάτανε παράλειψις νὰ μὴν τὸ πῶ σ' ὀλη τὴ γῆ, ὅτι αὐτὴ ἡ μεταλλαγὴ τοῦ Ἰωάννου ἦτανε περίπου ἡ... Ἀποκάλυψις! Οἱ Ἰωάννες; Ἄστε τις, Ἐδόξασαν τὴν πλάσι Γιαννούλα ἢ Τζῶαν Κράουφορντ ποὺ κόσμιο ἔχει χα- (λάσει.

Και ἡ Μακδόναλδ ἢ Ζαννέτ, ἀρτίστα ἐλευθῆ Γιαννούλα, εἶνε κι' αὐτὴ! Γιαννούλα ἢ Τζῶαν ἢ Φονταῖν κι' ἡ Τζῶαν Μπέννερ (πάλι εἰς τις Γιαννούλες πῆγανε τῶν γυναικῶν τὰ κάλλη, κι' ἂν πῆτε γιὰ τοὺς Τζῶνδες, ἡ κάθε μὴ ἐλληνίδα τοὺς Ἑλληνεὺς μουντζώνει, γιὰ τὴν ἐλπίδα νὰ πάσῃ ἕνα... Τζῶν!...

Νὰ ξῆσουνε οἱ Γιάννηδες. Τὸ γλέντι μας θ' ἀρχίσῃ ὅς γίνουμε τὰ σπίτια τους, τόποι παντὸς ὀργίου κι' ἰδιαίτερως εὐχονται νὰ τὰ ἐκαστήσῃ τ' ἀφαντικὸ τοῦ «Θεσσαυροῦ»! Ὁ Παπαγεωργίου! ΔΗΜ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

87

Νέοι τρόποι ΘΕΡΜΑΝΣΕΩΣ ΤΩΝ ΣΠΙΤΙΩΝ

Η εκμετάλλευση της ή-
λικιας ενέργειας

Κατά τους υπολογισμούς της στατιστικής, μέσα σ' ένα έτος καταναλώνονται για τα καλοριφέρ των Ηνωμ. Πολιτειών 115.000.000 τόννοι κάρβουνο, 160.000.000 βαρέλια πετρέλαιο και 17 δισεκατομμύρια κυβικά μέτρα γαζιού. Οι καύσιμες αυτές ύλες κοστίζουν 3 1/2 δισεκατομμύρια δολάρια, αντιπροσωπεύουν δε τα 13% της συνολικής ετήσιας καταναλώσεως θερμικής ενέργειας. Καθένας καταλαβαίνει ότι η σπατάλη αυτή θα μπορούσε να περιορισθεί σημαντικά, με την εφαρμογή ώριμων τεχνικών μεταρρυθμίσεων και τελεσιουργιών.

Πρώτα απ' όλα, είναι δυνατόν να τελειοποιηθούν τα συστήματα καύσεως, έτσι ώστε να χρησιμοποιούνται τα 75% της παραγομένης θερμότητας, ενώ σήμερα πληθαίνουν χαμένα τα 40-50%. Η απαιτούμενη όμως δαπάνη είναι πολύ μεγάλη. Πολύ φθηνότερη κι' ευκολότερη θα ήταν η θερμική απομόνωση των τοίχων των σπιτιών, ούτως ώστε να μην αβάνουν να βγαίνουν και να χάνεται η εσωτερική θερμότης. Σήμερα, μόνον τα 40% των σπιτιών είναι απομονωμένα. Με την τελεία απομόνωση, η καταναλώσιμη καυσίμου ύλη, μπορεί να περιορισθεί στο μισό.

Κατόπιν, οι τεχνικοί εξετάζουν το πρόβλημα της χρησιμοποίησης της θερμότητας της γης ή του ήλιου. Πρέπει να σημειωθεί ότι αυτό είναι πολύ ευκολότερο απ' την εκμετάλλευση των πηγών φυσικής θερμότητας για την παραγωγή κινητηρίου ενέργειας, γιατί στην τελευταία περίπτωση πρέπει να επιτευχθούν μεγάλες θερμοκρασίες, ενώ για τη θέρμανση των σπιτιών αρκούν θερμοκρασίες 38-45 βαθμών.

Η «άντληση θερμότητας», για την οποία έχουμε γράψει άλλοτε έκτενως, απορροφά θερμότητα απ' το εσωτερικό του εδάφους και ζεσταίνει μ' αυτήν τα σπίτια. Το καλοκαίρι, λειτουργεί αντίθετος, μεταφέρει δηλαδή θερμότητα απ' το σπίτι στο έδαφος, κι' έτσι το δροσίζει. Η συσκευή αυτή, πρωτοεφευρέθηκε σε σπίτι το 1946, ήταν ηλεκτροκίνητη και стоιχίσε περί τις 3.500 δολάρια. Πέρσι, πουλήθηκαν 300 τέτοιες «άντλίες». Οι αγοραστές έμειναν όλοι ικανοποιημένοι. Προβλέπεται ότι, σε 4-5 χρόνια, η άντληση θερμότητας δεν θ' άνα δαπανηρότερη από το κοινό κα-

λοριφέρ με πετρέλαιο. Ηδη έχει κατασκευασθεί ένας τύπος της, που λειτουργεί όχι με ηλεκτρισμό, αλλά με γαζιού που κινεί μία τετρακύλινδρη μηχανή τζιπ, είναι δε αρκετά συμφορτικός, τουλάχιστον για το χειμώνα (γιατί το καλοκαίρι κοστίζει φθηνότερα η λειτουργία με ηλεκτρισμό).

Όσο για την εκμετάλλευση της ήλικιας ενέργειας για τη θέρμανση των σπιτιών, οι σχετικές εργασίες και έρευνες είναι ελάχιστες. Όσοσο έχει υπολογισθεί ότι η ήλικιακή ενέργεια που πέφτει πάνω σε κάθε αμερικανικό σπίτι, θ' αρκούσε για τη θέρμανση του ολόκληρου το χρόνο. Το 1939, κατασκευάσθηκε στο Πολυτεχνείο της Μασαχουσέτης μία συσκευή δεσμεύσεως της ήλικιας θερμότητας, αλλά η λειτουργία της κόστιζε τόσο πολύ, ώστε δεν ήταν πρακτική.

Το σπουδαιότερο πρόβλημα είναι το της εναποθηκεύσεως της θερμότητας που πλεονάζει κατά τις ήμερες της λιακάδας, για τη χρησιμοποίησή της όταν δεν θ' υπάρχει ήλιος.

Σ' ένα σπίτι, κοντά στη Βοστώνη, η ήλικιακή θερμότης απορροφάται από νερό που περνάει μέσα από γυάλινους απομονωμένους σωλήνες εγκατεστημένους στη στέγη. Κατόπιν το ζεστό νερό φυλάγεται σ' ένα επίσης απομονωμένο μεγάλο τεπόζιτο, στη σοφίτα του σπιτιού, και αρκεί για τη θέρμανση του σπιτιού επί 5 μέρες δίχως ήλιο.

Η παρότης όμως του νερού που απαιτείται γι' αυτό, προκειμένου περί ενός σπιτιού μεσαίου μεγέθους, είναι 35 τόννοι. Χρειάζεται συνεπώς πολύς χώρος για την εναποθήκευσή του.

Πρακτικότερη είναι η λύσις που πρότεινε τελευταίως ο Αμερικανός μηχανικός Τέλκερ: ν' αποταινωθεί η ήλικιακή θερμότης σε μία ουσία σαν το «άλας Γκλόμπερ» που λιώνει στους 32 βαθμούς. Κατά την τήξη του, το άλας αυτό απορροφά θερμότητα επάπασια από όσην απορροφά ίση ποσότης νερού για να θερμανθεί απ' τους 32 ως τους 43 βαθμούς. Κατόπιν, η θερμότης αυτή παραλαμβάνεται από ένα σύστημα καλοριφέρ με κυκλοφορία αέρος, για τη θέρμανση του σπιτιού, κι' έτσι το άλας ψύχεται και στερεοποιείται πάλι κι' είναι έτοιμο ν' απορροφήσει καινούργια ήλικιακή θερμότητα. Ωστόσο, το σύστημα αυτό δεν έχει ακόμη εφευρεθεί στην πράξη.

Για την καλλίτερη θέρμανση του εσωτερικού των σπιτιών, οι ειδικοί συνιστούν τη μέθοδο της ακτινοβολίας. Με ένα δίκτυο σωλήνων θερμού αέρος ή νε-

ρού, το πάτωμα, οι τοίχοι ή το ταβάνι του δωματίου θερμαίνονται σε 27-46 βαθμούς. Αρχίζουν τότε ν' ακτινοβολούν όρατα υπέρυθρα θερμαντικά κύματα. Τα κύματα αυτά δεν απορροφώνται πολύ απ' τον αέρα. Τον διασχίζουν λοιπόν, πέφτουν πάνω στα πρόσωπα ή στα πράγματα που υπάρχουν μέσα στο δωμάτιο, και τα θερμαίνουν αρκετά, ενώ ο αέρας μένει λιγώτερο θερμός. Με τα συνηθισμένα μέσα θέρμανσης γίνεται το αντίθετο: θερμαίνεται δηλαδή πρώτα και περισσότερο ο αέρας, ο οποίος ανεβαίνει προς το ταβάνι, κι' έτσι μένει άχρηστη μία ποσότης θερμότητος, γι' αυτό δε τα αντικείμενα και οι άνθρωποι άρχουν κάπως να ζεσταθούν.

Με το σύστημα της ακτινοβολίας, επικρατεί θερμοκρασία ομοιόμορφη σ' ολόκληρο το δωμάτιο.

Οι ειδικοί προτιμούν να εγκαθίστουν τους θερμαντικούς σωλήνες στο ταβάνι, παρά στο πάτωμα, για τρεις λόγους: 1) Το ταβάνι θερμαίνεται γρηγορότερα απ' το πάτωμα, γιατί έχει μικρότερον όγκο και γιατί μπορεί ν' ανεβή η θερμοκρασία του 10 βαθμούς περισσότερο παρά ό-σο του πατώματος. 2) Στο ταβάνι δεν υπάρχουν χαλιά και επίπλα, που μπορεί να παρεμποδίσουν την ακτινοβολία. 3) Συγχρόνως θερμαίνεται και το πάτωμα, απορροφώντας μεγάλο μέρος της θερμότητος που εκπέμπει το ταβάνι.

Όσοσο υπάρχουν και αντίρρησης κατά της πρακτικής εφαρμογής αυτής της μεθόδου, ιδίως δε ότι δεν κυκλοφορεί ο αέρας μέσα στο δωμάτιο και ότι ρυθμίζεται ανεπαρκώς η θερμοκρασία κι' η υγρασία του.

Πρωτότυπος διαγωνισμός

Ένας πολύ πρωτότυπος διαγωνισμός έγινε τελευταία στο Χόλλυγουντ.

Αντιμέτωπος σ' αυτόν ήταν η μίς Ρουθ Μάγιερς, που θεωρείται σαν η ταχύτερη δακτυλογράφος της κινηματογραφουπόλεως και η χορεύτρια Άνν Μύλλερ, που σημειείται για την ταχύτητά της όταν χορεύη κλακέτες.

Επρόκειτο, λοιπόν, να εξακριβωθεί ποιά από τις δύο ήταν ταχύτερη, η πρώτη στο να χτυπή τα πλήκτρα της γραφομηχανής της ή η δεύτερη στο να χτυπή με τα πόδια της το δάπεδο.

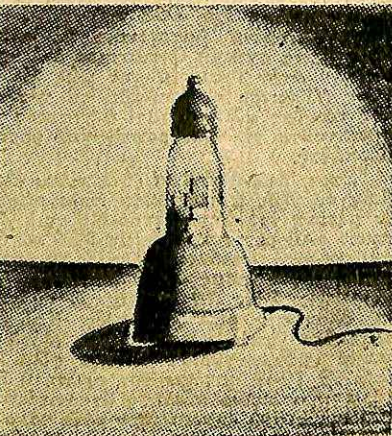
Το αξιοσημείωτο είναι ότι κέρδισε η Άνν Μύλλερ. Σε διάστημα ενός μόνον λεπτού, χτύπησε με τις φτέρνες και την άκρη των ποδιών της εξακόσιες είκοσι επτά φορές — παρτε την άσπασή σας και ξαναδιαβάστε άλλη μία φορά αυτό τον αριθμό — το δάπεδο, ενώ η ανταγωνίστριά της κατάρθωσε να «χτυπήσει» μόνον 584 γραμμάτια.

Η Άνν Μύλλερ κατέρριπεν έτσι το ίδιο το ρεκόρ της. Πραγματικά, το 1943 είχε καταρθωθεί να χτυπήσει 598 κλακέτες στο λεπτό.

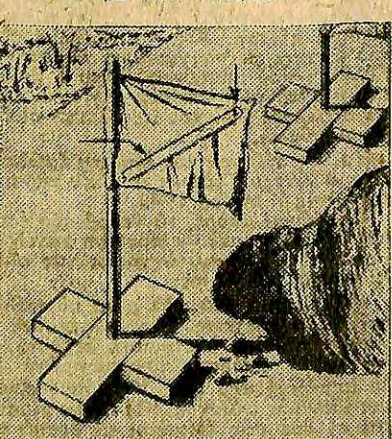
ΟΙ ΑΚΤΙΝΕΣ ΔΟΚΙΜΑΖΟΥΝ Τ' ΑΥΓΑ

Αυτή είναι η λάμπα υπερύθρων ακτίνων με την οποία — όπως γράψαμε σε προηγούμενο τεύχος μας — διακρίνεται το υπέρυθρο φάσμα του ήλιου. Αυτή η λάμπα, που φέρει το όνομα του εφευρέτη της, είναι πολύ μικρή και εύκολη στην χρήση. Η ακτινοβολία που εκπέμπει, είναι πολύ ισχυρή και μπορεί να θερμαίνει τα αντικείμενα που βρίσκονται κοντά της. Η λάμπα αυτή, που φέρει το όνομα του εφευρέτη της, είναι πολύ μικρή και εύκολη στην χρήση. Η ακτινοβολία που εκπέμπει, είναι πολύ ισχυρή και μπορεί να θερμαίνει τα αντικείμενα που βρίσκονται κοντά της.

ΕΥΚΟΛΙΑ ΓΙΑ ΤΙΣ ΜΗΤΕΡΕΣ

Μ' αυτό το ηλεκτροθερμαινόμενο μηχάνημα, μπορεί να ζεσταίνεται το περιεχόμενο του αβγού και υγνείναι πριν από κάθε θηλασμό χωρίς να εκτεθεί στον αέρα και στα μικρόβια και χωρίς να πηγαίνει ο αέρας στην κουζίνα.

ΠΡΟΣΟΧΗ! ΚΙΝΔΥΝΟΣ!

Οι κόκκινες σημαίες που στήνονται ως σημάδια κινδύνου δίπλα σε εκσκαφές ή σε άλλα εμπόδια του δρόμου, δεν διακρίνονται καλά, όταν δεν φυσάει άνεμος για να τις κρατάει ξεδιπλωτές. Στην περίπτωση λοιπόν αυτή, μπορεί να μείνουν περπατώντας, αν στερηθεί διαγνώσει επάνω τους μία άκρως λαμπρή οπίσθια φάρος.

ΕΚΕΙΝΟΙ ΠΟΥ ΕΚΥΒΕΡΝΗΣΑΝ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Κίτσος Τζαβέλας

Στη διαδοχική παράταξη των πρωθυπουργών της Ελλάδος, ο Κίτσος Τζαβέλας αποτελεί μία από τις περιεργότερες αλλά και ηρωικότερες πολιτικές φυσιογνωμίες.

Ανήκε στην μεγάλη και ήρωική Σουλιώτικη οικογένεια. Και είχε κερδίσει, απ' τα νεύρα του, την αίγλη του στρατιωτικού αγωνιστού του απελευθερωτικού αγώνος όχι μόνο στην ιδιαίτερη πατρίδα του, αλλά και στον έπαιστη, κατοπιν. πόλεμο της ελληνικής ανεξαρτησίας.

Ένα από τα ωραιότερα ανέκδοτα του, των ηρωικών χρόνων, υπήρξε το πολεμικό συναπάντημά του, επί Καποδίστρια, με τον περίφημο οπλαρχηγό 'Αχμέτ μπέη στη Ρούμελη, όταν ο Τζαβέλας με τον αδελφό του Νικόλαο ευρίσκοντο με το σώμα τους στο Λιδωρίκι και είχαν εντολή να εμποδίσουν την εισαγωγή στον Τουρκοκρατούμενο, τότε, Έπαχτο (1828) τροφίμων και όπλων.

Ο μικρός γιός του Τζαβέλα, Δημητράκης, είχε συλλεχθεί αιχμάλωτος και βρισκότανε στα Γιάννενα. 'Ηθελε, λοιπόν, ο Κίτσος Τζαβέλας να συλλάβει έναν έπαιστη 'Οθωμανό αιχμάλωτο, για να τον ανταλλάξει με το γιό του.

Όταν, λοιπόν, απαντήθηκε, έξω από το Λιδωρίκι με το προαναφερόμενο Σουλτανικό σώμα, οι δυο αρχηγοί (ο 'Αχμέτ μπέης και ο Τζαβέλας) βγήκαν μπροστά κι' άρχισαν ν' αλληλοπροκαλούνται.

— Έσένα, μπρέ Τζαβέλα, — του φώναξε ο 'Αχμέτ — αν σε πιάσω, ξέρεις τί θα σου κάνω; Θα σου πεταλώσω τα χέρια και τα πόδια, σαν αλογό! 'Αλλ' ο Τζαβέλας, του απάντησε:

— Μπέη μου, εγώ δεν θα σου κάνω και πολλά πράγματα! 'Ακουσε, λοιπόν, να ιδής ότι εγώ δεν είμαι ζυγιάθρωπος σαν κι' εσένα: Θα σε βουλώσω στο μέτωπο για να σε αλλάξω με το γιό μου, που είναι

— 'Αν μ' έπιασε αυτός αιχμάλωτο, δεν θα είχα την τύχη να μιλώ τώρα με την εξουσία σου... είπ' ο Κίτσος Τζαβέλας στον Καποδίστρια.

αίχμάλωτος στα Γιάννενα!

Κι' άρχισε αμέσως, μετά τις φωνές αυτές, άγρια μάχη. 'Η τύχη όμως, ευνόησε τον ηρωικό Σουλιώτη αρχηγό. Τα παλληκάρια του κι' αυτός με τον αδελφό του, πολέμησαν σαν λιοντάρια και αφού διέλυσαν το Σουλτανικό στρατεύμα, έπιασαν αιχμάλωτο τον 'Αχμέτ, τον όποιον και έσφράγισαν έλαφρά με άναμμένο σίδερο, στο μέτωπο, οι στρατιώτες του Τζαβέλα.

Έπειτα τον πήγε στο Ναύπλιο και τον παρουσίασε στον Καποδίστρια. Διηγήθηκε στον Κυβερνήτη όλη την ιστορία αλλ' ο Καποδίστριας του είπ'ε:

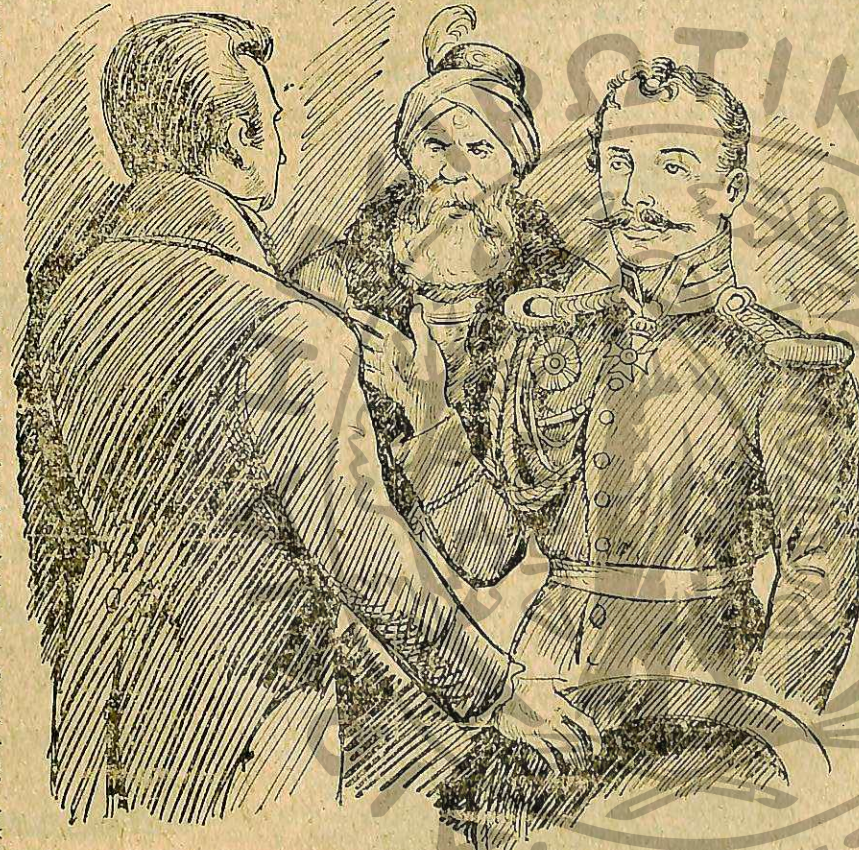
— Όλα καλά, καπετάν-Κίτσο! ο γιός σου θα ελευθερωθ' αλλά δεν έκαμες καθόλου καλά ια σφραγίσης, έτσι, σκληρά, στο μέτωπο, τον αιχμάλωτο σου!

Η ευαίσθητη Κερκυραϊκή ψυχή του Καποδίστρια είχε εξαναστή, αλλ' ο Σουλιώτης αρχηγός του απάντησε:

— Δέ λέω πως έχετε άδικο, αλλ' αν μ' έπιασε αυτός αιχμάλωτο, δεν θα είχα την τύχη να μιλώ τώρα, με την εξουσία σου!...

Στα τέσσερα χρόνια της Καποδιστριακής διοικήσεως (1828-1831) ο Κίτσος Τζαβέλας ήταν το δεξί χέρι του Κυβερνήτου.

Όταν ήλθε ο 'Οθων, είχε συμπε-

— 'Αν μ' έπιασε αυτός αιχμάλωτο, δεν θα είχα την τύχη να μιλώ τώρα με την εξουσία σου... είπ' ο Κίτσος Τζαβέλας στον Καποδίστρια.

ρέψει, με τον Κολοκοτρώνη: η κόρη του 'Η Φατεινή πήρε το Γενναίο Κολοκοτρώνη. Και ο Γέρος του Μωριά έλεγε, τότε, άστεϊευόμενος:

— Τώρα πούκανα και Σουλιώτη γαμπρό, αντίο καλώς μου!

Στόν καιρό της αντιβασιλείας, ο Τζαβέλας καταδιώχθηκε από τους Βαυαρούς, χωρίς όμως και να δικαστή όπως ο Κολοκοτρώνης.

Αργότερα, όμως, όταν έληξη ώθηκε ο 'Οθων, έποποθετήθηκε με το βαθμό του συνταγματάρχου στον τακτικό στρατό και διορίστηκε και ύπασπιστής του Βασιλέως.

Όταν έγινε ο 'Αϊδωας Μεταξάς πρωθυπουργός, ο Κωλέτης του συνέστησε να πάρη τον Τζαβέλα για ύπουργό των Στρατιωτικών.

— Καλός είναι, απάντησε ο Μεταξάς. 'Είτιμος και γενναίος στρατιώτης. 'Αλλά μόνο που δεν ξέρει γράμματα!

Όταν τ' άκουσε ο 'Οθων, είπ'ε: — Δεν μ'άς χρειάζονται γράμματα. Μ'άς είναι χρήσιμοι καλοί και έτιμοι πατριώτες και αγωνιστά! 'Ας ένεογή την ύπηρεσίαν διά των υπαλλήλων.

Πήγε, λοιπόν, κατ' εντολήν του 'Οθωνος, ο Μεταξάς για να βολιδοσκοπήσ' τον Τζαβέλα αν δέχεται να γίνη ύπουργός των Στρατιωτικών. 'Όταν τ' άκουσε ο Τζαβέλας παραξενεύτηκε. Καί ρώτησε το Μεταξά:

— Έσείς τί λέτε γι' αυτό;

— Εγώ λέω να δεχτήτε! απάντησε ο Μεταξάς.

— Κρίμα! Έκαμε ο Τζαβέλας. Κι' εγώ έλεγα πως θα με συμβουλεύετε να μη δεχτώ, αφού δεν ξέρω και τόσο πολλά γράμματα!

— Καλά, κι' αν ο Βασιλιάς έπιμένη; Ξέρετε τί θα γίνη; 'Απαλλαττόμεθα και οι δυο πάσης εθύνης!

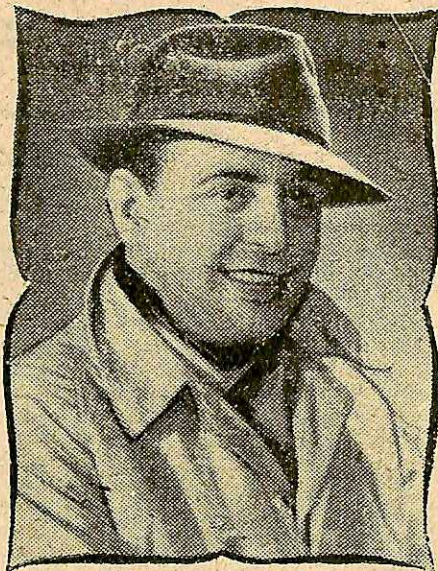
Έτσι δέχτηκε, τότε, ο Τζαβέλας κι' έγινε ύπουργός των Στρατιωτικών και τα πήγε περίφημα με το 'Υπουργείο του. Το κύρος του τότε αυξήθηκε πολύ κι' όταν πέθανε ο Κωλέτης, ο 'Οθων έκρινε ότι δεν ύπ'ρχε άλλος καταλληλότερος για την πρωθυπουργία. Κι' την ανέθεσε στον Τζαβέλα που εκύβερνεσε από τις 6 Σεπτεμβρίου 1847 ως τις 7 Μαρτίου 1848.

Οι αντίπαλοί του, τότε, που πάντα τον έχαναν, έβγαλαν για τους Τζαβελικούς το περίφημο δίστιχο που άκούεται ακόμη:

«Καθονταί (και τρών (και πίνουν και την 'Αρτα φοδερί- (ζουν)».

Ο Σουλιώτης αρχηγός πέθανε στις 9 Μαρτίου 1855, μετά την άποτυχία της 'Ηπειρωτικής επαναστάσεως που είχε οργανώσ', τότε, μαζί με το Θεσσαλικό κίνημα, απ' τους όπαδούς της «Μεγάλης 'Ιδέας».

Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

Ο Κώστας Μανιάτης που θα φωνη-
τώ καλοκαίρι στην Αργεντινή

Στους κύκλους των παρασκη-
νίων τις τελευταίες μέρες,
και ενώ ακόμα βρισκόμαστε στα
μέσα της χειμωνακτικής σαιζόν
έπεσε μία μεγάλη βόμβα για το
καλοκαίρι. Η εκλεκτή πρωταγω-
νίστρια του μουσικού θεάτρου,
νίστρια από τα πιο αξιό-
λογα τώρα στελέχη του Παπαί-
ων, ετοιμάζει μεγάλο θίασο
τό καλοκαίρι για την Αίγυπτο.
Εξοφάλλισε αντί 35 εκατομμυ-
ριών το γνωστό κολοκαρινό θέατρο
«Λούνα Παρκ» της Αλεξανδρείας, όπου
θα παρουσιάσει οπερετικό θίασο. Για
την σύμβαση του θίασου δεν έχουν ακόμη
ληφθεί οριστικά αποφάσεις, μόνον δε ο
μαέστρος κ. Μενέλαος Θεοφανίδης φέρε-
ται από τώρα ως βέβαιος συνεργάτης
της διαλεκτικής μας βεντέτας. Γίνεται
λόγος και για την συνεργασία του Πέ-
τρου Κυριακού, του Κώστα Δούκα, της
Νίκης Ντέμις και του Λεβαδίτη.

Ο Κώστας Μανιάτης, ο δημοφιλής
μας τραγουδιστής, που εί-
χε τόσες επιτυχίες στην έ-
λαφρά σκηνή, θα πραγμα-
τοποιήσει το καλοκαίρι,
μία μεγάλη καλλιτεχνική
εξόρμηση, που από καιρό
χάρει στις ενέργειες ενός
φίλου του, του κ. Γεωργιά-
δη, που είναι εγκατεστημέ-
νος από πολύ καιρό στο
Μπουένος Άιρες, εκκλίσει
ένα εξαιρετικό συμβόλαιο
με το περίφημο κέντρο
«Καλλιέντε», το πιο φημι-
σμένο της Αργεντινής, ό-
που και θα εμφανισθεί ως
άτραξιόν, με Ελληνικά και
Σπανιολικά τραγούδια και
με ένα εντελώς εξαιρετικό
μισθο (2 1/2 λίρες χρυσές
την ημέρα). Παράλληλα θα
λάβει μέρος και σε πολλές
φίλμ. Από εκεί, έπειτα
άπονα χρόνο, ο Μανιά-
της, αφού μάθη καλά τα Αγγλικά με την
συνεργασία ενός διασημού Αργεντινού
μανατζέρ, του Πέπο Τζίλο, με τον οποίο
ήλθε σε διαπραγματεύσεις, θα επιχειρήσει
ακόμη την εμφάνισή του και στη Βό-
ρειο Αμερική. Ας ελπίσουμε ότι θα το
επιτύχει.

Πολύ ενδιαφέροντα είναι τα νέα της Δώ-
ρας Πρασίνο, της γνωστής χορευτριάς
που άνηκε προ ετών στο συγκρότημα της
Λυρικής Σκηνής και που ήλθε για λίγες
μέρες στην Αθήνα. Η Δώρα λοιπόν, η
καλλίτερα η Ντόρα Γκρήνη, όπως έμφα-

νίζεται τώρα με καλλιτεχνικό ψευδώνυμο,
τελειοποιήθηκε στην χορευτική τέχνη τα
τρία τελευταία χρόνια, έφημισε μεγά-
λη πρόοδο. Αυτό συνετέλεσε στο να εμ-
φανισθεί ως «σολίστ» στα μεγαλύτερα
κέντρα της Ιταλίας, Ελλάδας και Βελ-
γίου, πράγμα που μόνο η Μπέλλα Σμά-
ρα, κατόρθωσε να επιτύχει από όλες τις
Ελληνίδες χορεύτριες.
Το όνομά της αναφερό-
ταν πάντα σε ξεχωριστή
θέση στα προγράμματα
των μεγάλων μουζικ
χώλλ της Ρώμης, της
Λαζάνης και της Βέρνης
και πολλές φορές οι έφη-
μερίδες και τα περιοδι-
κά έγραψαν γι' αυτήν
κολακευτικά σχόλια. Τώ-
ρα η Πρασίνο πηγαίνει
στην Αίγυπτο με ένα έ-
ξαιρετικό συμβόλαιο και
με ένα ωραίο σχέδιο. Να
πάει να την συναντήσει
αργότερα εκεί ο γνωστός
χορευτής μας Άγγελος
Γριμάνης, όπου θα έμφα-
νισθούν ως ντουέτο με
την φίρμα «Ντόρα-Γρι-
μάνης». Έπειτα θα φύ-

Η Καλή Καλό.

ΘΕΑΤΡΙΚΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ

Μουσικός θίασος για την Αίγυπτο. — Ο Κώστας
Μακατάκης στην Αργεντινή. — Επιτυχίες της Δώ-
ρας Πρασίνο. — Καλή-Καλό, η μικρότερη βεν-
τέτα-μητέρα της ελληνικής σκηνής.

γουν για την Αμερική με την φιλοδοξία
να εμφανισθούν στα μεγάλα μουζικ-
χώλλ.

Η μικρότερη βεντέτα-μητέρα του
ελληνικού θεάτρου είναι χωρίς αμφιβολία
η γνωστή ηθοποιός του ελαφρού θεάτρου
Καλή Καλό. Η μικρή μαμά λοιπόν, όχι
φυσικά του Χαριτοπούλου, προσελήφθη
στο θίασο του «Παπαϊωνάνου» και θα κά-
μη την εμφάνισή της στη νέα Έπιθεώ-
ρησι, όχι βέβαια με μεγάλες αξιώσεις,
αλλά πολύ κοντά στις τρεις πρωταγωνι-
στριες του συγκροτήματος.

Καλλιτεχνικές πεννιές

Στο Θέατρο Αθηνών
παίζεται από χδές η και-
νούργια επίκαιρη επιθεώ-
ρησι του κ. Άσημ. Γιαλα-
μά, της οποίας το κυριώ-
τερο χαρακτηριστικό είναι
ότι δεν έχει καθόλου πολι-
τική σατίρα.

Ξεχωρίζει ένα εξυπνό-
τατο σόλο «Η πλάκα
γραμμοφώνου» με τον Βα-
σίλη Αύλωνιτη.

Στο ίδιο έργο, έπα-
νεμφανίζεται και η έπι-
στρέφασα έξ Αιγύπτου
γνωστή καλλιτέχνης του
τραγουδιού Ιωάννα Αλ-
βά, με δυο καινούργια
τραγούδια του μαέστρου
κ. Θ. Παπαδοπούλου, τα
«Πέρασε το βράδυ» και
«Έχω κλέψει την καρδιά σου».
— Την ερχόμενη εβδομάδα θα επανα-
ληφθεί στο Βασιλικό θέατρο Αθηνών «Η
καινούργια ζωή» του κ. Δ. Μπαργή.
— Την ερχόμενη επίσης εβδομάδα ο
θίασος Κούν θα ανέβαση το γνωστό
δραματικό έργο του Ίψεν «Τζών Γαβριήλ
Μπεργκμαν», όπου θα εμφανισθεί και ο
ίδιος ο θιασάρχης.

Η εμφάνισή του Κώστα Μουσούρη
στο ίδιο θέατρο, ανέβληθη, επειδή ο συμ-
παθής θιασάρχης κατέληξε στην απόφασι
να παρουσιάσει το ερχόμενο έτος δικό
του θίασο.

— Η ντιζέζ Κούλα Ευστρατοπούλου,
ανεχώρησε για το Κάιρο, προκειμένου να
εμφανισθεί εκεί στο κέντρον «Κουρσάλα».
— Εκτός από το «Αττίκόν», ετοιμά-
ζει μουσικά πρώινα και ο «Ορφεύς», με
την ορχήστρα Μπερκετή και δυο δημοφι-
λείς τραγουδιστές, τος Μαρούδα και την
Ντόλυ.

— Στο νέο Ελληνικό
φίλμ «Κόκκινος βράχος»
εκτός από την Χριστι-
νάκη, τη νέα αποκάλυψι
που υποδύεται τον κύριο
ρόλο, παίζει με έπιτυ-
χία και η μικρούλα Λύν-
τια Στεφανίδη, κόρη του
γνωστού σκηνογράφου.

— Στο θίασο του
Παπαϊωνάνου, προσελή-
φθη και ο χορευτής κ.
Μανώλης Καστρινός,
που θα ντεμπούταρει
στην καινούργια επιθε-
ώρησι.

Ο Καστρινός θα
παρουσιάσει μαζί με τη
Νίκη Ντέμις μοντέρνα
χορευτικά σκέτς, κατά
το σύστημα του Φρέντ
Λοστάρ και της Τζίν-
τζερ Ρότζερς στον κι-
νηματογράφο.

— Η γνωστή ύψιφωνος Έλλη
Κανδυλάκη, άλλοτε πρωταγωνι-
στρία της οπερέτας, έγινε στην
Αίγυπτο όπου βρίσκεται τώρα,
ντιζέζ, με ρεπερτόριο ελαφρών
τραγουδιών.

— Οι γνωστοί δημιουργοί
του Γκραν-Γκινιόλ, Τούλα και
Ανδρέας Ευαγγέλου βρίσκονται
τώρα στην Αλεξανδρεία όπου
σημειώνουν μεγάλη επιτυχία.

— Η ντιζέζ Νορίνα, εκκλίσει συμβό-
λαιο με ένα γνωστό κέντρο της Κων-
σταντινουπόλεως όπου και θα μεταβή
την ερχόμενη εβδομάδα.

— Εκτός από το χειμερινό θέατρο της
όδοι Αγίου Κωνσταντίνου, που θα άνε-
γερθή από τον θεατρικό επιχειρηματία κ.
Λαζάνη, δυο ακόμη νέα θερινά θεάτρα
λέγεται ότι θα γίνουν στην Αθήνα.

Το ένα στην άρχη της λεωφόρου
Αλεξάνδρας, πρωτοβουλία του κ. Άλ.
Σακελλαρίου και Χρ. Γιαννακοπούλου
και το άλλο στο Σύνταγμα, στον κήπο
του ζαχαροπλαστέιου Γιαννιάκη από τον
γνωστό επιχειρηματία κ. Γ. Φραντζή.
Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Η χορεύτρια της Λυρικής Σκηνής
Δώρα Πρασίνο που έφημισε ως
εξωτερικό μενάλος προόδους.

ΠΟΝΗΡΑ ΠΝΕΥΜΑΤΑ!

— Αντί να κατατρίβεται με μύθους αδεσπότης —
και μ' ένα τρόπο σύγχρονο, για πάντα ν' αποταξεί
εκείνον τον πολύμορφο τόν... «δαίμονα του
(σκότους).

» Σκοτίζεις το κεφάλι σου, χωρίς περιστροφές
να συγκεντρώσεις στο μυαλό, ανυπαρκτες μορφές,
αυτές που δέχον τρέχουν πάνω στα κεραμύδια
και κάνουν «ντο» στα κάστανα και θραύσι στα...
(καρύδια!)

Θολώνεις, ήγουν, το μυαλό και ύπ' αυτόν τον δρον
ξεχνάς τις χιλίες δυο... μορφές των Ισαριθμών
(φόρων),
που σε ταραζουν διαρκώς και πού, έν κατακλείδι,
του λαρυγγός σου απειλούν μονίμως το... καρύδι!

» Χαλάρ τη ζαχαρένια σου, διότι κάποιο βράδυ
κάποια ούρα τους έσπασε στο κιούπι με το λάδι,
την ώρα αυτή που άμετρητοι λαδέμποροι... δαι-
(μόνιοι)

το λάδι σου δολόκληρο να κρύψουν κατορθώνουν
και μένουνε ασύλληπτοι και πάντα... καταχθόνιοι
γιατί πολλούς «μηχανισμούς» σατανικά... λαδώνουν!

» Σταυροκοπέσαι σύζυγος πολλές φορές ακόμα
κι' αλλάζεις απ' το φόβο σου το ύφος και το χρώμα,
διότι κάπου, κάποτε, ειπώθηκε κι' έγραφη
πως πήγαν Καλλικάντζαροι να κλέψουν χρυσάφι...
Και δεν κυττάς, ταλαίπωρε, λιγάκι παρά πέρα,
που το συνάλλαγμα πετά και φεύγει στον αέρα,
από την ρουμπιρόζικη ψευδοδιπλωματία
και πάει στην... Έλβετία!

» Αδίκως, τέλος και κακώς στα νέφη ταξιδεύεις
και με προλήψεις το μυαλό κουράζεις και παιδεύεις,
αντί να στρέψεις, σήμερα, αλλού την προσοχή σου
και με την προσευχή σου
να ίκετεύσεις να βρεθούν καινούργιες αγιαστούρες
ή κάποιοι άλλος τρόπος,
για να γλυτώση ο τόπος
από τις λοβιτούρες,
από νοθείες και κλοπές, από σκοπούς ύπουλους,
από παληούς καταχραστές και νέους... Μπακοπού-
(λους).

Να καθαρίση οριστικώς από χιλιάδες φάσματα,
από τους εφιάλτες του κι' απ' όλα τα... μιάσματα!

» Αυτό και μόνον απαιτεί ο χρόνος που περνάς
και όχι με «αερικά»... ν' αεροκοπανάς!
Έργα και πράξεις, δηλαδή, ο χρόνος επιτάσσει
κι' αντί ν' αγιάσουν τα νερά, το... χέρι σου ν'
(αγιάση!...)

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

Στίχοι της ημέρας

Μετά τον μπακαρά

» Ε, τί να γίνει; Πάίξαμε για την καλή χρονιά
στον μπακαρά που μπλέξαμε, μείναμε δίχως φράγκο.
Μιά γκίνια λές και άραξε κοντά μας μ' άπονια
και δός του «όκτώ» και δός του «έννη».
αγάπη μου, μας τάραιε αυτός πούκαμε μπάγκο.

» Αδέκαροι έμείναμε απ' την Πρωτοχρονιά,
στά κουτουρού τα δίναμε κι' οι δυο μας ώρισμένως
και μούδωσες το χάπι μου, μικρή μου μ' άπονια
πήγες μ' αυτόν, αγάπη μου, που ήταν κερδισμένος...

Η Πηνελόπη

Μιά Πηνελόπη αγάπησε ναύτη Αμερικάνο,
κι' εκείνος την έκάλεσε εις την Αμερική
κι' η Πηνελόπη εύτυχής και με το παραπάνω
ξεκίνησε με το καλό να παντρευτή εκεί...
Όμως ο ναύτης τάστριψε και πλέον δεν την θέλει
κι' η Πηνελόπη μένοντας είς του λουτρού τα κρύα
έσκεφθηκεν έν τέλει:
— Έ! ναύτης είναι ο άνθρωπος και... άλλαξε πα-
(ρεία!...)

Έφ' όσον αντίγράφουνε οι χρόνοι μας αλλήλους
και κατά γραμμά ακολουθούν τους μύθους και τους
(θρύλους),

θα βγούνε, πάλι, σήμερα, χιλιάδες ιερέων
το συρφετό να διώξουνε των Καλλικαντζαρέων!

Θ' αγιάσουν λίμνες, θάλασσες, ποτάμια, βρύσες,
(φορέατα
και σπίτια θα ραντίσουνε με 'το αγιάσμα τους,
για να χαθούν τα πονηρά τα πνεύματα τ' άθεστα
και το κοινόν να λυτρωθή από το μιάσμα τους.

Αυτά, περίπου, θα συμβούν, ή μάλλον όπωσδήποτε
και, φυσικά, πολύ κακό θα γίνει για το τίποτε,
γιατί κανένας σήμερα δεν δίνει σημασία
στα τέρατα τ' άπίθανα, που πλάθει ή φαντασία.

Τα παραμύθια της γιάγκας, την έποχή αυτή,
απ' το μυαλό του τάβγαλε και τ' άφησε στη μπάντα,
διότι Καλλικάντζαροι, μοντέρνοι κι' όρατοι
τον κόσμο τώρα συγκινούν και τον τρομάζουν πάντα.

Γι' αυτό δεν αποκλείεται ν' άκούσης ώρισμένως
κάθε ρωμιο που φαίνεται καλά προσγειωμένος,
κάθε ρωμιο που βρίσκεται και που πατά στη γή,
στους άλλους ν' αποτεινεται και να μονολογή:

«— Ρωμιέ μου, όπως φαίνεται, δεν είσαι στα σωστά
(σου),
άφου' κυττάς τα σύννεφα και δεν κυττάς μπροστά
(σου)!

Έδω καράβια χάνονται, που λείει κι' ή παροιμία
κι' έσύ ζητάς να φωτιστής από τόν... «Καζαμία».

» Τα πονηρά τα πνεύματα, που τάχεις άκουστά,
γυρίζουν ολοζώντανα στα μάτια σου μπροστά,
ή μάλλον όπως τάφερε της έποχής το ρεύμα
κυριαρχεί στον τόπο σου τό... πονηρόν το πνεύμα!

» Λοιπόν, τί κάθεται άδικο και χάνεις τον καιρό,
με ξωτικά π' άχρήστεψαν μία σάμνα με νερό
και δεν κυττάς την «Ούλεν» σου, το τέρας των τε-
(ράτων),
... τ' άε ρικ ό της βρύσης σου κι' άπάντων τών...
(ύδ ά τών!)

Αυτή 'ναι σήμερα... στοίχει ό κι' αντίρρησι δεν
(μένει)
ότι την λίμνη, προ πολλού την έχει... στοιχειωμένη,
γι' αυτό και ή καμένη,
άπάνω εξασμίζεται και κάτω... ξεθυμαίνει!...

» Τί κάθεται και σκέπτεσαι κι' ανατριχιάζεις τζάμπα,
γιατί καμπόσα «ζουδια» έμόλυναν μία λάμπα...
Και δεν κυττάς την «Πάουερ», την... «έξω από
(δω)
που το... Φωτ ός έμόλυνε τη Γή, χωρίς αιδώ.
Αυτήν και μόνο βάπτριπε, ρωμιέ μου, να κυττάξης,

Ένα έπεισόδιο ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΚΟ

Ο έγκλειστος Λουδοβίκος και ο Ισπανός ιππότης

Στα χρόνια 1835-36, και μετά την ενηλικίωσή του, ο θρόνος του ξένου διπλωματικού σώματος στην Ελλάδα άρχισε ν' ανανεώνεται.

Παλιοί πρέσβεις έφευγαν και νέοι έρχόντουσαν να τους αντικαταστήσουν.

Έξω χώρες, που ως τότε δεν είχαν καθόλου διπλωματικό αντιπρόσωπο έσπευδαν γρήγορα να διορίσουν κάποιον που να τις εκπροσωπή στο νεοσύστατο κράτος, το Έλληνικό.

Εκείνα τα χρόνια ο Κατακουζηνός ήρθε στην Ελλάδα ως πρεσβευτής της Ρωσίας.

Ο κόμης Λάνσι της Πρωσίας. Ο Πρόξενος Όστεν της Ουγγαρίας.

Ο Άγγλος πλοίαρχος Λάιονς, που προδίδασκε, μάλιστα, και σε Άγγλο ιππότη, αντικατέστησε τον παλαιότερο πρέσβη Ντέβικς στα καθήκοντά του.

Ο φόν Κοβελ, μέλος της αντιβασιλείας του ήδη ενηλικιωθέντος, καθώς είπαμε, Όθωνος, ανέλαβε την αντιπροσωπεία της Γερμανίας στην Ελλάδα.

Μετά την εγκατάστασή των ξένων πρεσβευτών αποφασίστηκε από την Ελληνική Κυβέρνηση και η πραγματοποίηση το φθινόπωρο του 1836, της καθόδου στην Ελλάδα του καλού και παλιού φιλέλληνας βασιλέως της Βαυαρίας Λουδοβίκου για να επισκεφθεί και τον ενηλικιωθέντα Όθωνα, που ήταν, όπως είναι γνωστό, παίδι του.

Ο Λουδοβίκος έφθασε στον Πειραιά επιβαίνων του Άγγλικου πολεμικού «Μήδεια». Κατά την αποβίβασή του και την είσοδό του στην πόλη ο λαός τον υποδέχτηκε και τον χαιρετήσε μ' ένθουσιασμό αληθινό, γιατί ο Λουδοβίκος ήταν ήδη γνωστός και αγαπητός σ' όλη τη χώρα για τα φιλελληνικά του αισθήματά του.

Η πρώτη όμως αυτή επίσκεψη του Λουδοβίκου στην Ελλάδα συνδέθηκε με ένα διπλωματικό έπεισόδιο, που το έπροκάλεσε ο ίδιος ο Λουδοβίκος. Να η ενδιαφερόμενη ιστορία αυτού του έπεισώδου.

Η βασίλισσα της Ισπανίας Χριστίνα είχαν διορίσει αντιπρόσωπο της χώρας της στην Ελλάδα τον Ιππότη Μοντάλβο (Μοντάλβο), που η Ελλάς, σαν γεωτάτη μέσα στον κύκλο των βασιλευμένων Κρατών, άμέσως τον δέχτηκε και τον αναγνώρισε.

Όταν πλησίαζε η ημέρα της παρουσίας του ξένου διπλωματικού σώματος στον Λουδοβίκο, ο πρέσβης της Γερμανίας φόν Κοβελ, που θα έκανε την παρουσίαση προειδοποίησε σχετικά όλους τους ξένους διπλωματικούς και φυσικά και τον Ισπανό Ιππότη Μοντάλβο. Όλοι, λοιπόν την ώριστη ημέρα ήταν στο Παλάτι. Μόλις όμως ο φόν Κοβελ άρχισε ένα ένα να τους παρουσιάζει στον Λουδοβίκο και έφτασε η σειρά του νεαρού Ισπανού Ιππότη Μοντάλβο, ο Λουδοβίκος όχι μόνο, μετά την παρουσίαση, δεν του «άπετεινε τον λόγον» κατά το έθιμο το διπλωματικό, αλλά και τον πρόεβαλε καίρια. Γιατί γυρίζοντας προς κάποιον Γερμανό άπεσταλμένο, του έλεπε σε γερμανική γλώσσα:

— Εγώ δεν την ανεγνώρισα ακόμη (την βασίλισσα Χριστίνα) και η χώρα σας νομίζω ότι δεν την ανεγνώρισε επίσης...

Ο νεαρός Ισπανός Ιππότης με τα λόγια αυτά έθωπήσε — και, βέβαια, κάθε άλλο παρά άδικαίολο-

γητα — προσβαλλόμενο το άξίωμα της βασίλισσάς του και τον ίδιο του τον Καστιλιανό εγωισμό. Έφυγε, λοιπόν, ο Μοντάλβο από το Παλάτι και πήγε στην Πρεσβεία όπου το ίδιο βράδυ του έπεισώδου και χωρίς ν' αφήσει να του περάσει η έξαψη κάθισε και συνέταξε μια αυστηροτάτη διακοίνωση στον Έλληνα υπουργό των Εξωτερικών, το αγαθό γεροντάκι τον Ιακωβάκη Ρίζο, όπου άπειλούσε διακοπή των σχέσεων Ισπανίας — Ελλάδος αν δεν του δινόταν ικανοποίηση εντός 48 ωρών.

Εκείνη την εποχή, η Άγγλία και η Γαλλία, που ήταν και από τις προστατίδες της Ελλάδος δυνάμεις, ύπεστήριζαν την Ισπανία. Και πήραν άπόλυτα δικαιολογημένη την αίτηση της ικανοποίησης του Ισπανού πρέσβη, μόνο που του συνέστησαν να μην έπιμεινη στην έντονη σαράντα οκτώ ωρών πραγματοποίησή της. Ύστερα από συνεννοήσεις μερικών ημερών πάρθηκε επί τέλους μια άπόφασι για ικανοποίηση του Ισπανού διπλωματικού αντιπροσώπου: Σε μια συναυλία του παλατιού που θα έδινε ο Όθων, ο Λουδοβίκος θα πλησίαζε τον Μοντάλβο και θα του μιλούσε πρώτος, λέγοντάς του ότι έκρινε σκοπιμότερο.

Και να ακριβώς πώς έγινε η σκηνή αυτή:

Την ημέρα της ανατορικής συναυλίας ο βασιλεύς Λουδοβίκος έσπεκε όρθιος σ' ένα σημείο της σάλλας κουβεντιάζοντας με μια κυρία. Οι πρεσβευτές της Άγγλίας και της Γαλλίας έχοντας στη μέση τον Ισπανό συνάδελφό του έησαν όλοι και στάθηκαν άφελως δίπλαν, αλλά στην πραγματικότητα σκόπιμα, πίσω από τον Λουδοβίκο και την κυρία, σε τρόπο που μόλις ο βασιλεύς της Βαυαρίας έτελειωνε τη συνομιλία του και έγυριζε, να βρεθεί μαζί τους πρόσωπο με πρόσωπο.

Αυτό και έγινε. Μόλις ο Λουδοβίκος αντίκρυσε τον Μοντάλβο ένα μειδίαμα εύχρηστης διαγραφής στη φυσιογνωμία του, μειδίαμα, όμως, που μπορούσε να θεωρηθεί και σαρκαστικό.

Ο Λουδοβίκος ρώτησε άμέσως τον Ισπανό πρέσβη: — Μιλάτε Ισπανικά;

Ταραγμένος και έκπληκτος κάπως ο νεαρός Ισπανός Ιππότης άπάντησε: — Μεγαλειότατε, έχω την τιμή να είμαι αντιπρόσωπος στην Ελλάδα της Α. Μ. της Ισπανίας...

Τότε δεύτερο μειδίαμα φάνηκε στο πρόσωπο του Ύψηλού συνομιλητού του Μοντάλβο που ήταν σαν να έσημαινε:

— Το ξέρω αυτό πολύ καλά και γι' αυτό σας ρώτησα, έπειδή έτσι έπρεπε να γίνει σύμφωνα με το μαγεύμα της διπλωματικής κουζίνας!

Με αυτό τον τρόπο δόθηκε η ικανοποίησι στον Μοντάλβο. Κατευχαριστημένος ο νέος Ισπανός διπλωματικός έφυγε τρέχοντας από την ανατορική συναυλία, μόλις τελείωσε, και βιαστικά βιαστικά έγγραψε στην Ισπανική Αυλή με κάθε λεπτομέρεια ολόκληρη την σκηνή «της δόδεξης ικανοποιήσεως».

Αλλά η Χριστίνα, που ήταν μια έξυπνη βασίλισσα, χωρίς ν' άργοπορήσει ανατικατέστησε τον Μοντάλβο, που αν και είχε γι' αυτόν την πληροφορία ότι ήταν άγαπητότατος — όπως και ήταν πραγματικά — στην Ελληνική Κοινωνία. Έκρινε όμως ότι δεν μπορούσε να την αντιπροσωπεύει πειρά σε μια χώρα όπου, έατω και δίχως να φταίη ο ίδιος, έγινε άφορη ένας φιλοξενούμενος βασιλεύς να του δώσει ικανοποίησι.

Γ. Α. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

— Αυτό μάλιστα!... Μου έρχεται κουτί!...

— Λίγο άργότερα αν πήγαινα, θα είχε κλείσει η τράπεζα!...

Ο ήθοποιός στο ρόλο του: «Αφού με παιδάκι μου, ήσυχο... Δεν σου είπα όταν δουλεύω να μη με σκοτίζεις».

Ε διαφορά έρμηκιά μέρη της Αμερικής, αλλά και της Ευρώπης, ένδεχεται να συναντήσει κανείς στο δρόμο του πελώριες τινακίδες με χρωματιστά γράμματα: «ΚΙΝΔΥΝΟΣ - ΡΑΔΙΕΝΕΡΓΕΙΑ».

Η προειδοποίηση αυτή σημαίνει ότι κάπου εκεί κοντά υπάρχει ένα εργοστάσιο ή εργαστήριο, όπου γίνονται εργασίες σχετικές με την ατομική διάσπασι.

Οι άκτίνες του ραδίου, που έθεωρούντο άλλοτε τόσο ισχυρές και επικίνδυνες, δεν λογαριάζονται πια σήμερα, μπροστά σ' εκείνες που έκπέμπονται απ' το πλουτόνιο, το ουράνιο, τα ραδιενεργά ισότοπα, τα κυκλοτρόνια, κλπ. Ωστόσο, μέσα με την ημέρα, αυξάνονται οι πρακτικές εφαρμογές της ραδιενέργειας στη βιομηχανία, στην Ιατρική και στην καθημερινή ζωή. Τα ραδιοϊσότοπα π. χ. χρησιμοποιούνται σήμερα σε περισσότερα από 300 νοσοκομεία και εργαστήρια. Στην Ιατρική Σχολή του Πανεπιστημίου του Ίλινόις, θα λειτουργή, για τη θεραπεία των καρκινοπαθών, ένα «βητατρόνιο» (είδος κυκλοτρόνιου) δυνάμει 20 εκατομμυρίων βόλτ. Η έταιρεία Τζέ-νερλ Έλεκτρικ τελειώνει την κατασκευή ενός τέτοιου μηχανήματος, διπλάσιας ισχύος.

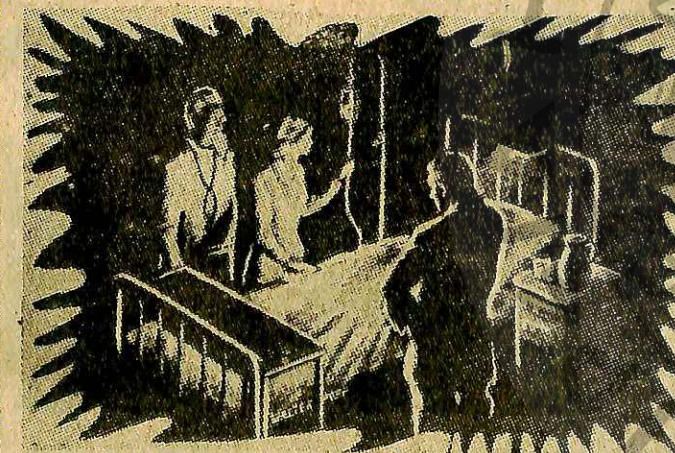
Η βιομηχανία μεταχειρίζεται βητατρόνια πολλών εκατομμυρίων βόλτ κι' άλλα φορητά μηχανήματα, που παράγουν άκτίνες Χ τόσο δυνατές, ώστε περνούν από χαλύβδινες πλάκες πάχους 25 πόντων.

Οι άκτινοβολίες που παράγονται μ' αυτό τον τρόπο, Ισοδυναμούν μ' εκείνες που θα εξέπεμπαν — αν υπήρχαν — ολόκληρα κιλά ραδίου! Είναι τελείως άβλεπτες. Το μόνο που μπορεί να ιδεί κανείς, είναι μια παραξενη γαλάζια λάμψις στο σημείο απ' όπου έκπέμπονται, μια «φωτιά» ψυχρή, που καιεί όμως περισσότερο απ' τη φλόγα του ξυγόνου. Η παρουσία λοιπόν των άκτινων αυτών ανακαλύπτεται με το «μετρητή Γκέϊγκερ», μια μικρή συσκευή που αρχίζει να χτυπά σαν το τηλεγραφικό χειριστήριο, όταν συναντήσει άκτινοβολία. Υπάρχει επίσης κι' ένα άλλο είδος μετρητού, μικρού και δμιοιού με πιπιτόλι.

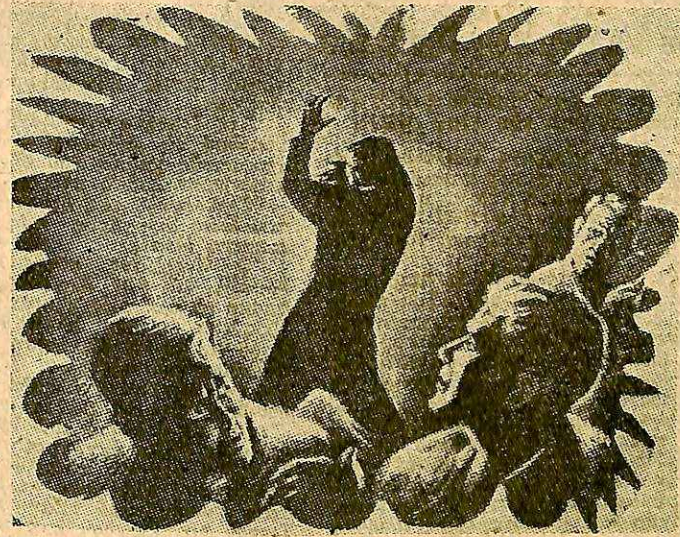
Υπάρχουν τέσσερα είδων άκτίνες: οι άλφα, οι βήτα, οι γάμμα και οι άκτίνες νετρονίων. Οι πρώτες τρεις παράγονται κι' απ' το ράδιο, ενώ η τέταρτη μόνον απ' την ατομική διάσπασι. Προκαλούν όλες τα ίδια περίπου άποτελέσματα στους ανθρώπινους ιστούς. Οι σημαντικές διαφορές στις βλάβες που φέρνουν εξαρτώνται απ' τη διεισδυτικότητα τους, απ' το βάθος δηλαδή στο οποίο μπορούν να φτάσουν. Οι άκτίνες γάμμα είναι πολύ πιο επικίνδυνες απ' τις άλφα και τις βήτα, γιατί εισχωρούν βαθειά στο σώμα. Οι άκτίνες νετρονίων όμως έχουν τη μεγαλύτερη διεισδυτικότητα, συνεπώς είναι κι' οι βλαβερότερες απ' όλες. Το σώμα μας είναι τελείως διαφανές γι' αυτές, όπως είναι ένα τσίμι γι' το φώς.

Το θύμα δεν αισθάνεται άμέσως τα άποτελέσματα της μακράς επίδράσεώς τους. Μόνον έπειτα από λίγες ώρες εμφανίζονται ναυτία και έμετοι (τα ίδια που παθαίνουν συχνά οι ακτινολόγοι γιατροί). Σε μερικές μέρες, αρχίζουν να πέφτουν τα μαλλιά. Κι' αν το κακό περιορισθί ως εκεί και το θύμα γιατρευτεί, τα μαλλιά θα ξαναφυτρώσουν. Αν όμως οι βλάβες είναι βαθύτερες, στα αίμοφυτρώσουν. Αν όμως στο μυελό των οστών, τότε ελαττώνονται συνεχώς τα λευκά και έρυθρά αίμοφαίρια και το θύμα πεθαίνει από μόλυνσι (λόγω έλλειψης άμυντικών δυνάμεων του οργανισμού), άναμία ή έσωτερική αίμορραγία.

Για την προφύλαξη απ' τη ραδιενέργεια, τα κυκλοτρόνια κι' οι ατομικές στήλες περιβάλλονται από τοίχους τσιμέντου πάχους 25 πόντων, έτσι που μοιάζουν σαν οχυρωματικά έργα. Οι ισχυρότερες άκόμη εγκαταστάσεις είναι ύπογειες, ούτως

Για τα θύματα της ραδιενέργειας έπιβάλλονται συχνές μεταγγίσεις αίματος, με τις οποίες υπάρχει κάποια πιθανότητα να σωθούν.

Η αύξηση της ποσότητας μιας ραδιενεργού ουσίας πέρο από ώριμένο όριο, μπορεί να προκαλέσει εσθνικά την ατομική της διάσπασι και την έκπομπή ισχυρών φονικών άκτινοβολιών.

ΚΙΝΔΥΝΟΣ! ΡΑΔΙΕΝΕΡΓΕΙΑ!

Η επίδρασις των άκτινων στον άνθρωπο

ώστε ν' άπορροφώνται απ' το έδαφος οι άκτινοβολίες. Για το σταμάτημα των άκτινων γάμμα χρησιμοποιούνται παχύτατες πλάκες μόλυβδου, και για τις άκτίνες νετρονίων τεπόζιτα με νερό ή με παραφίνη. Έξ άλλου, η εργασία μέσα

στις ατομικές στήλες γίνεται με αυτόματα μηχανήματα, τα οποία χειρίζονται οι ειδικοί έπιστήμονες και τεχνικοί από μακριά, παρακολουθώντας με περισκόπια τη λειτουργία τους. Για τη μεταφορά και χρησιμοποίηση των ραδιοϊσοτόπων λαμβάνονται πολύ λιγότερες προφυλάξεις, γιατί αυτά δεν παρουσιάζουν πολλούς κινδύνους. Υπάρχουν πάντοτε σε μικρές ποσότητες και παράγουν συνήθως μόνον άκτίνες βήτα, που άπορροφώνται από ένα λεπτό φύλλο πλαστικής ουσίας, απ' τα ελαστικά γάντια, κι' απ' τα συνηθισμένα άκόμη ρούχα.

Το «πλουτόνιο» όμως, το κύριο ισότοπο της ατομικής βόμβας, χρειάζεται τόσο προσοχή στο χειρισμό του, όση καταβάλλουν οι γιατροί όταν πειραματίζονται με θανατηφόρα μικρόβια. Έφόσον βρίσκεται έξω απ' το σώμα, είναι άβλαβές, γιατί οι άκτίνες άλφα που περιέχει, δεν μπορούν να εισδύσουν στο δέρμα. Αν όμως εισχωρήσει στον οργανισμό — απ' το στόμα, ή με την άναπνοή ως σκόνη, ή από μια τσιμπή του δέρματος — εγκαθίσταται μόνιμα στα κόκκαλα κι' αρχίζει να καταστρέφει τα αίμοποιητικά όργανα.

Όσοι λοιπόν εργάζονται μ' αυτό, φορούν γάντια και ειδικές άναπνευστικές μάσκες, διατηρούν όσο το δυνατόν ύψος από πλουτόνιο, και κάνουν τα σχετικά πειράματα μέσα σε κουτιά έντελως κλειστά, στα οποία χάνουν μόνο τα χέρια τους, ποοφυλάγμένα με γάντια. Κατόπιν, πλένουν και τρίβουν καλά τα χέρια τους, ως ότου ο ειδικός μετρητής δείξη ότι δεν έχουν διόλου άκτινοβολία.

Στη συνηθισμένη χημεία, η άνάμιξις ώρισμένων διαφορετικών ουσιών μπορεί να προκαλέσει έκρηξη. Στις εργασίες όμως της ατομικής διάσπασης, η άπλη προσθήκη μεγαλύτερης ποσότητας απ' την ίδια ουσία άρκει για ν' αρχίσουν να έκπέμπονται οι φονικές άκτινοβολίες, όταν ο συνολικός όγκος της γίνει μεγαλύτερος από ένα ώρισμένο όριο.

Στα θύματα της ραδιενέργειας γίνονται συχνές μεταγγίσεις αίματος, με την έλπίδα να θεραπευθούν εν τώ μεταξύ τα αίμοποιητικά τους όργανα. Οι έσωτερικές αίμορραγίες καταπολεμούνται με ενέσεις «κυανού τολυνιδίνης», που έχει την ιδιότητα να ξαναδίνει στο αίμα την ηπική του ικανότητα, την οποία κατέστρεψε η ραδιενέργεια. Κατά της άναμίας χρησιμοποιείται «φαινοϋδραζίνη» κι' άλλα νέα φάρμακα.

Πάντως, έφόσον υπάρχει πάντα ο κίνδυνος του ατομικού πολέμου κι' η ραδιενέργεια βρίσκει διαρκώς μεγαλύτερες εφαρμογές στη βιομηχανία, οι έπιστήμονες άναζητούν τα καλύτερα μέσα άσφαλείας κατά της άόρατης αυτής και τόσο επικίνδυνης δυνάμεως.

Μιλώντας για τις νέες αυτές ανακαλύψεις ένας ατομικός φυσικός έλεπε:

«Προχωρούμε τώρα μέσα σε μια άγνωστη ζούγκλα, έχουμε όμως τους μεγαλύτερους προβολείς που υπήρξαν ποτέ, για να έρευνούμε το δρόμο μας. Η ατομική ενέργεια είναι για μας ό,τι ήταν ο Άτλαντικός Ωκεανός γι' τον Κολόμβο, όταν ξεκίνησε με τα πλοία του απ' την Ισπανία... Ποιός μπορεί να ξέρη που θα μας οδηγήσει το ταξίδι μας στο βασίλειο του άγνώστου;»

Η ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ

του 'Αθανασίου Τυπάλδου

Μία περιεργή υπόθεση που εκκρεμεί από τον 17ον αιώνα

Η πιο περιεργή κληρονομική υπόθεση είναι, χωρίς αμφιβολία, εκείνη που αφορά την τύχη της περιουσίας ενός πλούσιου Έλληνα εμπόρου και εφοπλιστού, του 'Αθανασίου Τυπάλδου.

Η υπόθεση αυτή εκκρεμεί στα δικαστήρια από τον 17ον αιώνα και είχαν ως σήμερα περιεργότερες φάσεις. Αξίζει να σημειωθεί ότι, αν εκείνοι που διεκδικούν αυτή την κληρονομία — και ανέρχονται σε εκατοντάδες χιλιάδων — δικαιοβούν κάποτε, το γαλλικό δημόσιο θα πρέπει να τους καταβάλει ως κεφάλαιο μόνον το ποσόν των τριών δισεκατομμυρίων έπτακοσίων εκατομμυρίων χρυσών φράγκων, πράγμα που ισοδυναμεί με αληθινή χρεώκοπία του γαλλικού κράτους.

Το κεντρικό πρόσωπο αυτής της ιστορίας είπε κάποιος 'Ιωάννης Τιερρύ, που γεννήθηκε το 1579 στο Σατώ-Τιερρύ, από μία οικογένεια χωρικών της Καμπανίας.

Νεώτατος άδελφός, ο Τιερρύ έφυγε για την Ιταλία, όπου, έπειτα από διάφορες περιπλανήσεις, κατόρθωσε να προσληφθεί ως υπέρτης σ' ένα κτήμα κοντά στη Μπρέτσια. Λίγο καιρό αργότερα, έφυγε από κεί και προσελήφθη στην υπηρεσία ενός πλούσιου Έλληνα εμπόρου και εφοπλιστού, του 'Αθανασίου Τυπάλδου.

Ο Τυπάλδος χρησιμοποίησε στην αρχή τον Τιερρύ για υπηρέτη του. Έξι έτη, όμως, με τον καιρό τα ποσότητά του και του εμπιστευθήκε διάφορες αποστολές.

Σ' όλες αυτές τις περιπτώσεις, ο Τιερρύ έδειξε μεγάλη ετοιμότητα πνεύματος, πρωτοβουλία και θάρρος. Κάποτε, τέλος, που ταξίδευαν μαζί με τον Τυπάλδο, το πλοίο τους έναυγησε και ο Γάλλος υπέρτης κατόρθωσε, διακινδυνεύοντας τη ζωή του, να σώσει τον κύριο του.

Ο Τυπάλδος, πλημμυρισμένος από ευγνωμοσύνη για την αυτοθυσία αυτή του Τιερρύ, τον έκαμε φίλο και συνεταίρο του κι όταν πέθανε τον άφησε γενικό κληρονόμο της κολοσσιαίας περιουσίας του.

Ο 'Ιωάννης Τιερρύ παρέμεινε άγαμος — όπως ήταν και ο Τυπάλδος — και χωρίς στην εργατικότητα και την δραστηριότητά του, πολλαπλασίασε πολύ γρήγορα την

Σοφά λόγια

«Ανθρώποι που έννοούν να μιλάνε αυτοί πάντοτε και δεν δέχονται κριμιά ποτέ αντίστροφοι θα περνούν στο σκοτάδι.

ΓΚΑΙΤΕ

«Ποτέ δεν είναι δυστυχισμένος ένας που έλπιζει». Αλλοίμονο σ' εκείνους που δεν μπορούν να έλπισουν.

ΛΟΥΘΗΡΟΣ

«Η γυναίκα καταδικάζεται πολλές φορές για πράξεις, τις οποίες μπορεί να διαπράξει άφωτος ένας άντρας και να αμείβεται ως άφωτος».

ΚΑΡΜΕΝ ΣΥΛΒΑ

«Ο καθένας έννοει το δικαίωμα και την υποχρέωσή αλλά το μόν δικαίωμα το θέλει για τον εαυτό του την δε υποχρέωσι για τους άλλους.

ΑΛ. ΔΟΥΜΑ

«Η τιμιότης και η ειλικρίνεια ένώνουν δυο ανθρώπους και πριν ακούει νύμφιστούν.

Α. ΔΩΔΕ

«Η αδυναμία προς την αγάπη της ζωής είναι αδυναμία προς την αγάπη του καθήκοντος.

Ε. ΜΥΡΖΕ

περιουσία που είχαν αφήσει ο ευεργέτης του.

Πέθανε, τέλος, το 1675, σε ηλικία 96 χρόνων, αφήνοντας μία περιουσία, που ισοδυναμούσε με πέννητα έπτα εκατομμύρια χρυσά φράγκα.

Στη διαθήκη του όριζε ότι επιθυμούσε να περιέλθω η περιουσία του στους γιους του αδελφού του Ζαν-Φρανσουά ή στα παιδιά των.

Εκτελεστής της διαθήκης του ήταν ένας δικηγόρος της Βενετίας ονόματι Μόρυ.

Ο άνθρωπος αυτός ξεκίνησε, λοιπόν, για την Καμπανία, με το σκοπό να βρη τους κληρονόμους του 'Ιωάννου Τιερρύ. 'Αλλ' έκαμε την άπρονοησία να φλυαρήσει κατά τη διάρκεια του ταξιδίου. Τρεις Γάλλοι φορολογικοί υπάλληλοι τον παρέρσαν τότε σε ενέδρα και του έκλεψαν τη διαθήκη του Τιερρύ και διάφορα άλλα έγγραφα. Έπειτα έφτιαξαν μερικές πλαστές πράξεις γεννήσεως, που τους παρουσίαζαν σαν γιους του Ζαν-Φρανσουά Τιερρύ και έτρεξαν στη Μπρέτσια για να διεκδικήσουν την κληρονομία του θύτου βίου των.

'Αλλ' η άπατη ανεκαλύφθη και οι τρεις απατεώνες καταδικάσθηκαν στην εσχάτη των ποινών. Κατόρθωσαν, ωστόσο, να δραπετεύσουν μερικές ώρες προ της εκτέλεσής και κατέφυγαν στην 'Ολλανδία.

Η περιουσία του 'Ιωάννου Τιερρύ κατετέθη κατόπιν στη «Ζέικκ», την περίφημη Τράπεζα της 'Ενετικής κυβερνήσεως. Μέχρι του 1710, 700.000 άνθρωποι που νομιμάζονταν ή ισχυρίζονταν ότι λέγονταν Τιερρύ την διεξεδίκησαν. 'Αλλ' η διοίκηση της Τράπεζας, με το σκοπό πρόφανως να σφετερισθω την περιουσία του 'Ιωάννου Τιερρύ, δεν άνεγνώρισε κανένα απ' αυτούς και άπέρριψε τις αιτήσεις των.

Η υπόθεση δεν έσημείωσε καμμία πρόοδο ως την εποχή του Διευθυντηρίου, μολονότι δεν έλειψαν κατά καιρούς οι αιτήσεις των Γάλλων δικαιοούχων.

Όταν, τέλος, ο Ναπολέων κατέλυσε τη δημοκρατία της 'Ενετίας, μία από τις πρώτες του πράξεις ήταν να κατασχέση το μεγαλύτερο μέρος των χρημάτων που βρίσκονταν στα θησαυροφυλάκια της «Ζέικκ» και μαζί μ' αυτά την κληρονομία του Τιερρύ.

Οι πραγματικοί ή φανταστικοί κληρονόμοι του 'Ιωάννου Τιερρύ στράφηκαν έκτοτε εναντίον του γαλλικού δημοσίου. 'Αλλά συνάντησαν την ίδια κακοπιστία που είχαν συναντήσει άλλοτε και έκ μερους της διοικήσεως της «Ζέικκας». Οι έκαστοτε γαλλικές κυβερνήσεις κατέφυγαν σε διάφορα τεχνάσματα για να απαλλάξουν το δημόσιο από την εκπλήρωσι μίας βαρύνουσας γι' αυτό υποχρεώσεως και τα γαλλικά δικαστήρια, όχυρούμενα πίσω από διάφορα δικονομικά προσχήματα, δεν έδειξαν καμμία προθυμία στην επίλυσι αυτής της διαφοράς.

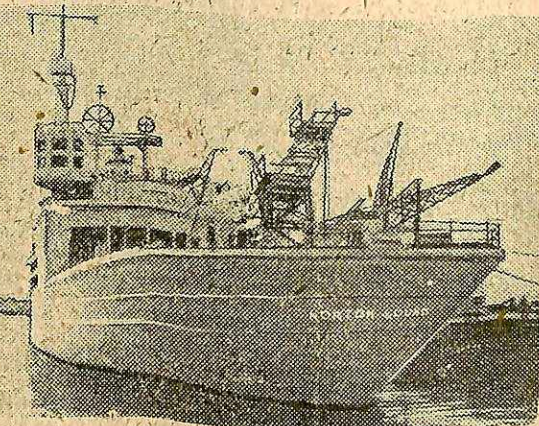
Έτσι, το ζήτημα παραμένει πάντοτε εκκρεμές.

Πρέπει να σημειωθεί ότι οι Τιερρύ ξεπερνούν σήμερα τις 10.000 και είναι σκορπισμένοι σε διάφορα μέρη του κόσμου: στη Γαλλία, το Βέλγιον, την 'Ιταλία, την 'Ελβετία, την 'Ολλανδία, την Αμερική, τον Καναδά, την 'Αγγλία κλπ. Για να επικοινωνούν δε μεταξύ των έκδιδουν μίαν έφημερίδα, που κυκλοφορεί πέντε ή έξη φορές το χρόνο και αναγράφει τους γάμους, τις γεννήσεις και τους θανάτους της οικογενείας. Η έφημερίδα αυτή άποτελει, δηλαδή, ένα είδος οικογενειακού μητρώου, που ένδεχεται ν' άποχτήση μία μέρα μεγάλη σημασία, αν έννοείται δικαιούθως οι άπαιτήσεις των Τιερρύ πάνω στην κληρονομία του 'Αθανασίου Τυπάλδου.

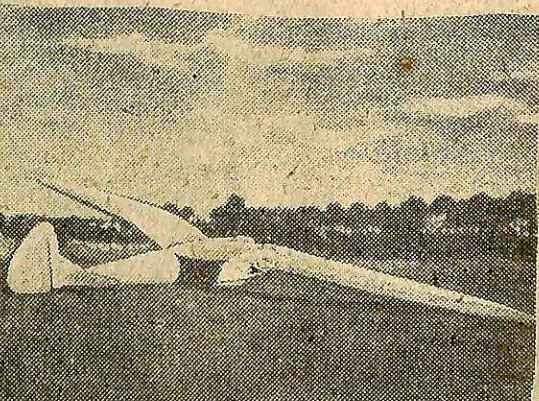
Η ΥΠΟΔΟΧΗ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΧΡΟΝΟΥ ΣΤΗΝ ΑΓΓΛΙΑ

Το πρωτοχρονιάτικο γλέντι που διαγράφηκε στο σπίτι τους οι τρεις σιγάκι του αγγλικού κινηματογράφου Ζένα Μάρσαλ, Πατρίσια 'Ουενς και Πατρίσια Ντάντον, εορμίζοντας έφέτος την μεγαλύτερη έπιτυχία στην αγγλική πρωτεύουσα. Στην φωτογράφιση με τις τρεις νεαρές καλλιτέχνιδες όπως μεσάνυχτα ακριβώς, λίγο προτού ξαναψουν τα φωτάκια...

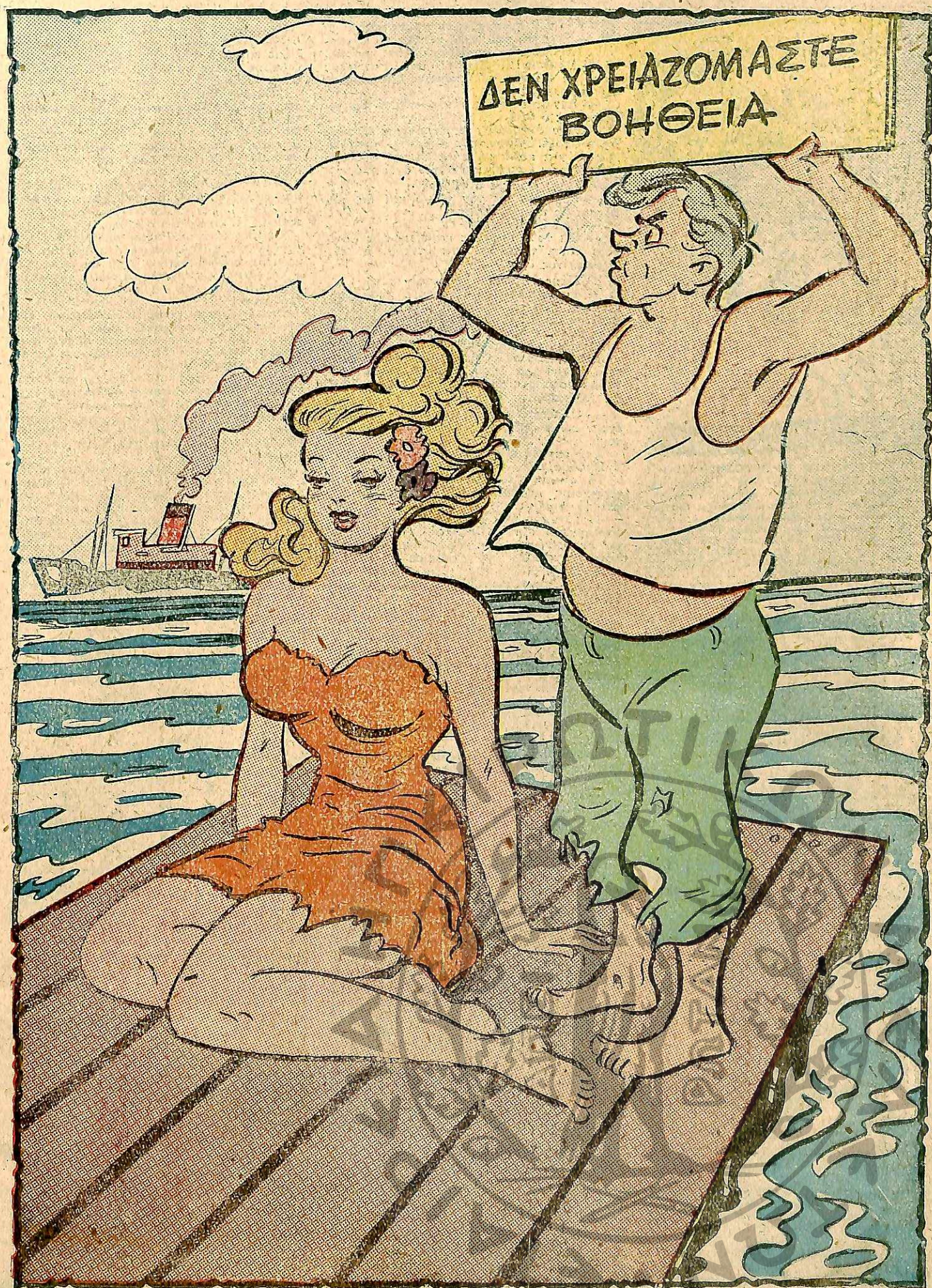
ΤΑ ΝΕΑ ΑΕΡΟΠΛΑΝΟΦΟΡΑ

Το άμερικανικό πολεμικό «Μόρτον Σάουντ» χρησιμοποιεί ως πλάνη βάση πυροσυστοιχιών αεροπλάνων, εφωδισμένο γι' αυτό το σκοπό με τις εγκαταστάσεις που διακρίνονται στην πούμπα του.

ΠΤΗΣΕΙΣ ΧΩΡΙΣ ΜΟΤΕΡ

Το «CM 7» είναι το πρώτο γαλλικό αέριο άνεμόπτερο, ιδιαιτέρως χρήσιμο για την εκάσκηση των πιλότων στις πτήσεις χωρίς μοτέρ γιατί επιτρέπει να συνοδεύονται κι από ένα εκπαιδευτή. Έχει πλάτος 18 μέτρων μήκος 8,47 και βάρος 390 κιλών.

ΕΚΑΜΠΡΕΔ. ΦΕΡΥ

Rozarita

Η νεοαίδα της Ζουγκλάς

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Μία θυελλώδη νύχτα στις αρχές του περασμένου αιώνα, στην έρημη ακτή της Έλκχόβης, στην Ισπανία, άρχισε ένα μυστηριώδες πλοίο, όπου Αντόνιο Μεδιάνο, με τους συντρόφους του πειρατές και κακούργους. Ο Μεδιάνο έχει άρνας λουίζας, της νυναικας του αδελφού του. Η δόνα Λουίζα σκοτώνεται απ' έναν κουράσο, κατά διαταγή του, γιατί η άμοιρη γυναίκα περιεφρόνησε τον έρωτά του.

Το έγκλημα το ανακαλύπτει ένας φρουρός της ακτής, ο Πέπε, που σώζει το μικρό Φάβιο και όρκίζεται μία μέρα ν' ανακαλύψει το Μεδιάνο και να τον εκδικηθεί. Βρισκόμαστε στα 1830, στο Μεξικό. Ο θρόνος διείσθε μία μακρινή κοιλάδα υπάχει άφονο χρυσάφι, παρασύρει ως εκεί έναν τολμηρό Ισπανό ευπατρίδη, τον Δόν Έστεβαν, που ακολουθείται από μια συντροφία χρυσοθήρων. Ο Δόν Έστεβαν θέλει ν' αποκτήσει ως χρυσάφι για να γίνει πανίσχυρος. Το μυστικό του το γνωρίζει και ο Αυγουστίνος Πένα, πατέρας της ώραιας Ροζαρίτας, της ανερίδας της ζουγκλάς όπως την ονομάζουν. Ο Πένα ξεκινάει, κατά διαταγή του Δόν Έστεβαν, για τη ζουγκλά μαζί με κάποιον Κουχίλλο. Στη ζουγκλά βρίσκουν ανάσθητον τον Τιδούρκιο, ένα νεαρό κυνηγό, που αγαπάει τη Ροζαρίτα και που κι αυτή τον αγαπάει. Ο Τιδούρκιο δεν είν' άλλος απ' τον Φάβιο, που έχει ζητήσει καταφύγιο κοντά στους γενναίους κυνηγούς αγρίων θηρίων, το Βουαροζέ και τον Πέπε.

Ο Βουαροζέ αναγνωρίζει στο Φάβιο το μικρό Μεδιάνο, που άλλοτε τον είχε υιοθετήσει. Απ' τα γέλια του θετού πατέρα του, ο Φάβιος μαθαίνει ότι ο Δόν Έστεβαν έβαλε τους ανθρώπους του να τον σκοτώσουν. Τότε όρκίζεται να εκδικηθεί και ανυπομονεί να φθάσει ως την κοιλάδα του χρυσού με τους δυο ατρόμητους συντρόφους του.

Πραγματικά φτάνει εκεί και προκαλεί το Δόν Έστεβαν, που βρίσκεται στην αντίκρουση όχη ενός ποταμού. Μά το άλογο του νέου πέφτει μέσα στον ποταμό μαζί του. Δέκα πέντε μέρες αργότερα, η συνοδεία του Δόν Έστεβαν έχει κατασκήνωσει σε ασφαλή μέρος γιατί φοβάται τις επιθέσεις των Ινδών. Μαζί με το Δόν Έστεβαν είνε και ο ατρόμητος Διάδ.

Τη νύχτα οι Ινδοί μ' επί κεφαλής τον άονητό τους, την Παρδαλή Γάτα, επιτίθενται εναντίον του Δόν Έστεβαν και των συντόφων του. Μά αυτοί, μαζί με το Διάδ, αποκρούουν την επίθεσή τους.

Στο μεταξύ όμως ο Βουαροζέ, ο Πέπε και ο Φάβιος, που βρίσκονται σ' ένα νησάκι κοντά στον ποταμό, βλέπουν ότι οι Ινδοί έχουν αινώλωσει ένα λευκό, το Γουαϊφέρ, κι ετοιμάζονται να τον βασανίσουν. Και πραγματικά, ένας Ινδός ξεκολάει με το μαχαίρι του το δέρμα του κρανίου του άμοιρου αχμέλωτου. Ο Γουαϊφέρ, βολγώντας απ' τους πόνο, προσπαθεί να ξεφυγή απ' τα χέρια τους και με μεγάλον άγώνα καταρτάνει να φθάσει ως το ποτάμι, ζητώντας βοήθεια. Ο Πέπε, ο Βουαροζέ κι ο Φάβιος, συμπαίοντες τον άσχυρο λυκό, που τον βλέπουν ότι είνε έτοιμος να πέσει γ' ά χέρια των Ινδών, αποφασίζουν να τον σώσουν.

8ον

Ο Γουαϊφέρ άκουσε τα λόγια του κυνηγού και προσπάθησε να ριχτεί στο νερό, μά δεν το κατάρτωσε. Ήταν φοβερά εξαντλημένος. — Βοήθεια!... Σώστε με!... μπόρεσε μόνο να φωνάξει κι άπομεινε ξεπλωμένος καταγής.

— Δεν μπορεί να μετακινηθώ, ό δυστυχής, είπε ο Φάβιος. — Μην άνησυχής, παιδί μου, άπάντησε ο Βουαροζέ. Όπου νάνε νυχτώνει. Όταν άπλωθώ για καλά το σκοτάδι, θα φέρουμε ως εδώ τον κακορίζικο αυτόν άνθρωπο.

— Πώς; ρώτησε ο Φάβιος. — Θα πάω να τον πάρω και θα τον φέρω εδώ κολυμπώντας. — Και οι Ινδοί; — Θα τους κρατάτε καρφωμένους στη θέσι τους, πίσω απ' τα δέντρα, με τις καραμπίνες σας.

Ο Πέπες κούνησε το κεφάλι του. Η άπόφασή του Βουαροζέ ήταν επίκινδυνη. Για να δοκιμάση μάλιτα τί θα γινόταν αν θα ξεμυτίζαν απ' την κρυψώνα τους σήκωσε λίγο, στην κάννη της καραμπίνας του, το πλατύγυρο καπέλλο του.

Μία όμορβροντία άκούστηκε τότε πίσω από τα δέντρα όπου ήταν οι Ινδοί και πολλές σφαίρες και βέλη σφύριζαν πάνω απ' τα κεφάλια τους.

— Οι άρχεριοί! μούγκρισε ο Πέπες. Μας έχουν κάτω απ' τη μπουκα των τουφεκιών τους.

Στο μεταξύ ή ώρα είχε περάσει. Βράδυσε. Το σκοτάδι άρχισε ν' άπλώνεται σαν τεράστιος μανδύας πάνω απ' το δάσος και το ποτάμι.

— Εύτυχός που θ' άργήση ν' άνατείλη το φεγγάρι, είπε ο Βουαροζέ. Σε λίγο θά σκετινάνει για καλά. Και θα μπόρεσουμε, ελπίζω, να σώσουμε τον κακότυχο λευκό.

— Δεν άκούγεται πιά, ψιθύρισε ο Φάβιος. Όάχη ξεψυχήσε! — Δεν το πιστεύω. Θα λιποθύμησε. Το τραύμα του δεν είνε δά και θανάσιμο. Με τη διαφορά πως ποτέ πιά δεν θ' άποκτήηη μαλλιά. Ο Ινδός που σκοτώσαμε του ξεκόλλησε ολόκληρο το τοιχωτό δέρμα του κρανίου του.

Είχε πιά νυχτώσει για καλά. Δεν έβλεπε κανείς ούτε μία σπιθαμή περά από τη μύτη του. Ήταν συνεπώς κατάλληλη ή στιγμή για να σώσουν τον Γουαϊφέρ.

Ο Βουαροζέ άφησε πλάι στον Πέπε τη μακροκάννη καραμπίνα του και ετοιμάστηκε να σύρθη προς την όχη του ποταμού. — Έσφιξε το χέρι των συντόφων του και τους σύσπρε να μη νοιάζονται καθόλου γι' αυτόν, αλλά νάχουν το νου τους στους...

— Σώστε με!... Βοήθεια!... Πλάι στον Γουαϊφέρ, κοιτόταν νεκρός, με το τριχωτό δέρμα του κεφαλιού του χρυσοθήρα σφιστά στο χέρι ο Ινδός πολέμιστης.

Ο Βουαροζέ προχωρούσε διαρκώς προς την αντίκρουση όχη, άποφασισμένος να σώση τον τραυματία. Έτοιμοι να πυροβολήσουν, με τις καραμπίνες στηριγμένες στον ώμο, ο Πέπες κι ο Φάβιος, παρακολουθούσαν άγρυπνοι τους Ινδούς. Αλλοίμονο σ' εκείνον που θα τολμούσε να ρίξη πρώτος, σφαίρα ή βέλος στον κυνηγό. Θα το πληρώνει με τη ζωή του. Ωστόσο ή έκπληξις κι ο φόβος των Ινδών στο αντίκρουσμα του Βουαροζέ δεν κράτησε πολύ. Ξαναβρήκαν την ψυχραιμία τους κι ένας απ' αυτούς, ο πιο τολμηρός, σηκωσε την καραμπίνα του και σημάδεψε τον κυνηγό. Πριν προφτάση όμως να ρίξη, ένας πυροβολισμός άκούστηκε από το νησάκι του ποταμιού κι ο Ινδός σωριάστηκε νεκρός. Είχε πυροβολήσει ο Πέπες.

— Η σειρά σου τώρα, Φάβιε, είπε στο νέο, ξαναγεμίζοντας το όπλο του. Το νου σου, παιδί μου! Σημάδεψε καλά. Η ζωή του συντόφου μας κρέμεται από μας.

Την ίδια στιγμή, ένας άλλος Ινδός σηκωσε το όπλο του και σημάδεψε το Βουαροζέ. Μά ένας δεύτερος πυροβολισμός άνήχησε κι ο Ινδός άφησε το όπλο να του ξεφύγυ απ' τα χέρια ούρλιαζοντας άγρια. Η σφαίρα του Φάβιου του είχε σπάσει το χέρι.

Ο Πέπες κι ο Φάβιος άκούγαν το σύρσιμο του ως τη στιγμή πούφτασε στο ποτάμι. Ένα έλαφρό πλατάγισμα άκόμα στο νερό και ύστερα τίποτ' άλλο.

Η καρδιά τους τώρα σφιγγότανε και περιμένανε μ' άγωνία το άποτέλεσμα της ήρωικής πράξης του συντόφου τους. Θα καταρρώθνε άραγε να σώση τον τραυματία; Δεν θα τον καταλάβαιναν οι Έρυθρόδερμοι;

Ξαφνικά, μέσα στη βαθιά σιωπή, ένα τριζοκόπημα άκούστηκε προς το μέρος των Ινδών και μία τεράστια φλόγα άναπήδησε στο σκοτάδι και φώτισε ζωηρά όλη τη γύρω έκταση.

— Χίλιοι διάβολοί! μούγκρισε ώργισμένος ο Πέπες. Αυτοί οι σκύλοι μυρίστηκαν τί γίνεται κι άναψαν φωτιά για να διακρίνουν το Βουαροζέ και να τον χτυπήσουν. Το νου σου, Φάβιε!... Νά ο γενναίος Βουαροζέ!... Έστρεψε στη μέση του ποταμιού...

Πραγματικά οι φλόγες φώτιζαν καθαρά το ποτάμι και τις όχθες του. Ο Βουαροζέ και οι Ινδοί διακρινόντουσαν καθαρά. Μόλις όμως οι Έρυθρόδερμοι αντίκρουσαν τον γιγαντώσωμο κυνηγό, άφησαν ένα ούρλιαχτό τρομου. Δεν τον έβλεπαν για πρώτη φορά οι πιο πολλοί απ' αυτούς, τον τρομερό πολέμιστή. Τον είχαν ξαναντικρύσει κι ήξεραν τί έπίφοβος αντίπαλος ήταν. Και το Μαύρο Πουλί τον κατάλαβε και σάστισε.

— Ο Άετός των Χιονισμένων Βουνών! φώναζε δίνοντας στον άτρόμητο κυνηγό το όνομα το τόσο γνωστό στους Ινδούς. Ο Βουαροζέ άκουσε την κραυγή του Ινδού άρχηγού κι άπάντησε στη γλώσσα των Έρυθρόδερμων, κουνώντας άπειλητικά τη μακρά καραμπίνα του:

— Ναι, διάβλε!... Ο Άετός των Χιονισμένων Βουνών. Και τώρα που ξέρετε, επιτέλους με ποιόν έχετε να κάνετε, προσέξτε πολύ. Οά στείλω στον Άδη τον πρώτο που θα τολμήσ ή με πλησίαση ή να με πυροβολήση.

Μ' όλη την ολκή κατάστασι, όπου βρίσκóταν άκουσε κι ο δύστυχος Γουαϊφέρ τις φωνές των Ινδών και τη θροντώδη άπάντησι του κυνηγού. Είδε τις φλόγες τις φωτιάς κι άνασκήνωνοντας το καταματωμένο γυμνό κρανίο του, τραύλισε:

— Σώστε με!... Βοήθεια!... Πλάι στον Γουαϊφέρ, κοιτόταν νεκρός, με το τριχωτό δέρμα του κεφαλιού του χρυσοθήρα σφιστά στο χέρι ο Ινδός πολέμιστης.

Ο Βουαροζέ προχωρούσε διαρκώς προς την αντίκρουση όχη, άποφασισμένος να σώση τον τραυματία. Έτοιμοι να πυροβολήσουν, με τις καραμπίνες στηριγμένες στον ώμο, ο Πέπες κι ο Φάβιος, παρακολουθούσαν άγρυπνοι τους Ινδούς. Αλλοίμονο σ' εκείνον που θα τολμούσε να ρίξη πρώτος, σφαίρα ή βέλος στον κυνηγό. Θα το πληρώνει με τη ζωή του. Ωστόσο ή έκπληξις κι ο φόβος των Ινδών στο αντίκρουσμα του Βουαροζέ δεν κράτησε πολύ. Ξαναβρήκαν την ψυχραιμία τους κι ένας απ' αυτούς, ο πιο τολμηρός, σηκωσε την καραμπίνα του και σημάδεψε τον κυνηγό. Πριν προφτάση όμως να ρίξη, ένας πυροβολισμός άκούστηκε από το νησάκι του ποταμιού κι ο Ινδός σωριάστηκε νεκρός. Είχε πυροβολήσει ο Πέπες.

— Η σειρά σου τώρα, Φάβιε, είπε στο νέο, ξαναγεμίζοντας το όπλο του. Το νου σου, παιδί μου! Σημάδεψε καλά. Η ζωή του συντόφου μας κρέμεται από μας.

Την ίδια στιγμή, ένας άλλος Ινδός σηκωσε το όπλο του και σημάδεψε το Βουαροζέ. Μά ένας δεύτερος πυροβολισμός άνήχησε κι ο Ινδός άφησε το όπλο να του ξεφύγυ απ' τα χέρια ούρλιαζοντας άγρια. Η σφαίρα του Φάβιου του είχε σπάσει το χέρι.

Οι Ινδοί είχαν πιά εξαγριωθώ. Πέντε Έ...

ξη άπ' αυτούς πρόφτασαν κι έρριξαν εναντίον του Βουαροζέ αρκετά βέλη. Μά ο επιτήθειος κυνηγός τ' άπόφυγε, σκύβοντας άπότομα μέσα στο νερό. Συγχρόνως ξαναβρόντησε ή καραμπίνα του Πέπε κι ένας άκόμα Ινδός ξεπλώθηκε κάτω νεκρός. — Επιτέλους, ο Βουαροζέ έφτασε στην αντίκρουση όχη, άρπαξε τον Γουαϊφέρ στους δυνατούς ώμους του και ξαναρίχτηκε στο ποτάμι.

Οι Ινδοί δεν τόλμησαν πιά να τον ένοχλήσουν. Βλέποντας με ποιους είχαν να κάμουν, τραβήχτηκαν πίσω από τα δέντρα κι άφησαν τη φωτιά να σβύση. Έτσι ο Βουαροζέ μετέφερε εύκολα τον δύστυχο χρυσοθήρα στο νησάκι, κοντά στους άλλους συντόφους του.

Ο δύστυχισμένος Γουαϊφέρ δογγούσε από τους άφάνταστους πόνοους. Η μυρωδιά όμως του μπαρουτιού κι ή τρομάρα των Έρυθρόδερμων είχαν ξαναφέρει στο Βουαροζέ το χαμένο τον κέφι.

— Άκου, φίλε μου, είπε στο χρυσοθήρα. Μην κάνης έτσι, για τ' όνομα της Παναγίας! Δεν είσαι δά ο πρώτος που χάνεις το δέρμα του κρανίου σου, μαζί με τα μαλλιά σου. Την έχουν πάρει κι άλλοι αυτή τη συμφορά. Κι όμως ζούν σήμερα και βασίλευουν. Γλύτωσησε άλλωστε από τα έξοδα του κουράματος. Νά, πίες λίγο ρακί, όσο να σου ετοιμάσω ένα καλό μπλαστρι για το κεφάλι σου...

Πραγματικά ο γρηναίος κυνηγός μάζεψε μερικά φύλλα ιτιάς, τα κοπάνισε άνάμεσα σε δυο πέτρες, τάβρεξε στο ποτάμι και τάβρεξε στο γυμνό κρανίο του Γουαϊφέρ, που καταβδλημένος πιά, έπεσε σε βαθύτατο λήθαργο.

Σε λίγο ανέτειλε το φεγγάρι φωτίζοντας το νησί και τις όχθες του με τις άσπινέριες άχτίδες του.

Οι κυνηγοί κυττάζαν παντού με το έξασκημένο τους ελέμμα, μά δεν μπόρεσαν να διακρίνουν πουνενά τους Ινδούς.

— Άθψυγαν, είπε ο Φάβιος. Ο Πέπες κούνησε διστακτικά το κεφάλι του.

— Όχι, είπε, αυτό δεν θα το πιστεύα κι αν το έβλεπα με τα ίδια μου τα μάτια. Οι Ινδοί δεν φεύγουν. Μένουν, κρύβονται, συσκέπτονται μεταξύ τους και ή έξασκημένη ή ετοιμάζουν κάποιο άσχημο παιχνίδι στους αντιπάλους τους. Τι λες έσύ, Βουαροζέ;

— Ασφαλώς έτσι είνε. Οι Ινδοί είνε κάπου κρυμμένοι και μας ετοιμάζουν κανένα άσχημο άστέρι. Άς έχουμε λοιπόν τα μάτια μας τέσσερα. Άλλα δεν μου λές, Πέπε, προσέξες κάτι πειοίεργο; Όταν μετακινείται κανείς άπότομα, το νησάκι πάνω όπου βρίσκóμαστε, κουνιέται σαν καράδι, καταμεσής στο πέλγος.

— Ναι, έχεις δίκιο. Το πού...

— Στάσου!... τον δέκοψε ο Βουαροζέ. Κυττάξε... κυττάξε εκεί κάτω, στην αντίκρουση όχη! Τι βλέπεις;

— Μερικούς θάμνους.

— Κι' όμως αυτοί οι θάμνοι δεν ύπηρχαν το άπόγεμα στο μέρος που βρίσκóταν τώρα.

— Έχεις δίκιο, σύντροφε.

— Αυτό σημαίνει, ότι οι θάμνοι περπάτησαν.

— Κι' έπειδή οι θάμνοι δεν περπατάνε, θα πή ασφαλώς πως οι θάμνοι αυτοί είνε ζωντανοί!

— Ζωντανοί! είπε ο Φάβιος κατάπληκτος.

— Αγαπητό μου παιδί, είπε ο Βουαροζέ, χαμογελώντας θλιβερά, δεν ξέρεις ά μυστικά της ζουγκλάς και της έρήμου. Άγνοείς τις πονηρίες των Έρυθρόδερμων. Ναι λοιπόν. Οι θάμνοι που βλέπεις είνε ζωντανοί μ' όλη τη σημασία της λέξεως. Οι Ινδοί τους έκοψαν, τους έδεσαν πάνω τους κι έρχονται, σκυφτά και σιγανά να μας επιτέθουν. Ξαφνικά και να μας εξαμάουν. Μά δεν θα το πετύχουν. Δεν είμαστε νηπια, διάβλε. Πέπε, κι' έσύ Φάβιε, σημάδεψτε δυο απ' τους θάμνους αυτούς και πυροβολήστε. Σημάδεψτε, καλά. Στο κέντρο των κλάδων τους. Έμπρός. Ένα... δυο... τρία!

Ένας διπλός πυροβολισμός άκούστηκε μέσα στη νύχτα. Κι' άμέσως δυο απ' τους θάμνους σωριάστηκαν κάτω κι άρχισαν να ταραζώνται παραξένα.

— Οι θάμνοι ψυχωραγούν! είπε ο Βουαροζέ. Ωραία τους συγυρίσατε. Και τώρα...

— Έμπρός, Ηλεκτρική Έταιρεία! Μά τί διάβολο, των Φώτων είνε σήμερα ή των... Σκοτών!...

μα, φυλαχθήτε. Πέστε γρήγορα κάτω με την κοιλιά. Γρήγορα!... Μία όμορβροντία άνήχησε την ίδια στιγμή από το μέρος των θάμνων και άρκετές σφαίρες σφύριζαν πάνω απ' τα κεφάλια των τριών συντόφων.

— Είδατε που είχα δίκιο; είπε ο Βουαροζέ. Οι σκύλοι αυτοί δεν θα φύγουν άπο δώ, αν δεν πάρουν μαζί τους και τα κεφάλια μας. Μά αυτό δεν είνε δά και τόσο εύκολο. Δεν άποφάσισα άκόμα να χάσω το κεφάλι μου μούδωσέ ο καλός Θεός. Άς κάνουμε ώστόσο και το λογαριασμό μας. Οι Ινδοί ήταν είκοσι όλοι-όλοι. Σκοτώσαμε τρεις προηγούμενους και δυο τώρα πέντε. Μας μένουν δηλαδή άλλοι δεκαπέντε.

Κι' ο γρηναίος κυνηγός έχωσε πλάι του, στο χώμα, δεκαπέντε ξυλαράκια, για να μη χάση το λογαριασμό των Ινδών που θάστελναν στον άλλο κόσμο...

Σήκωσε έπειτα τα μάτια του και τάκάρφωσε σ' ένα πανύψηλο δέντρο που θρίσκóταν αντίκρου ακριβώς στο νησάκι.

— Για κύτταξε, Πέπε, είπε. Τα κλαδιά του δέντρου αυτού σαλεύουν περίεργα, είνε δεν φυσά καθόλου άνεμος.

— Ναι, άποκρίθηκε ο Πέπες. Έχεις δίκιο.

— Κάποιος Ινδός ανέθηκε κεί πάνω για να μας κατασκοπεύη. Ξέρεις τί θα συμβή αν κάμουν το ίδιο κι οι άλλοι Έρυθρόδερμοι; Θα μας θερίσουν με τις σφαίρες τους, γιατί θα μας έχουν κάτω απ' τις κάννες των τουφεκιών τους.

— Δεν θα το κάμουν όμως.

— Ασφαλώς δεν θα το κάμουν και να γιατί!

Συγχρόνως ο Βουαροζέ σήκωσε το όπλο του, σημάδεψε ψηλά στο δέντρο και πυροβολήσε.

Μία κραυγή πόνου άκούστηκε κι' ένας Ινδός έπεσε νεκρός στη γή, χτυπώντας από κλαδί σε κλαδί.

— Μας μένουν άλλοι δεκατέσσερες, είπε ο Βουαροζέ και πέταξε ένα απ' τα ξυλαράκια πούχε κάρφωσε στο έδαφος πλάι του.

Η νέα όμως αυτή άποτυχία των Ινδών, τους είχε έξερεθίσει τρομερά. Κραυγές λυσσας άνήχησαν και πικνοί πυροβολισμοί έπεσαν εναντίον των λευκών.

Μά ο Βουαροζέ κι' οι συντόφοι του προφτάσαν να πέσουν στη γή κι έτσι κανένας τους δεν πληγώθηκε.

— Αυτό δεν μπορεί να εξακολουθήση! είπε ο Βουαροζέ. Πρέπει να τελειώνουμε...

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

με τους διαβολοϊνδούς πριν περάση ή νύχτα. Κάμετε λοιπόν ό,τι θα σας πω. Προσποιήστε τους νεκρούς. Έτσι οι Ινδοί θα νομίσουν πως μας χτύπησαν οι σφαίρες και τά βέλη τους. Θα πλησιάσουν στο ποτάμι και θα τους συγυρίσουμε στα καλά...

Πραγματικά έμειναν και οι τρεις ξεπλωμένοι στις θέσεις τους, χωρίς να σκευάζουν καθόλου. Μά οι Ινδοί οίσταζαν να πλησιάσουν στο ποτάμι. Ήσταν να εξακριβώσουν πριν αν οι λευκοί είχαν σκυλώη στ' αλήθεια. Και σε λίγο βρήκαν το μεσο για να βεβαιώθουν. Ένας Ινδός ανέθηκε στο ίδιο δέντρο που είχε ανέθ ή ο προηγούμενος πολέμιστης που τον σκοτώσε ο Βουαροζέ.

— Νά τος ο κόκκινος διάβολος! ψιθύρισε ο Βουαροζέ. Το νου σας. Μην κουνιέστε καθόλου.

Ο Ινδός κύταζε αρκετή ώρα τους ξεπλωμένους κι' άκίνητους στο έδαφος λευκών. Δισταζε όμως να πιστέψη πως ήταν νεκροί. Ήθελε να βεβαιώση περισσότερο και κάποια στιγμή στήριξε την καραμπίνα του στον ώμο του, σηματοδοτώντας τους τρεις συντόφους.

— Τον βλέπω, άποκρίθηκε σιγανά ο Βουαροζέ.

— Θα πυροβολήση.

— Το περιμένα.

— Θα σκοτώση έναν απ' όλους μας, Βουαροζέ. Είνε βλακεία να κάνουμε τον φόβο τη στιγμή που κινδυνεύει ή ζωή μας.

— Έχε υπομονή, Πέπε. Άν είναι αυτό το γραστό μας, ας γίνη το θέλημά του Θεού. Ίσως όμως ο Ινδός δεν μας πετύχη. Έτσι πάντως θα πιστέψη πως είχαμε στ' αλήθεια νεκρούς. Θα το αναγγείλ η στους συντόφους του και θα τρέξουν να μας πάρουν τα κεφάλια...

Ένας πυροβολισμός δέκοψε το Βουαροζέ.

Ο Ινδός είχε πυροβολήσει. Η σφαίρα σφύριξε στον άέρα και σφηνώθηκε στο έδαφος λίγα δάχτυλα πλάι απ' το κεφάλι του Βουαροζέ. Κανένας απ' τους συντόφους δεν κουνήθηκε απ' τη θέσι του. Ο Ινδός γελάστηκε. Βέβαιος πιά πως οι λευκοί ήταν νεκροί, άφησε μία κραυγή θριάμβου.

— Έμπρός! ούρλιαξε με πείσμα το Μαύρο Πουλί.

Αυσσασμένοι από όργη, οι Ινδοί άρμηναν άσυγκράτητοι πιά εναντίον του μικρού νησιού, όπου βρισκόντουσαν οι λευκοί. Τους φανταζόντουσαν νεκρούς. Ή...

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

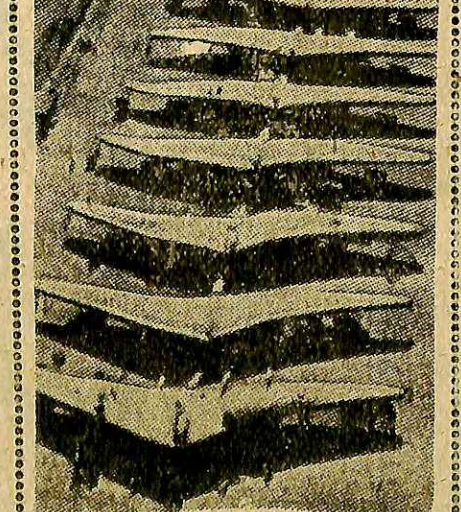
.....

.....

.....

.....

.....

ΟΙ ΑΕΡΟΠΟΡΙΚΕΣ ΜΕΤΑΦΟΡΕΣ
Έννεο (ήταν μεναι πτέρυνες) της άμερικανικής αεροπορίας των 100 τόνων πρόκειται να εφοδιασθουν με πυραυλοκίνητα ματέρ, που θα τους επιτρέπουν να μεταφέρουν ώφέλιμον φορτίον 50 τόνων.

— Έμπρός, Ηλεκτρική Έταιρεία! Μά τί διάβολο, των Φώτων είνε σήμερα ή των... Σκοτών!... (Του Μ. Άνσετόπουλου)

τους έπαιρναν τα μάτια, θα τους έγδερναν τα κρανία και... α κρεμούσαν τα μαλίσια τους στις μακρές τους εφολόγες. Τί μεγάλες θριαμβικές, για πολεμιστές μάλιστα τόσο τρομερούς, σαν τόν Βουαροζέ και τόν Πέπε!

Οί Έρυθροδέρμιοι βρισκόντουσαν τώρα στη μέση του ποταμιού. Λίγο ακόμα και θαφταναν κοντά στα... πτώματα των κυνηγών.

Μά τη στιγμή αυτή ακριβώς οι τρεις συντροφοί τινάχτηκαν όρθιοι, με τα όπλα στο χέρι. Τρεις πυροβολισμοί αντήχησαν και τρεις Ίνδοι άπόμειναν νεκροί μέσα στο νερό. Οί άλλοι Έρυθροδέρμιοι εξαφινίστηκαν και έτοιμάστηκαν να υποχωρήσουν.

Αλλά τη στιγμή αυτή αντήχησε η φωνή του Μαύρου Πουλίου, πεισματωμένη, προστακτική:

—Εμπρός!... Εμπρός!... Θάνατος στα όπλα πρόμαχοι!

Οί Ίνδοι έμφυγώνησαν και προχώρησαν εμπρός μ' αλλαγήμους.

Γεμίστε τα όπλα σας, καθώς και το δικό μου, είπε ο Βουαροζέ στους συντρόφους του, και στο μεταξύ τους συνηριζώ έγω τους άχρειους αυτούς.

Πραγματικά έτρεξε στην όχθη του ποταμιού και τόν πρώτο Ίνδο που πάτησε το πόδι του σ' αυτή, τόν άρπαξε, σαν να ήταν μωρό, με τα δυνατά του χέρια, τόν σηκωσε ψηλά και τόν πέταξε με τόση όρμη έναντίον των συντρόφων του, ώστε το κρανίο του θρυμματίστηκε πάνω στην άσπίδα ενός πολεμιστού, που κυλίστηκε κι αυτός στο νερό.

Το κατόρθωμα του Βουαροζέ τρόμαξε τους Ίνδους. Ποιός μπορούσε να τ' άβλη με τόν γίγαντα αυτόν, που μπορούσε να σκοτώσει και βράδι με μιά γροθιά του;

Μαλαταύτα το Μαύρο Πουλί δεν έννορσε να υποχωρήσει. Παρακινούσε τους πολεμιστές του να ριχτούν έναντίον των λευκών, με κραυγές λύσης, κουνώντας στον άέρα τόν κεφαλοδραύστη του:

—Εμπρός! Θάνατος ρτούς λευκούς!... Δυό πυροβολισμοί αντήχησαν ξαφνικά άπ' τόν νησάκι και δυό άκόμα Έρυθροδέρμιοι κυλίστηκαν στο νερό νεκροί. Είχαν πυροβολήσει ο Πέπες με τόν Φάδιο.

Ο Βουαροζέ μάντεψε πως και η δική του καραμπίνα ήταν πειά γεμάτη και, χωρίς να χάσει καιρό, έτρεξε, τόν άρπαξε άπ' τα χέρια του Πέπε και σημάδεψε έναντίον του Μαύρου Πουλίου.

Ένας πυροβολισμός σαν βροντή κεραυνού αντήχησε πάλι και μιά κραυγή λύσας άκούστηκε.

Το Μαύρο πουλί είχε τραυματιστή στον ώμο. Έπειτα άπ' τόν νεό αυτό κατόρθωμα του Βουαροζέ, οί Ίνδοι υποχώρησαν στην αντίκρουση όχθη και κρύφτηκαν πίσω άπό τους θάμνους και τους κορμούς των δέντρων.

Ο άρχηγός τους τους άκολουθήσε ξοπίσω, ενώ άπ' τη πλευρά του έτρεχε άσθον αίμα. Η λύσσα του έναντίον των λευκών ήταν άπερίγραπτη. "Α, όχι, δεν έπρεπε να ξεφύγουν άπ' τα νύχια τους οί τρεις λευκοί κι' ο χρυσόθρας που είχαν γλυτώσει. Θα τους πολιορκούσαν, στην άνάγκη, στο νησί και θα τους άνάγκαζαν να παραδοθούν, όταν οί τροφές και τα πολεμοφόδια τους θα έξαντλούντο.

Αυτό τόν ήφερε ο Βουαροζέ, τόν μάντευε, τόν φοβότανε. Κι' οί φόβοι του δεν άργησαν να βγούνε άληθινοί. Δέκα λεπτά ύστερα άπ' την αίματηρή σύγκρουση, τεράστιες φωτιές φούντωσαν στην όχθη του ποταμιού.

Τίς άναφαν για να μην τους ξεφύγουμε, μέσα στο σκοτάδι, είπε στενοχωρημένα ο Βουαροζέ.

Κύτταξε, σύντροφε! τόν διέκοψε ο Πέπες.

Ο Βουαροζέ γύρισε τόν βλέμμα του και πρós την αντίθετη όχθη του ποταμιού. Μεγάλες φωτιές είχαν άναφτή και στο μέρος εκείνο και Ίνδοι πολεμιστές διακρίνονταν να παραμονεύουν πίσω άπό τα δέντρα.

—Α, τους σκύλους! είπε ο γηραιός κυνηγός. Μάς έπολιόρκησαν για καλά. Και τώρα;

Τόν βλέμμα του έπεσε με θλίψη πάνω στο Φάδιο.

Αξαφνα κάτω άπ' τόν φός του φεγγαριού που άσήμωνε τα νερά του ποταμιού, ο Πέπες διέκρινε ένα πτώμα Ίνδου να παρأسύρεται άπό τόν ρεύμα.

«Περίεργο! σκέφτηκε. Τόν πτώμα αυτό έπρεπε νάχε άπομακρυνθή πιά. Για δές!...

Γά μάτια του είν' όρθάνοιχτα... Και πώς λάμπουν!... Μπα, δεν τ' άχάφτη έγω αυτά τα χάρτια. Κάποιοι πονηράι των Ίνδων είναι πάλι... Για στάσου! Πέπε, φίλε μου, αυτό είναι το Μαύρο Πουλί!... Α, τόν φιλαράκο!... Κάνει τόν ψόφιο για να πλησιάση στο νησί, χωρίς να τόν δώσουμε σημασία και να μάς έπιτεθή ξαφνικά. Τέλος πάντων αυτοί οί Ίνδοι, είναι τετραπέρατοι και γενναίοι, πρέπει να τόν όμολογήσουμε...»

Τόν δθεν πτώμα πλησίαζε διαρκώς υπό νησι.

Ο Πέπες σήκωσε την καραμπίνα του και τόν σημάδεψε.

Με βλέπει, φιδύρισε. Κι' όμως δεν σκαλεύει καθόλου. Αυτό θά πη γενναία καρδιά... Ωστόσο πρέπει να τελειώνουμε.

Την ίδια στιγμή η καραμπίνα του Πέπε βρόντησε και τόν Μαύρο Πουλί—γιατί ήταν πραγματικά ο άρχηγός των Έρυθροδέρμων—βούτηξε στα νερά κι' έγινε άφαντος, μέσα στο σκοτάδι.

Τόν σκότωσε; ρώτησε τόν Πέπε ο Βουαροζέ, που παρακολούθησε μ' ένδιαφέρον όλη αυτή τη σκηνή.

—Οχι, άποκρίθηκε ο Πέπες. Τόν έσπασα πιο πολύ τόν χέρι, για να μέ θυμάται σ' όλη του τη ζωή.

Καλλίτερα θάκανες να τόν σκότωνες, είπε άναστενάζοντας ο γηραιός κυνηγός.

—Γιατί άναστενάξεις, Βουαροζέ;

—Γιατί ή θεία μας είναι κρίσιμη. Σκοτώσαμε άρκετους άπ' αυτούς τους σκύλους, αλλά μένουν ακόμα κάμποσοι και μάς πολιορκούν άγρυπνα. Αν δεν κάνω λάθος τόν Μαύρο Πουλί έστειλε έναν πολεμιστή για να ζητήσει ένισχύσεις. Πρέπει λοιπόν ό,τι έχει να γίνει, να γίνει τόν γρηγορώτερο. "Α, αν δεν σκεφτόμουν τόν Φάδιο!

Θά ριχνόμουν με τόν μαχαίρι στο χέρι έναντίον αυτών των άχρειών και θα τους έκομμάτιζα, πεθάνοντας σαν γενναίος πολεμιστής...

Η ώρα περνούσε.

Τόν φεγγάρι έγερνε στη δύση του, πίσω άπ' τίς ψηλές κορυφές των δέντρων, όταν άξαφνα ραγδαίοι πυροβολισμοί άκούστηκαν μακριά, μέσα στη ζούγκλα.

—Τί διάβολο συμβαίνει; ρώτησε ο Πέπες τεντώνοντας τ' αυτιά του.

—Κάπου πολεμούν, άπάντησε ο Βουαροζέ σκυθρωπάοντας.

Πραγματικά ο γηραιός κυνηγός δεν είχε άδικο. Οί πυροβολισμοί που άκούγοντανσαν προερχόντουσαν άπ' την κατασκήνωσι τόν δόν Έστεβάν, όπου γινόταν τη στιγμή αυτή ή αίματηρή σύγκρουσις που διηγήθηκαμε στο προηγούμενο κεφάλαιο.

Ο Βουαροζέ τόν υπάκουσε.

Για να μη τους μείνη καμμία άμφιβολία, αντήχησε μέσα στη νύχτα ή άπαίσια φωνή του Μαύρου Πουλίου:

—"Ας άνοίξουν τ' αυτιά τους οί λευκοί πολεμιστές της "Αρκτου κι' άς άκούσουν... Οί λευκοί σκοτώνονται μέσα στο δάσος άπ' τους γενναίους Ίνδους.

—Πάλι ξεφύτρωσε μπροστά μας τόν Μαύρο Πουλί, είπε ο Πέπες.

Και χωρίς να χάσει καιρό, φώναξε στόν άρχηγό των Έρυθροδέρμων:

—Οί λευκοί πολεμιστές περιφρονούν τίς άπειλές σου και σε φτύνουν, καταράμενε!

—Καλά, ξαναφώναξε ο Ίνδος. Οί λευκοί είναι άνδρείοι, μά δεν θά γλυτώσουν άπ' την όργη μας. Τόν αίμα των πολεμιστών μου φώναζει και ζητάει έκδίκησι.

—Ας δεχτούν λοιπόν οί λευκοί πολεμιστές της "Αρκτου να συμφιλώθουμε και να έπιτεθούμε κατά των λευκών τόν δάσους. Είπα!

—Οχι, καταράμενε Μαύρο Πουλί, φώναζε θυμωμένος ο Πέπες. Δεν θά σου γίνει τόν χατήρι. Δεν θά γίνουμε σύμμαχοι, άκόμα και να λυσάξης. Δεν πολεμούν ποτέ τα λιοντάρια μαζί με τα τσακάλια. Και σεις, σκύλε, είσαστε τσακάλια ικανά μανάχα να γαυίζετε. Κατόλαδες!

—Πολύ καλά, άπάντησε τόν Μαύρο Πουλί. Χύθηκε αίμα Ίνδων και θά τόν πληρώσετε με τόν αίμα σας.

—Αυτό θά τόν δώμε, σκύλε.

Ο άρχηγός των Ίνδων μίλαγε για στερνή φορά στους λευκούς και τους λέει: Τόν νησί σας έχει περικυκλωθή άπό παντού άπ' τους γενναίους πολεμιστές μου. Δεν θέλω τόν αίμα σας ζεστό, πάνω στη μάχη. Τόν θέλω κρύο, παγωμένο, άπ' τόν τρόπο σας κι' εξαντλημένο άπ' την πείνα. Θά σας πιάσω ζωντανούς και θά σας κρατώ στα νύχια μου, όπως κρατάει ο άετός τόν τρομαγμένο πουλί. Θά σκίσω τίς κοιλιές σας και θά πετάξω τα σπλάχνα σας στα όρνια. Σκύδαλα της λευκής φυλής, άλλοίμονο σε σας!

Ο Πέπες έβραζε άπ' την όργη του. Κι' αν κι' ήξερε ότι τόν Μαύρο Πουλί τραβήχτηκε παράμερα, ώστόσο ούρλιασε φρενιασμένα:

—Σκύλε, κόκκινη διάβολε, σπορά της Κολάσεως, φύλλε βρωμέ, οί λευκοί σε περιφρονούν, σε... σε...

Αλλά ή όργη του μέρδεψε τα λόγια και για να ξεθυμάνη πήδησε πάνω κι' έκαμε στους Ίνδους μιά πολύ έκφραστική και περιφραντική χειρονομία.

Σ' όλο αυτό τόν διάστημα, ο Βουαροζέ σκεφτόταν περίλυπος τη δύσκολη θέση, όπου βρισκόντουσαν. Δεν τόν έννοιαζε για τόν έαυτό του καθόλου. Έτρεμαν όμως τα φυλλοκάρδια του για τόν Φάδιο. Έτσι σε μιά στιγμή τρελλής άπελπισίας, γύρισε και είπε στόν Πέπε:

—Άκουσε, παλιέ μου σύντροφε. Θά προτείνω στους Ίνδους να σας άφήσουν έλεύθερους να φύγτε.

—Πώς δηλαδή; ρώτησε κατάπληκτος ο Πέπες.

—Θά τους παραδοθώ, είπε άπλά ο Βουαροζέ.

—Τρελλάθηκες, Βουαροζέ; Θά πάς να πέσης στα νύχια αυτών των διαβόλων, που έφύτρωσαν άπ' τόν Φάδιο.

—Πώς δηλαδή; ρώτησε κατάπληκτος ο Πέπες.

—Θά τους παραδοθώ, είπε άπλά ο Βουαροζέ.

—Τρελλάθηκες, Βουαροζέ; Θά πάς να πέσης στα νύχια αυτών των διαβόλων, που έφύτρωσαν άπ' τόν Φάδιο.

—Πώς δηλαδή; ρώτησε κατάπληκτος ο Πέπες.

—Θά τους παραδοθώ, είπε άπλά ο Βουαροζέ.

—Τρελλάθηκες, Βουαροζέ; Θά πάς να πέσης στα νύχια αυτών των διαβόλων, που έφύτρωσαν άπ' τόν Φάδιο.

—Πώς δηλαδή; ρώτησε κατάπληκτος ο Πέπες.

—Θά τους παραδοθώ, είπε άπλά ο Βουαροζέ.

—Τρελλάθηκες, Βουαροζέ; Θά πάς να πέσης στα νύχια αυτών των διαβόλων, που έφύτρωσαν άπ' τόν Φάδιο.

—Πώς δηλαδή; ρώτησε κατάπληκτος ο Πέπες.

—Θά τους παραδοθώ, είπε άπλά ο Βουαροζέ.

—Τρελλάθηκες, Βουαροζέ; Θά πάς να πέσης στα νύχια αυτών των διαβόλων, που έφύτρωσαν άπ' τόν Φάδιο.

—Πώς δηλαδή; ρώτησε κατάπληκτος ο Πέπες.

—Θά τους παραδοθώ, είπε άπλά ο Βουαροζέ.

—Πώς;

—Κολυμπώντας. Ένα μακροβούτι και μάς χάνουν άπ' τα μάτια του οί έχθροί μας.

—Κι' ο Γουαφύερ; ρώτησε ο Φάδιος.

—Ας τόν άφήσουμε εδώ. τί άλλο να κάμουμε;

—Οχι, όχι ποτέ, είπε ο Φάδιος. Αυτό θά ήταν άνανδρο.

—Τότε, παιδί μου, πρότεινε ο Βουαροζέ, φύγε σύ και μη πολυσκοτίζεσαι για μάς.

—Νά φύγω και να σας άφήσω; Μή μου λές τέτοια λόγια, καλέ μου πατέρα.

Ο Βουαροζέ άναστενάξε λυπημένα. Τί έπρεπε να κάμουν;

Η ώρα περνούσε. Τόν φεγγάρι είχε δύσει. Οί φωτιές των Ίνδων έσβυναν σιγά-σιγά. Άπελπητη γαλήνη βασιλεύε. Μιά σιωπή τρομερή και γεμάτη κινδύνους και τρομάρες. Στενοχωρημένος, ο Βουαροζέ, κύτταξε πρós τόν ποτάμι κι' ένα έπιφάνημα χαράς έξέφυγε άπ' τα χείλη του:

—Α, κύτταξε, Πέπε, τί βλέπεις;

Ο Πέπες κύτταξε πρós τόν ποτάμι κι' έτριψε μ' ευχαρίστησι τα χέρια του.

—Δοξαμένο νάναι τόν όνομα τόν Θεού! είπε. Κατεβαίνει ομίχλη.

—Ναί, ναί, πυκνή ομίχλη.

—Σε λίγο θά μάς σκεπάσει σαν νεκρικό σάβανο.

—Και θά μπορούμε έτσι ίσως να τόν στρίψουμε.

—Ίσως...

ΤΟ ΝΗΣΙ ΠΟΥ ΣΑΛΕΥΕΙ

Ενώ οί λευκοί περίμεναν τόν άπλωμα της ομίχλης πάνω στο νησί τους, οί Ίνδοι σκοποί άγρυπνούσαν πρός τίς φωτιές τους, έτοιμοι να τους έπιτεθούν, αν τους έβλεπαν να ξεμυτίζουν και να φύγουν.

Παράμερα, μέσα στο σκοτάδι, καθόταν κάτω άπό ένα δέντρο, τόν Μαύρο Πουλί. Τόν διπλό του τραύμα έκανε τόν Ίνδο άρχηγό να υποφέρει. Δεν τόν έδειχνε όμως.

Εσφιγγε τα δόντια του γεμάτος λύσσα και περίμενε με ύπομονη την ώρα της έκδίκσεως. Άπό τόν τραύμα του που τόν είχε δώσει με λωρίδες πανιού και δέρματος, έτρεχε ακόμα αίμα.

Μολαταύτα παρ' όλη του την εξάντλησι, ο άρχηγός των Έρυθροδέρμων δεν κοιμόταν. Κι' όταν είδε την πυκνή ομίχλη να σκεπάζει τόν ποτάμι και τόν νησί, όπου βρισκόντουσαν οί λευκοί πολεμιστές, κάλεσε έναν Ίνδο και τόν έστειλε στους σκοπούς πούχε βαθεί στις δυό όχθες τόν ποταμιού να τους διατάξει έκ μέρους του ναχούν τα μάτια τους τεσσέρα, μήπως δραπετεύσουν οί έχθροί τους.

Πραγματικά σε λίγο οί φωτιές των Ίνδων ξαναφούντωσαν τεράστιες. Τόν Μαύρο Πουλί τίς είδε και σήκωσε. "Οχι, οί τρεις κυνηγοί δεν θά μπορούσαν να τόν ξεφύγουν. Θά τους έπιανε ζωντανούς και θά τους βασάνιζε σκληρά, άγρια, άπανθρωπα.

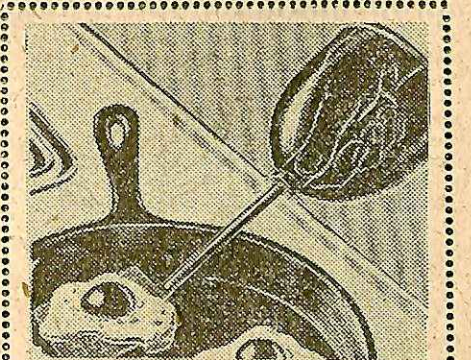
Η εξάντλησις έβάρυνε σιγά-σιγά τα βλέφαρα τόν Ίνδου άρχηγού. Τα μάτια του κλείσανε. Κι' αν και δεν ήθελε να κοιμηθή, βυθίστηκε ώστόσο σε βαθύν ύπνο.

Μερικά λεπτά πέρασαν.

Ξαφνικά τρίξιμο ξερών χορτών αντήχησε και βιαστικά βήματα. Ήταν ένας Ίνδος πολεμιστής που έφτανε γεμάτος ιδρώτα και σκάνη άπ' τόν μέρος της κατασκήνωσεως τόν δόν Έστεβάν, όπου είχε γίνει πρós όλίγον ή αίματηρή μεταξή λευκών και έρυθροδέρμων σύμμοκhi.

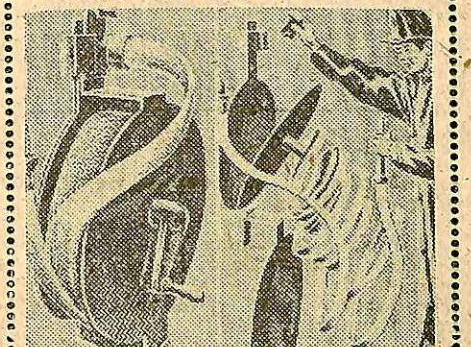
Ο Ίνδος πλησίασε κοντά στο Μαύρο Πουλί και στάθηκε διστακτικός. Δεν τόλμωσε να ξυπνήση τόν πληγωμένο άρχηγό. Μά ή ώρα περνούσε κι' έπρεπε να τόν αναγγείλη τόν νεό πούφερνε. Ύψωσε λοιπόν λίγο τη φωνή του και είπε:

—Όταν τόν Μαύρο Πουλί άνοίξη τα μάτια του, θ' άκούση άπό τόν στόμα μου μιά είδησι που θά τόν διώξη τόν ύπνο.

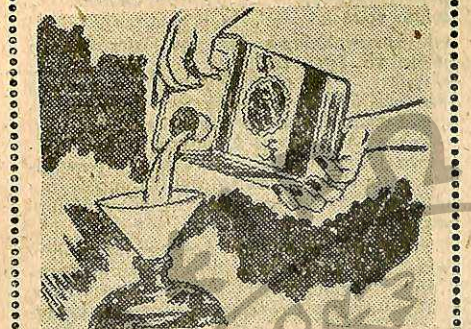
ΕΥΧΑΡΙΣΤΟ ΚΑΙ ΑΝΕΤΟ ΜΑΓΕΙΡΕΜΑ

Τά μαγειρικά έργασεία που έπενόησε ένας Άμερικανός, είνε εφελδισμένα γύρω άπ' τη ζωή τους μ' ένα ημισφαιρικό προσφυλακτήρα που προστατεύει τόν χέρι της νοικοκυράς άπ' τόν καυτό λάδι, τους ατμούς κλπ.

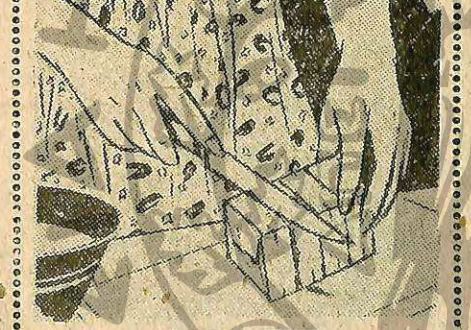
ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΠΥΡΟΣΒΕΣΤΕΣ

Μ' αυτή τή νέα διάταξι, οί πυροσβεστικοί σωλήνες μένουν κανονικά διπλωμένοι μέσα σ' ένα μεταλλικό κουτί ζετυλιγόντσι, δε και πέφτουν ολόκληροι μέσα σε μιά στιγμή, μόλις τραβήξη κανείς ένα συρτή.

ΧΩΡΙ ΑΠΟ ΧΑΡΤΙ

Ένα χάρτινο κωνί μπορεί να χρησιμοποιηθή για να φιλοξενήσει και να καθαρίσει το λάδι νεοί ή λάδι. Έπειτα άπό κάθε χρήση, τόν πετάτε.

ΧΩΡΙΣ ΖΥΓΑΡΙΑ

Τά άμερικανικά έργασεία άσκευάζουν τόν βούτυρο και τόν λαδό σε ηκετά τυλιγμένα με χαρτί, τόν όποιο έχει γραμμές που αντιπροσωπεύουν ώρισμένες ποσότητες. Έτσι αν ή νοικοκυρά θέλει να χωρίση π.χ. 200 γραμμάσια βούτυρο, δίκως ζυγαριά, κόβει άπλάς τόν πακέτο πάνω στη γραμμή που γράφει αυτό τόν αριθμό.

—Τί νέα φέρνεις άπ' τόν άδελφό μου, τήν Παρδάλ Γάτα;

Ο άγγελιοφόρος άναστενάξε.

—Η Παρδάλ Γάτα πέθανε! άπάντησε με φωνή υπόκωφη.

Τόν Μαύρο Πουλί κατσούφιασε. Η όψη του σκοτίστηκε.

—Ποιός σε στέλνει άγγελιοφόρο τόσο κακών είδησεων; ρώτησε.

—Με στέλνουν, άπάντησε ο άγγελιοφόρος, οί Ίνδοι πολεμιστές που δεν έχουν πεία άρχηγό για να έκδικήσουν τους λευκούς τόν δάσους, για τόν άφανισμό που τούς έκαναν. Με στέλνουν να σου πρστίνω να γίνης άρχηγός τους. "Ας τώρα, ήσουν άρχηγός μίας μόνο φυλής. Τώρα θά γίνης άρχηγός ολόκληρου λαού.

Μιά λάρψις έπιφανεσίς άστροψε για μιά στιγμή, στα μάτια τόν άρχηγό των έρυθροδέρμων. Έκρυψε όμως άμέσως τή συγκίνησι του για τήν ευχάριστη είδησι που μάθαινε, και είπε με φωνή λυπημένη:

—Τί μπορεί να κάμη στους άδελφούς του, ένας άρχηγός πληγωμένος που δεν μπορεί να σταθή πάνω στ' αλόγο τόν;

—Όταν ο άρχηγός είναι πληγωμένος, άπάντησε ο άγγελιοφόρος, χρησιμεύει τόν πνεύμα τόν. Και τόν πνεύμα εξίζει περισσότερο άπό τα χέρια. "Ας μη χάνουμε λοιπόν καιρό. "Ας φύγουμε άπό δώ άμέσως.

—Νά φύγουμε, είπες; Ν' άφήσω τους τρεις λευκούς πολεμιστές χωρίς να τους έκδικήθω; Ποτέ!

—Ωστε τόν Μαύρο Πουλί προτιμάει τήν προσωπική του έκδίκησι άπ' τήν τιμή ολόκληρης της φυλής των Έρυθροδέρμων; Αυτό πρέπει να πάω να πώ στους άδελφούς μας, που σε περιμένουν άνυπόμονα;

Ο άγγελιοφόρος είχε δίκιο.

Τόν Μαύρο Πουλί δεν μιλούσε σωστά και φρονίμα. Έπρεπε να μην άνιχνή τήν τιμητική πρόσκλησι των διαφόρων ινδικών φυλών. Μά πώς μπορούσε ν' άφήση άτιμώρητους τους τρεις εκείνους λευκούς πολεμιστές που σκότωσαν τους συντρόφους του και πληγώσαν κι' αυτόν τόν ίδιο;

Ο άγγελιοφόρος μάντεψε τίς σκέψεις τόν Μαύρου Πουλίου. Σηκώθηκε λοιπόν έπάνω άπ' τη χλόη, όπου είχε καθήσει και είπε στόν Ίνδο άρχηγό:

—Πολύ καλά. Εγώ θά σου παραδώσω σε λίγη ώρα, ζωντανούς ή νεκρούς, τους τρεις λευκούς πολεμιστές τόν νησιού.

Και χωρίς να δώσει περισσότερες εξηγήσεις, χάθηκε μέσα στο σκοτάδι.

Πού πήγαινε ο Ίνδος πολεμιστής και ποιά άπαίσια σχέδιο είχε βάλει στο μυαλό του, για να εξοντώσει τους τρεις συντρόφους; Κανένας δεν τόν ήξερε.

Ο Βουαροζέ και οί σύντροφοί του, εξαπλωμένοι κατάχαμα στη γη, την ώρα αυτή σκεφτόντουσαν με ποιά τρόπο θά μπορούσαν να ξεφύγουν.

—Αυτοί οί σατανάδες οί Ίνδοι, είπε σιγά ο Βουαροζέ, μάς έχουν κλείσει άπό παντού κι' άγρυπνούν σαν τ' όρνια, μήπως τους ξεφύγουμε. Ωστόσο δεν πρέπει να μάς βρή εδώ τόν πρωί. Τί λές, Πέπε;

—Είμαι άπόλύτως σύμφωνος μαζί σου.

—Α, παιδί μου, Φάβιε! "Αν δεν φοβόμουν για τή ζωή σου, αν δεν ήσαν εσύ εδώ, όλα θάχαν τελειώσει. Θά ριχνόμαστε έναντίον αυτών των σκύλων και ή θά ξεφύγαμε ή θά σκοτώνόμαστε σαν άντρες. Μά ώστόσο...

Εξαφνα ο γηραιός κυνηγός σταμάτησε. Τόν βλέμα τόν κορφώθηκε πρós τόν έπάνω μέρος τόν ποταμιού, που τόν σκεπάζε ο πυκνός πέπλος της ομίχλης.

—Κύτταξε, Πέπε! είπε.

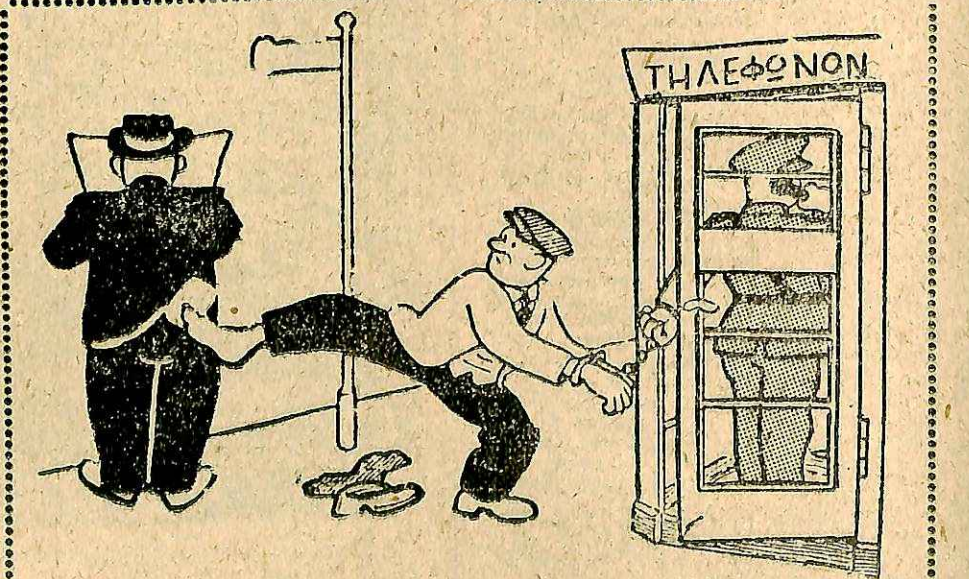
—Μπα!... φώναξε ο Πέπες. Τόν ποτάμι καίγεται! Τί σημαίνει πάλι αυτό;

—Σημαίνει πως διατρέχουμε έναν πολύ σοβαρό κίνδυνο. Δεν κατάλαδες λοιπόν τί συμβαίνει; Είναι μιά καινούργια άτιμία των Ίνδων. Θέλουν να μάς κάψουν ζωντανούς.

—Διάβολε!

—Έρριξαν στο ποτάμι κάποιον μεγάλο κορμό φορτωμένο με δηρά κλαδιά ρετινωμένων δέντρων, θάμνους και χόστε. Έβαλαν φωτιά στο σωρό αυτόν και τόν άφησαν να τόν φέρη τόν ρεύμα ίσια έπ'ω μας.

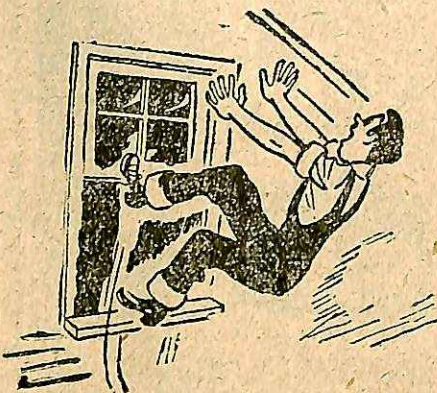
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΙ : Η συνέχεια.

ΑΦΟΙΩΜΕΝΟΣ ΣΤΟ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑ!

Α ΚΟΜΗ κι' ο πιο εύφροντος συγγραφέας που σκαρώνει κωμικές επινοήσεις στα φίλμ του Χόλλυγουντ, δεν μπορεί να πιάσει χαρτωσιά μπροστά στην Τύνη, όταν η πανίσχυρη αυτή θεά έχη τα κέφια της κι' αποφασίση ν' άστειυθώ με τους ανθρώπους... Η παλιά αυτή αλήθεια αποδεικνύεται, για άπειροστή φορά, απ' τα αλλοκοτά άτυχήματα που αναφέρονται σε μία πρόσφατη έκθεσι τού αμερικανικού Έθνικού Συμβουλίου Ασφαλείας.

Πρό όλιγων μηνών, ενώ ο νεαρός φίλαθλος Κλάρενς Μπράουν παρακολουθούσε ένα μάτε τού μπάιζ-μπώλ, στο Σαιν-Λιούις, έξω από... πήρε φωτιά! Δεν έφταιγε όμως σ' αυτό η φλόγα του ενθουσιασμού του για το παίγνιδι, αλλά ένα λάθος κάποιου παίκτη, που πέταξε πάνω του τη μπάλα. Κατά σύμπτωση, είχαν χυθεί μέσα στην τσέπη τού Μπράουν μερικά σπρίτσα από ένα κουτί. Καί κατά σύμπτωση πάλι, το χτύπημα της μπάλας, έξω ακριβώς απ' την τσέ-

Ο Μάκ Κούκ, χορεύοντας 'σουίνγκ' έπεσε έξω από το παράθυρο...

ΤΑ ΑΣΥΝΗΘΙΣΤΑ ΑΤΥΧΗΜΑΤΑ ΕΙΝΑΙ... ΣΥΝΗΘΙΣΜΕΝΑ

“Όταν η τύχη διασκεδάξη...”

πη του, έκαμε να τριφτή δυνατά ένα σπρίτσα στα πλευρά του κοριτσιού. Τα ύπολοιπα τα καταλαβαίνετε...
Επίσης ένας νέος, στο Μάκ Κούκ της Νεμπράσκα, έπεσε θύμα της χορομανίας

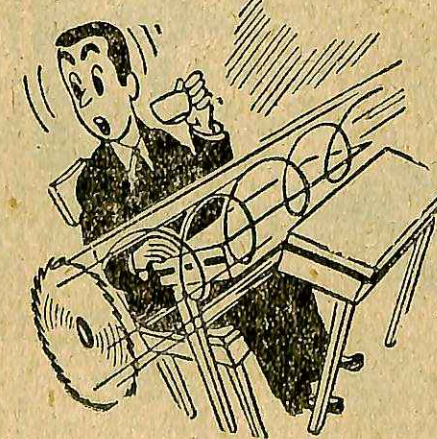

Το σχολιό τυλίχθηκε γύρω από το λαιμό της και την έπνιξε!...

του. Μιά μέρα δηλαδή, χόρευε σουίνγκ τόσο τρελλά, ώστε, πάνω σε μία «φιγούρα» υπερβολικά ζωηρή, ξέφυγε απ' το χέρι της ντάμας του και, με τη φορά που είχε, έπεσε έξω απ' το ανοιχτό παράθυρο! Το χειρότερο δε ήταν ότι η αίθουσα του χορού δεν βρισκόταν στο υπόγειο, αλλά στο δεύτερο πάτωμα!... Κι' ο δυστυχισμένος χορευτής τσάκισε τα κόκκαλά του στο πεζοδρόμιο.

Οι αυτοκινητικές συγκρούσεις είναι, βέβαια, κάτι το συνηθισμένο. Υπάρχουν όμως και μερικές, που ξεχωρίζουν, για τον ένα ή τον άλλο λόγο. Στο Ουίνολαου της Αριζόνας π.χ., το αυτοκίνητο που οδηγούσε κάποια Άνταλιν Κλάσμπυ, έπεσε πάνω σ' ένα λεωφορείο, που είχε σταματήσει για ν' αποβιβάση ένα επιβάτη. Εύτυχώς, οι έννεα επιβάτες που είχε μαζί της, δεν έπαθαν τίποτε. Κατόπιν, η Άνταλιν Κλάσμπυ έξηγησε ότι δεν είχε προσέξει το λεωφορείο, γιατί, τη στιγμή εκείνη... θηλάζε το μωρό της!

Ενας άλλος έρασιτέχνης σωφέρ, ο Πάλ Λιούτσικ, στο Κόλνταλ της Πενσυλβανίας, σκόπευε να εφοδιασθή με κάρβουνο για τη θερμάστρα του, όταν μία μέρα έπεσε με το αυτοκίνητό του πάνω σ' ένα καμινιό φορτωμένο με άνθρακίτη. Το καμινιό αναποδογυρίσθηκε κι' ο Λιούτσικ βρέθηκε θαμμένος κάτω από 13 τόνους κάρβουνο! Έπειτα από μεγάλες προσπάθειες, κατάφερε να βγί κάτω

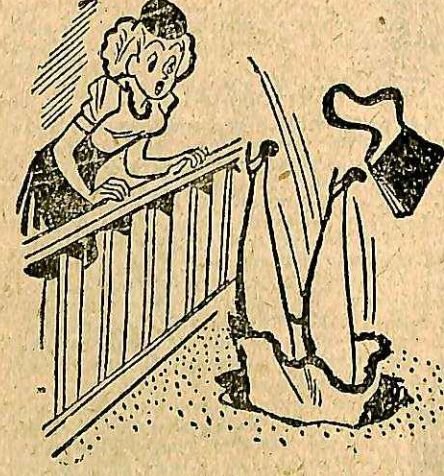

Ενας οδοντωτός δίσκος προιονιού έκοψε στη μέση το τραπέζι τού Χένρυ Μπάτλερ...

στέκονταν πίσω απ' αυτόν. Ξαφνικά, χάθηκε απ' τα μάτια τους!... Τι είχε απογίνει; Απλούστατα είχε χάσει την ισορροπία της και είχε πέσει με το κεφάλι μέσα σ' ένα λάκκο, βάθους 4 μέτρων, σκεπασμένο πρόχειρα με μερικές σανίδες και με λίγο χώμα. Πρέπει να έξηγησουμε εδώ ότι η κ. Ρής ζυγίζει 160 κιλά!...

Κάποιος “Αντέρσον, απ' το Σαιν Λιούις, είχε γυρίσει απ' το κυνήγι κι' είχε άφισει το τουφέκι του πάνω σε μία εταζέρα, αρκετά ψηλή ώστε να μη τη φτάνουν τα παιδιά του. Έξ' ίσου προνοητική και η γυναίκα του, πριν φύγη για μία επίσκεψι, πήρε όλα τα βέλη με τα οποία έπαιζε ο γιος της Ντόναλντ, ηλικίας 8 ετών, αφήνοντάς του μόνο το τόξο του. Αλλά ο μικρός ήταν έφευρτικός. Μεταχειρίσθηκε δηλαδή για βέλος ένα μακρύ ξύλο και διάλεξε για στόχο του την έξωτερική πόρτα της κουζίνας. Το ξύλο πέρασε από μία μικρή τρύπα της πόρτας και πήγε να βρη τη σκανδάλη του τουφεκιού, που εξετυροσκορήθηκε και σκόταξε τη μικρότερη αδελφή του Ντόναλντ!

Ενώ ο κ. Χένρυ Μπάτλερ προγευματίζε ένα πρωί μέσα στην κουζίνα του, ένας οδοντωτός δίσκος προιονιού, που είχε ξεφύγει απ' το μηχανήμα του διπλανού προιονιστηρίου, τρύπησε τον ξύλινο τοίχο της κουζίνας, έκοψε στη μέση το

Η φίλη της ξαφνικά είχε χάσει την ισορροπία της και είχε πέσει με το κεφάλι μέσα σ' ένα λάκκο...

τραπέζι κι' εξαφανίσθηκε απ' την αντίθετη πλευρά του σπιτιού, τρυπώντας και δεύτερο τοίχο.

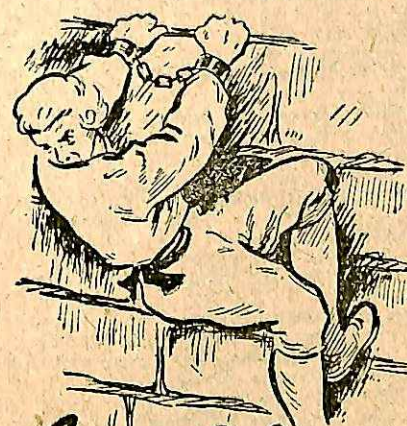
Αυτά κάνει πολλές φορές η ιδιότροπη Τύχη, όταν αποφασίση να διασκεδάση...

Το έγκλημα τού Σέου

Ο γνωστός εξερευνητής Φράνκ Σόσκ διηγείται την εξής αληθινή ιστορία, που έγινε ανάμεσα στους πάγους του Αρκτικού: Δύο σύντροφοι κυνηγούσαν φώκες, στις παγωμένες εκείνες ερμίνες. Μιά μέρα λοιπόν, μάλωσαν για κάποια αίτια κι' ο ένας απ' αυτούς φέρεψε μία σφαίρα στο κεφάλι του άλλου. Κατόπιν πέταξε το πτώμα μέσα σε μία βαθεία σχισμή των παγών. Όταν γύρισε στον πολιτισμένο κόσμο, δήλωσε ότι ο φίλος του είχε πεθάνει από ψύξι.

Ήταν βέβαιος πως δεν μπορούσε ποτέ ν' ανακαλυφθώ το «τέλειον» έγκλημά του. Αλλά η Τύχη έδωσε σ' αυτή την ιστορία ένα τέλος έντελώς άποσοδότητο. Το τμήμα του πάγου που περιείχε το πτώμα, αποχωρίσθηκε απ' τον υπόλοιπο παγετώνα και σχημάτισε ένα πλωτό παγόβουνο. Ένα περιπολικό το συνάντησε, κι' οι άνδρες του βέλησαν να το καταστρέψουν με δυναμίτιδα, για να μη κινδυνεύουν τα πλοία. Κόβας όμως τοποθετούσαν την έκρηκτική ύλη, διέκριναν, κλεισμένο μέσα στον πάγο, ένα ανθρώπινο σώμα, θαμμάσια διατηρημένο. Το έβγαλαν, το εξέτασαν και βρήκαν την τούπα της σφαίρας στο κεφάλι του.

Δεν χρειάζονταν περισσότερα στοιχεία για να συλληφθώ, να δικασθώ και να καταδικασθώ ο δράστης τού φόνου.

Οι μεγάλοι έρωτες ΑΠΟΔΡΑΣΕΙΣ

Ένα είδύλλιο ΣΤΗ ΣΙΒ ΡΙΑ

Όταν η Αικατερίνη η Β' της Ρωσίας υπέγραψε μυστική συνθήκη με τον Φρειδερίκο της Πρωσίας, κι' επενέθη στην Πολωνία, οι πατριώτες Πολωνοί εξέγερθηκαν κι' άρχισε ένας άγριος πόλεμος ανεξαρτησίας. Ανάμεσα στους άρχηγους της Πολωνικής Αντιστάσεως ήταν κι' ο Μπενιόβσκι, πο ύπερε στα χέρια των Ρώσων και καταδικάστηκε σ' έξορία στην Καμτσάτκα.

Μόλις έφτασε στη μικρή πόλι Μπολεριέσκ, που του είχε όριστή για τόπος διαμονής, η πρώτη του φροντίδα ήταν... να διοργανώση τη δραπέτευσί του. Συγκέντρωσε έφτα συνεξοριστούς του κι' άρχισαν να καταστρώνουν τα σχέδια πως θ' άρπάξουν κανένα καράβι για να το σκάσουν.

Ο Μπενιόβσκι δεν ήταν ακόμα τριάντα χρονών. Ήταν όμορφος, δυνατός, κομψός, έξυπνος. Γρήγορα αναγνωρίστηκε απ' όλους τους εξοριστούς σαν άρχηγός τους. Ο Κυβερνήτης, που τον συμπάθησε, του άναθεσε να παραδίδη μαθήματα γαλικών στις τρεις κορές του.

Απ' αυτές, η μικρότερη, η Άφρανσσία, που ήταν έρωτευτηκε τρελλά. Ο Πολωνός επαναστάτης σκέφτηκε να μεταχειριστή αυτό τον έρωτα για να πετύχη το σκοπό του.

Ήδη οι συνωμότες είχαν γίνει πολλοί και χρειάζονταν λεφτά για να εκτελέσουν το ταρατσολμό σχεδίο τους. Η τύχη κι' η κουταμάρα των φυλάκων τους τους έβοήθησαν σ' αυτό.

Τα τρία κυριώτερα πρόσωπα τού Μπολεριέσκ ήταν ο Κυβερνήτης, ο γραμματέας του κι' ο Αταμάνος των Κοζάκων. Οι δυο τελευταίοι, βλέποντας πως ο Μπενιόβσκι ήταν περίφημος σκακιστής, σκέφθηκαν να τον βάλουν να παίξη με τους πλούσιους της περιοχής, που θα τους κέρδιζε πάντοτε, και να μοιράζονται μαζί του τα κέρδη. Ο Πολωνός δέχτηκε, γιατί έτσι θα εξοικονομούσε το χρήμα που τους χρειαζόνταν για την απόδρασί τους.

Είχαν ήδη μαζέψει δώδεκα χιλιάδες ρούβλια (κάπου 1200 λίρες) όταν ένας σύντροφός τους, ο Πιανίτσιν Λί-γο έλειψε να τους προδώση.

Επί τρεις μήνες, οι εξοριστοί κινδύνευαν διαρκώς να ιδούν τα σχέδιά τους να ναυαγούν την τελευταία στιγμή.

Μερικές μέρες μετά το επεισόδιο τού Πιανίτσιν, σε μία συγκέντρωσι στο Κυβερνείο, η Άφρανσσία δήλωσε στον πατέρα της, μπροστά σ' όλους, πως αγαπούσε τον Μπενιόβσκι. Ο Κυβερνήτης έγινε έξω φρενών, γιατί η κόρη του τόλμησε να αγαπήση ένα «σκλάβο». Αλλά εκείνη του παρατήρησε πως αυτός, σαν Κυβερνήτης, είχε το δικαίωμα να τον έλευθερώση. Ο αγαθός εκείνος άνθρωπάκος έσπευσε να κάνει το κατήρι της κόρης του και δήλωσε άμέσως στον Πολωνό επαναστάτη πως ήταν έλευθερος απ' εκείνη τη στιγμή!

Η καταπληκτική αυτή είδησις διαδόθηκε άμέσως σ' όλη την πόλι, κι' ο Μπενιόβσκι γύρισε στο στρατόπεδο. Οι συνεξοριστοί του είχαν ήδη συγκροτήση δικαστήριο για να τον δικάσουν... ως προδότη! Αλλά γρήγορα τους απέδειξε πως έκαναν λάθος.

Σε λίγες μέρες, ο Μπενιόβσκι πέτυχε από τον Κυβερνήτη την άπελευθέρωσι των συνεξοριστών του, λέγοντάς του ότι θά-καναν μία πολωνική αποικία στη Λοπάτκα.

Στο άναμεταξύ, η γυναίκα τού Κυβερνήτη, έπέμενε να γίνη ο γάμος της κόρης της άμέσως. Αλλά την Άφρανσσία την αγαπούσε και ένας άλλος εξοριστός, ο Στεντάνοβ, που, ηλευόντας τον Μπενιόβσκι, παρουσιάζεται μία μέρα στον πατέρα της και τού αποκαλύπτει τη συνωμοσία!

Οι συνωμότες, στο μεταξύ, ήταν έτοιμοι. Είχαν συγκεντρώσει όπλα, τρόφιμα, και περίμεναν να λυώσουν οι πάγοι για να δραπέτευσουν. Όταν ο Στεντάνοβ τους κατάγγειλε στον Κυβερνήτη, η Άφρανσσία έσπευσε να ειδοποιήση τον άγαπημένο της για τον κίνδυνο που διέτρεχαν.

Ο Κυβερνήτης έστειλε ένα δεκάναε στον Μπενιόβσκι για να τού πη να πάη στο Κυβερνείο. Ο Πολωνός επαναστάτης, που ήταν ήδη προειδοποιημένος, προσποιήθηκε πως ήταν αδιάθετος. Υστερα από λίγη ώρα, έρχεται ο ίδιος ο Αταμάνος των Κοζάκων. Σ' ένα σφύριγμα τού Μπενιόβσκι, πέντε εξοριστοί πεσανε άπάνω του, τον έπιασαν και τον έδεσαν.

Στις πέντε το απόγευμα, ο Κυβερνήτης τού παραγγέλνει πως, αν δεν άφινε τον Αταμάνο έλευθερο, θα πλήρωνε την τόλη του με το κεφάλι του. Ο Μπενιόβ-

σκι, αντί για άπάντησι, βάζει τους ανθρώπους του ν' άρπάξουν τον... γραμματέα τού Κυβερνήτη. Έπειδή δεν τον βρήκαν, αιχμαλώτισαν τον άνηψιό του και δυο άλλους.

Την άλλη μέρα, ο Κυβερνήτης στέλνει τέσσερες στρατιώτες κι' ένα λοχία... να πιάσουν τον κομήτα. Φυσικά, τους έπιασε εκείνος. Στέλνεται έπειτα ένας δολοκλής λóχος. Ο Μπενιόβσκι, που είχε μεταβάλει το στρατόπεδο σε φρούριο, σκοτώνει τρεις στρατιώτες κι' οι άλλοι εξαφανίζονται.

Στέλνεται τότε ένα τάγμα, μ' ένα κανόνι. Ο Μπενιόβσκι κι' οι σύντροφοί του ζητάν από τον έπικεφαλής αξιωματικό την άδεια να πλησιάσουν για να συζητήσουν τους όρους της παραδόσεώς των. Εκείνος, άνυποπτος, δέχεται. Όταν έφτασαν σε άποστασι δεκαπέντε βημάτων, άρχίζουν ξαφνικά να πυροβολούν. Οι στρατιώτες, όσοι δεν έπληγωθηκαν, έσπευσαν να το σκάσουν. Οι εξοριστοί άρπάζουν το κανόνι και ξεκινούν εναντίον τού Κυβερνείου!

Ο σκοπός, βλέποντάς τους νάρχωνται με το κανόνι, νόμιζε πως ήτανε το σύνταγμα, που επέστρεφε, και κατέβασε άμέσως την κινητή γέφυρα τού φρουρίου.

Έτσι, ο Μπενιόβσκι κι' οι άνθρωποί του μπόρεσαν να μπει εύκολα μέσα. Ο Πολωνός επαναστάτης έσπευσε άμέσως στο διαμέρισμά τού Κυβερνήτη, για να τον σώση. Αλλά εκείνος, παρεξηγώντας το σκοπό του, άδειάζει το πιστόλι άπάνω του, και, έπειδή δεν τον πέτυχε, πέφτει άπάνω του. Εκείνη τη στιγμή, ένας άλλος εξοριστός, βλέποντας τον κίνδυνο, που διέτρεχε, άρχηγός του, βγαίνει το πιστόλι του και το άδειάζει στο κεφάλι τού κυβερνήτη, που κυλίστηκε νεκρός.

Στο άναμεταξύ, νύχτωσε. Οι Κοζάκοι, μαθαίνοντας τα όσα συνέβαιναν στο φρούριο, προσέτρεξαν για να το καταλάβουν. Αλλά, δυστυχώς γι' αυτούς, η γέφυρα είχαν άναβη, κι' οι σκάλες τους ήταν κοντές και δεν έφταναν στις έπαλξεις. Άρχισαν να πυροβολούν, αλλά οι λάμψεις των πυροβολισμών τους έδιναν στόχο στα κανόνια των εξοριστών που έκαναν κυριολεκτικώς θραύσι.

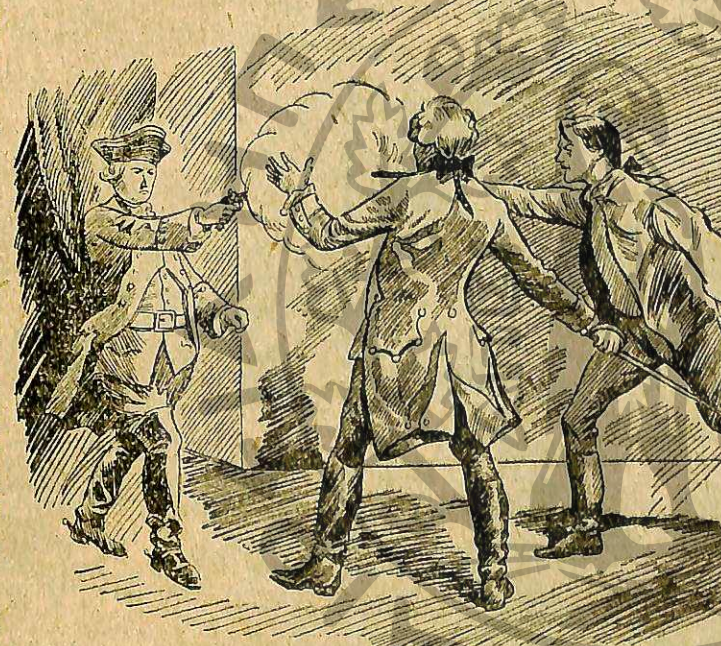
Την άλλη μέρα, οι εξοριστοί μαζέψαν μέσα στην εκκλησία τού φρουρίου όλες τις γυναίκες και τα παιδιά και παράγγειλαν στους Κοζάκους πως θ' ανατίναξαν την εκκλησία στον άέρα μαζί με τα γυναικόπαιδα, αν δεν κατέβαν τα όπλα κι' αν δεν τους έδιναν όμηρους, για να εξασφαλίσουν την άναχώρησί τους. Οι Κοζάκοι άναγκάστηκαν να δεχτούν τους όρους...

Οι εξοριστοί, σ' όλη αυτή την έπική πάλη, υπό τη διοίκησι τού κομήτα Μπενιόβσκι, είχαν χάσει μόνο έννα άνδρες. Άλλοι έφτα είχανε πληγωθή.

Όταν οι Κοζάκοι κατάβησαν τα όπλα, ο Μπενιόβσκι με τους συντρόφους του κατέλαβε ένα ρωσικό πολεμικό, το «Άγιος Πέτρος», σήκωσε τη σημαία της Πολωνικής Συμπολιτείας κι' έγκατέλειψε την Καμτσάτκα, άποχωριζόνταν την με κανόνια.

Η αυτοκράτειρα Αικατερίνη, όταν έμαθε την απόδρασι τού κομήτα Μπενιόβσκι και τού συντρόφου του, εξαγριώθηκε και ζήτησε όχι μόνο την άυστηρή τιμωρία των άξιωματικών των Κοζάκων της Καμτσάτκα αλλά και τη σύλληψι με κάθε τρόπο, τού άφρατου τολμηρού εξοριστού. Ήταν όμως πια πολύ άργά...

Ο κομής Μπενιόβσκι έζησε έλευθερός την υπόλοιπη ζωή του.

Ο Μπενιόβσκι έσπευσε άμέσως προς το διαμέρισμά τού Κυβερνήτη για να τον σώση. Αλλά εκείνος άδειάζει το πιστόλι του άπάνω του...

ΑΔΙΚΟΣ ΚΟΠΟΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ:
ΑΜΕΔΕΟΣ ΛΑΟΛΕ: 40 ετών.
ΛΟΥΚΙΑ ΛΑΟΛΕ: Σύνζυγός του, 34 ετών.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

(Ο Άμεδος είχε φέρει τη γυναίκα του στα πεθερικά του που μένουν σε μία εξοχή, μερικά χιλιόμετρα έξω απ' το Παρίσι, για να περάσει εκεί τις γιορτές των Χριστουγέννων και της Πρωτοχρονιάς. Ο ίδιος ανέδοκατεβαίνει συχνά στο Παρίσι για τις δουλειές του με το αυτοκίνητό του. Είπε η επομένη των Χριστουγέννων και ο Άμεδος βγάδι το αυτοκίνητο απ' γκαράζ).

ΑΜΕΔΕΟΣ (στην γυναίκα του, που τον παρακολουθεί απ' το παράθυρο): Ωρεβουάρ, άγστη μου. Είναι τρομερό που αυτές οι δουλειές μου με αναγκάζουν να σ' αφήσω και πάλι να φύγω για το Παρίσι.

ΛΟΥΚΙΑ (από το παράθυρο, με γλυκιά φωνή): Τι θα έλεγες αν σε συνόδευα; ΑΜΕΔΕΟΣ: Χμ... Τίποτε... Θα δεχόμουν ευχαρίστως.

ΛΟΥΚΙΑ: Μήπως θα σ' έγχολυνε αυτό; ΑΜΕΔΕΟΣ: Άστειεύεσαι, άγαθή μου; ΛΟΥΚΙΑ: Τρέχα, να έτοιμαστώ.

ΑΜΕΔΕΟΣ (σκεπτόμενος): Και τώρα τί γίνεται που το διαμέρισμά μας στο Παρίσι είναι άνω κάτω απ' το προχθεσινό ξεφάντωμα; Ός τώρα η γυναίκα μου πιστεύει πως είχα δουλειά στο γραφείο, ενώ είχα προσκαλέσει στο άδειο διαμέρισμά μας τρεις φίλους εργένιδες που έφεραν μαζί τους τέσσερα χαριτωμένα τρελλοκάριτσα... Αλήθεια, όμως, τί ώραία που δια-

σκεδάσαμε!... Και πρό παντός όταν τὰ μεσάνυχτα σβύσανε τὰ φώτα. Το πρωί όμως αναγκάστηκα ν' αφήσω το διαμέρισμά σε αξιοθρήνητη κατάσταση. — Αδείανες μποτιλλίες κρασιού, λουλούδια σκορπισμένα παντού, ο κουβάς του πάγου πάνω στο πιάτο, αποτοίγιαρα πεταγμένα στα χαλιά... Ίσως μάλιστα και κανένα κομμάτι γυναικείας τουαλέτας να έχω ξεχάσει σε καμιά γωνιά — και να τρέξω εδώ με τὰ δάρα που περίμενε με λαχτάρα η γυναίκα μου. (Με αγωνία): Και τώρα τί θα πη η Λουκία μου, αντικρύζοντας το απροσδόκητο αυτό θέαμα;

ΛΟΥΚΙΑ (κάνει την εμφάνισή της, προχωρεί και καθέτι μετὰ στο αυτοκίνητο, κοντά στον άντρα της): Δεν σ' ένοχλει, αλήθεια, που θα έρθω μαζί σου; ΑΜΕΔΕΟΣ: Μά τι λές;...

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

(Το αυτοκίνητο τρέχει στον έρημο έξοχικό δρόμο και η ταραχή του Άμεδου αυξάνει όσο πλησιάζει στον τόπο του... εγκλήματος!).

ΑΜΕΔΕΟΣ (κατ' ιδίαν): Μία μόνη ελπίδα υπάρχει: να τηλεφωνήσω στον θυρωρό και νά τον παρακαλέσω να διορθώσει όπως μπορεί την κατάσταση.

(Σταματά μπροστά σ' ένα ταχυδρομικό γραφείο και κάνει να κατέβη. Βλέποντας όμως πως και η γυναίκα του ετοιμάζεται να κατέβη κι αυτή, ξανακλείνει την πόρτα και βάζει πάλι μπροστά τη μηχανή).

ΑΜΕΔΕΟΣ (κατ' ιδίαν): Και τώρα τί γίνεται; Να σταματήσω το αυτοκίνητο, προκαλώντας κάποια βλάβη στη μηχανή; ΛΟΥΚΙΑ: Μά τι έπαζε το αυτοκίνητο; Δέκα λεπτά τώρα πηγαίνουμε σαν τη χελώνα...

(Αντί απάντησης ο Άμεδος αλλάζει ταχύτητα και το αυτοκίνητο όρμα όλοταχώς προς το μέρος όπου πρόκειται να διαδραματισθί μία φοβερά συζυγική σκηνή).

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

(Στο διαμέρισμά του ζεύγους. Ο Άμεδος ανοίγει και αντί ν' αφήσει την γυναίκα του να περάσει πρώτη, όπως συνήθιζε πάντοτε να κάνει, πηγαίνει πρώτος αυτός με ύφος προσποιητά αδιάφορο. Κρεμά το καπέλλο του στο πορτμαντώ, ανάδει το φως και προχωρεί μέσα στο σαλόνι. Η σύζυγός του δεν τον ακολουθεί άμέσως).

ΑΜΕΔΕΟΣ (άναστατωμένος): Λουκία! Λουκία! Τρέξε!...

ΛΟΥΚΙΑ (μπαίνοντας στο σαλόνι άταραχη): Έ, τι τρέχει; ΑΜΕΔΕΟΣ: Είναι φοβερό!... Μας ληστεψαν το σπίτι κατά την απουσία μας.

(Η Λουκία κυττάζει με ψυχραιμία την κατάσταση, αλλά δεν βγάδι λέξη!).

ΑΜΕΔΕΟΣ (προσποιούμενος θαυμάσια ότι τον πνίγει η αγανάκτησής): Κυττάζε! Ήπιαν οι παλιάνθρωποι και τὰ καλύτερα κρσσία μας!

ΛΟΥΚΙΑ (κυττάζοντας τὰ ποτήρια. Μερικά είναι ακόμη μισογεμάτα. Βλέπει και τὰ λείψανα του συμποσίου που υπάρχουν επάνω στα έπιπλα και φιβυρίζει με άχρωμη φωνή): Πράγματι, έγινε μεγάλο γλέντι εδώ μέσα!

ΑΜΕΔΕΟΣ (τρέχει, ανοίγει ένα συρτάρι και σκάνει τα χέρια του ψηλά, με άπελπισία): Μου έκλεψαν τις 80.000 φράγκα που είχα εδώ μέσα!...

ΛΟΥΚΙΑ: Δεν πήραν τίποτε άλλο; ΑΜΕΔΕΟΣ: Για να ιδούμε. (Κάνει τόν γύρο του διαμερίσματος ψάχνοντας παντού): Λείπει και το σαφφάνο, που έφερε εδώ η άδελφή σου. (Θριαμβευτικά): Μας το βούτηξαν κι αυτό!

ΛΟΥΚΙΑ: Το σαφφάνο βρίσκεται πίσω απ' αυτή την πολυθρόνα. Το έβαλα εκεί πριν να φύγωμε... Νά το... ΑΜΕΔΕΟΣ: Ίσως οι λωποδύτες ν' άκουσαν κάποιο θύροβο και φοβήθηκαν μήπως πιαστούν...

ΛΟΥΚΙΑ: Όπωσδήποτε γλέντησαν τρελλά. Έβαλαν και το γραμμόφωνο. Το ότι οι δίσκοι βρίσκονται άνω κάτω αποτελεί αναφισίδητη απόδειξη.

ΑΜΕΔΕΟΣ: Όχι, το γραμμόφωνο το έβαλα εγώ ένα βράδυ που δεν ήξερα πως να περάσω την ώρα μου. (Κατ' ιδίαν σκεπτικός): Τι περίεργη που είναι η στάσις της. Περίμενα να την δώ να τρέξη στο μικρό χρηματοκιβώτιο για να δώ αν είναι μέσα τὰ κομμήματά της. Έκείνη όμως δεν έχασε καθόλου την ψυχραιμία της. (Προχωρεί σε μία ανεξερεύνητη ως εκείνη τη στιγμή γωνία του σαλονιού και βλέπει εκεί κάτι... κάτι που κάνει το μέτωπό του να βραχή από κρύο ιδρώτα. Κάνει ένα πηδημα θέλοντας να κρυφί το τρομερό εκείνο πράγμα. Αλλοίμονο, όμως, η Λουκία έχει πολύ καλό ματί!).

ΛΟΥΚΙΑ: Τι είναι πάλι αυτό; ΑΜΕΔΕΟΣ (καταλαβαίνοντας πως πρέπει να τὰ παίξει όλα για όλα): Είναι εφάνταστο!... Αυτοί οι άθλιοι έφεραν και γυναίκες μαζί τους!

ΛΟΥΚΙΑ (ήσυχα): Αλήθεια; ΑΜΕΔΕΟΣ (με ύφος εραματικό): Κύταζε!... Ένα γυναικείο καπέλλο! Α, μαντεψά τώρα ποιος θα είναι ο δράστης όλης αυτής της ιστορίας; Ο Άντωνης, ο καμαριέρης που διάζαμε πρό έβδομάδων. Ήταν ένας τύπος προάξων και εκδικητικός. Θα είχε άσφαλώς φτιάξει αντικλεψι-δι της πόρτας μας και επωφελομένους της απουσίας μας, καρβάλλει εδώ τους φίλους του και τις φίλες του! Έννοια σου όμως. Θα πώς άμέσως στην αστυνομία και θα πω τίς ύποψιες μου στον άστυνόμο...

(Η Λουκία, χωρίς ν' απάντησε καθόλου αρχίζει να τακτοποιεί το διαμέρισμά).

ΑΜΕΔΕΟΣ (άνησυχος): Δεν λές τίποτε;... Καταλαβαίνω βέβαια πως ένα τέτοιο τριστατικό μπορεί να ταραχή και τόν πιο ψυχραιμό άνθρωπο!

ΛΟΥΚΙΑ (βγάδι απ' την τσέπη της ένα διπλωμένο φύλλο χαρτί και το δίνει στον άνδρα της): Μου φαίνεται πως είναι πια καιρός να δοθί ένα τέλος σ' αυτή την κωμωδία... Είναι περιττό να κοπιάζεις περισσότερο. Αυτό το βρήκα στο χώλλ, κλείνοντας την πόρτα. Κάποιος το είχε γλυστήσει κάτω απ' αυτήν.

ΑΜΕΔΕΟΣ (διαβάσει δυνατά στην άρχή χαμηλώνοντας διαρκώς την φωνή του κατοπιν): «Μπουλουκό μου, Άμεδούλη μου. Χθες φεύγοντας από το σπίτι σου, ύστερα από το δλονύχτιο ξεφάντωμα, ξεχασα αυτό το καπέλλο μου. Άφησέ το στο θυρωρό και θα περάσω να το πάρω. Η Ροζινόλα σου».

(Ο Άμεδος αφήνει το χαρτί να πέσει από τα χέρια του).

ΛΟΥΚΙΑ (του δίνει ένα γερό χαστούκι): Νά, παλιάνθρωπε! Πάρε το μπουναμά σου. Και σε λίγες μέρες θάχης και δευτερό!

ΑΜΕΔΕΟΣ: Ποιόν; ΛΟΥΚΙΑ: Την αίτηση του διαζυγίου. (Η Λουκία φεύγει. Ο Άμεδος σωριάζεται σε μία πολυθρόνα).

ΑΜΕΔΕΟΣ: Ποιόν; ΛΟΥΚΙΑ: Την αίτηση του διαζυγίου. (Η Λουκία φεύγει. Ο Άμεδος σωριάζεται σε μία πολυθρόνα).

ΑΜΕΔΕΟΣ: Ποιόν; ΛΟΥΚΙΑ: Την αίτηση του διαζυγίου. (Η Λουκία φεύγει. Ο Άμεδος σωριάζεται σε μία πολυθρόνα).

ΑΜΕΔΕΟΣ: Ποιόν; ΛΟΥΚΙΑ: Την αίτηση του διαζυγίου. (Η Λουκία φεύγει. Ο Άμεδος σωριάζεται σε μία πολυθρόνα).

ΑΜΕΔΕΟΣ: Ποιόν; ΛΟΥΚΙΑ: Την αίτηση του διαζυγίου. (Η Λουκία φεύγει. Ο Άμεδος σωριάζεται σε μία πολυθρόνα).

ΑΜΕΔΕΟΣ: Ποιόν; ΛΟΥΚΙΑ: Την αίτηση του διαζυγίου. (Η Λουκία φεύγει. Ο Άμεδος σωριάζεται σε μία πολυθρόνα).

ΑΜΕΔΕΟΣ: Ποιόν; ΛΟΥΚΙΑ: Την αίτηση του διαζυγίου. (Η Λουκία φεύγει. Ο Άμεδος σωριάζεται σε μία πολυθρόνα).

ΑΜΕΔΕΟΣ: Ποιόν; ΛΟΥΚΙΑ: Την αίτηση του διαζυγίου. (Η Λουκία φεύγει. Ο Άμεδος σωριάζεται σε μία πολυθρόνα).

ΑΜΕΔΕΟΣ: Ποιόν; ΛΟΥΚΙΑ: Την αίτηση του διαζυγίου. (Η Λουκία φεύγει. Ο Άμεδος σωριάζεται σε μία πολυθρόνα).

ΑΜΕΔΕΟΣ: Ποιόν; ΛΟΥΚΙΑ: Την αίτηση του διαζυγίου. (Η Λουκία φεύγει. Ο Άμεδος σωριάζεται σε μία πολυθρόνα).

ΑΜΕΔΕΟΣ: Ποιόν; ΛΟΥΚΙΑ: Την αίτηση του διαζυγίου. (Η Λουκία φεύγει. Ο Άμεδος σωριάζεται σε μία πολυθρόνα).

ΑΜΕΔΕΟΣ: Ποιόν; ΛΟΥΚΙΑ: Την αίτηση του διαζυγίου. (Η Λουκία φεύγει. Ο Άμεδος σωριάζεται σε μία πολυθρόνα).

ΑΜΕΔΕΟΣ: Ποιόν; ΛΟΥΚΙΑ: Την αίτηση του διαζυγίου. (Η Λουκία φεύγει. Ο Άμεδος σωριάζεται σε μία πολυθρόνα).

Πώς πρέπει να τις χρησιμοποιήτε

ΤΗΝ εποχή μας οι γυναίκες γερνάνε πολύ γρήγορα. Το πρόσωπό τους μαρμαρινείται πρόωρα και το σώμα τους χάνει την ελαστικότητα και τη κανονικότητά του.

Οι λόγοι αυτού του φαινομένου πρέπει ν' αναζητηθούν στην έκθάβρον μεταβολή των συνθηκών της σημερινής ζωής: άνεπαρκής διατροφή, άθυγεινές συνθήκες εργασίας, νευρικής κτλ.

Ειδικότερα για το πρόσωπο, οι άσכולούμενοι με τὰ ζητήματα της γυναικείας καλλονής βλέπουν έναν πρόσθετο λόγο πρόωρου εξαφανίσως της δροσερότητάς του και φθοράς στην κατάρχησι του καπέλλου από τις σημερινές γυναίκες. Το καπέλλο και ιδίως το πλατύγυρο καπέλλο του παρελθόντος, παρατηρούν, προστάτουν τη γυναικεία πρόσωπο από τις ατμοσφαιρικές μεταβολές, πράγμα που δεν συμβαίνει σήμερα. Φαίνεται, λοιπόν, ότι όχι μόνον το κρύο, ο παγερός άέρας κλπ., αλλά και ο ήλιος επίσης άσκει μία δυσμενή επίδραση στο πρόσωπο. Η ενέργεια του ήλιου είναι ηλεκτροστατική επί των χημικών στοιχείων που περιέχονται μέσα στο αίμα και ειδικότερα της χολοστεαρίνης, που, όταν οι ήλικες άκτινές είναι πολύ θερμές, μπορεί νά τετραπλασιασθί στα μέρη της επιδερμίδος, που είναι εκτεθειμένα σ' αυτές. Άποτέλεσμα αυτής της επιδράσεως είναι ότι το δέρμα παθαίνει μία τοπική άνοιμία, που προκαλεί, εκτός από άλλα δυσάρεστα άποτελέσματα, μία πρόωρη εμφάνισι ρυτίδων.

Μεταξύ των μέσων που διεφημίσθησαν υπερβολικά κατά τον τελευταίο καιρό ως συντελεστικά της νεανικής διατηρήσεως του δέρματος είναι τὰ διάφορα όρμονικά παρασκευάσματα.

Ποιά είναι όμως, η ώφελιμότης των και πως πρέπει νά χρησιμοποιούνται;

Σύμφωνα με τις παρατηρήσεις των βιολόγων, ένα καλό όρμονικό παρασκεύασμα άπορροφάται σε αναλογία 35 - 40 % από το δέρμα. Για τὸν καιρό, αυτή η άπορρόφηση θεωρήθηκε σαν μύθος, γιατί ετίσταντο ότι η επιδερμίς ήταν ένα άδιαπέραστο περικάλυμμα και ότι απέκλειε οίανδήποτε διείσδυσι ζένης ούσιαν.

Τὰ πορίσματα της σημερινής έπιστήμης είναι όλοένα διαφορετικά. Για τις περισσότερες από τις ούσιες που χρησιμοποιούνται στην παρασκευή καλλυντικών δεν υπάρχει διείσδυσις αλλά βιοχημική συνένωσις. Η λεκιθίνη, η χολοστερόλη, τὰ λιπαρά όξέα κλπ. δεν διεισδύουν μέσα στο δέρμα, αλλά συνδυάζονται βιοχημικά με τις πρωτεΐνες, που αποτελούν τὰ κυριώτερα συστατικά των επιδερμικών ιστών. Δεν συμβαίνει το ίδιο, όμως, με τις όρμονες και τις βιταμίνες. Τὰ στοιχεία αυτά εισχωρούν στα βαθύτερα στρώματα της επιδερμίδος και τὰ δέρματος και άφομοιούνται απ' αυτά.

Όστόσο, η μέθοδος της εισαγωγής όρμονών από μία μικρή τομή, που γίνεται στο δέρμα, δεν απέδωκε πάντοτε άξιόλογα άποτελέσματα. Δεν μπορεί νά εφαρμοσθί, άλλωστε, παρά μόνον από ειδική άισθητική χειρουργό.

Η χρήση των όρμονικών παρασκευασμάτων που προσφέρονται στο έμποριο με τη μορφή κρέμας είναι ευχερέστερη. Πάντως, δεν πρέπει νά κάνετε την έκλογή μόνη σας, αλλά ν' άπευθυνθίτε γι' αυτό σ' έναν ειδικό γιάτρο.

Πως, όμως, θα τὰ χρησιμοποιήσετε; Για νά έχετε άξιοσημείωτα άποτελέσματα θα κάνετε τὰ έξης: Πρώτα - πρώτα, πρέπει νά καθαρίσετε προσεκτικά το πρόσωπό σας με τη συνήθισμένη κρέμα που χρησιμοποιείτε γι' αυτό το σκοπό.

Κατόπιν θα περάσετε το πρόσωπό σας μ' ένα βαμβάκι, που θα το βρέξετε μέσα σε μία από τις ειδικές λοσιόν, που προσφέρονται στο έμποριο ως μέσα καθαρισμού και που επιφέρουν το διπλό άποτέλεσμα ότι, από το ένα μέρος, άπομακρύνουν από το δέρμα ένα μεγάλο αριθμό νεκρών κυττάρων και, από το άλλο, προκαλούν μία διαστολή των μικρών τριχοειδών άγγείων της επιδερμίδος.

Έπειτα απ' αυτή την προπαρασκευή, θα άπλώσετε πάνω στο δέρμα με την άκρη των δακτύλων σας το όρμονικό παρασκεύασμα και θα τὸ αφήσετε επί 5 - 6 λεπτά. Αύσως κατόπιν θα βάλετε στο πρόσωπό σας μία πλαστική μάσκα, που, από το ένα μέρος, προφυλάσσει το όρμονικό παρασκεύασμα από τόν κίνδυνο όξειδίσως ή όλλοίωσως συνεπεία της έπαφής με τόν ατμοσφαιρικό άέρα και από το άλλο παρατίνει επί αρκετό χρονικό διάστημα τη διαστολή των πόρων και διευκολύνει έτσι τη διείσδυσι των όρμονικών ούσιων μέσα στο δέρμα.

Τη μάσκα αυτήν θα την βγάλετε έπειτα από 20 - 30 λεπτά. Ένα πρόσθετο πλεονέκτημα της μάσκας είναι ότι προστάτνει το πρόσωπο από τις ρυτίδες.

Ο τρόπος αυτός της χρησιμοποίησε των όρμονικών παρασκευασμάτων επιφέρει ταχύτατα και άξιοσημείωτα άποτελέσματα και προστάτνει το δέρμα από τη μοιραία φθορά τού χρόνου.

Σηάνω: Δυό μάσεις της επιθέσεως όρμονικής λοσιόν στο πρόσωπο με το πινέλλο. Κάτω: Δυό έπίσης μάσεις επιθέσεως όρμονικής κρέμας στο πρόσωπο.

«Σήμερα τα φώτα και ο φωτισμός...»

ΜΑΡΣΕΛ ΜΠΕΡΖΕ

Ο «πίθηκος» κι' η «γάτα»

Τὰ νυχτερινὰ κέντρα τῆς Ἀθήνας ἔχουν τὸν κόσμον τους, τὲς γυναῖκες τους, τὴν ταχτική τους πελατεία. Οἱ ὑπάγειοι Παράδεισοι ἔχουν φυσικά καὶ τοὺς ἀγγέλους τους, καὶ τὰ πλάσματα αὐτὰ ἀφοῦ ἐπέερασαν διὰ πυρὸς καὶ σιδήρου ἐξασκούν σήμερα τὸ ἐπάγγελμα τῆς καλλιτέχνιδος χωρίς ὅμως νὰ ἔχουν καὶ πολὺ μεγάλες ἀξιώσεις. Μία συμπαθητικὴ φωνάλα, μὴ ἰδέα μπαλέτου, ἕνα τραγουδάκι μὲ σπασμένα ἀγγλικά κι' ἡ μουσική, ἡ κακὴ ποιότητος σαμπάνια καὶ πολλὰς φορὲς τὸ «βιτριόλι» σὲ μποτίλλα τοῦ οὐίσκου καὶ τὸ ποτήρι ἡ μύρα ἀναλαμβάνουν νὰ κάνουν τοὺς πελάτες νὰ εὐθυμίσουν.

Οἱ καλλιτέχνιδες αὐτὲς ξεκίνησαν ἀπὸ τὰ πιὸ ἀπίθανα μέρη τῆς Ἑλλάδος γιὰ νὰ κατασταλάξουν στὴν πρωτεύουσα. Ἀπὸ τὰ Τρίκαλα καὶ τὴν Καρδίτσα, ἀπὸ τὴν Πάτρα καὶ τὴν Καλαμάτα, ἀπὸ τὸ Βόλο καὶ τὴν Πρέβεζα, ἀπὸ ὅπου μπορεῖ νὰ φαντασθῆτε. Τὸ δράμα τους ἀρχίζει πάντα μ' ἕναν ἀτυχο ἔρωτα. Τὸ αἰώνιο σφάλμα τῆς γυναίκας. Ἐπειτα ἡ δεύτερη πράξι του-γράφεται στὴν Ἀστυνομία καὶ στὴν Εἰσαγγελία καὶ τέλος, ἡ μικρὴ ἀμυαλὴ βρίσκεται στὴν δυσκολὴ θέσι νὰ διαλέξῃ τὸν τρόπο τῆς ζωῆς της: Τὸ πεζοδρόμιον ἢ τὴν καλλιτεχνικὴ ζωὴ τῶν «καφέ αἰάν». Οἱ «καλλιτέχνιδες» ἀπολαμβάνουν μίας σχετικῆς ἐλευθερίας. Τηροῦν τὰ προσηλύματα καὶ καμμιά φορά κάνουν καὶ γνωριμίες μὲ ἀξιόμισεις. Ὑπάρχουν ἀκόμη παραδείγματα καλλιτεχνῶν τοῦ ἐλαφροῦ μουσικοῦ θεάτρον ποὺ ἀρχισαν ἀπὸ τὰ ἐπαρχιακά «καφενάκια» τὴν σταδιοδρομίαν τους. Ἄν ἀκούσετε νὰ συζητῇ ὅλος αὐτὸς ὁ κόσμος, ἂν ἀκούσετε τὴς φιλοδοξίας του καὶ τὰ ὄνειρά του, ἀσφαλὲς θὰ πρέπη νὰ σὰς φύγῃ τὸ κεφάλι!... Κι' ὅλες, ἢ ὅλες, καταβάλλουν κάθε προσπάθεια γιὰ νὰ μοιάσουν μὲ τὴς διάσημες καλλιτέχνιδες τῆς θόνης. Ἐκείνο ὅσο ποὺ τὴς δένει μεταξὺ τους εἶνε ὁ φόβος τῆς φτώχειας καὶ τῆς δυστυχίας. Ὁ κίνδυνος τῆς ἀγνοίας τῆς περιπέτειας. Κι' ἔχουν τὸν πόθο νὰ παντρευτοῦν ἕνα ξένο. Νὰ φύγουν ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, νὰ ζήσουν μακριὰ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ διασκέδασαν, μαζὶ τους καὶ ποὺ γνωρίζουν μὲ κάθε λεπτομέρεια τὸ παρελθόν τους. Ὅμορφες κι' ἀσχηματιστές, γοητές καὶ νέες φτάνουν ὀνειρικά.

Θὰ θυμᾶστε ἀκόμη ἀσφαλὲς τὴν νέα γυναῖκα τοῦ καμπαρέ «Βαλκάνια» ποὺ ντύθηκε ναύτης γιὰ νὰ ἀκολουθήσῃ τὸν ἐφήμερον φίλον της στὸ «Μιζούρι» καὶ νὰ πάῃ στὴν Ἀμερική νὰ τὸν παντρευτῇ. Τί περιπέτεια! Ἡ παρατηρητικότης ἐνὸς δικτοῦ μασ ἀστυνομικοῦ ποὺ κάτω ἀπὸ τὸ λευκὸ σκουφάκι τοῦ Ἀμερικανοῦ ναύτη εἶδε ἄφθονα γυναῖκες, μαλλιά, τὸν ἔκανε νὰ προσέξῃ τὴν σωματικὴ διάπλασί της. Ἐστὶ ἀνεκαλύφθη τὸ τέχνασμα καὶ ἡ καλλιτέχνις δὲν ἔφυγε μὲ τὸ «Μιζούρι» γιὰ νὰ κἀνῃ τὸ ἐρωτικὸ ταξίδι τοῦ μέλιτος. Κι' ἔχασε γιὰ πάντα τὸν ἰδιανικὸ σύζυγόν της, γιὰτὶ δὲν ἤξερε παρὰ μόνον τὸ μικρὸ του ὄνομα. Ἦταν ὁ Τζὼν τοῦ «Μιζούρι». Οὔτε ἐπώνυμο, οὔτε διευθυνσις, οὔτε ἄλλα στοιχεῖα. Σ' ἕνα κουτὶ χάρτινα σπέρτα τῆς εἶχε γράψει τ' ὄνομά του. Κι' αὐτὸ τῆς ἔμεινε ὡς μοναδικὸ «σουβενίρ».

Στὴ νυχτερινῇ Ἀθῆνᾳ εἶνε γνωστές δυὸ καλλιτέχνιδες μὲ τὰ ψευδώνυμα ὁ «Πίθηκος» κι' ἡ «Γάτα». Ὁ «Πίθηκος» ἔχει ἕνα μικρὸ προσωπάκι μαϊμουδιτσας, εἶνε χαριτωμένη καὶ συμπαθητικὴ καὶ ἔχει τὸ θέλητρο νὰ προσελκύῃ τοὺς ἀντρες. Ἡ «Γάτα» πάλι ἔχει ὀνομασθῇ ἔτσι γιὰ τὰ γατίσια μάτια τῆς καὶ γιὰτὶ εἶνε χαδιάρη σὰν τὴς γάτες. Ὁ «Πίθηκος» κι' ἡ «Γάτα» εἶνε φίλες. Οἱ τρικυμίες τῆς ζωῆς τὴς ἔνωσαν καὶ τὸ κοινὸ συμφέρον καὶ τὸ κοινὸ ἐπάγγελμα τὴς ἔδεσαν μεταξύ τους. Ὁ «Πίθηκος», ἂν κι' εἶνε νῆα ἔχει τρία παιδιά, γιὰ τὰ ὁποῖα καὶ δουλεύει σκληρὰ ὡς καλλιτέχνις, γιὰ νὰ τὰ συντηρήσῃ. Ὁ σύζυγός εἶνε ὁ μυστηριώδης Χ. Μόνον ἐκείνη τὸν βλέπει τὴν ὥρα τῶν εἰσπράξεων. Ἐρχεται, ὅπως μᾶς ἀνέφεραν, γιὰ νὰ πάρῃ μόνον τὰ ποσοστὰ του. Ὁ «Πίθηκος» κάθε βράδυ ἔκανε καὶ μὴ ἐφημερὴ γνωριμία. Μὴ νύχτα ὅμως ἡ τύχη τῆς χαμογέλασε. Μὴ παρὰ Ἀμερικανὸν κατέβηκε στὸ νυχτερινὸ κέντρο. Χόρεψαν μὲ τὴς ἀρτίστες, ἤπιαν, μέθυσαν κι' ἔφυγαν τὰ ἐξημερώματα εὐχαριστήμενοι γιὰ νὰ ξανάρθουν τὴν ἄλλη νύχτα. Ἐνας ἀπὸ αὐτοὺς συμπάθησε τὸν «Πίθηκο». Τὸν ἀγάπησε, τρελλά, παράφορα. Ἐχασε τὸ μυαλό του γι' αὐτὴ τὴν νέα γυναῖκα. Κάθε νύχτα ἀναζητοῦσε τὴν συντροφιά της. Ἐδίδε γι' αὐτὴν ἕνα σωρὸ λεφτά. Τέλος, μὴ νύχτα, τῆς δῆλωσε ὅτι θὰ τὴν κἀνῃ γυναῖκα του. Ἦταν πλούσιος κι' ἀνοιχτόκαρδος ἄνθρωπος. Δὲν εἶχε μεγάλες ἀπαιτήσεις. Ἦθελε μὴ γυναῖκα γιὰ συντροφιά τῆς ζωῆς του. Καὶ διάλεξε τὸν «Πίθηκο».

Ὁ «Πίθηκος» ὅμως ἦταν παντρεμένος. Γιὰ νὰ μὴ χάσῃ τὸν πλούσιον Ἀμερικανὸν τοῦ εἶπε ὅτι δεχόταν τὴν πρότασί του. Ἐκείνος ἔκανε τὴς σχετικὰ ἐνέργειες γιὰ τὴν ἔκδοσιν τῆς ἀδείας γάμου. Κι' ἔτσι ὁ «Πίθηκος» μὲ συντροφιά τὴν «Γάτα» βρέθηκε στὴν ἐκκλησίαν νὰ τοῦ διαβάξῃ ὁ παπὰς τὰ «γράμματα τοῦ γάμου». Ξαφνικά ὅμως ὁ «Πίθηκος» ἀνησύχησε. Σκέφθηκε ὅτι ἂν ἀνεκαλύπτετο ὅτι ἦταν παντρεμένος θὰ λήπτετο στὴ φυλακὴ ἐπὶ διγαμία. Κι' ἐνῶ ὁ παπὰς ἐτοιμαζόταν νὰ τοὺς βάλῃ τὰ στέφανα φώναξε:

— Ἐνα λεπτό, μὲ συγχωρήτε... Κι' ἔφυγε κάτω ἀπὸ τὰ στέφανα καὶ ἐξαφανίστηκε ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν.

Ὁ Ἀμερικανὸς ἔμεινε μὲ τὸ στεφάνι τοῦ γάμου στὸ κεφάλι! Μάταια περιμένει τὴν ἐπιστροφή τῆς νύμφης. Ὁ «Πίθηκος» εἶχε ἐξαφανισθῇ. Ἀργότερα ἔμαθε τὴν αἰτία τῆς φυγῆς της. Τὴν συμπάθησε ἀκόμη πιὸ πολὺ. Καὶ μὲ ἀμερικανικὸ πείσμα ἐπιμένει νὰ τὴν χωρίσῃ καὶ νὰ τὴν παντρευτῇ. Καὶ τώρα κάθε βράδυ γυρίζει τὰ νυχτερινὰ κέντρα μὲ τὴν «Γάτα» τὴν φίλην της γιὰ νὰ τὴν συναντήσῃ, μὰ ἐκείνη δὲν παρουσιάζεται πρὸς τὴν ἐπιστάξιν. Ἐστὶ μάταια ἡ «Γάτα» ἀναζητῇ τὸν «Πίθηκο». Καὶ μάταια ὁ Ἀμερικανὸς ἔχει ἀναστατώσει γιὰ καὶ οὐρανὸ γιὰ τὴν βρῆ. Ὁ «Πίθηκος» δὲν θέλει νὰ ἐγκαταλείψῃ τὰ παιδιά του!

Ο. ΔΡΑΚΟΣ

Ὁ «βασιλεὺς τῶν κεριῶν»

Τὰ πιὸ ὠραῖα καὶ καλλιτεχνικά κεριὰ τοῦ κόσμου

Ὅταν ὁ βασιλεὺς τῆς Νορβηγίας θέλησε νὰ μοιράσῃ κεριὰ στὸ λαὸ του, ὡς Χριστουγεννιάτικον σύμβολο φωτὸς καὶ ἐλπίδος μετὰ τὰ σκοτεινὰ χρόνια τῆς γερμανικῆς κατοχῆς... ὅταν μὴ φοιτητικὴ ἀδελφότης τοῦ ἀμερικανικοῦ πανεπιστημίου τοῦ Γεϊλ χρειάστηκε κεριὰ ὅμοια μὲ ζωντανὰ φεῖδια γιὰ τὴς τελετῆς τῆς μνήσεως τῶν μελῶν της... ὅταν μὴ πλουσία Ἀμερικανίδα νύφη εἶχε τὴν ἰδιοτροπία νὰ σκορπίζον ἀρωμα ἀπὸ ἀνθὴ πορτοκαλίας οἱ λαμπάδες τοῦ γάμου της... ὅλοι αὐτοὶ ἀπευθύνθηκαν στὸ εἰδικὸ ἐργαστήριον τῶν Ἀγιέλλο. Γιατὶ οἱ Ἱταλοὶ Ἀγιέλλο, ἐγκατεστημένοι στὴν Ἀμερική καὶ σωστοὶ καλλιτέχνες στὸ εἶδος τους, φτιάχνουν ὠραία χειροποίητα κεριὰ ἀπὸ δύο αἰῶνες περίπου.

Τὰ κεριὰ αὐτὰ εἶχαν τὰ πιὸ διάφορα σχήματα καὶ μεγέθη — ἀπ' τὰ λεπτότατα κεράκια γιὰ τὸ πρῶτο γλύκισμα τῶν γενεθλίων ἑνὸς παιδιοῦ ὡς τὴ λαμπάδα, ὡς ὁ μέτρον, ποὺ ἀναβεταὶ κάθε Ψυχασάββατον στὴν Πομπηία τῆς Ἱταλίας, στὴ μνήμη τοῦ μεγάλου τενόρου Καρούζο.

Ὁ Ραφαέλε Ἀγιέλλο ἦταν ὁ ἱδρυτὴς αὐτῆς τῆς... δυναστείας. Ἐφθίασε τὰ πρῶτα χειροποίητα κεριὰ του γιὰ τοὺς καθεδρικοὺς ναοὺς τῆς Παναγίας τῶν Παρισίων καὶ τοῦ Μοντρεάλ τοῦ Καναδά, γιὰ τὴ μεγάλη ἐκκλησίαν τοῦ Ἁγίου Πατρικίου τῆς Ν. Ὠρκῆς καὶ γιὰ τὸ περίφημον προσκύνημα τῆς Λούρδης. Προμήθευσε ἐπίσης κερινα ἔργα του στὸ γνωστὸ μουσεῖο φρίκης τῆς κ. Τυσσάν, στὸ Λονδίνο.

Χρησιμοποιοῦσε κεριὰ μελισσῶν ἀπ' τὴς κυψέλες του — ὄχι μόνον γιὰτὶ τὸ κερι αὐτὸ μπορεῖ νὰ πάρῃ λεπτὰ χρώματα καὶ ἀρώματα, ἀλλὰ καὶ γιὰτὶ ἔθεωρε ῥεῖτο πῶς οἱ μελισσὲς ἔζησαν στὸν Παράδεισον καὶ πῶς ἀντιπροσωπεύουν τὴν ἀγνότητα.

Ἀκόμη καὶ σήμερα οἱ Ἀγιέλλο μεταχειρίζονται τὴν ἴδια πρώτη ὕλη. Οἱ γιοιοὶ ὅμως τοῦ Ραφαέλε, ποὺ ἔφθασαν στὴν Ἀμερική τὸ 1872, πρόσθεσαν στὴν κατασκευὴ διάφορα μουσικὰ τους. Ἐστὶ, τὸ ἐργαστήριον φτιάχνει κεριὰ ποὺ δὲν καπνίζουν καὶ δὲν στάζουν, ἀλλὰ ποὺ καίγονται πολὺ ἀργά, ἀλλὰ ποὺ παράγουν φλόγα διαφόρων χρωμάτων, κλπ.

Ὅταν πέθανε ὁ Ραφαέλε καὶ τὸν διαδέχθηκε ὁ γιοῦς του Ἀντονίνο, εἶχε πελάτες τὸν τὸ Θεόδωρον Ρούζβελτ, τοὺς Βάντερμπιλτ, τὸ βασιλεῖα τῆς Ἀγγλίας Ἐδουάρδο Ζ'.

Σήμερα οἱ διάδοχοί τους φτιάχνουν κεριὰ γιὰ τὸν δούκα τοῦ Οὐίνδσορ, τὸν Πάπα Πίο ΙΒ', τὴ βασίλισσα Μαρία τῆς Ἀγγλίας κι' ἄλλες μεγάλες προσωπικότητες.

Γιὰ τὴν περίφημη χορεύτρια Ἄννα Παύλοβα, οἱ Ἀγιέλλο ἔφτιασαν λαμπάδες ποὺ ἑμοῖοναν στὴ βασίλισσάν της. Ἐνας στρατιώτης τοῦ πρῶτου παγκοσμίου πολέμου παρηγγεῖλε καὶ τοῦ φτιάσαν μὴ λαμπάδα ποὺ ἔαχε τὸ ὕψος καὶ τὸ βάρος του καὶ μὴ τρύπα στὸ μέρος ἀκριβῶς ὅπου τὸν εἶχε πληγώσει μὴ σφαῖρα. Ἐπειτα τὴν ἄναψε σὲ μὴ ἐκκλησίαν, γιὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὸ Θεὸ ποὺ τὸν εἶχε σώσει.

Ἐνας πλούσιος Νεοϋρκέζος φώτιζε μὲ 600 κεριὰ τὸ μέγαρό του, γιὰτὶ τοῦ ἄρεσε τὸ γλυκὸ φῶς τους καὶ τὸ προτιμοῦσε ἀπ' τὸν ἠλεκτροφωτισμό. Τὰ ἀγόραζε δὲ πάντα ἀπ' τοὺς Ἀγιέλλο, πληρώνοντας τοὺς 7.000 δολλάρια τὸ χρόνο!

Οἱ δυὸ σημερινοὶ Ἀγιέλλο, οἱ ἀδελφοὶ Ραῦλ καὶ Ἀντονίνο, ἔχουν χωρίσει τὴν ἐργασίαν σὲ δυὸ κλάδους. Ὁ πρῶτος τὴν ἔχει μεταβάλλει σὲ βιομηχανία καὶ πουλεῖ 2.000.000 κοινὰ κεριὰ κάθε χρόνο. Ὁ ἄλλος ὅμως συνεχίζει τὴν παράδοσιν τῶν χειροποίητων κεριῶν, προωρισμένων γιὰ ἐξαιρετικὸς πελάτες ποὺ τὰ καλοπληρώνουν. Αὐτὸς διατηρεῖ ἐπίσης καὶ τὴν ἴδια γενιά τῶν μελισσῶν, ἀπ' τὴς ὁποῖες ἔπαιρνε τὴν πρώτη ὕλη ὁ πρόγονός του.

Ὁ μὴν τοῦ μέλιτος

Στὸ Μπλακσῆαρ, τῆς πολιτείας τῆς Γεωργίας, ἡ δεκατετραετής Μπουντὺ Νταϊβὲς ἐγκατέλειπε τὸ σύζυγόν της ἕνα τέταρτον μετὰ τὴν τελευταίαν γάμον των, γιὰ νὰ φύγῃ μαζὶ μ' ἕνα ἄλλον νέον. Ὅταν γύρισε ἔπειτα ἀπὸ δέκα ἡμέρες, ἐδικαιολόγησε ὡς ἔξης τὴν φυγὴν της:

— Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸν ὁποῖον ἔφυγα, εἶπε, ἦταν τὸ νεανικὸ μου φέρελ. Ἦταν σωστό, λοιπόν, νὰ περάσω μαζὶ του τὸ μῆνα τοῦ μέλιτος...

Ὁ ἀτυχὴς σύζυγός, ποὺ εἶχε μείνει στὰ κρῦα τοῦ λουτροῦ, ὑπέβαλεν ἀμέσως αἰτησι διαζυγίου.

Ἀπ' τὰ προϊστορικὰ ἀκόμη χρόνιᾳ, ἐπικρατοῦσε στὴν Κίνα ἡ συνήθεια νὰ πουλοῦν οἱ φτωχοὶ γονεῖς τὰ μικρὰ κοριτσάκια τους. Ἐκατομμύρια κορίτσια, στὴ χώρα αὐτή, γνώρισαν τὴ δυστυχία, τὴς ταπεινώσεις, τοὺς ἐξευτελισμοὺς τῆς δουλείας. Πολλὰ μάλιστα ἦρθαν στὸν κόσμο μ' αὐτὴ τὴ μοῖρα, γιὰτὶ γεννήθηκαν ἀπὸ μητέρες σκλάβες.

Τὸ ἀπαίσιο αὐτὸ δουλεμπόριο συνεχίζεται καὶ σήμερον ἀκόμη καὶ μέσα στὴ βρετανικὴ Σιγκαπούρη, παρ' ὅλες τὴς προσπάθειες τῶν ἀγγλικῶν ἀρχῶν γιὰ τὴν κατάργησί του.

Τὰ κέρδη ποὺ ἀφίνει εἶνε τεράστια. Οἱ πεινασμένες οἰκογένειες τῶν Κινέζων χωρικῶν πουλοῦν τὰ κορίτσια τους σὲ ἐξευτελιστικὴ τιμὴ, ποὺ ἀναλογεῖ μὲ 4-5 ἀμερικανικὰ δολλάρια! Ὁ δουλεμπόρος μεταφέρει τὰ δυστυχισμένα πλάσματα στὴ Σιγκαπούρη κι' ἔκει τὰ μεταπώλεῖ πρὸς 350-500 δολλάρια, ἀναλόγως τῆς ἐξυπνάδας, τῆς ὁμορφίας καὶ τῆς ἐργατικότητος των. Τὰ ἔξοδα τῆς μεταφοράς εἶνε μηδαμινὰ, εἴτε ἀπ' τὴς κινεζικῆς ἀκτῆς, εἴτε ἀπ' τὰ γειτονικά.

Ἀκόμη καὶ σήμερα συνεχίζεται στὴν Κίνα τὸ δουλεμπόριο. Οἱ φτωχοὶ γονεῖς πουλοῦν στὸ σκλαβοπάζαρο τὰ κορίτσια τους...

ΚΙΤΡΙΝΕΣ ΣΚΛΑΒΕΣ

Τὸ δουλεμπόριον στὴν Κίνα

ὁλλανδοκρατούμενα νησάκια. Ὅσο γιὰ τοὺς κινδύνους, ἐξουδετερώνονται συνήθως μὲ μερικὰ γεννιῶνα φιλοδωρήματα. Κι' ἔτσι οἱ δουλεμπόροι γίνονται ἀπαισιόχοι ἀπ' τὸ ἀποτρόπαιο ἐμπόριόν τους.

Τὰ περισσότερα κορίτσια, ποὺ ἀποτελοῦν τὸ ζωντανὸ αὐτὸ ἐμπόρευμα, εἶνε ἡλικίας 13-17 ἐτῶν. Ἀλλὰ ἀπ' αὐτὰ ἐντάσσονται ἀπὸ ἐπιχειρηματίες ποὺ διατηροῦν δυσώνημα σπῖτια κι' ἐξαναγκάζονται νὰ γίνουν ἱερόδουλοι. Τὰ πιὸ πολλὰ ὅμως γίνονται «μοῦισσά», δηλαδὴ σκλάβες. Ὑπολογίζεται ὅτι ὑπάρχουν σήμερα στὴ Σιγκαπούρη 2.000 «μοῦισσά», μολοντὶ ἕνας νόμος τοῦ 1933 καθήργησε ἐπίσημως αὐτὴ τὴν παλὰ συνήθεια. Ἐργάζονται σὲ σπῖτια Κινέζων, κάνουν ὅλες τὴς βαρεῖες δουλειὰς, ἐξολοκοῦνται ἀπάνθρωπα κι' ὑποχρεώνονται συχνὰ νὰ ἱκανοποιοῦν τὴς κτηνώδεις ὁρέξεις τοῦ ἀφέντη τους. Παίρνουν δέ, γιὰ τοὺς τύπους, ἕνα γελοῖο μισθό, ἀπὸ μισθὸ ὡς ἐνάμιον δολλάριον τὸ μῆνα.

Οἱ ὠραιότερες κοπέλλες στέλνονται στὸ Σιάμ, ἢ καὶ σὲ μακρυνότερες ἀκόμη «ἀγορές», χάρις σ' ἕνα διεθνὲς δίκτυον ποὺ ἀναλαμβάνει νὰ προμηθεύῃ γυναῖκες σ' ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου. Ἐνας ὄχι ἀσημαντὸς ἀριθμὸς τους εἰσάγεται λαθραῖα στὴς Ἡνωμένες Πολιτεῖες, ἀπ' τὸ Μεξικὸ ἢ ἀπ' τὸν Καναδά. Οἱ δουλεμπόροι τὴς παρουσιάζουν ὡς μέλλουσες συζύγους Κινέζων ἀμερικανῶν πρῶτον στρατιωτῶν, εἴτε ὡς κόρες ἢ ἀνεμῆς εὐπόρων Κινέζων ἐγκατεστημένων στὴν Ἀμερική. Ὡς ἐπὶ

τὸ πλεῖστον καταλήγουν στὸ «Τσινατάουν», τὴν περίφημην κινεζικὴ συνοικίαν τοῦ Σικάγου, μὲ τὰ μυστήριά της, τὰ ἐγκλήματα καὶ τὴ διαφθορά της.

Ὑπάρχει μεγάλη ζήτησις αὐτοῦ τοῦ «εἶδους» ἀπ' τοὺς Κινέζους τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, γιὰτὶ ἐπικρατεῖ μετὰ τὸν πόθον ὑπερβολικὴν δυσαναλογία τῶν δύο φύλων (σὲ κάθε 8 ἄνδρες ἀντιστοιχεῖ μόνον μὴ γυναῖκα). Οἱ κοπέλλες λοιπὸν ποὺ εἰσάγονται καὶ πουλοῦνται κρυφὰ ἀπ' τοὺς δουλεμπόρους, γίνονται συνήθως παλλακίδες τῶν εὐπορωτέρων Κινέζων. Ἐξασφαλίζουν ἔτσι κατοικίαν, τροφή, καθὼς καὶ κάποια πολυτέλεια, ἀλλὰ τὸ μέλλον τους μένει σκοτεινὸ καὶ ἀβέβαιο, γιὰτὶ ἐξαρτῶνται διαρκῶς ἀπ' τὸ κέφι τοῦ ἀφέντη τους...

Πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι ὁ θεσμὸς τῶν παλλακίδων εἶνε παλαιότατος καὶ ἔσχε ἐπίσημον στὴν Κίνα, ἀπ' τὴς ἀρχαῖς ἀκόμη τοῦ κινεζικοῦ πολιτισμοῦ. Ἀποτελεῖ μὴ ἀπ' τὴς μορφῆς τῆς πολυγαμίας, ποὺ συναντᾶται καὶ σὲ πολλὰς ἄλλας ἀσιατικὰς χώρας.

Ἡ αὐτοκράτειρα Τζού Χοι (1834-1908), ποὺ κυβέρνησε πραγματικὰ τὴν Κίνα ἐπὶ πολλὰ χρόνια, ὡς ἀντιπρόσωπος τῶν ἀνθρῶπων παιδιῶν της, ὑπῆρξε προσηγουμένης παλλακίς τοῦ αὐτοκράτορος Χοιέν-Φένγκ. Κι' ἡ θεὰ τῆς αὐτῆς ἐθεωρεῖτο τιμητικὴ κι' ἀξιοζήλευτη — μολοντὶ ἡ ὥρα καὶ λεπτοκαμωμένη Τζού-Χοι καταγινῶν ἀπὸ οἰκογένειαν τῆς ἀνωτάτης ἀριστοκρατίας τῆς Κίνας. Μετὰ τὸ θάνατον τοῦ Χοιέν-Φένγκ, ἐγίνε αὐτοκράτωρ ὁ μι-

κρὸς γιοῦς του, τὸν διαδέχθηκαν δὲ ἀργότερα δυὸ ἄλλοι ἀδελφοὶ του, ἐπίσης ἀνθρῶποι. Σ' ὅλο αὐτὸ λοιπὸν τὸ διάστημα, ἡ ἐξουσία βρισκόταν πραγματικὰ στὰ χεῖρα τῆς Τζού-Χοι, ποὺ κυβερνοῦσε τὴν ἀπέραντη χώρα μὲ σταθερό, ἀμείλικτον καὶ σκληρὸν χέρι. Τὸ ὄνομά της ἔμεινε στὴν ἱστορίαν, γιὰ τὴν ἱκανὴν της διοίκειν καὶ γιὰ τὴς πολλὰς καὶ σπουδαῖες μεταρρυθμίσεις ποὺ ἐφήρμοσε στὴν καθυστερημένην Κίνα.

Κάπου-κάπου, οἱ ἀγγλικὲς ἀρχαὲς τῆς Σιγκαπούρης ἀνακαλύπτουν καὶ ἐλευθερώνουν μερικὰς σκλάβες. Ἐχουν ἱδρύσει μάλιστα ἕνα ἄσυλον, ὅπου τὰ δυστυχισμένα αὐτὰ πλάσματα βρίσκουν στέγην, τροφή κι' ἐπαρκὴ περίθαλψιν καὶ μαθαίνουν νὰ μαγειρεύουν, νὰ ράθουν, νὰ κρατοῦν τὸ ἰοικοκυριό τους. Συχνὰ ὅμως, οἱ κοπέλλες αὐτὲς δὲν μποροῦν νὰ πρᾶσσωσθουν στὴν καινούριαν ζωὴν τους καὶ δραπέτευουν γιὰ νὰ ξαναγυρίσουν στὴν ἀτιμωτικὴ σκλαβιά...

Στὸ μεταξύ, οἱ δουλεμπόροι ἐξακολουθοῦν νὰ κάνουν χρυσὲς δουλειὰς. Καὶ τὸ ἐμπόριόν τους δὲν πρόκειται νὰ λείψῃ, ἐφόσον θὰ ὑπάρχουν στὴν Κίνα φτωχοὶ οἰκογένειες, ποὺ θ' ἀναγκάζονται νὰ πουλοῦν τὰ κορίτσια τους γιὰ νὰ μὴ πεθάνουν τῆς πείνης...

Ἐγκλημα ἢ αὐτοκτονία;

Ἐνα περίεργον δρᾶμα ἀπασχολεῖ ἐδῶ καὶ μερικὰς βδομάδας τὴν ἀστυνομίαν τῆς Ρώμης. Μία νέα, ἡλικίας 17 ἐτῶν, ἡ Ἀμαλία Κερνούτσι, βρέθηκε νεκρὴ μέσα σ' ἕνα μικρὸ ἐνυδρεῖον γιὰ χρυσόψαρα.

Τὸ ἐνυδρεῖον αὐτὸ ἦταν ἕνα σφαιρικὸν κρυστάλλινον δοχεῖον χωρητικότητος ἑνὸς περίπου τόνου.

Ἡ ἀστυνομία διερωτᾶται ἂν πρόκειται γιὰ ἐγκλημα ἢ γιὰ αὐτοκτονίαν.

Τὰ μόνον ποὺ θὰ μπορούσαν ν' ἀπαντήσουν σ' αὐτὸ τὸ ἐρώτημα εἶνε τὰ χρυσόψαρα. Ἀλλὰ, δυστυχῶς, ἡ φύσις τὰ ἐπλάσε ἀφῶνα...

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΤΟΤΕΡΑ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑ ΝΗΣΙΑ

Στον τελευταίο πόλεμο, είχαν αποβιβάσει στο μικρό νησί αμερικανικά στρατεύματα, για λόγους ασφαλείας. Οι εντόπιοι όμως έμειναν απομονωμένοι, δίχως επαφή με τους ξένους. Έξ' αλλού, οι άρχοντες του νησιού, οι Ρόμπινσον, άπαγορεύαν ρητά στους στρατιώτες να πίνουν ή να μιλούν με τους Ιθαγενείς (βέλησαν μάλιστα να τους άπαγορεύσουν ακόμη και το κάπνισμα!). Κι' έτσι, όταν έφτασε η ημέρα ν' άποσυρθούν οι Αμερικανοί, άνεπνευσαν με άνακουφισι τόσο αυτοί όσο κι' οι Ιθαγενείς...

Πίσω άπ' αυτό το «σιδηρούν παράπτασμα» έχει οργανωθεί μία άπλη και πρωτόγονη κοινωνία. Οι 250 νησιώτες ζουν ευτυχισμένοι στις καλύβες τους, χωρίς να ζηλεύουν το κομψό σπίτι των Ρόμπινσον που έχει 20 δωμάτια. Τραγουδούν και χορεύουν, διαρκώς, σαν να μην έχουν ποτέ καμμία στενοχωρία. Κυνηγούν άγριογούρουνα και ψαρεύουν με τόξα και με δέλη.

Άρχίζουν να εργάζονται από τα 10 χρόνια τους, έπειτα από μία στοιχειώδη μόρφωση, και παίρνουν στην άρχη ήμερομίσθιο 1 1/2 δολλάριου, το οποίο άργότερα φτάνει ως τα 3 1/2 δολλάρια. Πληρώνονται δε κυρίως σε είδη (σε τρόφιμα και άλλα άπαραίτητα πράγματα, άπ' την κεντρική άποθήκη των Ρόμπινσον) γιατί το χρήμα είναι έλαχιστο σ' αυτό το νησί.

Υφάινουν ωραιότατες ψάδες, με έξαιρετική τέχνη, που πωλούνται ως 100 δολλάρια στη Χονολουλού. Άπ' τα χρήματα αυτά, παίρνουν μόνον 1 δολλάριο οι Ιθαγε-

νείς, ενώ τα υπόλοιπα περνούν στο ταμείο των Ρόμπινσον.

Οι γέροι πρόκριτοι του νησιού δικάζουν όλα τα μικρότερα άδικήματα και τις παραβάσεις, ενώ για τα σοβαρά έγκλήματα είναι άρμόδιοι οι έπίσημες δικαστικές άρχες των Χαβάι.

Οι λίγοι Ιθαγενείς που πήραν την άδεια να φύγουν άπ' το νησί — συνήθως για να νοσηλευθούν στο νοσοκομείο του Κασινάι — δεν έβλεπαν την ώρα να ξαναγυρίσουν στην πατρίδα τους και στην ειδυλλιακή ζωή τους.

Το 1947, οι τοπικές άρχες των Χαβάι κατέκριναν το φεουδαρχικό καθεστώς του Νιχάου και θέλησαν να εφαρμόσουν στο νησάκι αυτό το νεωριστικές μεταρρυθμίσεις. Άλλα οι Ιθαγενείς διαμαρτυρήθηκαν όμαδικά και ζήτησαν να τους αφήσουν ήσυχους και άνεμόχλητους στη γαλήνια και μοναχική ζωή τους.

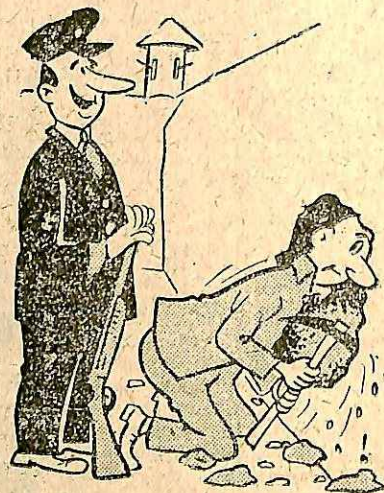
Και τώρα άς άνεδοούμε προς το δορά, ως ένα άλλο αμερικανικό νησάκι με 80 κατοίκους: το Ίγκναλόοκ, που βρίσκεται μεταξύ Άλάσκας και Σιδηρίας. Οι καλοί αυτοί νησιώτες μπορούν να βλέπουν όλα τα γεγονότα της έπομένης ήμέρας! Άυστηχώς όμως, δεν κερδίζουν τίποτε άπ' την έξαιρετική αυτή ικανότητα τους...

Πρέπει όμως να έξηγήσουμε το παράξενο αυτό φαινόμενο.

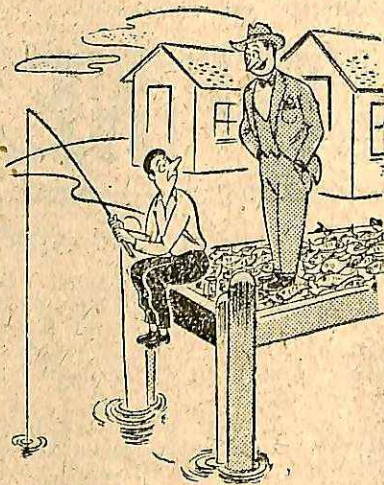
Ένα μίλλι δυτικά του Ίγκναλόοκ, βρίσκεται ένα άλλο νησάκι, το Νουναρμπόοκ. Όταν δεν υπάρχει όμιλη, οι κάτοικοι του ενός νησιού μπορούν να διακρίνουν άρκετά καθαρά τους γείτονές τους, πάνω άπ' τη θαλασσία λουρίδα που τους χωρίζει. Στην περίπτωση λοιπόν αυτή, οι Ίγκναλόοκιοι βλέπουν τι κάνουν οι Νουναρμπόοκιοι την έπομένη ήμέρα, ενώ οι Νουναρμπόοκιοι βλέπουν τι έκαναν χθες οι Ίγκναλόοκιοι! Άν ένας νησιώτης άπ' το Ίγκναλόοκ θελήσει να έπισκεφθί τους γείτονές του, θα φτάσει στο νησί τους την έπομένη ήμέρα, άκόμη κι' αν ο καιρός είναι θαυμάσιος και φυσική αύριο άνεμος! Έξ' αλλού, αν ένα ταχύτατο άεροπλάνο πετάξει άπ' το Νουναρμπόοκ προς το Ίγκναλόοκ, και συγχρόνως ένας Ιθαγενής άπ' το Ίγκναλόοκ ξεκινήσει κολυμπώντας για το Νουναρμπόοκ θα νικήσει ο Ιθαγενής σ' αυτό τον άγώνα ταχύτητας!...

Όλα αυτά τα άλλόκοτα πράγματα συμβαίνουν γιατί, άνάμεσα άπ' τα δυο νησάκια, περνάει μία ιδανική γραμμή διαχωρισμού, που, όταν τη διαδη κανείς, προχωρεί στην ήμερομηνία κατά μία μέρα. Συνεπώς, όταν στο ένα νησί έχουν π. χ. Κυριακή, στο άλλο έχουν Δευτέρα. Νά γιατί είπαμε στην άρχη ότι οι Ιθαγενείς του Ίγκναλόοκ έχουν το χάρισμα να βλέπουν τα «αύριανά» γεγονότα, που συμβαίνουν στο Νουναρμπόοκ!

ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ ΣΕ ΕΙΚΟΝΕΣ

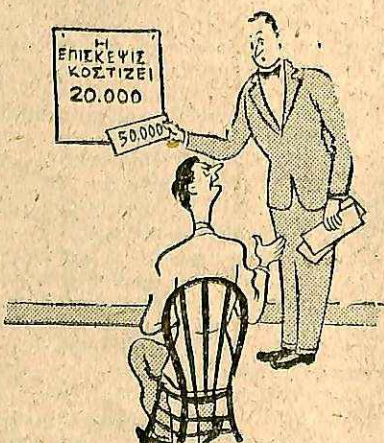

— Όταν τελειώσης τη δουλειά σου, έλα στα γραφεία του διευθυντού που σε θέλει!...

ΔΕΝ ΤΑ ΕΒΛΕΠΕ

— Πώς πάς; Έπισπες κανένα ψαράκι;...

ΣΤΟΝ ΟΦΘΑΛΜΙΑΤΡΟ

— Την πρώτη πινακίδα, γιατρέ μου, τη διάβασα περίφημα... Άπό τη δεύτερη όμως δεν βλέπω τίποτα!...

ΤΟ ΜΑΚΙΓΙΑΖ ΤΩΝ ΚΟΡΙΤΣΙΩΝ

Μερικές άπαρχίτητες συμβουλές

Οι φροντίδες που πρέπει να παίρνετε για την όμορφη σας εμφάνιση είναι οι ίδιες με εκείνες μιας μεγαλύτερης στην ηλικία. Τα κορίτσια των 17 - 23 χρόνων πρέπει να είναι πρό παντός φυσικά και άπλά. Άποφύγετε, λοιπόν, την έπιτήδευση, τα βαρέα μακιγιάζ και τα πολύ ρανταχτερά χρώματα. Μ' αυτό τον τρόπο, καταστρέφετε τη νεανικότητα του προσώπου σας, φορτώνετε στη ράχη σας μερικά χρόνια! και, το πολύ - πολύ, που μπορείτε να έπιτύχετε είναι να δώσετε στην έντυπωτή μιας ψευτικής κούκλας. Άλλ' αυτό δεν πρέπει να είναι βέβαια, το ιδανικό σας.

Νά, λοιπόν, τι συμβουλεύει για το μακιγιάζ των κοριτσιών η Γαλλίδα συγγραφέας Άλνις Σαβάν:

Το μακιγιάζ έχει μικρότερη σημασία παρ' ό,τι το καθαρισμό του δέρματος. Η περιποίησις του προσώπου σας για τη νύχτα είναι σημαντικότερη από τη μακιγιάζ που κάνετε για την ήμέρα. Η περιποίησις αυτή είναι άπαραίτητη άκόμη και στην περίπτωση που το μακιγιάζ σας συνίσταται σ' ένα άπλο πουδρώσιμα. Οι πόροι πρέπει ν' άπαλλασθούν από τα μόρια του κομπού και να καθαρισθούν καλά. Άν χρησιμοποιήτε θρεπτική κρέμα για τη νύχτα, θα την βάλετε κατόπιν. Άλλοίμονο! Πόσες γυναίκες παραμελούν το καθαρισμό, νομίζοντας ότι η κρέμα είναι το πάν. Το άποτέλεσμα είναι ότι έρεθίζουν το δέρμα τους, γιατί οι διάφορες άκαθαρσίες ελίσχονται βαθύτερα μέσα σ' αυτό.

Στο νεανικό μακιγιάζ δεν άπαιτείται ούτε χρωματιστό «φόν ντε τέν», ούτε ρουζ στα μάγουλα, ούτε ιδιαίτερη περιποίησις των ματόστινιων. Μία έλαφρή κρέμα και λίγο ρουζ στα χείλη άρκουν. Για τα ματόστινινα, θα χρησιμοποιήσετε μία από τις ειδικές λιπαρές σκούρες κρέμες που προσφέρονται στο έμποριο.

Όλα τα δέρματα έχουν ανάγκη από μία λιπαρή κρέμα, άκόμη και εκείνα που παρουσιάζουν άκνη ή άφθονη σμηγματόρροια. Το βράδυ προτού βάλετε στο πρόσωπό σας την κρέμα της προτιμήσεως σας, εί-

Έρωταποκρίσεις

- Με τι άποκτάται η δόξα;
- Με ακληρούς κόπους.
- Τι είναι η άπόλαυσις;
- Κάτι το θορυβώδες.
- Τι είναι η ευτυχία;
- Κάτι το άσυχνο και άόδυνο.
- Τι είναι η περηφάνεια;
- Κόρη της ευτυχίας, που σκοτώνει τη μάνα της.
- Τι είναι για μερικές γυναίκες η ευλάχεια;
- Ένα είδος έρωτος... χωρίς έρασθη!
- Τι είναι η ζωή;
- Ένα κομπολόι με μικροδυστυχίες για χάντρες με τις οποίες ο φιλόσοφος παίζει γελώντας.
- Τι είναι έρωας;
- Για τις κοινές ψυχές μία κατάκτησις. Για τις άνωτερες, μία θυσία.
- Τι είναι η ευτυχία;
- Μία έννοια άσχημή, που την άποτέλεσμα διάφορα συναισθήματα άπολαύσεως.

νε καλό να κάνετε ένα έλαφρό μασάζ.

Για να έξαφανίσετε τους μαύρους κύκλους από τα μάτια σας, είναι καλό να κάνετε όλογορρα, άκούθωντας τη γραμμή των ηλών, ένα έλαφρό μασάζ με λίγο άμυγδαλόλαδο. Το μασάζ αυτό θα σας προφυλάξει από το πρήξιμο του κάτω βλεφάρου, που είναι συνηθισμένο σε πολλές γυναίκες.

Άν έχετε ρυτίδες μεταξύ της μύτης και των χειλέων, είναι καλό να ξαπλώνεσθε με το κεφάλι πιό κάτω από τα πόδια επί τρία λεπτά, προτού αρχίσετε να κάνετε την τουσάλεττα σας. Κατόπιν θα κάμετε ένα έλαφρό μασάζ, άρχίζοντας από το έπάνω χείλος και προχωρώντας προς τη μύτη.

Τα μαύρα στίγματα βγαίνουν ευχερέστατα αν σκύψετε επί μερικά λεπτά πάνω από μία κατσαρόλα με βρασμένο δενδρόλιόανο.

Για τα χείλη σας, άποφύγετε τα σκούρα χρώματα, που έχουν κάτι το πένθιμο. Προτιμήστε τους ζωηρούς και χαρούμενους χρωματισμούς.

Άν το πρόσωπό σας είναι άνθηρό και όροερό, όταν σηκώνεσθε από το κρεβάτι σας, άποφύγετε το ρουζ. Στα μάγουλα μία έλαφρή κρέμα και λίγο ρουζ στα χείλη είναι άρκετά.

Άν το πρόσωπό σας είναι μαρμαίνο και κουρασμένο, θα βάλετε ρουζ στα μάγουλά σας, άλλα πολυ λίγο. Μην ξεχνάτε ότι το πολύ φτιάσιδι κάνει την κούραση του προσώπου σας να φαίνεται άκόμη πιό πολυ.

Μην χρησιμοποιήτε μαύρο κραγιόν για τα ματόστινινα. Το μπλέ ή το πράσινο είναι προτιμότερα. Μπορείτε να διαλέξετε οποιαδήποτε από τις άποχρώσεις αυτών των δυο χρωματισμών σας ταιριάζει περισσότερο.

Όταν περνάτε με κραγιόν τα ματόστινινα σας, είναι άπαραίτητο να βάλετε μία λιπαρή κρέμα στα βλεφάρα.

Η άποτρίχωση της μασχάλης είναι άπαραίτητη στη γυναίκα, άκόμη και όταν δεν φορά κοντά μανίκια. Προτιμήστε για το σκοπό αυτό το ξυράφι, κατά την ώρα που παίρνετε το λουτρό σας.

Άν οι δουλιές του νοικοκυριού έχουν σκληρύνει τα δάκτυλά σας, μην διστάζετε να τα τρίψετε με έλαφρόπετρα. Κατόπιν θα τα αλείψετε με λίγη γλυκερίνη.

Θα ρίξετε μερικές σταγόνες από το άρωμά σας πίσω από τ' αυτιά, στην έκρη των μαλλιών και στις μασχάλες. Στην Αμερική συνηθίζουν επίσης ν' άρωματίζουν το κάτω μέρος του φορέματος. Όπωσδήποτε, μην ξεχνάτε ότι δεν πρέπει να κάνετε κατάχρησι σε άρώματα. Ένα διακριτικό άρωμα είναι προτιμότερο από ένα έντονο και μεθυστικό, ιδίως για ένα κορίτσι.

Σοφή συμβουλή

Οι Άγγλοι είναι άμίμητοι όταν θέλουν να κάμουν χιούμορ. Τελευταία, το ύπουργείο Υγιεινής κυκλοφόρησε ένα μικρό τεύχος, που περιέχει διάφορες συστάσεις στις μητέρες για την άνατροφή των μικρών παιδιών τους.

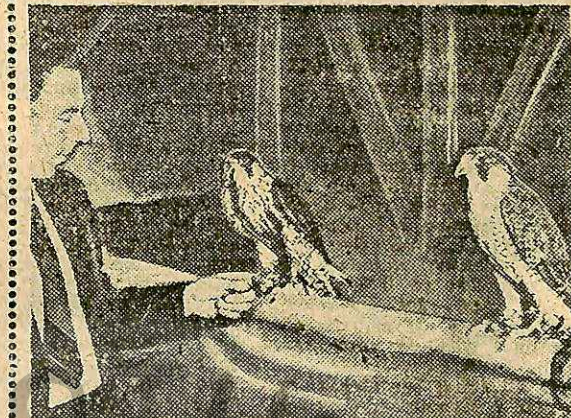
Μεταξύ των άλλων, είναι άξιοσημείωτη η κατωτέρω:

« Άν το μικρό σας κλαίη, ήρεμήστε το βουρτίζοντάς του με μία βούρτσά τα μαλλιά. Άν δεν έπιτύχετε το ποθούμενο άποτέλεσμα, χρησιμοποιήστε την αντίθετη πλευρά της βούρτσας πάνω από... άλλο μέρος του παιδιού. »

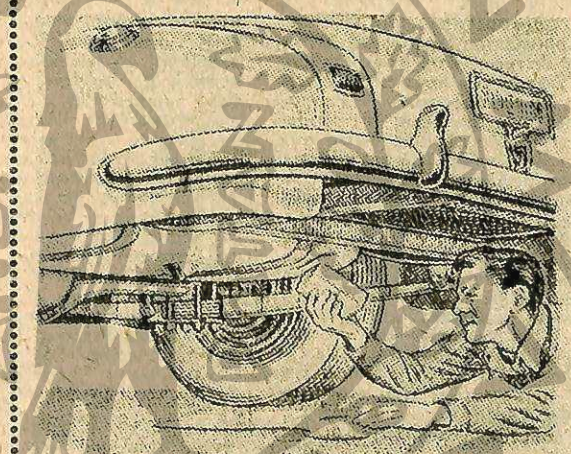
Η ΠΡΩΤΗ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΝΑ

Η Μίρ Μάιρη Χάλλαρν, η πρώτη γυναίκα που κατέλαβη στον τακτικό αμερικανικό στρατό όρκιζε-ται μπροστά στους στρατηγούς Ουίτσιλ και Μπράντλεϋ.

ΤΑ ΓΕΡΑΚΙΑ ΕΞΥΠΗΡΕΤΟΥΝ ΤΗ Ρ. Α. Ο.

Σ' ένα άγγλικό άεροδρόμιο γίνονται μ' έπιτυχία πειράματα με γυμνασμένα γεράκια που άναλαμβάνουν ν' άποκαρύνουν όλα τα άλλα πουλιά, που προκαλούν συχνά άεροπορικά δυστυχήματα και ζημιές στα άεροπλάνα. Τα γεράκια «εργάζονται» δύο ώρες την ήμέρα, διατρέφονται δε με κρέας κου-νελιών.

«ΤΡΥΚ» ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΣΩΦΕΡ

Μία μικρή τρύπα στο ρεζερβουάρ της βενζίνης ενός αυτοκινήτου μπορεί να βουλωθεί πρόχειρα, αν καθαρίσει κανείς το μέρος εκείνο και το τρίψι κατόπιν επανειλημμένως με μία πλακά σαπούνι (γιατί το σαπούνι δεν διαλύεται εύκολα στη βενζίνη).

Κρητικές μαντινάδες

- Ενώ λέγα, βρουδούλα μου, πώς τρέχεις για τ' έμένα, μ' ου έτρεχες κι' έπότηδες όλα τα διψασμένα.
- Έκλειδω' η καρδούλα μου σαν των χονιών την πόρτα, και δεν άνοιγει δεν νελά καθώς ένέλα πρώτα.
- Έρωτα κι' ίντα οούκαμα κι' ίντάχεις με τα μένα και θέλεις πάντα να θωρής τα μάτια μου κλαυμένα;
- Δεν μ' έκαψες με τη φωτιά ν' άνάψω και να σθώσω μ' έκαψες με το σεντόνι και πώς θα ντανιαντήσω.
- Έσ' είσαι κόρη μ' ο γιαιρός κι' έγώ μ' ο λαβωμένος δός μου το κόρη, το φίλι να γιαιρευτώ ο κουμένος.
- Γενού στον κόμπο λεμονιά κι' έγώ στα όρη χιόνι να λυώνω να ποτίζονται οι όροσερβί σου κλώνοι.
- Άναστενάζω κι' ο καρνός μαυρίζει μου τα ρούχα, κι' άλλη δεν μου τα πλένει πειά σαν την άγάπη πουχά.
- Δός μου το κόρη το φίλι, δός μου το στόν καυμένο, και τάδε πως έχάρισε ζωή σ' άποθαμένο.
- Ζηλιάρης είμαι, μάτια μου, ότ' ήλεια μου άπάνω και το χατήρι σου καλώ και τη ζωή μου χάνω.
- Και το πουλί πούναι πουλί κι' εκείνο έχει πόνο κι' άπάνω στο ξερό κλαδί τότε περνά το χρόνο.

ΕΠΙΣΤΗΜΗ & ΟΛΟΓΕΣ

Ο προστάτης και οι ποδήσεις του

Η φυγή της σεξουαλικής ζωής

Υπάρχει στον ανδρικό οργανισμό ένας αδίν, ο «προστάτης», όχι μεγαλύτερος από καστανό, που βρίσκεται κοντά στον ουροποιητικό σύστημα και σχετίζεται στενά με αυτό. Οι περισσότεροι άνθρωποι έχουν ακούσει το όνομά του, αλλά δεν ξέρουν πολλά πράγματα γι' αυτόν. Κι όμως, όπως βεβαιώνει ένας διακεκριμένος επιστήμων, ο δόκτωρ Εντβίν Μπρούερ, «έλάχιστα είναι οι άντρες που δεν παθαίνουν προστατίτιδα μιας ή άλλης μορφής, αφού περάσουν τα 40».

Η ονομασία προστατίτις δίδεται σε κάθε παθολογική κατάσταση του προστάτου, είτε από χτύπημα, πέσιμο ή πίεση (όπως στη δυσκοιλιότητα), είτε από μόλυνση που δημιουργεί αποστήματα ή κύστες, είτε τέλος από όγκους καλοήθεις ή κακοήθεις.

Όπωςδήποτε, η πάθηση αυτή είναι επώδυνη και καταβάλλει φόβους, «γεγναίει» τον υρρωστό. Ο καθηγητής του Πανεπιστημίου του Σικάγου Τσαρλς Χούγκινς, ειδικός στις έρωστικές του προστάτου, υπολογίζει ότι τα 45% των ανδρών άνω των 40 ετών έχουν καλοήθεις όγκους του προστάτου, τα 9-17% των άνω των 50 ετών έχουν καρκίνο του προστάτου και τα 5% πεθαίνουν από τον καρκίνο αυτό. Ποιός μπορεί να αρνηθεί ότι είναι αριθμοί αληθινά τρομακτικοί;

Πρό 50 ετών, δεν είχε τόσο σημασία η άγνοια των παθήσεων του προστάτου, γιατί οι άνθρωποι πέθαιναν τότε σε ηλικία 43 ετών κατά μέσον όρον. Συνεπώς, κι οι γιατροί ακόμη δεν πολυσταχολούντο με την προστατίτιδα. Σήμερα όμως που ο μέσος όρος της ζωής έχει φτάσει στα 63, η αρρώστια αυτή βασανίζει τη ζωή πολυαριθμίων ηλικιωμένων. Χρειάζεται λοιπόν να μάθουμε κάποιες, από νέες ακόμη, πληροφορίες για τον προστάτη. Γιατί η έγκαιρη θεραπεία δεν γίνεται με συνήθως την προστατίτιδα, πάντως όμως την κάνει ήπιωτέρα. Πρέπει επίσης να υποβάλλεται σε τακτική εξέταση του προστάτου κάθε άντρας άνω των 40 ετών.

Ο προστάτης πήρε αυτή την ονομασία, γιατί «ιστάται πρό» (στέκεται μπροστά), στην ουροδόχο κύστη και τα εσωτερικά γεννητικά όργανα. Ο δόκτωρ Χίρς τον αποκαλεί «ψυχή της σεξουαλικής ζωής».

Η σεξουαλική εγκράτεια δεν προλαμβάνει την προστατίτιδα, όπως νομίζουν πολλοί. Άπεναντίας μάλιστα, αρκετοί άντρες, όταν χήρεψαν, έπαθαν φλόγωση του προστάτου. Κι οι συχνόι όμως έρεθισμοί από ερωτικά αναγνώσματα, εικόνες, κλπ. Βλάπτουν τον προστάτη.

Η προστατίτις εμφανίζεται ιδίως στη λευκή φυλή, στις ανώτερες κοινωνικές τάξεις και στις οικογένειες όπου δεν υπάρχουν πολλά παιδιά. Συνήθως είναι αιτία της είναι οι ατροφικές παθήσεις, ιδίως αν δεν θεραπευθούν καλά.

Άλλα κι από ελονοσία, παρωτίτιδα, τυφειδή πυρετό, γρίπη, απόστημα των δοντιών, πυώδη αμυγδαλίτιδα, κλπ., μπορεί να εμφανισθεί προστατίτις, ως συνέπεια της μόλυνσης του αδένα από αντίστοιχα μικρόβια. Απ' τη μόλυνση σχηματίζεται μια κύστις μέσα στον προστάτη και κατόπιν εξελίσσεται σε όγκο.

Ο προστάτης που πάσχει από μόλυνση ή όγκο, μπορεί να πρησθεί όσο ένα τόπι του τένις και να προκαλέσει ένα συναισθημα βάρους και πόνου στο στήθος. Σε περίπτωση λοιπόν τέτοιου πόνου, πρέπει να αναζητήσει ο γιατρός την αιτία του.

Αλλά και αντίθετως, διάφορες κακώσεις του απηυθυμένου, από ίππασία, ποδηλασία, ή και επίμονη δυσκοιλιότητα, μπορεί να έχουν επίδραση στον προστάτη.

Αλλά συμπτώματα προστατίτιδος είναι η συχνουρία, η ατελής κένωση της κύστεως και οι πόνοι κατά την ούρηση.

Συχνά, πόνοι που αποδίδονται απ' τους ηλικιωμένους στην κύστη ή σε ισχυρά, οφείλονται σε κάποια πάθηση του προστάτου.

Υπάρχουν ευτυχώς σήμερα ειδικοί γιατροί, ουρολόγοι, που έχουν αφιερώσει το στάδιό τους στη μελέτη και τη θεραπεία των ουροποιητικών οργάνων. Δεν χρησιμοποιούν πιά, ως μόνα όπλα τους, το χειρουργικό μαχαίρι και τον καθετήρα, όπως γινόταν πριν από πενήντα χρόνια. Σήμερα, η νέα επιστήμη της ενδοκρινολογίας τους έχει προσφέρει καινούργια θεραπευτικά μέσα, και ιδίως τις ορμόνες.

Στα 47,5% των περιπτώσεων προστατίτιδος, οι ορμόνες φέρνουν σημαντική και διαρκή βελτίωση, και σ' άλλο τόσο ποσοστόν αρρώστων προκαλούν μια προσωρινή ανάκαμψη, που διαρκεί ως 18 μήνες.

Πάντως, οι γιατροί συνιστούν σε κάθε μεσοκόπο ή ηλικιωμένο να λαμβάνει κάποια προφυλακτικά μέτρα, σαν να έχει προστατίτιδα, αδιάφορο αν δεν αισθανθεί κανένα σύμπτωμα τέτοιας ασθένειας. Συμβουλευθούν δηλαδή να αποφεύγουν τις καταχρήσεις αλκοόλ και καπνού, τους αφύσικους σεξουαλικούς ερεθισμούς και τις δυνατός συγκινήσεις (θυμό, φόβο, ζήλεια, αγωνία).

ΤΣΑΡΛ ΜΠΟΥΡΝΣ

Πώς αντιδράτε στην άυπνία;

Η άυπνία είναι ένα φαινόμενο γενικό, που παρατηρείται σ' όλα τα άτομα (και τα παιδιά ακόμη υποφέρουν απ' αυτή) σ' όλους τους λαούς και σ' όλα τα γεωγραφικά πλάτη.

Αλλά δεν εμφανίζεται με την

Ίδια ένταση και τον ίδιο ρυθμό σ' όλους τους λαούς της γης. Πραγματικά, η άυπνία έχει μια περιεργή γεωγραφική κατανομή στον πλανήτη μας. Έκείνοι που υποφέρουν περισσότερο απ' αυτή, είναι οι θεωρούμενοι ως ψυχραίοι λαοί όπως είναι κατά κανόνα οι Βόρειοι. Αντίθετα, οι μεσημβρινοί λαοί μ' όλο που είναι ευφάνταστοι και νευρικοί, υποφέρουν λιγώτερο. Στη Σικελία π.χ., όπως αποδεικνύει μια πρόσφατη έρευνα που έκαναν Αμερικανοί και Άγγλοι επιστήμονες, μόνον ένα 7% του πληθυσμού παραπονείται ότι υποφέρει από άυπνία. Αντίθετα, η αναλογία μεταξύ των ψυχραιμών και φλεγματικών Άγγλων ανέρχεται σ' ένα 42%. Και μεταξύ των κατοίκων των μεγάλων Αμερικανικών πόλεων μόνον ένα ποσοστόν 11% δηλώνει ότι έχουν έναν ήρεμο ύπνο. Οι υπόλοιποι υποφέρουν συχνά από άυπνία και για πολλούς αυτή η κατάσταση έχει καταστήσει μόνιμο.

Σύμφωνα με την ίδια έρευνα, οι άνθρωποι των παραθαλάσσιων πόλεων έχουν κατά κανόνα βαρύν ύπνο. Και το ίδιο συμβαίνει με τους κατοίκους των πεδιάδων. Αντίθετα οι ορεινοί και γενικά εκείνοι που μένουν σε ψηλά μέρη έχουν ελαφρόν ύπνο και ξυπνούν ευδιάθετοι.

Στις τροπικές χώρες ο ύπνος είναι η εξαιρετική ελαφρότητα, ο τρόπος που δυσκολεύεται κανείς να πη αν ένας άνθρωπος κοιμάται ή όχι. Η βαρύς σαν ληθαργία.

Μια έρευνα μεταξύ των κατοίκων της Ντελχί στις Ινδίες αποκάλυψε ότι η άυπνία αποτελεί ένα καθολικό φαινόμενο. Στο γεγονός αυτό οφείλεται η μεγάλη χρήση όπιοι και άλλων ναρκωτικών που γίνεται σ' αυτές τις περιοχές. Οι άνθρωποι καταφεύγουν σ' αυτά για να καταπνέσουν τον ύπνο.

Σύμφωνα με την ίδια έρευνα οι άνθρωποι αντιδρούν κατά τον έλεγχο τρόπο στην άυπνία:

46% περιμένουν τον ύπνο να έρθει.

13% παίρνουν ύπνωτικά, πρα-υντικά ή αντινευρολικά φάρμακα.

12% διαβάζουν, γράφουν και

οι γυναίκες πλέκουν ή άσχο-λούνται με διάφορες οικιακές εργασίες.

6% πίνουν κρασί ή ποτά.

Οι υπόλοιποι 23% δεν αντι-δρούν με ώριμο τρόπο, αλλά κατά τις περιστάσεις.

Ο ηλεκτρικός τοκετός

Από μερικούς μήνες άρχισε να εφαρμόζεται σε διάφορες γυναικείες κλινικές ο... ηλεκτρικός τοκετός.

Όπως δείχνει και η ονομασία του, ο τοκετός αυτός συνιστάται στην ενόχωση των συσπασμών των κοιλιακών μυών της γυναικείας που πρόκειται να γεννήσει με τη διακείμενη μέσα στο σώμα της μιας ποσότητας ηλεκτρικού ρεύματος.

Η νέα μέθοδος απέδωσε ως σήμερα πολύ καλά αποτελέσματα, επρόκειτο όμως και μερικώς δυσάρεστα. Συνέβη, δηλαδή, η διενέργεια των μυών να είναι εξαιρετικά ισχυρά σε σημείον ώστε να εξαντληθεί τελείως τη δυνατότητα των νευρών. Στις περιπτώσεις αυτές επεσκολεύει τελεία αδράνεια των μυών και η εξαγωγή του νεογνού είναι δυνατή μόνον έπειτα από χειρουργική επέμβαση.

Όπωςδήποτε ένας Γάλλος Ιατρός ο δόκτωρ Λεβασέρ επε-νόησε μια δική του μέθοδο με πολύ καλύτερα αποτελέσματα. Παραπλάνα τις ένκυους ότι διακείμενες στο σώμα των ηλεκτρικό ρεύμα και με διάφορες παραπαιστικές ερωτήσεις ενισχύει αυτή την αντίληψη των. Πολλές από τις γυναίκες στις οποίες εφαρμόσθη αυτή η (μέθοδος) ενένησαν χωρίς να το καταλάβουν.

Τρώτε μυελιασμένα πί-τευρα...

Αυτή τη συμβουλή δίνει ο Αμερικανός δόκτωρ Χίλτον Τζών, για τη διαίτη του χρώματος των μαλλιών.

Τα σχετικά πειράματα έγιναν σε ανελάδες και απέδωκαν άριστα αποτελέσματα.

Κατά τον δόκτωρ Τζών, ένας άνθρωπος που τρώει κάθε πρωί μια φρούτα μυελιασμένο πιτούρο μπορεί να είναι ήσυχος ότι τα μαλλιά του δεν πρόκειται να άσπρισουν ποτέ.

ΝΕΑ ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΟΥ ΕΚΖΕΜΑΤΟΣ

Οδηγίες Αμερικανού κα-θηνητού

Σε προηγούμενο φύλλο έχουμε γράψει για μια δερματική πάθηση, το έκζεμα και ιδίως για τη σχέση του με τον διαβήτη. Ο Αμερικανός όμως καθηγητής Μάρτιν Γκούμπερτ, παρουσιάζει μερικές νέες, πολύ ενδιαφέρουσες απόψεις, που κρίνουμε σκόπιμο να τις γνωστοποιήσουμε παρακάτω γιατί η ένοχλητική αυτή ασθένεια, είναι σήμερα αρκετά διαδεδομένη.

Γράφει λοιπόν ο δόκτωρ Γκούμπερτ σε μια ανακοίνωσή του, ότι η παθολογία του εκζέματος είναι περίπλοκη και γι' αυτό γίνεται δύσκολη και η θεραπεία του. Τα 50% των ανθρώπων που έπασχονταν τους δερματολόγους υποφέρουν από έκζεμα. Οι αιτίες που το δημιουργούν είναι τόσο πολλές, ώστε ο πιο ειδικός γιατρός, δύσκολα βρίσκει ποια αιτία στη συγκεκριμένη περίπτωση ενός αρρώστου, το έχει προκαλέσει. Πολλές φορές το έκζεμα, προκαλείται από την επαφή με διάφορα είδη καθημερινής χρήσεως, όπως λ.χ. με αντικείμενα από νίκελ, βαφές, καλλυντικά, εσπεριδίνες, ελαστικό, κλπ. Άλλες όμως φορές η αιτία του εκζέματος βρίσκεται στις τροφές που τρώει ο πάσχων. Επιπλέον η υερματική αυτή πάθηση είναι αποτέλεσμα ώρισμένων άλλων ανωμαλιών στη λειτουργία του οργανισμού. Οι κυριώτερες απ' τις ανωμαλίες αυτές, είναι οι ακόλουθες:

Πεπτικές διαταραχές: Η απλή γαστρίτις και η φλόγωση των εντέρων, μπορεί να είναι οι βασύτερες αιτίες του εκζέματος. Τα συμπτώματά τους είναι, ναυτία και πόνοι στο στομάχο. Φυσικά τέτοια συμπτώματα παραρριάζονται και από άλλες αιτίες. Αν όμως ο γιατρός, διαπιστώσει ότι ο πάσχων ά-διαπιστώσει ότι ο πάσχων ά-φλόγωση των εντέρων, τότε για να εξαλειφθεί το έκζεμα πρέπει να θεραπευθεί πρώτα τη γαστρίτιδα ή τη φλόγωση των εντέρων. Το καλύτερο μέσο γι' αυτό είναι μια δίαιτα χωρίς λίπη. Αντίθετως συνιστώνται το γάλα, οι χυμοί φρούτων και το άπαχο κρέας. Η δίαιτα αυτή, πρέπει να τηρηθεί επί δέκα τουλάχιστον ημέρες.

Σε κάθε επίσης περίπτωση εκζέματος, ο γιατρός πρέπει να υποτείνεται τη δυσκοιλιότητα. Το μεγαλύτερο ποσοστό από κείνους που έχουν έκζεμα, υποφέρουν από δυσκοιλιότητα. Η ανάκαμψή απ' τη δυσκοιλιότητα υποβοηθεί τη θεραπεία του εκζέματος.

Η πατικές διαταραχές: Τελευταίως η επιστήμη διεπίστωσε ότι οι τοξίνες που παράγονται όταν το σπύκι είναι «αρρωστό» και δεν λειτουργεί κανονικά προκαλούν έκζεμα. Η αιτία αυτή μπορεί να διαπιστωθεί με μια ανάλυση των ούρων. Η δίαιτα που πρέπει να ακολουθήσει κανείς στην περίπτωση αυτή είναι: Πολύ λίγα λίπη και πρωτεΐνες (ζωικές δηλ. τροφές). Αφθονά ωμά και βρασμένα χόρτα και χυμοί φρούτων.

Διαβήτης: Οι διαβήτες και τα εκζέματα είναι αλληλένδετα. Γι' αυτό καθένας που πάσχει από έκζεμα, πρέπει να εξετάζεται για σάκχαρο. Άλλα και όταν ακόμη το αίμα του παρουσιάζεται κανονικό, χωρίς δηλ. μεγαλύτερη από την κανονική ποσότητα σακχάρου, πρέπει να αποφεύγει τη ζάχαρη και τα αμυλώδη. Η βελτίωσή για το έκζεμα είναι τότε αισθητή μέσα σε λίγες μέρες.

Υποπτες τροφές: Πολλές τροφές με αλλεργική επίδραση προκαλούν έκζεμα. Τέτοιες τροφές είναι το χοιρινό κρέας, το σιτάρι, τα αυγά και οι πατάτες. Στην περίπτωση αυτή επιβάλλεται αυστηρός περιορισμός των τροφών αυτών. Εκτός αυτών, σε κάθε περίπτωση εκζέματος, ο αρρωστός πρέπει να αποφεύγει τον καφέ, το τσάι, τα οινόπνευμα, τις σάλτσες και το αλάτι, ως πιθανές αιτίες της πάθησής. Ο γιατρός θα καθορίσει αν πρέπει ο πάσχων να τρώει πολύ λίγο ή να καταργήσει εντελώς το αλάτι και να τρώει ανάλατα τα φαγητά.

Ηλικία: Κάθε ηλικιωμένος που έχει χρόνιο έκζεμα και παραπονείται για εντερικές διαταραχές πρέπει να εξετάζεται επιμελώς. Συχνά διαπιστώνεται έλλειψη υδροχλωρικού οξέος, ενός σημαντικού πεπτικού υγρού. Ειδικά δία-τα μπορεί να αναπληρώσει την έλλειψη και να θεραπευθεί το έκζεμα. Η δίαιτα αυτή περιλαμβάνει γενικά: άπαχο καλοψημένο κρέας, «μελάντα» βρασμένα αυγά, μέτρια ποσότητα αμύλου, ιδίως μακαρονιών, άσπρο ψωμί και μπισκότα, χορταρικά και ιδίως καλο-βρασμένα σπανάκια, κουνουπίδια, αγγινάρες και πατάτες πουρέ, φρούτα και ιδίως μήλα, αχλάδια και δερυκοκά, τσάι, νερό και χυμούς φρούτων. Ποτέ όμως γάλα, στην περίπτωση αυτή.

Αντίθετως, το έκζεμα μπορεί να οφείλεται και σε υπεραφθονία οξέων, οπότε συνιστώνται αλκαλικές ουσίες. Δεν πρέπει όμως να παίρνει κανείς σόδα, χωρίς την οδηγία του γιατρού.

Όπως βλέπετε, καταλήγει ο δρ Γκούμπερτ, σ' όλες αυτές τις περιπτώσεις, πρέπει να καθοριστεί η ακριβής ειδική αιτία του εκζέματος και το ειδικό μέσο θεραπείας. Τη δουλειά αυτή μόνο ο γιατρός μπορεί να την κάνει, αποκλείοντας μια-μια τις διάφορες πιθανές αιτίες, ως που να βρει ποια είναι εκείνη που το προκαλέσει και τότε να κανονίσει ανάλογως τη θεραπεία του. Γι' αυτό και πρέπει απαραίτητα να συμβουλευθείτε το γιατρό, όταν σας παρουσιαστή έκζεμα.

Η νέα εκλεχτή του Σάχη

Έπειτα από το διαζύγιο του με την αδελφή του βασιλέως Φαρούκ, ο Σάχης της Περσίας σκέπτεται, σύμφωνα με τις πληροφορίες των αμερικανικών εφημερίδων, να παντρευτεί τη δεσποινίδα Ιράν Αλντ, κόρη του πρεσβευτού της χώρας του στις Ηνωμένες Πολιτείες.

Η δεσποινίς Ιράν είναι σήμερα 20 χρόνων και σπουδάζει αρχαιολογία στο αμερικανικό πανεπιστήμιο του Μπρέν Μαουερ.

Τελωτοθεραπεία

Προσοχή, παιδιά!... Πλησιάζουμε κι' άλλη επικίνδυνη στροφή!

Το κρεμάσει επί τέλους αυτό το ημερολόγιο, 'Αργύρη!

Τα «αίματινα δάκρυα»

Συγκινητικό διήγημα

Η ΣΕΙΛΑ ΝΤΕΤΕΡΝΙΝΓΚ έβαλε το κλειδί μέσα στην κλειδαριά της μικρής εδένης κασσετίνας, με τα ασπόμενια στολίσματα. Έπειτα ανασήκωσε, το σκέπασμα. Ανάμεσα στα άλλα κοσμήματα, φάνηκαν τότε τα «αίματινα δάκρυα». Ήταν ένα κολλίε από κόκκινα μαργαριτάρια, που ο Τόμ, ο άντρας της, της είχε χάρισει την ημέρα των γάμων τους, πριν από δέκα χρόνια. Αυτά τα μαργαριτάρια τα είχε δώσει με μεγάλη τέχνη πάνω σε πλατίνα ένας φίλος του κοσμηματοπώλης, ο Όλλανδος Βάν Χόγκερ.

Και τώρα, λοιπόν, μία παράξενη ιδέα είχε περάσει στο μυαλό του Τόμ. Φοβόταν μήπως κλέψουν αυτά τα μαργαριτάρια από τη γυναίκα του. Κι είχε παρακαλέσει τον Βάν Χόγκερ να του κάνει μία απομίμηση. Έτσι, η Σείλα θα μπορούσε να φορή τα ψεύτικα μαργαριτάρια, όταν πήγαινε σε πολυσύχναστα μέρη. Αν της τα έκλεβαν, η απώλεια δεν θα ήταν μεγάλη.

Ο Βάν Χόγκερ, είχε πη το περασμένο βράδυ στη γυναίκα του, θα έρθη να περάσει το «γούγκ εντ» μαζί μας. Φεύγοντας, θα πάρη μαζί του τα «αίματινα δάκρυα» κι έπειτα από μία βδομάδα θα μας φέρη την απομίμηση.

Η Σείλα κρατούσε τώρα τα «αίματινα δάκρυα» στα χέρια της και αναρωτιόταν τι έπρεπε να κάνει.

Η αγωνία ήταν ζωγραφισμένη στο πρόσωπό της. Γιατί σκεφτόταν πως θα ήταν τρομερό να καταλάβη ο Βάν Χόγκερ την αλήθεια. Όχι, ήταν καλύτερο να του την πη μόνη της και να τον παρακαλέσει να κρατήσει το μυστικό της.

Η ώρα ήταν εννιά. Θα μπορούσε, λοιπόν, να τρέξη στο Λονδίνο, να επισκεφθ- τον Βάν Χόγκερ στο κατάστημά του και να γυρίση στην επαυλή πριν από την ώρα του φαγητού.

Λίγο μετά τις δέκα, η Σείλα πήγε στο κατάστημά του Βάν Χόγκερ.

Ο κοσμηματοπώλης την δέχθηκε με σεβασμό και απορία, γιατί επρόκειτο να παη ο ίδιος το απόγευμα στην επαυλή.

— Ήρθα να σας μιλήσω για τα «αίματινα δάκρυα», είπε η νεαρή γυναίκα. Πώς σας φαίνεται η ιδέα του συζύγου μου;

— Πολύ καλή, απάντησε ο κοσμηματοπώλης. Οι κλοπές κοσμημάτων έχουν γίνει τόσο συχνές τον τελευταίο καιρό, ώστε δεν μπορώ παρά να επιδοκιμάσω την ιδέα του κυρίου Ντέτερνινγκ.

Η Σείλα αναστέναξε.

— Η πρόνοια του Τόμ είναι ολόετα περιττή, είπε. «Ω, μη με κυττάξετε έτσι... Θα σας εξηγήσω... Κύριε Βάν Χόγκερ, είσατε ικανός να κρατήσετε ένα μυστικό;... Όχι, δεν θέλω να μου απαντήσετε... Αν δεν σας θεωρούσα ικανό δεν θάρραμην εδώ... Ναί, ήρθα για να σας εμπιστευθώ ένα μεγάλο μυστικό... Στα χέρια σας είναι να με σώσετε ή να με καταστρέψετε... Θυμάσθε τον Βενσάν Βάντερμπολ; Ήταν συμπατριώτης σας...

— Και φίλος μου, κυρία, συμπλήρωσε ο κοσμηματοπώλης. «Ο καλύτερος φίλος μου... Ο Βενσάν ήταν επίσης πολύ φίλος του άντρου σας...

— Ναί, του χρησίμευσεν ως μάρτυς στο γάμο μας.

— Θυμάμαι.

Σώπασαν και οι δύο για μερικές στιγμές.

— Κύριε Βάν Χόγκερ, ρώτησε ξαφνικά η Σείλα, ο Βενσάν δεν σας είχαν εκμυστηρευθ- ποτέ τίποτε;

— Ο κοσμηματοπώλης έκαμε μία άοριστη χειρονομία.

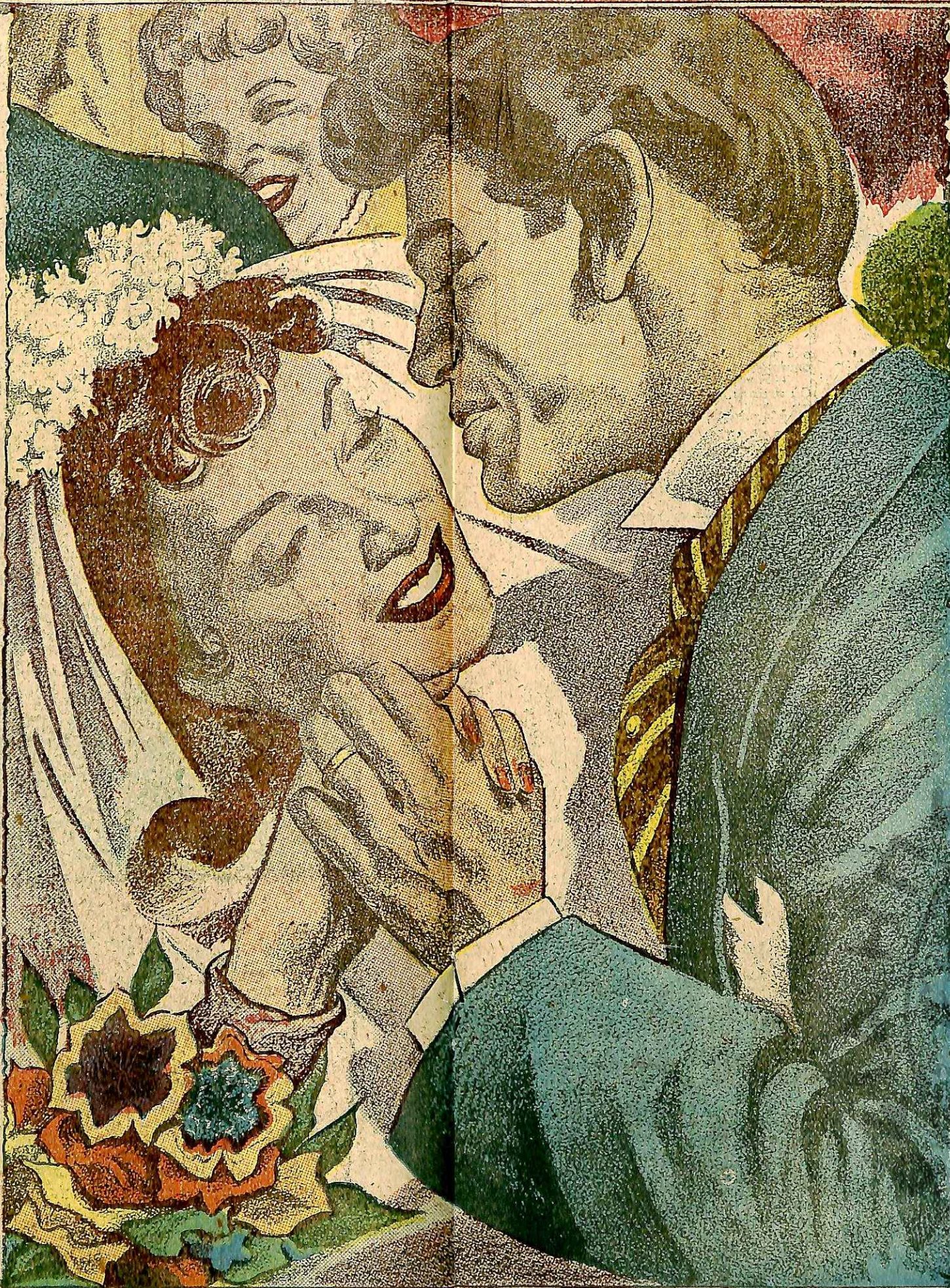
— Πιθανόν...

— Α! Ξερετε, λοιπόν, το σύνδεσμό μου μαζί του;

— Θα σας παρακαλέσω να μην επιμείνετε στην ερώτησί σας, απάντησε ο Βάν Χόγκερ. Μπορώ, ωστόσο, να σας πω ότι ο Βενσάν είχε μεγάλη εμπιστοσύνη σε μένα...

— Ο σύνδεσμός μας άρχισε μ' έναν περίεργο τρόπο, είπε η Σείλα. Και ξερετε ποτέ;... Την ίδια μέρα του γάμου μου με τον Τόμ, θυμάμαι ακόμη με ποιο τρόπο ο Βενσάν μου εξομολογήθηκε την αγάπη του...

— Αυτό έγινε μερικά λεπτά έπειτα από την τελετή του γάμου. Σε μία στιγμή, που χορεύαμε, μου είπε: «Κυρία, έκαμα μία απρεπή πράξη απέναντι του συζύγου σας. Θέλετε να σας την εξομολογήθω; Αγάπησα παράφορα τη γυναίκα του, μ' έλο που την γνώριζω μόλις από χθές. Και τώρα δεν μου μένει παρά να εξομολογηθώ από μπροστά σας...». Φαίνεται πως κι' εγώ επίσης είχα αρχίσει ν' αγαπώ τον Βενσάν, γιατί η καρδιά μου χτυπούσε πολύ δυνατά, καθώς μου μιλούσε. Του απάντησα με φωνή που

έτρεμε: «Σας παρακαλώ να μείνετε. Χωρίς εσάς, δεν θα μπορέσω να είμαι ποτέ ευτυχισμένη...».

— Η Σείλα αναστέναξε και πάλι.

— Πρέπει να ξερετε, ξαναείπε σε λίγο, πως ο Βενσάν κι' εγώ αγωνισθήκαμε πολύ για να βγάλουμε αυτό το ένοχο πάθος από την ψυχή μας. 'Αλλ' όσο περισσότερο το προσπαθούσαμε, τόσο αυτό ριζωνόταν πιο βαθιά... Μία μέρα, υποκύψαμε και η ζωή μας κύλησεν ευτυχισμένη περισσότερο από δυο χρόνια... 'Αλλ' από 'αμποσο' καιρό, ο Βενσάν αδυνατίσε διαρκώς, σαν να υπέφερε κρυφά... Είχε γίνει επίσης πολύ νευρικός...

— Μία μέρα, πηγαίνοντας στο σπίτι του, τον βρήκα σε αξιοθρήνητη κατάσταση.

— Ξαναγυρίζω στην πατρίδα μου, μου είπε. Είνε αδύνατον να μείνω περισσότερο εδώ...

— Κι' εγώ; τον ρώτησα.

— Είμαι ανάξιος για την αγάπη σου, μου απάντησε. Το καλύτερο είναι, λοιπόν, να φύγω...

— Είχε πάρει από κάμποσο καιρό τη συνήθεια να παίζη Κι' είχε χάσει ένα τεράστιο ποσό...

— Μου είνε αδύνατον να το πληρώσω, μου είπε. Είμαι αναγκασμένος, λοιπόν, να φύγω σαν κλέφτης!

— Του πρόσφερα τις οικονομίες μου... Τριακόσιες περίπου λίρες... Ο Βενσάν γέλασε. «Μου χρειάζονται τουλάχιστον δυο χιλιάδες λίρες», μου είπε. Τότε, χωρίς να διστάσω, έδωκα το κολλίε που φορούσα στο λαιμό μου και του το έδωκα. Συμφωνήσαμε, ωστόσο, ότι θα μου έφερνε ένα άλλο ψεύτικο, ώστε ο άντρας μου να μην καταλάβη τίποτε... Πραγματικά, μου έστειλε αυτό το ψεύτικο κολλίε έπειτα από τρεις μέρες.

Η Σείλα σταμάτησε για μερικές στιγμές.

— Δεν λυτήθηκε ποτέ γιατί έχασα το κολλίε μου, είπε σε λίγο. Αγαπούσα τόσο τον Βενσάν, που θα θυσιάza προς χάριν του και τη ζωή μου ακόμη...

— Ωστόσο, δεν μπόρεσα να καταλάβω ποτέ τη σταισί του... Γιατί, έπειτα από λίγες μέρες, έμαθα πως είχε φύγει από το Λονδίνο...

— Ο εγωισμός μου είχε πληγωθ- Κι' έκαμα τότε μία μικρή έρευνα για τη ζωή του. Έ, λοιπόν, όλα όσα μου είχε πη ήταν ψέμματα. Δεν είχε παίξει ποτέ και δεν είχε χάσει ούτε ένα σελλίνι στα χαρτιά...

— Άλλα τότε;... Δεν σας κρύβω ότι μία αμφιβολία παραμένει πάντα στην ψυχή μου...

— Ο Βενσάν είχε κουρασθ- ίσως... Και σκέφθηκε να τερματίση τις σχέσεις μας μ' έναν τρόπο επικερδή γι' αυτόν. Έπενδωσε, λοιπόν, την ιστορία των χαρτιών για να βάλη το κολλίε μου στο χέρι...

— Αυτό που σας λέω είναι τρομερό κι' όμως φοβάμαι πως είναι η αλήθεια... Να τί ήθελα να ξερετε, κύριε Βάν Χόγκερ...

— Και να γιατί σας είπα ότι η πρόνοια του άντρου μου ήταν περιττή... Τα «αίματινα δάκρυα» είναι ψεύτικα...

— Ο κοσμηματοπώλης φαινόταν να διστάζη.

— Όχι, είπε στο τέλος. Δεν είναι ψεύτικα. Και η πρόνοια του άντρου σας είναι πολύ σωστή.

— Θα θέλετε, χωρίς αμφιβολία, ν' άστετευθ- με μαζί μου, είν- πεν η νεαρή γυναίκα με αυστηρό ύφος. Άλλα νομίζω πως η στιγμή δεν είναι κατάλληλη...

— Όχι, κυρία, απάντησε ο Βάν Χόγκερ. Δεν θα το λέγατε αυτό αν ξεράτε την αλήθεια. Πρώτα-πρώτα, θα πρέπει να- σας κάμω γνωστό ότι ο Βενσάν πέθανε...

— Α!

— Ναί, πέθανε σ' ένα έλβετικό σανατόριο έξη μήνες μετά την αναχώρησί του από το Λονδίνο. Έπασχε από φυματίωσι...

— Η ασθένεια αυτή ήταν κληρονομική στην οικογένειά του... Σ' αυτήν ώφειλετο η αδυναμία και η νευρικός της παρατηρούσατε σ' αυτόν κατά την τελευταία περίοδο των σχέσεών σας...

— Όσο για την ιστορία των χαρτιών, ήταν ψεύτικη, όπως το μαντεύσατε και σας... Άλλα δεν ήταν ψεύτικο το κολλίε που σας γύρισε πίσω ο Βενσάν... Όχι! Ήταν το ίδιο που του δώσατε...

— Δεν καταλαβαίνω...

— Ο Βενσάν, κυρία, ήξερε πως ήταν καταδικασμένος... Ένας ειδικός γιατρός που τον είχε εξετάσει στο Λονδίνο, δεν του είχε αφήσει καμμία ελπίδα σχετικά με το ζήτημα αυτό...

— Η διακοπή των σχέσεών σας ήταν αναπόφευκτη. Άλλ' ο δυστυχισμένος φίλος μου δεν ήθελε να σας λυπήσ-... Εκείνο που φοβόταν περισσότερο ήταν ότι ο θάνατός του θα δηλητηρίαζε για πάντα τη ζωή σας...

— Γι' αυτό, σκέφθηκε να ξεπέση στα ματια σας, για να σας κάνει να τον αηδιάσετε και να τον μισήσετε...

— Νά γιατί σας αφηγήθηκε την ιστορία των χαρτιών και δέχθηκε να πουλήσ- ον την κολλίε σας και να σας δώση αντί γι' αυτό ένα άλλο ψεύτικο...

— Έπειτα, τον χάσατε από τα ματια σας. Και ήταν φυσικό να σκεφθ- ότι εξαφανίσθηκε παίρνοντας μαζί του και το κολλίε σας. Έ, λοιπόν, όχι! Ο Βενσάν δεν πουλήσε κανένα κολλίε και πήγε να πεθάν- έρμος και δυστυχισμένος στην Έλβετία...

— Αυτή είναι η αλήθεια... Έχουν περάσει έφτα χρόνια από τότε... Και νομίζω πως ο δυστυχισμένος φίλος μου θα με συγχωρήσει από κει που βρίσκεται γιατί σας την είπα...

— Η Σείλα έκλαιγε σιωπηλά.

— Ο Βενσάν δεν ήταν ανάξιος της αγάπης σας, συνέχισε ο Βάν Χόγκερ. Σας αγαπούσε τόσο, που δεν σκεφτόταν τίποτε άλλο εκτός από την ευτυχία σας. Και, για να σας προφυλάξη από τη λύπη που θα σας προκαλούσε ο θάνατός του, είχε προτιμήσει να εξευτελισθ- και να ατιμασθ- μπροστά σας...

— Όταν, έπειτα από λίγη ώρα, η Σείλα έφυγε από το κατάστημα του Βάν Χόγκερ, η καρδιά της ήταν ανάλαφρη κι' ανακουφισμένη...

ΚΑΡΛΟ ΣΠΡΕΑ

Ο ΠΥΡΓΟΣ ΤΩΝ ΔΑΚΡΥΩΝ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Η κόμισσα Φερνάνδη ντε Βιλαντόν είχε παντρευτεί με τον κόμη Ούρμπαιν ντε Βιλαντόν και μένον στον ιδιόκτητο πύργο τους μαζί με τα παιδιά τους, Ανδρέα και Έρικο. Μια μέρα, ο μικρός Ανδρέας αρρωσταίνει και σώζεται απ' το γιατρό Ρεναντιέρ, που έπωλεται όμως από την ταρσαχ της Φερνάνδης και ικανοποιεί τις κτηνώδεις όρεξεις του, αφού της ρίξη ναρκωτικό σ' ένα ποτήρι λικέρ.

Στο μεταξύ, ο μικρός Έρικός πεθαίνει ξαφνικά, ο θάνατός του όμως είχε έργο του σατανικού γιατρού. Η Φερνάνδη χαρίζει στον κόμη ένα άλλο ασθενικό παιδί, τον Χριστόφορο, καρπό της βίαιης ένωσης της με το Ρεναντιέρ.

Περνούν πολλά χρόνια κι' ο κόμης ντε Βιλαντόν μαθαίνει μια μέρα απ' το μικρό Χριστόφορο τις σχέσεις της γυναίκας του με το γιατρό Ρεναντιέρ. Αποφασίζει τότε να εκδικηθεί. Καλεί το γιατρό σε μονομαχία και τον τραυματίζει θανάσιμα. Ο Ρεναντιέρ όμως σώζεται από κάποιον μωλιών ονόματι Ζυλμπέρ ή Θανάτα και μεταφέρεται σπίτι του, όπου χωρίς οτις περιποιήσεις του γιατρού Μπορντόν διαφεύγει κάθε κινδύνου.

Ο κόμης αγάλλει στη Φερνάνδη ότι σκότωσε το γιατρό. Μά την ίδια μέρα μαθαίνει απ' τον εφημέριο ότι ο Ρεναντιέρ έχει σωθεί και ζει και ότι θα γίνει γρήγορα καλά.

Επειτα απ' όλες αυτές τις συγκινήσεις, η κόμισσα Φερνάνδη δεν άντεχει πια και μια νύχτα φεύγει απ' τον πύργο για το Παρίσι. Εκεί πέφτει στο Σηκουάνα για να πνιγεί. Σώζεται όμως από κάποιον Κάρλον Μπονέ, ιδιοκτήτη ενός πλοίου, που την οδηγεί στο άσυλο της Άγιας Άννας.

Η Φερνάνδη έχει πάθει τελεία αμνησία. Έπειτα οι αδελφές του άσουλου δεν ξέρουν τ' όνομά της τ' όνομα της τ' ονόματι Γερτρούδη.

Είκοσι ολόκληρα χρόνια ζει εκεί μέσα. Μια μέρα όμως επανέρχεται τα λογικά της και θυμάται όλο της το παρελθόν. Έτσι μια νύχτα το σκάει απ' το άσυλο και έπειτα από πολλές δυσκολίες φθάνει στο Μπερζέρω, στο μέρος όπου βρίσκεται ο πύργος του κόμητος ντε Βιλαντόν.

Δεν τολμά φυσικά να μπει μέσα και κάθεται, μακριά, σε άδειο άποστοι απ' το πάρκο. Εκεί βλέπει δυο ληπείς ναρκωτικών και αναγνωρίζει αυτούς, τον άντρα της Ούρμπαιν ντε Βιλαντόν και το γιο της, τον Ανδρέα. Απομακρύνεται με συγκίνηση, όταν την πλησιάζει ένας νεαρός άββας. Η Φερνάνδη, πνιγμένη απ' τη συγκίνηση, αναγνωρίζει στο πρόσωπό του, το γιο της Χριστόφορο.

3ον Για μια στιγμή, διάσασε ποιά απάντηση έπρεπε να δώσει στην ερώτηση του κληρικού. Άλλ' άμέσως έπειτα πήρε την απόφασί της. —Ναι, απάντησε. Δεν έχω πού να κοιμηθώ.

—Από πού έρχεσαι; ξαναρώτησε ο άββας.

—Από την Φερτέ-Σαιντ-Γουαίν, απάντησε η Φερνάνδη. Έργαζόμουν σ' ένα χτήμα, άλλ' αρρώστησα.

—Και πού πές τώρα;

—Όπου με όδηγησε ο Θεός, πάτερ μου, απάντησε η Φερνάνδη με φωνή που έτρεμε από τη συγκίνηση.

Ο άββας σκέφθηκε για μια στιγμή.

—Έλα στον πύργο, είπεν έπειτα. Θά βρης εκεί τροφή και στέγη, ώσπου να μπορέσης να συνεχίσης το δρόμο σου.

Η Διονυσία ένωσε τα χέρια της, σαν να δοκίμαζε μεγάλη έκπληξη.

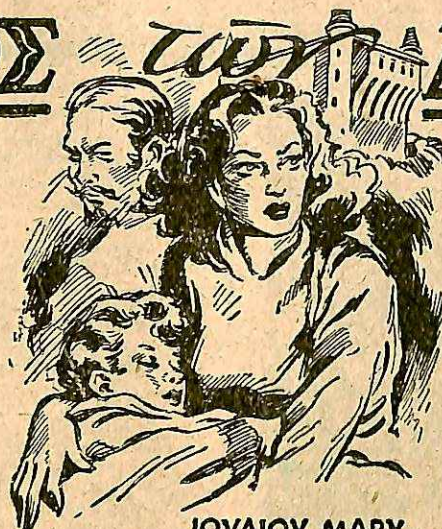
Ο κύριος κόμης και ο κύριος Ανδρέας δεν θα δούν ίσως με ευχαρίστησι μια ητίαν στον πύργο, είπεν σιγά στον άββα. Θά ήταν καλύτερο...

Άλλ' ο κληρικός την σταμάτησε με μια άπτομη κίνηση.

—Μη λες άνοησίες, καλή μου Διονυσία, της απάντησε. Οι πόρτες του πύργου του Μπερζέρω είνε πάντοτε ανοιχτές για όσους έχουν ανάγκη. Ο πατέρας μου και ο αδελφός μου είνε εύτυχεις, όταν τους δίνεται η ευκαιρία να βοηθήσουν έναν φτωχό...

Ο πατέρας του! Ο άδελφός του! —Όποτε όλα ήταν καλά στο Μπερζέρω και η αρμονία βασίλευε εκεί;

Η Φερνάνδη αίσθανόταν μεγάλη συγκίνηση. Και δυο δάκρυα κύλησαν από τα μάτια της.

ΙΟΥΛΙΟΝ ΜΑΡΥ

Αισθηματικό και δραματικό κοινώνικο μυθιστόρημα

Ο άββας φαντάστηκε ότι η συγκίνηση της προερχόταν από το φόβο μήπως, ακουώντας τη συμβουλή της Διονυσίας, αλλάξει απόφασι. Βιάσθηκε, λοιπόν, να την καθησυχάση.

—Μην φοβάσαι, της είπεν με προστατευτικό ύφος. Θά γυρίσωμε άμέσως τώρα στον πύργο. Ακολουθήσε μας.

Επειτα από μερικά λεπτά έφθασαν στον πύργο. Τίποτε σχεδόν δεν είχε αλλάξει εκεί μέσα. Η Φερνάνδη νόμιζε πως είχε φύγει μόλις χθές.

Η Διονυσία την ώδηγησε άμέσως σ' ένα από τα μικρά δωμάτια που βρίσκονταν κοντά στην κουζίνα. Σε λίγο της έφερε άφθονο φαγητό, ένα στρώμα και μια κουβέρτα.

Ο κύριος άββας, της είπεν, πρόσταξε να μείνης εδώ όσο θελήσης...

Η Φερνάνδη ξύπνησε την άλλη μέρα ξεκούραστη και ευχαριστημένη.

Η Διονυσία την επισκέφθηκε έπειτα από λίγη ώρα και της έφερε ψωμί, τυρί και λίγο κρύο κρέας. Έπειτα της έδωσε δυο χρυσά λουδοεικία.

Ο κύριος άββας, είπεν, μίλησε στον

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Γυμναστική

Άρρώστεια σουΐνε κακή η πρωινή γυμναστική και ιατρικά δεν παίρνει... Τούτέστι, δίχως αντίρρηση — έπικινδύνως προχωρεί η τρέλλα που σε δέρνει.

Άρχισε, απ' τα ξημερώ — το πατιρντί το τρομερό και κοπανιέσαι άράδα. Πηδάς σκονιάκι και σκονιά και μέσ' στο σπίτι άλωνί — σαν Ούγγρικη... φοράδα!

Με «προσοχές» κάθε πρωί μου έχεις κάνει τη ζωή πιο μαύρη και μουφλούζα. Γι' αυτό θ' αλλάξω την άρχή και θά σε κάνω... προσοχή να στέκεσαι και σου — (ζα!)

Λοιπόν, σταμάτα μια (στιγμή) και μη ζητάς κι' εσύ να στρώσης, (κορμιά) γιατί θ' αρπάξω τη (φρόσω,) γιατι θ' αρπάξω τη (σανι —) και με τσαντίλα και (μυαί) την (πλάτη) θα (σου) στρώσω!

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

πατέρα του και ο κόμης Ούρμπαιν μου έδωσε αυτά τα χρήματα... Με τα δύο λουδοεικία θά μπορούσε να περάσει πολλές μέρες.

Η Φερνάνδη έσφιξε με συγκίνηση τα δυο νομίσματα. Ήταν από τον άντρα της, από τον αγαπημένο της Ούρμπαιν.

—Μπορώ να ιδώ τον κύριό σου για να τον ευχαριστήσω; παρακάλεσε τη Διονυσία.

—Ο κύριος κόμης μαζί με τον κύριο Ανδρέα έφυγαν πολύ πρωί για να πάνε στα χτήματα, απάντησε η υπηρέτρια. Δεν θά γυρίσουν πριν από το βράδυ... Βλέπεις, είνε τώρα η εποχή του τρυητού...

—Μπορώ τουλάχιστον να ιδώ τον κύριο άββα;

—Αυτόν ναι. Όλη του την ημέρα την άφιερώνει στους φτωχούς.

—Είνε εδώ στον πύργο;

—Όχι. Ο άββας Χριστόφορος μένει στο προσβυτέριο του Σερντόν... Είνε εφημέριος εκεί...

—Ευχαριστώ, απάντησε η Φερνάνδη. Θά περάσω από κεί για να τον ευχαριστήσω.

Επειτα από μερικά λεπτά, η Φερνάνδη έφυγε από τον πύργο.

Μητέρα και γιός

Με πόση χαρά έκανε η Φερνάνδη τον δρόμο απ' το Μπερζέρω ως το Σερντόν! Είχε ξαναβρεί τώρα τη ζωρότητά της και ήταν χαρούμενη σχεδόν. Γιατί θά ξανάβλεπε το παιδί της και θά μπορούσε να του μιλήσει και να του σφίξει το χέρι.

Όστόσο, η σκέψις του τι έπρεπε να κάνει την άπασχολούσε πάντα.

Ήταν σωστό να έμφανισθί στον άντρα της και τα παιδιά της; Πώς θά την υποδέχονταν; Και ποιά στάσι θά τηρούσε άπέναντί της ο Ούρμπαιν; Η ζωή τους θά ξαναρχιζε ήρεμη και γαλήνια ή οι παλιές ξαναρχιζε ήρεμη και γαλήνια ή οι παλιές θλιβερές αναμνήσεις θά την διληθρίαζαν και πάλι και θά την έκαναν μαρτυρική;

Οι άμφιβολίες αυτές βασάνιζαν τη Φερνάνδη και την έκαναν να σκέπτεται ότι θά ήταν προτιμώτερο ίσως να μείνη στην άφάνεια.

Εκείνο που έπιθυμούσε ήταν να μπορέσει να βρή κάποια εργασία εκεί κοντά. Έτσι θά έβλεπε τους δικούς της και θά μάθαινε κάθε τι που τους συνέβαινε σαν να ήταν μαζί τους.

Η σκέψις αυτή ριζωνόταν ολοένα και περισσότερο στο μυαλό της, όσο πλησίαζε στο Σερντόν.

Εφθασε, τέλος, στο προσβυτέριο και κτύπησε την πόρτα.

Ο άββας της άνοιξε ο ίδιος.

—Α, συ είσαι καλή μου γυναίκα; της είπεν. Σε περιποιήθηκαν στο Μπερζέρω;

Πολύ, πάτερ μου, απάντησε η Φερνάνδη. Κι' αυτό το όφειλό σε σάς... Ήρθα, λοιπόν, για να σας ευχαριστήσω...

—Άλλά δεν υπάρχει λόγος, είπεν ο άββας. Δεν έκαμα τίποτε το εξαιρετικό...

Η Φερνάνδη δίσταζε. Στο τέλος, συγκινητώντας το θάρρος της, είπεν:

—Φοβάμαι πως θά φανώ ένοχλήτικη, πάτερ μου. Άλλ' είσαστε τόσο καλός, που νομίζω πως δεν πρέπει να διστάζω να σας μιλήσω...

Ο άββας την κύτταζε με το καλοκάγαθο ύφος του.

—Μίησέ μου ελεύθερα, της είπεν. Μη διστάζεις...

—Ήθελα να έργασθώ, απάντησε η Φερνάνδη. Και σκέφθηκα πως θά μπορούσατε να με βοηθήσετε να βρώ εργασία κάπου...

—Μην άμφιβάλλετε για μένα. Θά φανώ αντίξεια της έμπιστοσύνης που θά μου δείξετε...

—Από πού έρχεσαι, κυρά μου; ρώτησεν ο άββας. Και πως λέγεσαι;

Η Φερνάνδη χλώμιασε. Δεν είχε σκεφθί πως θά της έκαναν αυτή την ερώτηση. Και δεν είχε προετοιμάσει την απάντησι που θά έδινε...

—Όστόσο, δεν διάσασε.

—Λέγομαι Γερτρούδη, απάντησε. Με

φώναζαν πάντοτε έτσι και δεν θυμάμαι να είχα ποτέ άλλο όνομα... Δούλεψα ως υπηρέτρια στο Παρίσι, στη Σέν, στη Μάρνη και έπειτα στη Σολόν... Δεν είμαι ίσως πολύ επιδέξια, αλλά δεν μου λείπει η προθυμία και η καλή θέλησις... Μπορείτε να είσαστε βέβαιοι ότι, όπου και να με συστήσετε, δεν θ' άκούσετε παρά μόνον επαίνους για μένα...

Ο άββας την κύτταζε με συμπάθεια.

—Είσαι παντρεμένη; ρώτησε. Έχεις παιδιά;

Η Φερνάνδη χαμήλωσε το κεφάλι.

—Δεν παντρεύτηκα ποτέ, απάντησε. Ούτε άποχτησα παιδιά.

Ελεγε ψέματα. Άλλ' αυτή ήταν η μόνη άπάντησις που μπορούσε να δώσει.

Ο άββας την εξέτασε μ' έδιαφέρον. Καί, ξαφνικά, νόμιζε πως κατάλαβε τους λόγους που την είχαν κάνει να μην παντρευτεί...

Το δυστύχημα που σάς... παρεμόρφωσε, είπεν, θά σας συνέβη, βέβαια, όταν ήσαστε πολύ νέα...

Δεν είν' έτσι;... Ο λόγος αυτός θά σας έκαμε να μην παντρευτείτε...

—Ναι, ήταν ένα δυστύχημα, είπεν σιγά η Φερνάνδη.

—Πώς σάς συνέβη;

Αυτό είνεν στο Παρίσι, απάντησε η Φερνάνδη. Έπεσα μια μέρα στο Σηκουάνα, χωρίς να το καταλάβω και χτύπησα σε μια βάρκα...

Επειτα απ' αυτό το δυστύχημα, έμεινα άρρωστη για πολλόν καιρό...

Ο άββας άρχισε να βηματίζει μέσα στο δωμάτιο. Έπειτα πήγε και στάθηκε υποστά στη Φερνάνδη.

—Άκουσε, καλή μου γυναίκα, είπεν. Η υπηρέτριά μου πέθανε πριν από τρεις βδομάδες και δεν την άντικατέστησα άκόμη. Για τ' στιγμή, με περιποιήται κάποιος μαγειρεύει η Διονυσία...

Άλλ' η καυμένη κουράζεσαι πολύ, γιατί είνε άδύνατο να κάμουν χωρίς αυτή στον πύργο...

Σου προτείνω, λοιπόν, αν θέλεις να μείνης κοντά μου...

Τα μάτια της Φερνάνδης έλαμψαν από χαρά. Γιατί η πρότασις αυτή του άββα ξεπερνούσε όλες τις προσδοκίες της.

Και είνε να με ρωτάτε, πάτερ μου; απάντησε. Καμμία γυναίκα δεν θά μπορούσε να σας περιποιηθί όπως εγώ.

Μέσα στο μυαλό της σκεφτόταν:

«Ο Θεός θά με εύσπλαγχνίσθηκε. Γιατί τι άλλο καλύτερο θά μπορούσα να έπιθυμω από το να είμαι κοντά στο παιδί μου και να μπορώ να του δείξω τη στοργή και την άφοσίωσί μου;»

Πρέπει να σου κάμω γνωστό, είπεν ο άββας, ότι η τροφή μου είνε πολύ λιτή και ότι δεν έχω ιδιοτροπίες στο φαγητό. Συμβαίνει, ωστόσο, κάποτε να με επισκέπτονται κληρικοί από γειτονικές περιοχές και τότε το φαγητό πρέπει να είνε πιο προσεγμένο από άλλες φορές...

Μην άνησυχήτε, πάτερ μου, απάντησε η Φερνάνδη. Το φαγητό θά είνε πάντα προσεγμένο και το στίτι σας στην έντέλεια. Θά μείνετε πολύ ευχαριστημένη από μένα.

Το πιστεύω, είπεν ο άββας. Η Διονυσία θά έρχεται. Άλλωστε συχνά και θά σε βοηθή.

Ευχαριστώ, πάτερ μου.

Η Φερνάνδη έκλαιγε από τη συγκίνηση της. Καί, πλάνοντας τα χέρια του νεαρού άββα, τά έφερε στα χείλη της και τά φίλησε.

Το μόνο που την στενοχωρούσε ήταν ότι δεν ήξερε να μαγειρεύει από πολύ καλά, γιατί, όταν καιρό που ήταν πύργο του Μπερζέρω, δεν άναγκαζόταν σχεδόν καθόλου με την κουζίνα.

Είμαστε, λοιπόν, σύμφωνοι, είπεν ο κληρικός. Θά έχης βέβαια, άνάγκη από μερικά φορέματα...

Θά συνεννοηθώ με τη Διονυσία και θά σου δώσω τ' άναγκαία χόρηματα για να τ' αγοράσεις. Όσο για το μισθό σου, θά είνε τριάντα φράγκα το μήνα...

Το δωμάτιό σου είνε το πρώτο άνωστερο. Τακτοποιήσου εκεί όπως καλύτερα μπορείς...

Σε λίγο, θά έρθη εδώ η Διονυσία και αυτή θά σε όδηγήσει καλύτερα...

Η Φερνάνδη φίλησε και πάλι τα χέρια του κληρικού κι' έπειτα πήγε να έγκατα-

σταθί στο δωμάτιο που προοριζόταν γι' αυτήν.

Η σύγκρουσις

Είνε άνάγκη ν' ανατρέξωμε μερικά χρόνια πίσω για να ιδούμε τι συνέβη στο Μπερζέρω από την εποχή της ξαφάνισσας της κομίσσης.

Η άλήθεια είνε ότι συνέβησαν πολύ λίγα πράγματα. Η ζωή έξακολούθησεν εκεί ήρεμη και γαλήνια. Όστόσο, η άνάμνησις της Φερνάνδης δεν είχε σβύσει ποτέ. Και το μυστήριο που έκάλυπτε την ξαφάνισις της έκανε αυτή την άνάμνησι πιο θλιβερή.

Τα δυο παιδιά μεγάλωσαν με τόν καιρό. Και διατήρησαν πάντα την τρυφερή αγάπη που τα συνέδεε όταν ήταν μικρά.

Αντίθετα, η αγάπη του Βιλαντόν γι' αυτά δεν ήταν η ίδια. Ο κόμης έλάτρευε τον Ανδρέα. Άλλ' άπέναντι του Χριστόφορου δοκίμαζε στην αρχή ένα αίσθημα άποστροφής και άργότερα — όταν ο χρόνος ήρεμισε κάπως την ψυχή του — ένα άπλο αίσθημα οίκτου. Τίποτε περισσότερα. Ποτέ, από την εποχή που έμαθε ότι δεν ήταν ο πατέρας του, δεν είχε άγκαλιάσει αυτό το παιδί, ποτέ δεν το είχε φιλήσει. Δεν έπαψε, όμως, να ενδιαφέρεται και να φροντίζει γι' αυτό.

Ετσι, ο Χριστόφορος μεγάλωσε χωρίς να νοιώσει ίχνος στοργής γύρω του.

Η έγκαταλειψις αυτή έπηρεάσε, όπως ήταν έπιόμενο, τον χαρακτήρα του. Και έβαλε τη στοργαίδα της λυπής πάνω στο πρόσωπό του.

Ο Χριστόφορος δεν έβρισκε πια ένδιαφέρον στα παιχνίδια και τις συναναστροφές με τα άλλα παιδιά της ηλικίας του και, σιγά σιγά, τα βιβλία έγιναν οι προσφιλέστεροι φίλοι του. Γιατί τόν έκαναν να ζή σ' έναν ήρεμο και ιδανικό κόσμο και τόν άπομάκρυναν από τις θλιβερές σκέψεις και τις βασανιστικές άναμνήσεις του.

Μια ιδίως απ' αυτές τις άναμνήσεις του σπάρταζε την ψυχή.

Ο Χριστόφορος θυμόταν πως ο πατέρας του τόν άγαπούσε άλλοτε και τόν φίλούσε όπως και τόν Ανδρέα. Και ότι η στοργή άπέναντί του είχαν σβύσει από τη μοιραία εκείνη νύχτα, που ο γιατρός Ρεναντιέρ ήρθε στον πύργο για να τόν περιποιηθί.

Όλες οι άναμνήσεις εκείνης της ημέρας ήταν πάντα ζωντανές στο μυαλό του.

Ο Χριστόφορος έβλεπε τη μητέρα του να συνομιλεί με τόν Ρεναντιέρ, ενώ κάθε τόσο γυρλιζαν και οι δυο άνησυχτα τα βλέμμά τους προς το μέρος του.

Θυμόταν άκόμη τα φοβισμένα λόγια της

μητέρας του και τη θανάσιμη άγχρότητα που άπλώθηκε στο πρόσωπό της, όταν ο κόμης ντε Βιλαντόν μπήκε στο δωμάτιο.

Ξανάβλεπε κατόπιν την άνησυχη έκφρασι που είχε το πρόσωπο του κόμητος, όταν, σκυμμένος πάνω στο κρεβάτι του, τού έκανε ένα σωρό ερωτήσεις για τη συνομιλία που είχε προηγηθί μεταξύ της μητέρας του και του γιατρού Ρεναντιέρ.

Γι' άρκετό διάστημα, ο Χριστόφορος δεν μπορούσε να δώσει καμμία εξήγησι σ' όλα αυτά. Ούτε προσπαθούσε, άλλωστε, να το κάμει.

Άλλ' όσο προχωρούσε σε ηλικία τα γεγονότα αυτής της μακρινής εποχής φωτίζονταν μ' ένα καινούργιο φώς...

Ο Χριστόφορος νόμιζε πως έβρισκε μίαν εξήγησι σ' όλα αυτά, μια εξήγησι τραγική και άπαισία.

Όστόσο, άπόφευγε να καταδικάσει μέσα στην ψυχή του τη μητέρα του. Και προσευχόταν διαρκώς γι' αυτήν. Η μεγαλύτερη έπιθυμία του ήταν να μπορέσει κάποτε να την συναντήσει.

Όσο για τόν Ανδρέα, δεν έγνώριζε, ούτε υποπτευόταν τίποτε από όλα αυτά.

Η ζωή του χαμογέλουσε και όλα του φαίνονταν ευχάριστα. Δεν είχε κανένα λόγος για να βασανίζει την ψυχή του με θλιβερές σκέψεις. Είχε πάει τώρα το δίπλωμα του δικηγόρου, αλλά δεν έεασκούσε το έπαγγελματά, βρίσκοντας πως ήταν προτιμώτερο ν' άσχοληθί με την καλλιέργεια των μεγάλων κτημάτων που είχε η οικογένειά του.

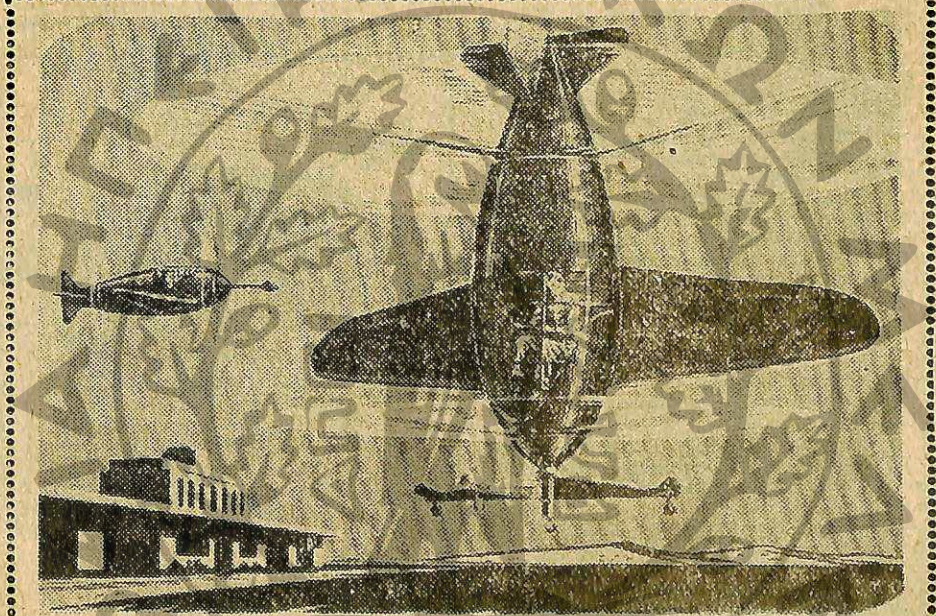
Αντίθετα, η θλίψις και η μοναξιά της ζωής του είχαν κάνει το Χριστόφορο να στραφί στη θρησκεία. Προτίμησε, λοιπόν, να σπουδάσει στην ιερατική σχολή της Όρλεάνς κι' όταν τελείωσε τις σπουδές του, χειροτονήθηκε άββας.

Άργότερα, είχε χηρεύσει η θέσις του εφημερίου της Σερντόν και ο Χριστόφορος είχε κατορθώσει, χάρις στην έπιρροή του πατέρα του, να την πάρη. Ήταν άποφασισμένος τώρα να ζήσει και να πεθάνη εκεί, άφιερώνοντας όλες τις προσπάθειές του στην περιθαψι των φτωχών και την άνακούφισι των δυστυχισμένων.

Ετσι, είχαν κυλήσει τα χρόνια, ως τη στιγμή που μια νέα άφορη προκάλεσε θλίψεις και στενοχώριες στο Μπερζέρω.

Οι άναγνώστες μας θά θυμούνται τη ζωνή συμπάθεια που είχαν άναπτύχθι άλλοτε, όταν ήταν παιδιά, μεταξύ του Ανδρέα και της Ζυλέττας, της κόρης του γιατρού Ρεναντιέρ.

Η συμπάθεια αυτή έγινε άργότερα, δ-

ΕΝΑΣ ΕΞΥΓΝΟΣ ΣΥΝΔΥΑΣΜΟΣ

Το νέο άεροπλάνο — ελικοπτερόν του Αμερικανού Σ. Ρόμπινς μπορεί να προσγειωθί άνετα σε μικρό χώρο. Για την προσγειωσί ή την άπογειωσί, χρησιμοποιούνται δυο μεγάλες έλικες που δίνουν κατακόρυφη θέσι στο άεροπλάνο και που συμπύκνουνται κατά την πτήσι. Το κάθισμα του πιλότου διατρέχεται πάντοτε οριζόνζιο, με ειδικό μηχανισμό.

ταν μεγάλωσαν, ένα ζωηρό και δυνατό αί-
σθημα.

Οι συναντήσεις τους ήταν, ωστόσο, πο-
λύ λίγες. Από το ένα μέρος, γιατί ο Άν-
δρέας δεν ήθελε να εκθέσει τη νέα καί, από
το άλλο, γιατί φοβόταν μήπως βρή αντί-
δρασι απ' τὸν πατέρα του.

Γιατί είχε μαντέψει από καιρό ότι ο πα-
τέρας του και ο Ρενωντιέρ μισούσαν ο έ-
νας τὸν άλλον.

Ο Άνδρέας είχε προσπαθήσει μερικές
φορές να μάθει ποιά ήταν ἡ αἰτία αὐτοῦ
τοῦ μίσους. Ἀλλά δὲν τὸ εἶχε κατορθώσει.
Ο Βιλαντόν, κάθε φορά που άκούγε τὸ
ὄνομα τοῦ Ρενωντιέρ, αἰσθανόταν μιὰ ζωη-
ρή ταραχή, πὸν δὲν μπορούσε νὰ τὴν κρύ-
ψῃ. Καί κάποτε εἶχε μιλήσει με ἐξαιρετικά
τραχύ ὕφος στὸν Άνδρέα.

— Δὲν θέλω ν' ἀκούω οὔτε τὸ ὄνομα αὐ-
τοῦ τοῦ ἀνθρώπου, τοῦ εἶπε πῆ. Καί σοῦ
ἀπαγορεύω νὰ μοῦ ξαναμιλήσεις γι' αὐτόν.
Ὡστόσο, τὰ χρόνια κυλούσαν. Καί ὁ
Άνδρέας πλησίαζε πιά τὰ τριάντα. Θὰ
ἔπρεπε, λοιπόν, νὰ καταστρέψῃ τὴν εὐτυ-
χία τῆς ζωῆς του καί νὰ θυσιάσῃ τὴν ἀ-
γάπη του στὸ σεβασμὸ πὸν ἐνοίωθε γιὰ
τὸν πατέρα του;

Μιά μέρα, τέλος, ἔπειτα ἀπὸ μιὰ συ-
νάντησι πὸν εἶχε με τὴ Ζυλέττα κοντὰ στὴ
γέφυρα τοῦ ὑδροφράκτου τῆς Τουρνεφίγ,
ἀποφάσισε νὰ μιλήσῃ στὸν πατέρα του.

Καί τὸ ἔκαμε γνωστὸ στὴν ἀγαπημένη
του.

— Εἶμαι ὑποχρεωμένος, τῆς εἶπε, νὰ ζη-
τήσω τὴ συγκατάθεσι τοῦ πατέρα μου.
Μόλις τὴν πᾶρω, θὰ τρέξω στὸν δικό σου,
γιὰ νὰ τοῦ ζητήσω νὰ συγκατατεθῇ κι' αὐ-
τὸς στὸ γάμο μας.

Ἡ Ζυλέττα δὲν εἶχεν ὑποπτευθῇ ποτὲ
τὴν ἄδυσσο τοῦ μίσους πὸν χώριζε τὸν
πατέρα τῆς καί τὸν πατέρα τοῦ Άνδρέα.

Κι' ὅταν γύρισε στὸ σπίτι τῆς, πλημ-
μυρισμένη ὅπως ἦταν ἀπὸ εὐτυχία, ἔπειτα
ἀπὸ τὰ λόγια τοῦ Άνδρέα, ἔπεσε στὴν
ἀγκαλιά τῆς μητέρας τῆς καί τῆς ἐξομολο-
γήθηκε τὰ πάντα.

Ἡ κυρία Ρενωντιέρ, πὸν ἦταν πάντα
κατάκοιτη, ἄκουσε με συγκίνησι τὰ λόγια
τῆς κόρης τῆς.

— Παιδί μου, ἀπάντησε στὴ Ζυλέττα,
τὰ λόγια σοῦ με κάνουν εὐτυχισμένη. Θυ-
μοῦμαι τοὺς Βιλαντόν, ἀπὸ τὴν ἐποχὴ πὸν
ὑπορούσα νὰ περπατῶ καί νὰ κινούμαι.
Εἶνε μιὰ πολὺ καλὴ οἰκογένεια. Ὁ Θεὸς
νὰ δώσῃ νὰ πραγματοποιηθῇ ὁ γάμος σοῦ
με τὸν Άνδρέα!

— Τὸν ἐγκρίνετε, λοιπόν, μητέρα;
Τὰ χεῖλη τῆς κυρίας Ρενωντιέρ μισάνοι-
ξαν σ' ἓνα θλιβερό χαμόγελο.

— Ὁ, παιδί μου, ἀπάντησε, τί σημα-
σία ἔχει ἂν ἐγὼ τὸν ἐγκρίνω ἢ ὄχι; Ὁ μό-
νος πὸν ἔχει γνώμη σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα εἶνε
ὁ πατέρας σοῦ.

— Ἀλλ' ὁ πατέρας' μου μόλις τοῦ μιλή-
σετε σεῖς δὲν θὰ ἀρνηθῇ...

— Κάνεις λάθος, κόρη μου, εἶπεν ἡ κυ-
ρία Ρενωντιέρ. Ὁ πατέρας σοῦ ἀπὸ καιρὸ
τώρα δὲν λογαριάζει τὴ γνώμη μου... Καί
ἔχει δίκιο. Τί γνώμη μπορεῖ νὰ ἔχῃ μιὰ
γυναίκα, πὸν εἶνε κατάκοιτη, σάν καί μέ-
να; Τὸν καταλαβαίνω καί τὸν συγχωρῶ,
Ζυλέττα. Πρέπει νὰ ξέρῃς ἀκόμα ὅτι ἡ ἀ-
γάπη μου γι' αὐτόν δὲν λιγόστεψε ποτέ.
Ἀλλὰ δὲν ἐξασκῶ καμμιὰ ἐπιρροὴ στὶς
πράξεις καί τίς ἀποφάσεις του... Εἶνε
καλύτερο, λοιπόν, νὰ τὸν ἰδῇς μόνη σου
καί νὰ τοῦ μιλήσῃς. Μπορεῖς νὰ τοῦ πῇς
ἀκόμα ὅτι ἐπιδοκιμάζω αὐτὸ τὸ γάμο καί
ὅτι θὰ σ' ἔβλεπα μ' εὐχαρίστησι γυναίκα
τοῦ Άνδρέα...

Ὁ πατέρας τῆς γύρισε ἀργὰ τὸ βράδυ.
Ἡ Ζυλέττα τὸν συνόδευσε στὸ φαγητὸ
καί ὕστερα τὸν ἀκολούθησε στὸ γραφεῖο
του.

— Τί θέλεις, μικρή μου Ζυλέττα; τὴ
ρώτησε ὁ γιαντρός, καταλαβαίνοντας ὅτι
κάτι ἤθελε νὰ τοῦ πῇ.

Ἡ νέα εἶχε γίγει κατακόκκινη.

— Ἐμπρός, μίλησε, ξαναεἶπεν ὁ για-
τρός. Μόλις μοῦ μένουν μερικά λεπτά γιὰ
νὰ ξεκουρασθῶ. Πρέπει νὰ βγῶ καί πάλι
γιὰ νὰ τρέξω στὸ προσκέφαλο ἐνὸς ἀρρω-
στοῦ πὸν κινδυνεύει...

— Ἀφοῦ, βιάσθε, πατέρα, ἀπάντησε ἡ
Ζυλέττα, τότε σὰς μιλῶ αὐριο...

— Ὁχι, δὲν πειράζει, εἶπε ὁ γιαντρός.

Σοῦ ἀφιερῶνω δέκα λεπτά... Εἶνε ἀρκε-
τά;... Ἐμπρός, λοιπόν, μίλησε...

— Πατέρα, ἀπάντησεν ἡ νέα, συγκεν-
τρώνοντας ὅλο τὸ θάρρος τῆς, ἤθελα νὰ
σὰς μιλήσω γιὰ τὸν ἑαυτοῦ μου... Τὰ εἶ-
πα ὅλα στὴ μητέρα καί ἐπιδοκιμάζει τὴν
ἐκλογὴ μου...

— Τὴν ἐκλογὴ σου;... Δὲν καταλα-
βαίνω... Μήπως ἀγάπησες κανένα;

— Ναι, πατέρα, ἀπάντησεν ἡ νέα με
φωνὴ πὸν πνιγόταν ἀπὸ τὴ συγκίνησι.

Ὁ γιαντρός χαμογέλασε.

— Ἐπρεπε νὰ τὸ περιμένω πὸς αὐτὸ θὰ
γινόταν μιὰ μέρα, εἶπε. Λοιπόν, ἀγαπᾷς
ἓνα νέο; Αὐτὸ δὲν εἶνε καί ἀσχημο, γιατί
βρίσκεσαι, βέβαια, σὲ ἡλικία γάμου...

Καί, ἂν ἡ ἐκλογὴ σου εἶνε καλὴ, με γλυ-
τώνεις ἀπὸ τὴν φροντίδα νὰ σοῦ βρῶ ἄν-
τρα ἐγώ... Μὴν ξεχνᾷς, ὡστόσο, ὅτι δὲν
εἶμαστε πλούσιοι καί ὅτι ὁ φίλος μας δὲν
πρέπει νὰ περιμένῃ προίκα... Γελάς;...
Δὲν τὸν ἐνδιαφέρει λοιπόν;... Τόσο τὸ κα-
λύτερο!... Ἀς ἐρῶμε τότε στὸ κυριώ-
τερο;... Πὸς λέγεται ὁ ἐκλεκτός σου;

Ἡ νέα σήκωσε με περηφάνεια τὸ κε-
φάλι.

— Άνδρέας ντὲ Βιλαντόν, ἀπάντησε.

— Πὸς εἶπες;

— Άνδρέας ντὲ Βιλαντόν, ἀπάντησε καί
πάλι ἡ νέα. Εἶνε ὁ πρωτότοκος γιὸς τοῦ
κόμητος ντὲ Βιλαντόν, τοῦ ἰδιοκτῆτου τοῦ
πύργου τοῦ Μπερζερῶ... Πρέπει, βέβαια,
νὰ τὸν γνωρίζετε...

Τὰ μάτια τοῦ γιαντροῦ ἔλαμψαν, ἔσφρι-
κα καί τὸ πρόσωπό του πήρε μιὰ κακὴ ἐκ-
φρασι.

«Ἡ τύχη ἔχει ἀλλόκοτες ἰδιοτροπίες!»
ψιθύρισε.

Ἡ Ζυλέττα δὲν ἄκουσε αὐτὰ τὰ λόγια.

Ἀλλὰ τὸ ὕφος τοῦ πατέρα τῆς τὴν τρόμαξε.

— Γιατί δὲν μοῦ ἀπαντᾷτε, πατέρα;
ρώτησέ, ἐνώνοντας τὰ χεῖρα τῆς ἱκετευτικά.

Ὁ Ρενωντιέρ σηκώθηκε ἀπὸ τὴ θέσι του.

— Μὴν τὸν συλλογίζεσαι αὐτόν τὸν ἄν-
θρωπο, παιδί μου, ἀπάντησε.

Ἡ φωνὴ του ἦταν σκληρὴ καί ἀδυσώ-
πητη, σάν τὴ φωνὴ τῆς μοίρας.

— Δὲν με λυπόασστε, λοιπόν, πατέρα;
παρακάλεσε ἡ νέα.

— Σοῦ ξαναλέω, παιδί μου, ὅτι δὲν
πρέπει νὰ συλλογίζεσαι αὐτόν τὸν ἄνθρω-
πο, ξαναεἶπεν ὁ γιαντρός. Ὁ γάμος σοῦ
μαζί του εἶνε ἄδυσσος.

— Γιατί, πατέρα;

— Δὲν ὑπάρχει γιατί, Ζυλέττα. Ὅσο
θὰ ζῶ, ὁ γάμος αὐτὸς δὲν θὰ γίγῃ ποτέ!

Ἡ Ζυλέττα ξέσπασε σὲ λυγμούς.

Ἀλλ' ὁ Ρενωντιέρ προσποιήθηκε ὅτι δὲν
ἀκούγε τὰ ἀναφυλλιά τῆς κόρης του.

Καί, παίρνοντας τὴ μικρὴ βαλίτσα με τὰ
φάρμακα καί τὰ εργαλεία του, ἔφυγε τρέ-
χοντας σχεδὸν ἀπὸ τὸ σπίτι.

Ἡ Ζυλέττα κατέθηκε τότε στὸ δωμάτιο
τῆς μητέρας τῆς, πὸν, βλέποντάς τὴν νὰ
κλαίῃ, κατάλαβε ἀμέσως τὴν ἄρνησι τοῦ
αντρός τῆς.

— Μὴν στενοχωρῆσαι, κόρη μου, τῆς
εἶνε. Δὲν νομίζω ὅτι ὁ πατέρας σοῦ ἔχει
σοβαροὺς λόγους γιὰ νὰ ἀρνηταί... Ἀ-
φῆσε με νὰ τοῦ μιλήσω καί ἐγώ... Εἶμαι
βέβαιη ὅτι θὰ τὸν μεταπείσω...

— Ὁ, μητέρα!...

— Ναι, θὰ τὸ κατορθώσω, παιδί μου.

Ἡ κυρία Ρενωντιέρ ἤξερε ὅτι ὁ ἀντρας
τῆς, προτοῦ πᾶν νὰ κοιμηθῇ, περνοῦσε ἀ-
πὸ τὸ δωμάτιό τῆς γιὰ νὰ τὴν καληνυ-
χτίσῃ.

Ἦταν μιὰ συνήθεια πὸν ὁ γιαντρός τὴν
τηρούσε ἀπὸ χρόνια, χωρὶς ν' ἀποδίδῃ ἰ-
διαίτερη σημασία σ' αὐτήν.

Ἡ ἀρρωστὴ τὸν περιέμενε, λοιπόν, με ἀ-
γωνία. Καί ἀνέπνευσε με ἀνακούφισι, ὅ-
ταν τὸν εἶδε, τέλος νὰ μπαίνει στὸ δωμα-
τιό τῆς.

— Ἦθελα νὰ σοῦ μιλήσω, Ἐρρίκε, ἀρ-
χισε. Τὰ λόγια μου ἴσως σὲ δυσχερατή-
σουν, ἀλλὰ σὲ παρακαλῶ νὰ μ' ἀκούσης...

Ὁ Ρενωντιέρ τὴν σταμάτησε με μιὰ ἀ-
πτόμην χειρονομία.

— Εἶνε περιττὸ νὰ κοπιᾷζης, εἶπε. Ξέ-
ρω τί βελεις νὰ μοῦ πῇς... Σὲ προειδο-
ποιῶ, ὅμως, πὸς τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ με
κάμῃ ν' ἀλλάξω τὴν ἀπόφασί μου.

— Ἀλλὰ, φίλε μου, πρέπει νὰ ἔχῃς κά-
ποιο σοβαρὸ λόγο γιὰ νὰ ἀρνηταί, παρα-
τήρησε ἡ κυρία Ρενωντιέρ. Ὁ γάμος αὐ-
τός, κατὰ τὴ γνώμη μου, παρουσιάζει μό-
νον πλεονεκτήματα...

Ὁ Ρενωντιέρ τὴν σταμάτησε καί πάλι.

— Μὴν προχωρεῖς, εἶπε. Δὲν θέλω ν' ἀ-
κούσω τὰ πλεονεκτήματα αὐτοῦ τοῦ γά-
μου. Ἐκεῖνο πὸν ξέρω εἶνε ὅτι δὲν θὰ γί-
νῃ. Ὅσο γιὰ τοὺς λόγους τῆς ἀρνήσεως
μου, δὲν νομίζω πὸς εἶμαι ὑποχρεωμένος
νὰ σοῦ τοὺς πῶ.

— Πόση κακία! εἶπεν ἡ γυναίκα του.

Θέλεις λοιπόν, νὰ καταστρέψῃς τὴν εὐτυ-
χία τῆς κόρης σου;

— Ὁ γάμος αὐτός δὲν μοῦ ἀρέσει, ἀ-
πάντησεν ὁ Ρενωντιέρ. Οἱ Βιλαντόν εἶνε
πολύ πλούσιοι κι' ἔχουν μιὰ ξεχωριστὴ θέ-
σι στὴν περιοχὴ. Θὰ μάς συντρίψουν κάτω
ἀπὸ τὴν ἀλαζονεία καί τὴν ὑπεροψία τους.

— Αὐτὸς δὲν εἶνε λόγος γιὰ νὰ μὴν
παντρευθῇ ἡ Ζυλέττα τὸν Άνδρέα ντὲ Βι-
λαντόν εἶπεν ἡ ἀρρωστὴ. Ὅλοι θὰ σὲ κα-
τακρίνουν γιὰ τὴν ἄρνησί σου.

— Ἀδιαφορῶ.

— Δὲν μπορεῖς ν' ἀδιαφορῇς Ἐρρίκε.

Ἐκτός ἂν μοῦ κρύβῃς κάτι...

Ὁ Ρενωντιέρ ἔκαμε μιὰ χειρονομία.

— Αὐτὸ εἶνε, ξανάπε ἡ γυναίκα του.

Κάτι μοῦ κρύβεις... Μίλησέ μου καθαρά!

— Τὸ μόνο πὸν ἔχω νὰ σοῦ πῶ, ἀπάν-

τησεν ὁ γιαντρός σὲ ἔντονα ὕφος, εἶνε πὸς
αὐτός ὁ γάμος δὲν θὰ γίγῃ!

— Ἀλλ' αὐτὸ ἰσοδυναμεῖ με καταδίκη
τῆς κόρης σου. Ἡ ἀρνήσις σοῦ θὰ φέρῃ τὴ
δυστυχία καί τὴ συμφορὰ στὸ σπίτι μας...
Σημείωσε καλὰ τὰ λόγια μου...

Ὁ Ρενωντιέρ ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους.
Ἐπειτα, βγῆκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο, κλείνον-
τας πίσω του με ὀρμὴ τὴν πόρτα.

Ἐνα δεῦτερο δρᾶμα

Παρόμοια σκηνὴ γινόταν τὴν ἴδια περί-
που ὥρα στὸ Μπερζερῶ.

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ὁ Χριστόφορος εἶχε
παῖε στὸν πύργο, γιὰ νὰ δειπνήσῃ, ὅπως
συνήθιζε νὰ κάνῃ μιὰ δυὸ φορές τὴ βδο-
μάδα.

Ἐπειτα ἀπὸ τὸ δείπνο, ὁ κόμης ντὲ Βι-
λαντόν καί οἱ δυὸ νέοι πέρασαν σ' ἓνα γει-
τονικὸ σαλόνι.

Ὁ Άνδρέας ἦταν πολὺ ἀνήσυχος. Γιατί
εἶχε πάρει τὴν ἀπόφασί νὰ μιλήσῃ στὸν
πατέρα του καί ἔτρεμε με τὴν ἰδέα ὅτι ὁ
κόμης θὰ μπορούσε ν' ἀρνηθῇ.

Κατάρθρωσε, τέλος, νὰ βρῇ τὸ ἀπαιτού-
μενο θάρρος καί, σὲ μιὰ στιγμή, εἶπε:

— Πατέρα, ἔχω νὰ σοῦ ζητήσω κάτι...

— Τί πράγμα; ρώτησεν ὁ κόμης, γυρί-
ζοντας πρὸς τὸ μέρος του.

Ὁ νέος δισταξε.

Ὁ Χριστόφορος νόμισε ὅτι ὁ δισταγμός
τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ ὤφειλετο στὴν παρουσία
του καί σηκώθηκε ἀπὸ τὸ καθισμά του.

— Σὰς ἀφήνω μόνους γιὰ νὰ συζητή-
σετε, εἶπε.

— Ὁ, ὄχι, δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ φύ-
γῃς, φώναξεν ὁ Άνδρέας. Ἐπιθυμῶ τού-
ναντιόν νὰ μείνῃς.

Ὁ Χριστόφορος ξανακάθησε.

— Λοιπόν, εἶπεν ὁ κόμης στὸν Άνδρέα,
περιμένω ν' ἀκούσω τί ἔχεις νὰ μοῦ ζητή-
σῃς.

— Ἀποφάσισα νὰ παντρευθῶ! ἀπάντη-
σεν ὁ νέος.

Ὁ Βιλαντόν γέλασε.

— Αὐτὸ ἦταν; εἶπε. Τὸ πράγμα εἶνε
φυσικὸ καί εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος
πὸν ἀκούω ὅτι πήρες αὐτὴ τὴν ἀπόφασί.

Καί ὁ Χριστόφορος γέλασε ἐπίσης.

— Καί γιὰ μένα, εἶπε, θὰ εἶνε ἐξαιρε-
τικὴ εὐτυχία νὰ εὐλογήσω τοὺς γάμους
τοῦ ἀδελφοῦ μου.

Τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ πατέρα καί τοῦ ἀ-
δελφοῦ τοῦ ἔδωκαν θάρρος στὸν Άνδρέα.

— Ἀγαπῶ, εἶπε, μιὰ νέα πὸν εἶνε καθ' ὅ-
λα ἀξία τῆς ἀγάπης μου καί θὰ εἶμαι πολ-
λὺ εὐτυχὴς νὰ τὴν κάμω γυναίκα μου...

— Εἶνε ἀπὸ δῶ; ρώτησε ὁ Βιλαντόν.

— Ναι, πατέρα.

— Τὴν γνωρίζω;

— Ὁ, ἀσφαλῶς, πατέρα. Θὰ τὴν ἔχετε
συναντήσει πολλές φορές... Πρόκειται γιὰ
τὴ Ζυλέττα Ρενωντιέρ, τὴν κόρη τοῦ γιαν-
τροῦ τῆς Σερντόν.

— Πὸς εἶπες, Άνδρέα;

Ὁ κόμης εἶχε σηκωθῇ ἀπὸ τὴ θέσι του.

Τὸ πρόσωπό του ἦταν κάτωχρο καί τὰ χεῖ-
λη του ἔτρεμαν.

— Εἶσαι τρελλός, Άνδρέα, εἶπε σὲ λί-
γο, με ὕφος πὸν ἔδειχνε τὴν ἀγανάκτησι
καί τὴν ἀποστροφή του.

— Πατέρα, τὴν ἀγαπῶ!

Ὁ Βιλαντόν ξανακάθησε στὴ θέσι του
καί σκούπισε τὸ μέτωπό του, πὸν ἦταν
μουσκεμένο στὸν ἰδρώτα.

Οἱ τραγικὲς ἀναμνήσεις τοῦ παρελθόν-
τος εἶχαν ξαναγυρίσει τώρα με ὀρμὴ στὸ
μυαλό του.

Καί ὁ Χριστόφορος;

Ὁ ἀδδᾶς δὲν εἶπε τίποτε, οὔτε ἔκαμε
τὴν παραμικρὴ χειρονομία. Ἀλλὰ τὸ πρό-
σωπό του εἶχε γίγει τὸ ἴδιο κάτωχρο, ὅ-
πως καί τοῦ κόμητος. Γιατί προαισθανό-
ταν τὴ θύελλα πὸν θὰ ξεσπᾶσε.

— Εἶσαι τρελλός! ξαναεἶπε ὁ κόμης.
Αὐτὴ ἡ νέα δὲν σοῦ ταιριάζει...

— Γιατί; ρώτησεν ὁ Άνδρέας. Δὲν εἶνε
ἴσως πλούσια. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν ἔχει σημα-
σία... Ἡ Ζυλέττα εἶνε ἀξιολάτρευτη...

Μὴν μοῦ ἀρνηθῇτε, πατέρα! Δεχθῇτε τὴν
γιὰ κόρη σας...

Ὁ Βιλαντόν τινάχθηκε καί πάλι ἀπὸ τὴ
θέσι του.

— Ποτέ! εἶπε με ἄγρια φωνή. Ποτέ!
Αὐτὴ εἶνε ἡ τελευταία μου λέξις. Εἶνε πε-
ριττὸ νὰ ἐπιμείνῃς.

— Ἀλλὰ γιὰ ποῖο λόγο ἀρνεῖσθε, πα-
τέρα;

— Δὲν εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ σοῦ ἐ-
ξηγήσω τὴν ἄρνησί μου. Εἶμαι πατέρας
σοῦ καί ἔχω δικαίωμα ν' ἀρνηθῶ.

Ὁ Άνδρέας σήκωσε τὸ κεφάλι του. Ἡ
συνειδήσις του ἐξεγειρόταν μπροστὰ σ'
αὐτὴ τὴν ἀνεξήγητὴ στάσι τοῦ πατέρα του.

— Πατέρα, εἶπε, μοῦ μιλάτε σάν νὰ εἶ-
μαι παιδί. Καί ὅμως ξέρετε πολὺ καλὰ
πὸς εἶμαι ἄντρας καί πὸς ἔχω δικαίωμα
νὰ ρυθμίζω ἐλεύθερα τίς πράξεις μου.

Ὡστόσο, ὁ σεβασμός μου γιὰ σὰς εἶνε τό-
σο μεγάλος, πὸν δὲν σκέφθηκα ποτὲ νὰ κά-
μω τὸν παραμικρὸ χωρὶς τὴ θέλησί σας...

Σὰς παρακαλῶ, λοιπόν, ν' ἀνακαλέσετε τὴν
ἀπόφασί σας...

— Ποτέ! βρυχήθηκε ὁ κόμης.

Ἐξηγήστε μοῦ τουλάχιστον τοὺς λό-
γους τῆς ἀρνήσεως σας... Τί τὸ κακὸ
βλέπετε στὸ γάμο μου με τὴ Ζυλέττα Ρε-
νωντιέρ;... Ὁ πατέρας τῆς δὲν εἶνε, βέ-
βαια, πλούσιος, ἀλλ' ἀπολαμβάνει τῆς γε-
νικῆς ἐκτιμῆσεως σ' ὅλη τὴν περιοχὴ...

— Πλησιάζω τὰ τριάντα, πατέρα, ἀπάν-
τησε ὁ νέος καί νομίζω πὸς μπορῶ νὰ
ρυθμίζω ἐλεύθερα τίς πράξεις μου.

— Με ἀπειλεῖς, λοιπόν, εἶπεν ὁ κόμης
με περίλυπο ὕφος. Θὰ φαντάζεσαι ἴσως ὅτι
ἀρνούμαι νὰ συγκατατεθῶ σ' αὐτὸ τὸ γά-
μο ἀπὸ ἀπλὴ ἰδιοτροπία καί ὅτι ἡ ἀγάπη
μου γιὰ σένα ἔχει λιγοστεύει. Ὁχι, Άν-
δρέα! Καί θὰ σοῦ τὸ ἀποδείξω ἀμέσως...

Συγκατατίθεμαι σ' αὐτὸ τὸ γάμο...

— Πὸς;

— Ναι, συγκατατίθεμαι, ἂν, βέβαια,
δώσῃ καί ὁ γιαντρός Ρενωντιέρ τὴ συγκα-
τάθεσι τοῦ στο γάμο τῆς κόρης τοῦ μαζί
σου.

Ὁ Άνδρέας ἔτρεξε πρὸς τὸ μέρος του.

— Ἀ, πατέρα, εἶπε, πόσον εἰσάστε κα-
λός!

— Μὴν μοῦ ἐκφράζεις εὐχαριστίες, παι-
δί μου.

φθώ τὸν γιάτρον Ρενωντιέρ, εἶπε.

— Πήγαινε, παιδί μου.

— Ὁ Ἀνδρέας προχώρησε πρὸς τὸν πατέρα του καὶ ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά του.

— Πατέρα, εἶπε, συγχωρήστε με, ἀν σὰς λύπησα.

— Ὁ Βιλαντόν ἐσφίξε μὲ συγκίνησι τὸ γυιό του στὴν ἀγκαλιά του.

— Ὁ τιδῆποτε καὶ ἂν συμῆ, εἶπε, πρέπει νὰ ἔχης πάντοτε ἐμπιστοσύνη στὴν ἀγάπῃ τοῦ πατέρα σου καὶ νὰ βασίζεσαι σ' αὐτή...

Νέα ἄρνησις

Τὸ ἄλλο πρωῒ, ὁ Ἀνδρέας ἔτρεξε στὴ Σερντόν.

Ὁ Ρενωντιέρ ἦταν στὸ σπίτι του καὶ τὸν δέχθηκε ἀμέσως, γιὰτὶ δὲν εἶχε ἀσθενεῖς ἐκεῖνη τὴν ὥρα.

— Κύριε, τοῦ εἶπεν ὁ Ἀνδρέας, ἔπειτα ἀπὸ τίς τυπικὰς φιλοφρονήσεις, ἐρχομαι νὰ σὰς μιλῶ γιὰ τὴν κόρη σας. Ἐν ἀγαπῶ καὶ παῖράν μου τὸ θάρρος νὰ σὰς τὴν ζητήσω γιὰ γυναῖκα μου.

Ὁ γιάτρος προσπάθησε νὰ φανῇ ἀτάραχος.

— Ἡ συνήθεια εἶνε, ἀπάντησε, ν' ἀπευθύνουν οἱ γονεῖς τίς αἰτήσεις γάμου γιὰ λογαριασμό τῶν παιδιῶν τους. Ἀπορώ, λοιπόν, γιὰτὶ αὐτὴ τὴν αἴτησι μου τὴν ἀπευθύνετε σεις καὶ ὄχι ὁ πατέρας σας. Μήπως ὁ κόμης ντὲ Βιλαντόν ἔχει ἀντιρρῆσεις γι' αὐτὸ τὸ γάμο;

— Ὁ πατέρας μου, κύριε, εἶνε λίγο ἀδιάθετος...

— Ἀ!

Ἐπακολούθησε μικρὴ σιωπή.

Ὁ Ρενωντιέρ ξαναεἶπε σὲ λίγο:

— Ἡ αἴτησίς σας μὲ τιμὰ πολὺ, κύριε. Γιατὶ, βέβαια, εἶνε μεγάλῃ τιμῇ γιὰ τὴν κόρη ἑνὸς ἐπαρχιακοῦ γιαιτροῦ ὅπως εἰμαι ἐγώ, νὰ προκλήσῃ τὴν προσοχὴ τοῦ βαθυπλούτου κόμητος ντὲ Βιλαντόν. Ὁμολογῶ πῶς ἡ αἴτησίς σας μου προξένησε ἀρκετὴ ἐντύπωσι...

— Καὶ τί ἔχετε ν' ἀπαντήσετε σ' αὐτὴν, κύριε; ρώτησε ὁ Ἀνδρέας, προαισθανόμενος τὴν ἐχθρικὴν διάθεσιν τοῦ γιαιτροῦ.

— Δὲν θὰ δυσκολευθῶ νὰ σὰς ἀπαντήσω, εἶπεν ὁ γιάτρος. Φανερώσατε στὸν πατέρα σας τὴν ἀγάπῃ σας γιὰ τὴν κόρη μου;

— Ναί.

— Καὶ τί ἀπάντησεν ὁ κύριος ντὲ Βιλαντόν;... Σπεύδω νὰ σὰς πῶ ὅτι, ἂν ὁ πατέρας σας βλέπῃ μὲ καλὸ μάτι αὐτὸ τὸ γάμο, εἰμαι κι' ἐγὼ σύμφωνος...

— Ὁ πατέρας μου δὲν μοῦ ἔδωκε τὴν συγκατάθεσί του, εἶπεν ὁ Ἀνδρέας, μὲ φωνὴν ποὺ πνιγόταν ἀπὸ τὴν συγκίνησι.

— Τότε, δὲν πρέπει νὰ σκεπτόσαστε πιά αὐτὸ τὸ γάμο.

Ὁ Ρενωντιέρ πρόφερε ἀργὰ αὐτὰ τὰ λόγια, σὰν νὰθελε νὰ τοὺς προσδώσῃ μεγαλύτερη σημασία.

— Ἀλλ' ἡ ἄρνησίς του δὲν εἶνε ὀριστική, εἶπεν ὁ Ἀνδρέας. Θὰ τὸν παρακαλέσω καὶ ἐλπίζω νὰ τὸν κάμω ν' ἀλλάξῃ γνώμη. Ἐνα ἐλαφρὸ χαμόγελο μισάνοιξε τὰ χεῖλη τοῦ Ρενωντιέρ. Ἦταν ἑνα χαμόγελο χάρας καὶ θριαμβοῦ.

— Ὁ πατέρας σας σὰς ἐξήγησε τουλάχιστον τοὺς λόγους ποὺ ὑπαγορεύουν τὴν ἄρνησί του; ρώτησεν ὁ γιάτρος.

— Ὁχι, ἀπάντησεν ὁ νέος. Δὲν θέλησε νὰ μοῦ πῇ τίποτε.

— Παρακαλέστε τον νὰ σὰς τοὺς ἐξηγήσῃ. Ἀπὸ τοὺς πληροφορηθῆτε, εἰμαι περιέργος νὰ ἰδῶ ἂν θὰ ἐπιμεινέτε στὴν αἴτησί σας.

Ἡ συζήτησίς τους εἶχε τελειώσει. Οὗτε ὁ ἑνας οὐτε ὁ ἄλλος εἶπαν τίποτε ἄλλο.

Ἐπειτα ἀπὸ λίγη ὥρα, ὁ Ἀνδρέας γύρισε στὸ Μπερζερῶ.

Ὁ πατέρας του τὸν περίμενε.

— Λοιπόν; ρώτησε.

— Ὁ γιάτρος ἐξαρτᾷ τὴν συγκατάθεσί του ἀπὸ τὴ δική σας, ἀπάντησε ὁ Ἀνδρέας μὲ περιλυτο ὕφος. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ἀρνείται, ὅπως καὶ σεις... Ἐπρεπε νὰ τὸ προβλέψω...

Ὁ κόμης κατὰλαβε τὴ μομφή, ποὺ ὑπῆρχε σ' αὐτὰ τὰ λόγια καὶ κατέβασε τὰ μάτια.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ἡ συνέχεια...

«ΑΔΕΛΦΗ ΜΑΡ'ΑΝΝΑ»

Νέα βιβλία

Ποῖος δὲν γνωρίζει τὸ ὄνομα τοῦ Μαρτίου. Ποῖος δὲν ἔχει διαβάσει στὸ «Ἔθνος» τὰ τόσο γοητευτικὰ μυθιστορήματά του; Χρόνια τώρα ἡ συγγραφεὺς (γιατὶ ὁ Μάριος δὲν εἶνε ἄλλος ἀπὸ τὴν κ. Νέλλη Καλλιπιδου) ἔχει τὸ κοινὸν τῆς, ἑνα κοινὸν ποὺ περιμένει πάντα μὲ ἀνυπομονήσιν καθεῖνα τῆς δημιουργίαν. Καὶ νὰ ποὺ τώρα ὁ Μάριος προσφέρει στοὺς πολυλήθεις θαυμαστάς τοῦ ταλέντου τῆς, τὸ νέον τῆς μυθιστόρημα : «Ἀδελφὴ Μαρ'Αννα».

Μέσα σὲς τριακόσιες σελίδες τοῦ, ὁ ἀναγνώστης θὰ βρῇ ὅλην τὴν κλίμακα τῆς εὐαισθησίας τῆς συγγραφεύς. Πρόκειται γιὰ μιὰ σύγχρονη ἱστορία, παρμένη ἀπ' τὴν πραγματικότητα ποὺ δὲν συγκίνησε βαθύτατα ὅλους ἐκείνους ποὺ δὲν παρακολούθησαν τὰς περιπέτειας τῆς «Ἀδελφῆς Μαρ'Αννας».

Ἡ ὥραία πλοκή, τὰ διάφορα ἐπεισόδια ποὺ πλέκονται ἀριστοτεχνικὰ, ἡ τρυφερότης καὶ τὸ αἰσθημα, τέλος τὸ γλαφυρὸν ὕψος τῆς συγγραφῆς ποὺ γνωρίζει μὲ τὰ πλεονεκτήματα τὰς δημιουργίῃ τὴν κατάλληλῃ ἀτυσφαίρα, ὅλα αὐτὰ τὰ προτερήματα μὲ μιὰ λέξι δὲν παροτρύνουν τὸν ἀναγνώστην ποὺ θ' ἀνοιξῇ τὴν «Ἀδελφὴ Μαρ'Αννα». Εἶνε πραγματικὰ ἀπὸ τὰ βιβλία ἐκείνα ποὺ ἀφήνουν ἀληθινὰς ἐντυπώσεις καὶ ἀξίζει νὰ διαβάσῃ ἀπ' ὅλους, πρὸ πάντων ἀπὸ τοὺς φιλῶν, ποὺ ἀσέεται σὲς ρωσικὰς περὶπέτειας καὶ τὴν ἀνάλυσιν τῶν ψυχολογικῶν ἐρωτικῶν καταστάσεων.

«Σάσκια καὶ Ρέμπραντ»

Ὁ ἐκλεκτὸς λογοτέχνης κ. Γιώργος Πράτσιας, ὁ συγγραφεὺς τῶν δοκιμῶν «Μορφῆς τῆς Γαλλίας», δὲν τὰ ὅποια ἐγράψαν τὸσον εὐμενέως κριτικὰ, ἐξέδωκεν πρὸ ἡμερῶν τὸ νέον του ἔργον : «Σάσκια καὶ Ρέμπραντ».

Δὲν πρόκειται περὶ βιογραφίαν τοῦ μεγάλου Ὀλλανδοῦ ζωγράφου, ἀλλὰ περὶ νοθεύσας (ἐκτενὲς διηγήματος) ποὺ περιέχει ὅμως πολλὰ βιογραφικὰ καὶ ἱστορικὰ αὐθεντικὰ στοιχεῖα. Ὁ κ. Πράτσιας ἀνέλασε τὸ γνωστὸν εἰδύλλιον τοῦ Ρέμπραντ μὲ τὴν Σάσκιαν Βαν Οὐλενμποργκ, ἡ ὅποια ὑπῆρξε δι' αὐτὸν πολυγαπημένη φίλη, προσφιλεῖς σύζυγος καὶ ἑνα ἀπὸ τὰ περιημέσια μοντέλα του.

Ὁ συγγραφεὺς εἰς τὸ πρῶτον μέρος παρουσιάζει τὸν μεγάλον ζωγράφον εἰς τὰ ἐφημέρια τῶν χρόνων μέχρι τῆς στιγμῆς ποὺ γίνεται διάσπασ, χάρις εἰς τὸν περίφημον πίνακά του : «Τὸ Μάθημα τῆς Ἀνατομίας». Εἰς τὸ δεύτερον μέρος ὁ ἀναγνώστης παρακολουθεῖ τὸ εἰδύλλιον τοῦ ζωγράφου μὲ τὴν Σάσκιαν, τὸν θάνατον τοῦ παιδιοῦ τῶν καὶ ὕστερα, τὸν θάνατον τῆς ἰδίας τῆς Σάσκιας. Τέλος, εἰς τὸν ἐπίλογον, ἐμφανίζεται ὁ μεγάλος ζωγράφος γέρος, πτωχός, ἐγκαταλειμμένος ἔχων ὅς μόνον πρηγυρίαν εἰς τὴν δυστυχίαν του τὰς ἀναμνήσεις τῆς παλαιᾶς του εὐτυχίας καὶ δόξης.

Ὁ κ. Πράτσιας ἐχειρίσθη τὸ ὅραϊον αὐτὸ θέμα μὲ πολλὴν εὐαισθησίαν καὶ λυσιμὸν καὶ ἐγνώσε μερικὰς ἀπὸ τὰς πλέον οὐσιαστικὰς σελίδας του. Ἀς σημειώθῃ ὅτι τὸ «Σάσκια καὶ Ρέμπραντ» ἐξεδόθη μὲ πολλὴν ἐπιμέλειαν ἀπὸ τὸν Οἶκον Μαρτίου, μὲ διακοσμήσεις τοῦ νέου ἐκλεκτοῦ ζωγράφου κ. Μιχαὴλ Νικολιναίου.

«Μοντέρνο τραγούδι»

Ἐκυκλοφόρησε τὸ πανηγυρικὸν Τεύχος τοῦ περιοδικοῦ Τραγουδιῶν «ΜΟΝΤΕΡΝΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ» τοῦ συγγραφέως Κώστα Μάνεση, μὲ ὅλα τὰ θεατρικὰ καὶ λαϊκὰ τραγούδια καὶ ἄλλην πλουσίαν ὤλην.

«Ἄν εἶχες φτερά!»

Ἐκυκλοφόρησε ἀπὸ τὸν Οἶκον Γρ. Κωνσταντινίδου, τὸ νέο μοντέρνο τραγούδι τῶν κ. κ. Φερμάνογλου — Καπλίου «Ἄν εἶχες φτερά» (σλεύφες). Τὸ ἴδιον τραγούδι φωνογραφεῖται σὲ δίσκους «Κολοῦμπια».

Ἡ «Ἐφημερίς τῶν Μπέμπηδων»

Ὁ πιὸ μικρὸς ἐκδότης ἐφημερίδος βρίσκεται στὴ Νέα Ὑόρκη. Λέγεται Τὸμ Χάρτλεϋ καὶ εἶνε ἡλικίας 7 χρόνων.

Ὁ μικρὸς αὐτὸς ἐκδίδει, λοιπόν, μιὰ ἐβδομαδιαία «Ἐφημερίδα τῶν μπεμπηδων», χρησιμοποιοῦντας ἑνα πολύγλωσσον, ποὺ τοῦ χάρισι πέρσι ὁ πατέρας του.

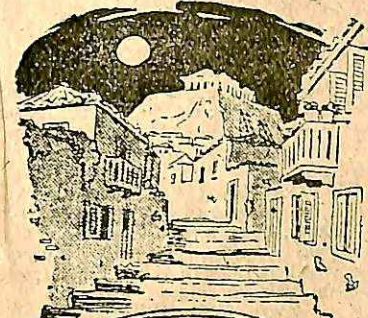
Ἡ ἐφημερίς του κυκλοφορεῖ σὲ 350 ἀντίτυπα καὶ ἀπευθύνεται στὰ παιδιὰ ἡλικίας κατὰ τὸν δέκα ἐτῶν.

Κοινωνικά

— Εἰς τὴν ἐορτάζουσαν δίδα Ἰωάννα Δεμεντοπούλου, εὐχόμεν ὁλοψυχῶς χρόνια πολλὰ καὶ εὐτυχίαν.

— Εἰς τὴν δίδα Βασιλικὴν Ι. Κουτσοῦκου, λαβοῦσαν τὸ πτυχίον τῆς Ὀδοντοιατρικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν μὲ «λίαν καλῶς», εὐχόμεν καλὴν σταδιοδρομίαν.

Χρ. Χαριθέπουλος

ΣΤΑ ΩΡΑΙΑ ΧΡΟΝΙΑ
ΤΗΣ ΠΑΛΗΝΑ Ἀθήνας

Ο ΑΝΔΡΕΑΣ ΣΥΓΓΡΟΣ καὶ τὰ Χιώτικα ἀνέκδοτα

Τὸ σημερινὸ Ἀθηναϊκὸ μέγαρον τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐσωτερικῶν, ποὺ ἐπισκευάστηκε πρὸ εἰκοσι, περίπου, χρόνων, ὑπῆρξε ἐπὶ πολλὰ χρόνια, στὴν Παλιὰ Ἀθήνα, ἰδιόκτητη κατοικία τοῦ μεγάλου ἐθνικοῦ ευεργέτου καὶ προστάτου τῆς ἑλληνικῆς φτωχοδοσίας Ἀνδρέα Συγγρού.

Ὁ ἀλησμόνητος αὐτὸς Χιώτης ποὺ ἐδούλεψε σ' ὅλην τὴν ζωὴν γιὰ νὰ δημιουργήσῃ ἀπὸ τὸ τίποτε, μιὰ οἰκονομικὴν κατάστασι, ἐθυσίασε τὰ πάντα σὲς ἀνάγκες τῶν ἀδυνάτων καὶ τῶν ἀρρώστων καὶ σὲς τέλος ἀφῆκε καὶ τὴν κατοικίαν του σὲς ἑλληνικὸ Κράτος.

Μία φορὰ λοιπόν, οἱ Ἀθηναῖοι ἀπὸ εὐγνωμοσύνην τὸν ἐβγάλεν δήμαρχον, σὲς δημοτικὰς ἐκλογὰς τοῦ 1887, μὲ καταπληκτικὴν οὐλίαν τοῦ 1887 μὲ καταπληκτικὴν πλειοψηφίαν. Τὸν ἐψηφίσε τότε ὅλος ὁ λαός. Ἀλλ' ὁ Συγγρός ποὺ δὲν εἶχε ἰδέαν τί γινότανε ἐδῶ, στὴν Ἀθήνα.

Ὅταν, λοιπόν, τοῦ ἐτηλεγράφησαν οἱ οἰκογενειακοὶ του φίλοι ὅτι βῆκε δήμαρχος, αὐτὸς ἀδιάρητος, μὲ τὴν παροιμιώδη Χιώτικη ἀπλοότητα ἐστῆκε τὸ περίφημον τηλεγράφημα :

«Νὰ σὰς χωρῶ. ἔχετε μὲ παρητημένον!»

Καὶ τότε φούντωσε, στὴν Παλιὰ Ἀθήνα, ἡ σάτυρα καὶ τὰ σχετικὰ Χιώτικα ἀνέκδοτα καὶ ὁ Σουρὴς ἔγραψε τοὺς σατυρικοὺς στίχους, σὰν ἀπάντησιν ἐκ μέρους τοῦ Συγγροῦ, μὲ τὴν Χιώτικην διάλεκτον : «Σὰς χαιρετῶ διαδόντρον νυῖοι μὲ ὅλην τὴν καρδίαν μου κι' ἀφινέταν με ψυχὸ καὶ κάσιν εἰς τὴν εὐνάν μου Ἐν φτάνουν ἄμαςτε γιὰ σὰς τὰ δὲσ ἔχω κάμει τὰ θέατρα καὶ τὸ ἴσον ἢ φυλακαῖς. (κομείο

κι' ἄλλα θέτεν τοῦ Ταινιτροῦ νὰ στήσεν παλαιοῖς καλὲς νὰ μὲ καλάνετε νυρεῦτεν κουλουκία...)»

Ἀλλὰ καὶ πρὶν νὰ φύγῃ γιὰ τὴν Εὐρώπην ὁ Συγγρός εἶχε δηλώσει καθαρὰ στοὺς φίλους του νὰ μὴν κοπιᾶζον ἀδικὰ γιὰτὶ αὐτὸς δὲν θὰ δεχότανε, μὲ κανένα τρόπον, ν' ἀνακαταβῇ σὲς πολιτικὰ ἢ σὲς δημοτικὰ πράγματα, γιὰτὶ δὲν θεωροῦσε τὸν ἑαυτὸν τοῦ κατὰλληλο.

— Αὐτά, ἔλεγε, εἶνε γιὰ τοὺς πολιτικούς. Νὰ... σὰν τὸν κύριο Παπαπάνο!...

— Ποῖος εἶν' αὐτὸς ὁ κ. Παπαπάνος; ρώτησε κάποιος.

— Αὐτὸς ποὺ θέλετε σεις κ. Καρπάνο.

— Καὶ σεις γιὰτὶ τὸν λέτε ἔτσι; — Γιατ' ἔχει παραπάνω ἀπὸ μὲνα καὶ μὰς κάνει τὸ μισοκακόμοιρο! ἀπάντησε ὁ Συγγρός γελῶντας. Ἐπέμεινε, λοιπόν, τότε, νὰ μὴ δεχθῇ τὸ δημαρχιακὸ ἀξίωμα — γιὰτὸ ὅποιν ἄλλοι ἐθυσίαζαν τὰ πάντα — καὶ τέλος τὸ ἀρνήθηκε ἐνῶ τοῦ τὸ πῆγαν, ποὺ φέει ὁ λόγος, ἐτοίμο, σὲς πιάτο.

Ἐτσι, ξανάγινε, τότε, νέα δημοτικὴ ἐκλογὴ (22 Νοεμβρίου 1877) καὶ βῆκε νέος δήμαρχος ὁ Τιμολεὼν Φιλήμων. Ὅταν γύρισε ὅμως ἀπ' τὴν Εὐρώπην, ὁ Συγγρός, πῆγαν πολλοὶ καὶ τοῦ παραπονέθηκαν γιὰ τὴν ἄρνησί του καὶ τοῦλεγον ὅτι ὁ λαός, σῶνει καὶ κἀλὰ, τὸν ἤθελε ἢ δήμαρχον, ἢ δουλετῇ.

Ἐχασε, λοιπόν, τὴν ὑπομονὴν του, τότε, ὁ μακαρίτης κυρ - Ἀντρέας, καὶ εἶπε στὸν Ἀνέστη Κωνσταντινίδην μὲ τὴν Χιώτικην προφοράν του :

— Μὲ παρακαλῆτε! Καὶ θε ἐν θές, γάδρεν, μοῦ λέτεν, πτιέ ἀγίασμον! Ἐγὼ ἐν ἔχω κεφάλι γι' αὐτὰ τὰ πράγματα!

Ἀλλ' ἡ φράσις του : «ἐν ἔχω κεφάλι» ἔδωσε ἀφορμὴν, τότε, νὰ λένε ὅτι «τοῦ τόφαγε τὸ ἀγρίμι...». Καὶ ἔκαμαν τὸ γύρο τῆς Παλιᾶς Ἀθήνας, δύο εὐθὺμα Χιώτικα ἀνέκδοτα μὲ τὸν περίφημον ἥρωα τῆς Χιώτικης ἀνέκδοτολογίας Μισὲ Τζανή.

Κάποτε ὁ Μισὲ Τζανὴς πῆγε μὲ μερικοὺς Χιώτες φίλους του, κυνηγί. Στὸ δάσος ὅμως, καθὼς κυνηγοῦσαν, ἑνα ἀγρίμι ἔφαγε τὸ κεφάλι τοῦ Μισὲ Τζανή. Οἱ ἄλλοι Χιώτες σύντροφοί του, ἅμα τὸν εἶδαν χωρὶς κεφάλι, ρωτοῦσαν ὁ ἑνας τὸν ἄλλον :

— Εἶχε κεφάλι ὁ Μισὲ Τζανὴς, γιὰ ἐν εἶχεν;

Ἐσκέφτονταν, ἐσκέφτονταν, ἀλλὰ δὲν μπορούσαν νὰ βροῦνε ἂν εἶχε κεφάλι. Πῆγαινε, τότε, στὴ γυναῖκα του καὶ τὴ ρωτήσανε ἂν εἶχε κεφάλι ὁ ἄντρας τῆς. Κι' ἐκεῖνη τοὺς ἀπάντησε :

— Ἐρῶ κι' ἐγὼ ἀφεντικὰ : Ὅμως ἤρχονταν ὁ μπαμπέρης καὶ ἐμπαμπιρίζε τον!

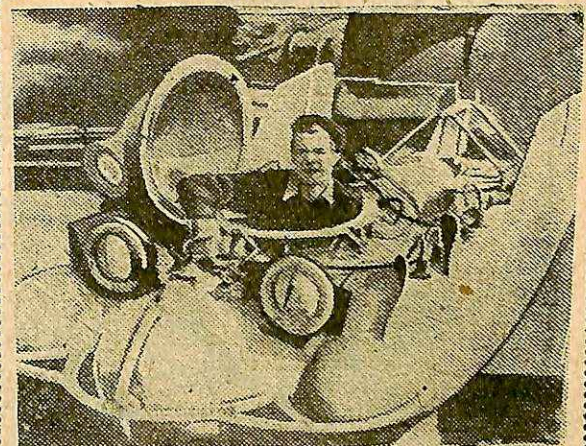
Τὸ ἄλλο ἀνέκδοτο τὸ ἔβγαλε ὁ Γαβριηλίδης ποὺ ἔγραψε τότε ἐπὶ ὁ Συγγρός γιὰ νὰ γινῇ δήμαρχος, ἤθελε, πρῶτα, ν' ἀγοράσῃ... κομμάτι γνῶσι, ἀπ' τὴν ἰδίαν ποὺ ἀγοράσανε κάποτε, οἱ συμπατριώτες του. Κάποτε, στὰ χρόνια τὰ παλιά, ὁ Σουλτάνος Μετζήτ ἐμῆυσε πῶς θὰ πῆγαινε στὴ Χίον.

Οἱ Χιώτες δημογέροντες, λοιπόν, γιὰ νὰ φανοῦν στο Σουλτάνον πῶς εἶχαν πολλὴ γνῶσι, στέλνανε στὴν Πόλιν τὸ Μισὲ Μπουρλῆ γιὰ νὰ βρῇ ποὺ πουλιέται ἡ γνῶσι καὶ νὰ τῆς ἀγοράσῃ. Ὁ Μισὲ Μπουρλῆς πῆγε σ' ἑναν Ἑβραῖον. Ὁ Ἑβραῖος τοῦ πούλησε ἑνα κουτί καὶ τοῦ εἶπε νὰ τ' ἀνοίξῃ μπροστὰ σ' ὅλους τοὺς προεστούς. Αὐτὸς λοιπόν, ὅταν γύρισε στὴ Χίον, μάζεψε τοὺς προεστούς καὶ τ' ἀνοίξε καὶ τότε πετάχτηκαν ἔξω μέλισσες καὶ μιὰ ἐκέντρωσε τὸ κουτελο τοῦ Μισὲ Τζανή!

Οἱ ἄλλοι σὰν εἶδαν τὸ κουτελο τοῦ Μισὲ Τζανή πρὶςμένο, ἐθάρρυναν πῶς πρῆστηκε ἀπ' τὴν πολλὴν γνῶσι. Κι' ἄρχισαν, ὅλοι, νὰ φωνάζουν σὲς μέλισσες :

— Καλὲ σεις... ἐλάτε καὶ στὰ κουτελά μας... ἐλάτενε γὰ σὰς χαροῦμεν!

Ὁ Συγγρός ἦταν ἀγαπητότατος σὲ ὅλο τὸν ἑλληνικὸ λαόν. Τὸ ἴδιο καὶ ἡ γυναῖκα του.

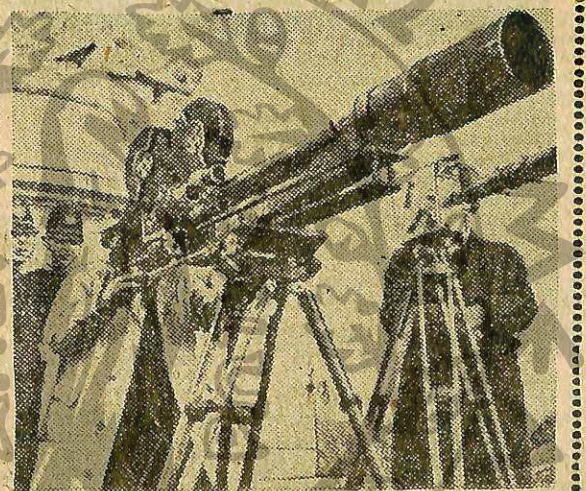
ΥΠΟΒΡΥΧΙΟ . ΑΠΟ ΠΑΛΗΝΟΣΙΔΕΡΑ

Τὸ περίφημον αὐτὸ κατασκευάσμα εἶνε ἑνα μικροσκοπικὸν ὑποβρυχίου ποῦφτιασε ὁ Γερμανὸς μηχανικός Πέτερ Λούτζενς χρησιμοποιοῦντας μόνο διάφορα παλαιὰ μέταλλα καὶ ἐξορτήματα. Μπορεῖ νὰ κατεβῇ σὲ βάθος 300 μέτρων καὶ νὰ μείνῃ ἐπὶ 4 ὥρες σὲ κατάδυσι.

ΤΟ ΚΡΥΟ ΣΤΟ ΒΕΡΟΛΙΝΟ

Τὸ πρόβλημα τῆς καυσίμου ὕλης γίνεται δεύτερον γιὰ τοὺς Βερολινέζους, ὅσο προχωρεῖ ὁ χειμῶνας. Οὗτε ἀνθρακίτης ὑπάρχει οὕτε κάρβουνα. Κι' ἂν ὑπάρχουν αὐτὰ βρίσκονται μόνον στὴ μαύρη ἀγορὰ. Καὶ οἱ καυμένοι οἱ Βερολινέζοι δὲν ἔχουν φυνικά τὰ μέσα γιὰ νὰ προμηθευτοῦν τὴν καυσίμου ὕλην τοὺς. Γι' αὐτὸ λοιπόν, οἱ νοικοκυρεῖς πνῆναι οὐλὰ κόψουν μόνες τοὺς εἴλα γιὰ τὴ φωτιά τους στὰ πάρκα τῆς πόλεως.

ΜΗΧΑΝΗΜΑΤΑ ΛΗΨΕΩΣ ΕΠΙΚΑΙΡΩΝ

Τὰ μηχανήματα λήψεως ποὺ χρησιμοποιοῦν τὰ ἀγγλικά ἐπικαιρα (Γκωμὸν - Μπρίτς) εἶνε τὰ τελειότερα ποὺ ὑπάρχουν σήμερον στὸν κόσμον. Φυσικὰ οἱ τεχνικοὶ χρειάζονταν νὰ ἐργασθοῦν πολὺ γιὰ νὰ φτάσουν στὸ ἀξιόλογο αὐτὸ ἀποτέλεσμα. Τὰ μηχανήματα αὐτὰ ἐπιτρέπουν στοὺς χειριστάς τους νὰ παίρνουν ὁλοκαθάρως φωτογραφίες ἀλλὰ καὶ χάρις σὲ μιὰ εἰδικὴ διάταξιν φακῶν, φέρνουν τὸ ἀντικείμενον ποὺ πρόκειται νὰ φωτογραφηθῇ πλησιέστερα, ἐπιτρέποντας ἔτσι τὴν προβολὴν τοῦ σὲ μεγαλύτερον πλάνον.

— Άποψε είδα στον ύπνο μου το πιο επιτυχισμένο όνειρο που μπορεί να ιδεί μια θνητή!... του είπε η Στρατονίκη.

Εκείνο το πρωί, η όμορφη βασίλισσα Στρατονίκη μπήκε χαρούμενη μέσα στην αίθουσα, όπου βρισκόταν ο βασιλιάς Σέλευκος της μαζί με τους ανωτέρους αξιωματούχους της Αυλής του.

— Μεγάλε και ένδοξε σύζυγέ μου, του είπε, άποψε είδα στον ύπνο μου το πιο ευτυχισμένο όνειρο που μπορεί να ιδεί μια θνητή.

— Για να θεωρήσεις τόσο ευτυχισμένο το όνειρό σου, παρατήρησε με κάποια ειρωνεία ο βασιλιάς Σέλευκος, αυτό σημαίνει ότι θα εκλείνεις μέσα και την έρμηνεύα του. Έτσι δεν θα είχες ανάγκη να τρέξεις στους όνειρομάντεις για να την μάθεις.

— Όχι, απάντησε η Στρατονίκη. Δεν μου χρειάζονται οι όνειρομάντεις. Το όνειρό μου ήταν ολοφάνερο. Τί λέω;... Δεν ήταν όνειρο... Όπως ξέρεις, οι θεοί προτιμούν να παρουσιάζονται στους θνητούς την ώρα του ύπνου των.

— Θέλεις να πης ότι οι θεοί σου παρουσιάζονται στον ύπνο σου; ρώτησε στον ίδιο ειρωνικό τόνο ο Σέλευκος.

— Ναι. Η μεγάλη Ήρα, η μητέρα των θεών, μου παρουσιάζτηκε ολοζώντανη. Νομίζω πως την βλέπω ακόμη μπροστά μου...

Το όνειρο της Στρατονίκης

— Η μεγάλη Ήρα σου έκαμε αυτή την τιμή.

— Ναι. Και μου μίλησε για σένα. Το κράτος σου είναι στεριωμένο πάνω στο γρανίτη και καμμία δύναμις δεν μπορεί να το κόμη να σαλεύη. Θα ζήσης πολλά χρόνια ευτυχισμένος και θα παραδώσεις το βασίλειό σου στους απογόνους σου μεγαλειότερο από ό,τι το παρέλαδες από τον πατέρα σου.

— Όλα όσα λες είναι πολύ καλά, Στρατονίκη, απάντησε ο Σέλευκος, που είχε πάρει πια να ειρωνεύεται τη γυναίκα του. Και η μεγάλη Ήρα δεν σου ζήτησε τίποτε.

— Ναι, με διέταξε να της γτίσω ένα ναό στην κορυφή του όρους Αρέθουσα.

— Θα δώσω άμέσως εντολή να εκτελεσθή η επιθυμία της θεάς, είπε ο Σέλευκος.

Αλλ' η Στρατονίκη δεν ήταν σύμφωνη σ' αυτό.

— Έγώ θα εκτελέσω την επιθυμία της θεάς και κανείς άλλος, είπα. Δώσε μόνο εντολή

να μεταφερθούν τα ανάγκαία υλικά και να διατεθούν γι' αυτό το σκοπό οι καλλίτεροι εργάτες της Αντιόχειας. Θα τους οδηγώσω μόνη μου στο μέρος όπου πρέπει να κτισθί ο ναός και δεν θα φύγω παρά μόνον όταν θα είναι τελείως έτοιμος.

— Άς γίνη το θελήμά σου, είπε ο Σέλευκος. Αλλά κάποιος πρέπει να σε συνοδεύη σ' αυτή τη μακρινή οδοιπορία. Ποιος θα είναι, όμορφη βασίλισσα της Συρίας;

— Η έκλογή ανήκει σε σένα, απάντησε η Στρατονίκη. Ο Σέλευκος φάνηκε να σκεπτεται. Και, ξαφνικά, είπε:

— Θα σε συνοδεύη ο Εὐδοξος.

Ένα ελαφρό ερύθημα ανέθηκε στο πρόσωπο της Στρατονίκης και τα χείλη της κινήθηκαν σπασμωδικά.

— Η έκλογή μου σε ευχαριστεί, βασίλισσα, ρώτησε ο Σέλευκος, σπληνίζοντας το αυστηρό βλέμμα του μέσα στα μάτια της.

Η Στρατονίκη, που είχε ξαναβρή τώρα την ψυχραιμία της, απάντησε με ήρεμη φωνή:

— Ναι, μ' ευχαριστεί και με καθισμαίωζει. Κανείς άλλος δεν θα μπορούσε να προστατεύη καλλίτερα τη γυναίκα αδυναμία μου από τον άνθρωπο που διαλέγεις για να με συνοδεύη.

— Αυτή είναι και η δική μου γνώμη, είπε ο Σέλευκος.

Από την άλλη μέρα κι' όλες ατελείωτα караβάνια από τεχνίτες, που μετέφεραν μαζί τους παντός είδους υλικά και εργαλεία, άρχισαν ν' ανεβαίνουν τις απότομες πλαγιές του όρους Αρέθουσα.

Η βασίλισσα ξεκίνησε κατόπιν, έχοντας στο πλευρό της τον Εὐδοξο, που ήταν ο ώραιότερος και ανδρείότερος από τους αξιωματικούς του βασιλιά Σελεύκου.

Μερικοί νεαροί ιππείς, διαλεγμένοι με προσοχή, τους συνόδευαν.

σει για σύντροφο, το είχε κάμει θέλοντας να θεβαιωθή αν οι υποψίες που του είχαν γεννηθή ήταν σωστές.

Έγινε τότε εκείνο που ήταν αναπόφευκτο. Οι δυο άγαπημένοι ρίχτηκαν ο ένας στην αγκαλιά του άλλου, άνικανοί να συγκρατήσουν το πάθος τους.

Ο Πάρις, κατεβαίνοντας κάθε τόσο στην Αντιόχεια, τα έλεγε όλα στο Σέλευκο και, γυρίζοντας από κεί, έφερνε πλούσια δώρα στη Στρατονίκη από το σύζυγό της.

Έτσι, η βασίλισσα ήταν ήσυχη. Γιατί το ότι ο Σέλευκος της έστελνε κάθε τόσο κι' από ένα δώρο, αυτό σήμαινε πως δεν υποπτευόταν τίποτε για τις σχέσεις της με τον Εὐδοξο.

Όταν αποπερατώθηκε ο ναός, ο Σέλευκος ξεκίνησε από την Αντιόχεια, για να πάη κι' αυτός στο όρος Αρέθουσα.

Οι κάτοικοι της μεγάλης πόλεως έμαθαν την αναχώρησή του την άλλη μέρα. Γιατί ο βασιλιάς είχε φύγει κρυφά, παίρνοντας μαζί του μόνο μερικούς εμπιστούς του.

Έπειτα από δυο μέρες, όλοι στην Αντιόχεια άκουσαν ένα δυνατό κρότο που έρχόταν από το μέρος του βουνού. Κι' όταν γύρισαν τα μάτια προς την κορυφή του, είδαν ένα σύννεφο σκόνης, που ύψωνόταν προς τον ουρανό.

Σε λίγο, μαθεύτηκε πως ο ναός της Ήρας είχε σωριασθή σ' ερείπια. Κι' ήταν πολλοί εκείνοι που πίστεψαν πως αυτό ήταν έργο του Δία, που είχε τάχα θυμώσει για την προτίμησή προς τη σύζυγό του κι' είχε κεραυνοβολήσει το ναό που της έχτισαν πάνω στην κορυφή της Αρέθουσας.

Μα η αλήθεια ήταν άλλη. Κι' εκείνοι που την ήξεραν έτρεμαν κάθε φορά που την έλεγαν, από φόβο μήπως προκαλέσουν την οργή του βασιλιά Σελεύκου.

Γιατί αυτός είχε διατάξει να γκρεμίσουν το ναό, άσπου πρώτιστα έκλεισε μέσα σ' αυτόν την όμορφη Στρατονίκη και τον Εὐδοξο.

Οι δυο άγαπημένοι πέθαναν αγκαλιασμένοι κάτω από τα ερείπιά του.

Ο Σέλευκος πρόσταξε κατόπιν να τυφλώσουν τον Πάρι και να του κόψουν τη γλώσσα. Γιατί αυτός μόνον είχε παρακολούθησει όλες τις φάσεις του ειδυλλίου της Στρατονίκης και του Εὐδοξού κι' αυτός μόνον θα μπορούσε να άφηγηθή ένα σωρό πράγματα για τις ένοχες έρωτικές σχέσεις τους.

Από τότε, ο μεγάλος και ένδοξος βασιλιάς της Συρίας, βυθίστηκε στη λύπη. Και τίποτε, ούτε οι νίκες των στρατηγών του, ούτε τα πολυτελή συμπόσια και οι μεγαλοπρεπείς γιορτές που δίνονταν κάθε τόσο στα ανάκτορά του, δεν μπόρεσαν να γλυκάνουν την ψυχή του.

Μιά μέρα, τέλος, βρέθηκε νεκρός στον κοιτώνα του. Κι' η φημη κυκλοφόρησε τότε πως ο βασιλιάς Σέλευκος είχαν αυτοκτονήσει πίνοντας ένα δηλητήριο, γιατί δεν μπορούσε να ξεχάση την όμορφη Στρατονίκη, τη γυναίκα του, που ήταν η μεγάλη και μοναδική άγαπή της ζωής του.

Γενεβιέβη Άνσελ

Ε καμμία ίσως άλλη περίπτωση ο γιατρός δεν δύσκολεψαι τόσο στη διάγνωση και στη θεραπεία, όσο στους πόνους της πλάτης, είτε τελευταίως ένας ειδικός ορθοπεδικός.

Κι' αυτό συμβαίνει γιατί υπάρχουν πολλοί και διάφοροι λόγοι που μπορεί να προκαλέσουν αυτούς τους πόνους. Κάθε τόσο, δε, ανακαλύπτονται και άλλοι. Πρό 2 μηνών π.χ., ένας Άγγλος γιατρός εξακρίβωσε ότι ο πόνος της πλάτης μπορεί να οφείλεται σε ανισο μήκος των δύο ποδιών! Στην περίπτωση αυτή, το ένα πόδι δεν κάνει κανονικά τη δουλειά του, κι' αυτό προκαλεί νευρική, κόπωση, άπνεια, πόνους στην πλάτη, στο στήθος, στα πόδια, στα γόνατα, στο κεφάλι, στους ώμους, στα χέρια, στο λαιμό... Όλα αυτά τα συμπτώματα υποχωρούν, αν φορέση κανείς ειδικό παπούτσι με χοντρή σόλα, που εξισώνει το μήκος των δύο ποδιών.

Οι νευροψυχικές διαταραχές προκαλούν υπερένταση των μυών, που μένουν αλύγιστοι σε στάσεις άφύσικες. Το αποτέλεσμα δέ είναι πόνος στην πλάτη και στους ώμους.

Άλλοι παλι άνθρωποι, νευρικοί τύποι, που ανησυχούν για την υγεία τους και μεγαλοποιούν κάθε ενόχληση που θα αισθανθούν, παραπονούνται για πόνους στην πλάτη, που είναι στην πραγματικότητα ελάχιστοι και θα περνούσαν άπαράτηρητοι για ανθρώπους με ισορροπημένα νεύρα.

Σ' αυτή την τελευταία περίπτωση, μια άπλη ένεσις... κι νερό και αλάτι αρκεί για να γιατρέψη τον νευροπαθή άρρωστο απ' τους πόνους, χωρίς στη δύναμη της αυθυποβολής. Σε λίγους μήνες, μπορεί ο άρρωστος να παραπονεθή για καινούργιους πόνους σε άλλο μέρος, κι' η ένεσις θαυματοργεί πάλι. Πάντως, για να λείψουν όριστικά οι πόνοι, πρέπει να θεραπευθή η βασική αίτια τους, δηλαδή η νευροπάθεια.

Πρέπει να σημειωθή ωστόσο ότι ώρισμένοι πόνοι της πλάτης, που απειδίδονται άλλοτε σε νευρώση, απειδείχθη πως είχαν οργανικούς λόγους. Πρό έτών, ένας γιατρός του Κληβελαντ είχε αρκετούς άρρώστους, με τόσο δυνατούς πόνους στην πλάτη, ώστε δεν μπορούσαν καν να σηκωθούν απ' το κρεβάτι.

Στην αρχή, δεν εύρισκε καμμία οργανική ανωμαλία, τέλος όμως πρόσεξε ότι καθένας τους είχε στο κάτω μέρος της πλάτης ένα μικρό όγκο λίπους, που ξεπερόδωλλε ανάμεσα στους οσφυακούς μυς. Αφαίρεσε από τρεις άρρώστους με έγχυση στο αυτό τον όγκο και παρατήρησε ότι ανακουφίσθηκαν άμέσως απ' τους πόνους και μπόρεσαν να ξαναγυρίσουν στις εργασίες τους και στην κανονική ζωή τους.

Εφήρμοσε κατόπιν την ίδια μέθοδο σ' όλους τους υπολοίπους, με απόλυτη επιτυχία στα 90 % των περιπτώσεων.

Εξ άλλου, επείδειχθη τελευταίως ότι οι πόνοι της πλάτης μπορεί να οφείλονται σε παθήσεις του πεπτικού συστήματος, της χοληδόχου κύστεως ή του παγκρέατος. Με τη θεραπεία τους, περνούν και οι πόνοι.

Μια απ' τις γνωστότερες αίτιες των πόνων της πλάτης είναι η ρήξη ενός δίσκου της σπονδυλικής στήλης. Οι δίσκοι αυτοί είναι κομμάτια χόνδρου, που βρίσκονται ανάμεσα στους σπονδύλους και που περιέχουν στο κέντρο τους ένα ζελατινώδες υλικό. Όταν λοιπόν, για κάποιο λόγο — π.χ. από μια έντονη

ΟΙ ΠΟΝΟΙ στην πλάτη

Ένεσεις... με νερό και αλάτι.

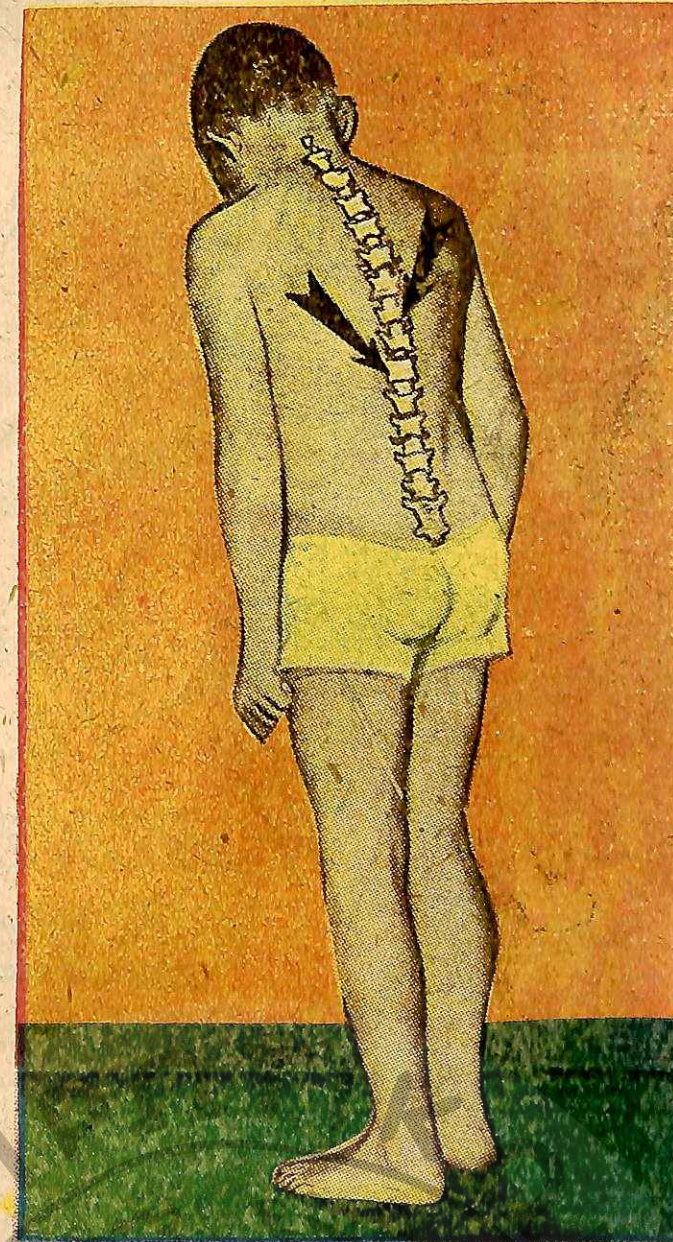
συμπίσει — το υλικό αυτό ξεχυθή και πιέση το γειτονικό μυελό, προκαλεί τους πόνους.

Σε τέτοιες περιπτώσεις, εφαρμόζεται ορθοπεδική θεραπεία: φυσιοθεραπεία, ανάψεις στο κρεβάτι, τραχήματα του ποδιού, «κροσές» από γύψο, κι' αν όλ' αυτά δεν φέρουν άποτέλεσμα γίνεται ειδική έγχυση.

Το παρηγορητικό είναι ότι οι περισσότεροι πόνοι της πλάτης προέρχονται από άρρώστειες όχι σοβαρές και δεν απαιτούν ριζικά μέσα θεραπείας.

Συχνά, περνούν οι πόνοι απλά και μόνον με το διορθωμα μιας ελαττωματικής στάσεως του σώματος. Ένας μεσοκοπός επιχειρηματίας υπέφερε απ' αυτούς τους πόνους επί 20 χρόνια. Τέλος, κατέφυγε σε μία ειδική κλινική. Οι γιατροί που τον εξέτασαν, δεν βρήκαν καμμία οργανική ανωμαλία. Πρόσεξαν όμως ότι η συνηθισμένη στάσις του ήταν ελαττωματική, με την κοιλία προτεταμένη και τους ώμους κυρτωμένους. Του υπέδειξαν λοιπόν να τη διορθώση, με ειδικές γυμναστικές άσκησης που διήρκεσαν 3 βδομάδες. Κατόπιν βγήκε απ' το νοσοκομείο, άπληλαγμένος πια απ' τους βασανιστικούς πόνους του. Συγχρόνως είχαν λείψει κι' άλλες ενόχλησεις απ' τις οποίες υπέφερε από καιρό: πονοκέφαλο, νευρικήτητα και δυσπεψία.

Η διάγνωση της αίτιας των πόνων της πλάτης δεν μπορεί

Μα από τις γνωστότερες αίτιες των πόνων της πλάτης είναι η ρήξη ενός δίσκου της σπονδυλικής στήλης...

να γίνη όταν βρίσκονται σε όζυτητα. Πρέπει τότε ο άρρωστος να μείνη στο κρεβάτι επί 12-24 ώρες, με αναλγητικά φάρμακα και ζεστά επιθέματα, για να υποχωρήσουν κάπως τα συμπτώματά του και να μπόρεση ο γιατρός να τον εξέταση. Στις χρόνιες όμως περιπτώσεις, η εξέταση μπορεί να γίνη άμέσως.

Η θεραπεία συνίσταται στη βελτίωση της γενικής υγείας, με την κατάλληλη τροφή, άναπαυση, και συνθήκες ζωής και εργασίας, με μασσάζ και έφαρμογες θερμότητας, ειδικές γυμναστικές άσκήσεις. Ζεστές κομπρέσες ή ζεστό ντους στην πλάτη, δίαιτα σε περίπτωση παχυσαρκίας, κλπ. Ο γιατρός είναι ο μόνος άρμόδιος να υποδείξη στον άρρωστο τί πρέπει να κάνη.

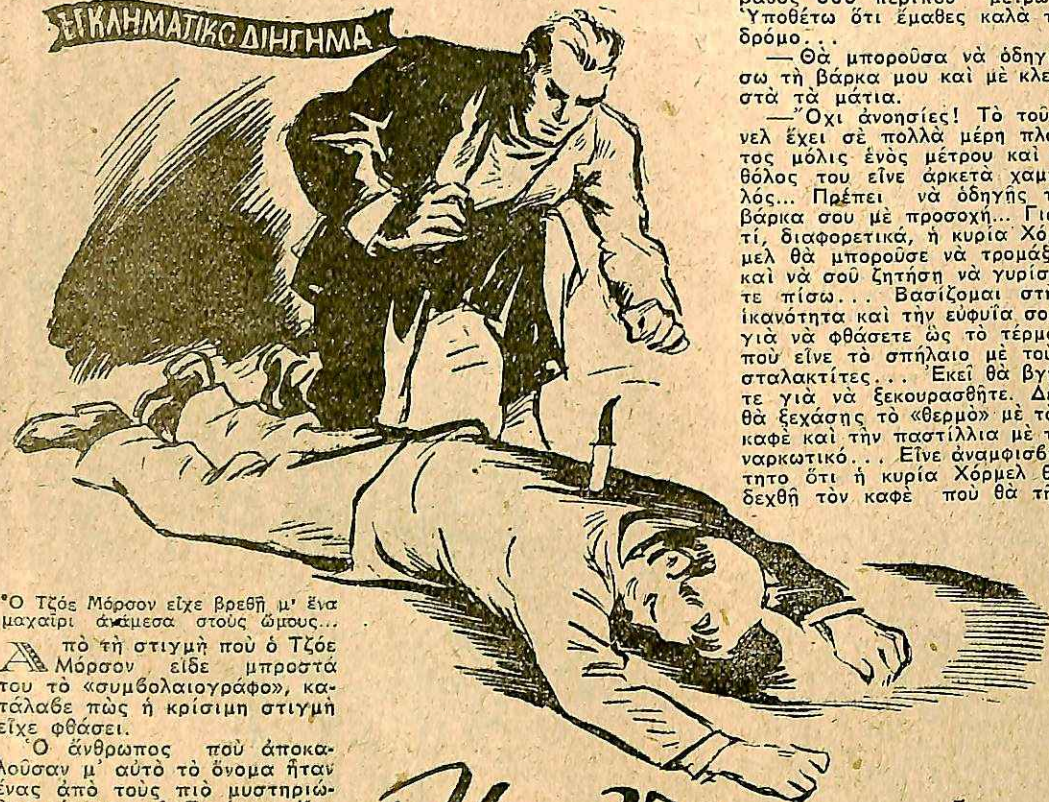
Μία ειδική ζώνη φέρνει μεγάλη ανακούφιση απ' τους πόνους. Το ίδιο αποτέλεσμα έχουν και τα θεραπευτικά παπούτσια κατά της πλατυποδίας, όταν οι πόνοι της πλάτης προέρχονται απ' αυτή την παθήση των ποδιών. Το στρώμα του κρεβάτιού δεν πρέπει νανε πολύ μαλακό. Προτιμώτερο απ' όλα είναι το παραγεμισμένο με τρίχα αλογου.

Γεννήθηκε με δυο έγκεφάλους

Σ' ένα μικρό χωριό κοντά στο Ότραντο γεννήθηκε τελευταία ένα παιδάκι με δυο έγκεφάλους. Το παιδάκι αυτό οδηγήθηκε στο νοσοκομείο του Λέτσε, όπου ο διάσημος Ιταλός χειρουργός καθηγητής Ρασσέλε Πάλμα, κατάρθωνεν έπειτα από μία εξαιρετικά δύσκολη έγχυση, που κράτησε έξη ολόκληρες ώρες, να του αφαιρέση τον ένα απ' τους έγκεφάλους.

Ο μικρός χρίρει σήμερα άκρας υγείας.

*Ο Τζός Μόρσον είχε βρεθεί μ' ένα μαχαίρι ανάμεσα στους ώμους...

Από τη στιγμή που ο Τζός Μόρσον είδε μπροστά του το «συμβολαιογράφο», κατάλαβε πως η κρίσιμη στιγμή είχε φθάσει.

Ο άνθρωπος που αποκαλούσαν μ' αυτό το όνομα ήταν ένας από τους πιο μυστηριώδης τύπους του Σικάγου. Κανείς δεν ήξερε ποιά ήταν το πραγματικό του όνομα, ούτε που έμενε, ούτε ακόμη αν η φυσιογνωμία με την οποία εμφανιζόταν ήταν η αληθινή του. Τον είχαν βγάλει «συμβολαιογράφο», γιατί είχε το αστείον ύφος του ανθρώπου που είχε σκυμμένος στα χαρτιά και στα συμβόλαια του και γιατί φορούσε πάντα γυαλιά με χρυσό σκελετό στα μάτια. Από κεινούς που δούλευαν κάτω από τις διαταγές του ζητούσε μόνο δυο πράγματα: ακρίβεια και σιωπή. Όσο για την αμοιβή, ήταν πάντα ήγεμονική. Όταν τους χρειαζόταν πήγαινε και τους εύρισκε μόνος του. Τους έλεγε τότε τι πρέπει να κάνουν κι εκείνοι έπρεπε να εκτελέσουν πιστά τις διαταγές του. Τα σχέδια του ήταν, άλλωστε, άριστοτεχνικά καμωμένα. Ένας άνθρωπος που δούλευε για λογαριασμό του μπορούσε να έχει ήσυχο το κεφάλι του.

Πριν από μερικές βδομάδες, ο «συμβολαιογράφος» είχε βρεθεί ξαφνικά μπροστά στον Τζόε Μόρσον, καθώς εκείνος έστριβε σε μια γωνία της Ντάυτον Στρητ και του είχε μιλήσει για μια «δουλειά».

— Μου χρειάζεται ένας φυσικός θάνατος, του είχε πη! Κάποιος από τους πελάτες μου επιθυμεί για λόγους κληρονομικούς το θάνατο μιας νέας και όμορφης χήρας. Η γυναίκα αυτή πρέπει, όπως καταλαβαίνεις, να πεθάνει με φυσικό τρόπο... Σκέφθηκε, λοιπόν, πως θα ήσουν ο κατάλληλος γι' αυτή τη «δουλειά».

Ο «συμβολαιογράφος» του έδωσε κατόπιν τις απαραίτητες οδηγίες.

— Και αν σας χρειασθώ τίποτε;

— Δεν θα με χρειασθής. Μην ξεχνάς ότι ξέρω να παρακολουθώ τους ανθρώπους μου και να βλέπω πως εργάζονται... Όταν φθάσει η κατάλληλη στιγμή, θα έρθω να σε ξαναβρώ.

Η αυτοδουσία του Τζόε

Ο «συμβολαιογράφος» έδωκε κατόπιν μερικά χαρτονομίσματα στον Μόρσον και έξαφνισαθήκε.

Ο Τζόε Μόρσον είχε δουλέψει από τότε όπως έπρεπε. Και περίμενε από τη μια μέρα στην άλλη πως θα ξανάβλεπε το «συμβολαιογράφο».

Αυτό είχε γίνει εκείνο το πρωί.

— Λοιπόν, αρχηγέ, ρώτησε ο Τζόε, για πότε θα είναι;

— Για σήμερα.

Ο Τζόε κατάπιε με κόπο το σάλιο του.

— Πόσο τη λυπάμαι την κυρία Χόρμελ! είπε. 'Αν ξέρατε τι όμορφη πού είναι! Γιατί μου δεν είδα μια γυναίκα με πιο αρμονικό κορμί...

— Αυτό σημαίνει πως διαστάσεις;

— Όχι, απάντησε. Δεν διαστάζω ποτέ να τελειώσω μια δουλειά που έχω αρχίσει.

— Αυτό μ' ευχαριστεί, είπεν ο «συμβολαιογράφος». 'Ακουσε τώρα τι έχεις να κάμεις... Μετά το μεσημέρι, θα βρεθής με τη μικρή βάρκα σου στην ερμητική άκρη του Κρίκεν...

Η κυρία Χόρμελ είναι λιγάκι ρωμαντική και, όπως ξέρεις, συνηθίζει να κάνει προς τα εκεί τον περιπάτο της μετά το φαγητό... Θα ήταν άπιαστο να μην κάμω το ίδιο και σήμερα. Νομίζω ότι θα ευχαριστηθεί πολύ όταν σε ιδεί...

Της έχεις ζαλίσει αρκετά το μυαλό, ως τώρα, με τη σπηλιά του Κόρριγκαν και η ευκαιρία θα είναι κατάλληλη για να της προτείνεις να την οδηγήσεις ως εκεί. Θα χρειασθής να διατρέξετε ένα στενό τούνελ ανάμεσα στα βράχια σε

βάθος 800 περίπου μέτρων. Υποθέτω ότι έμαθες καλά το δρόμο...

— Θα μπορούσα να οδηγήσω τη βάρκα μου και με κλειστά τα μάτια.

— Όχι ανουσίες! Το τούνελ έχει σε πολλά μέρη πλάτος μόλις ενός μέτρου και ο θόλος του είναι αρκετά χαμηλός... Πρέπει να οδηγείς τη βάρκα σου με προσοχή... Γιατί, διαφορετικά, η κυρία Χόρμελ θα μπορούσε να τρομάξει και να σου ζητήσει να γυρίσεις πίσω...

Βασίζομαι στην ικανότητα και την ευφυΐα σου, για να φθάσεις ως το τέρμα, που είναι το σπήλαιο με τους σταλακτίτες... Εκεί θα βγεις για να ξεκουρασθής. Δεν θα ξεχάσεις το «θερμό» με τον καφέ και την πατίλλια με το ναρκωτικό... Είναι αναμφισβήτητο ότι η κυρία Χόρμελ θα δεχθής τον καφέ που θα της

Θα βρούν, λοιπόν, την κυρία Χόρμελ, αλλά θα την βρούν νεκρή. Και θα βρούν επίσης και το ξεφουσκωμένο κανό από καουτσούκ. Θα φαντασθούν τότε πως η κυρία Χόρμελ είχαν επιχειρήσει μόνη της να φθάσει ως τη σπηλιά του Κόρριγκαν, ότι το κανό της ξεφούσκωσε, χτυπώντας στην προεξοχή κάποιου βράχου και ότι η δυστυχισμένη έπεσε θύμα της τολμής της... Όμορφο παραμύθι, μά την αλήθεια! Κατάλαδες τώρα;

Ο «συμβολαιογράφος» έδωκε ακόμη μερικές άλλες οδηγίες στον Τζόε κι έφυγε.

— Όποτε η «δουλειά» είναι για σήμερα, ψιθύρισε ο Τζόε Μόρσον, όταν έμεινε μόνος.

Κι ωστόσο, ήξερε καλά πως δεν θα την έκανε. Αυτό, βέβαια, θα του στοιχίσει τη ζωή. 'Αλλά το κυριότερο ήταν να σωθής η Μάγκυ. Γιατί την αγαπούσε με όλη του την ψυχή. Την είχε αγαπήσει από την πρώτη στιγμή που την είδε, όταν έφθασε στο «Μεγάλο Ξενοδοχείο», με την εμφάνισή ενός κοσμικού κυρίου, για να εκτελέσει τη «δουλειά», που του είχαν αναθέσει ο «συμβολαιογράφος».

Για μία στιγμή, σκέφθηκε να καταγγείλει το «συμβολαιογράφο» στην αστυνομία. 'Αλλά τι θα έλεγε; Τι ήξερε γι' αυτόν τον άνθρωπο; Τίποτε σχεδόν.

Επειτα από λίγη ώρα, ο Τζόε Μόρσον μπήκε σ' έναν τηλεφωνικό θάλαμο και ζήτησε την κυρία Χόρμελ.

— Αγαπητή φίλη, τη ρώτησε, έχετε κανένα συγγενή που να εποφθαλμιά την περιουσία σας;

— Νομίζω, απάντησε γελώντας η κυρία Χόρμελ, πως ο αδελφός του πατέρα μου θα επιθυμούσε πολύ να με κληρονομήσει. 'Αλλά δεν σκέπτομαι να πεθάνω...

— Σεις όχι... 'Αλλ' ο άνθρωπος αυτός, οποίος κι αν είναι, επιδιώκει με κάθε τρόπο το θάνατό σας... Το σχέδιό του είναι σατανικό... Πως το έμαθα;... Μια τυχαία συμπτωσία... 'Ακούστε τώρα...

Θα φύγετε με το αεροπλάνο των 10 και 30' για το Σάν-Φραντίσκο... 'Οχι, το πράγμα δεν επιδέχεται αναβολή... Θα προσπαθήσετε, φυσικά, να μην καταλάβει κανένας την αναχώρησή σας... Μου υποσχέστε πως θα το κάμνετε;... Θαυμάσια!... Κι' εγώ;... Θαρθώ να σας βρω εκεί!... Θα σας ξηγήσω τότε...

Ο Τζόε Μόρσον ανέπνευσε με ανακούφιση, όταν ξανακρέμασε το ακουστικό. Ένα μεγάλο βάρος είχε φύγει από το στήθος του.

Επειτα από δυο μέρες, η κυρία Χόρμελ διαβάζει στις εφημερίδες ότι ο Τζόε Μόρσον είχε βρεθεί μ' ένα μαχαίρι ανάμεσα στους ώμους κοντά στην είσοδο του «Μεγάλου Ξενοδοχείου» του Μαϊάμι. Ένα δάκρυ κύλησε τότε από τα μάτια της, γιατί κι αυτή είχε αγαπήσει τον Τζόε, χωρίς να υποπτεύεται ότι κάτω από την προσεγμένη εμφάνισή και τους ευγενικούς τρόπους του κρυβόταν ένας γκάνγκστερ.

Κι' ωστόσο, αυτός ο γκάνγκστερ της είχε σώσει τη ζωή, θυσιάζοντας τη δική του. 'Αλλ' αυτό, η Μάγκυ Χόρμελ δεν το έμαθε ποτέ.

ZOPZ BINTAL

ΕΝΑ από τα κατα τ' ο ν 15ον αιώνα σκοτεινότερα δραματά της αγγλικής ιστορίας είναι η θανάτωσις μέσα στον Πύργο του Λονδίνου των δυο γυνών του βασιλέως 'Εδουάρδου του 4ου από τον σφετεριστή τ' ο υ θρόνου Ριχάρδο τον 3ο. 'Ιστορικοί, μυθιστοριογράφοι, ποιηταί, θεατρικοί συγγραφείς, αυτός ο μεγάλος Σαίξπηρ έχουν ασχοληθής με το άποτρόπαιο αυτό έγκλημα και καθέννας τους το έχει παραστήσει και το έχει ερμηνεύσει με το δικό του τρόπο.

'Αλλ' η αλήθεια είναι πιο τραγική από όλες τις περιγραφές των συγγραφέων και των ποιητών. Πίσω απ' αυτό το έγκλημα κρύβεται μια αληθινή αισχλύειος τραγωδία.

Βασιλεύς φιλόδοξος και ακόλαστος, ο 'Εδουάρδος ο 4ος είχε συνδεθή κατά τα τελευταία χρόνια της ζωής του με την Κατερίνα ντε Φάρ, σύζυγο ενός εκχριστιανισθέντος 'Εβραίου, του 'Ιωάννου ντ' Ουόρβεκ, που είχε το αξίωμα του φρουράρχου του Πύργου του Λονδίνου.

Καρπός αυτών των σχέσεων ήταν ένα αγόρι στο όποιο δόθηκε το όνομα Πέρκιν.

Κατά την ίδια περίπου εποχή, η βασίλισσα είχε γεννήσει ένα παιδί, που ονομασθήκε Ριχάρδος. 'Αλλ' επειδή ο τοκετός την είχαν εξαντλήσει και δεν ήταν σε θέση να το γαλουχήσει, ο βασιλεύς 'Εδουάρδος το εμπιστεύθηκε στη φίλη του, για να το ανατρέψει μαζί με το δικό της παιδί.

Τα δυο παιδιά είχαν την ίδια περίπου ηλικία κι' όπως ήταν από τον ίδιο πατέρα παρουσίαζαν μια μεγάλη ομοιότητα μεταξύ τους.

Η Κατερίνα σκέφθηκε τότε να επωφεληθής απ' αυτή την ομοιότητα κι' όταν ήρθε η εποχή για να επιστρέψω το νεαρό πρίγκηπα στον πατέρα του παρέδωκε αντί γι' αυτόν τον Πέρκιν.

Από τ' άλλο μέρος, κράτησε το μικρό Ριχάρδο κοντά της και τον παρουσίαζε σαν παιδί της.

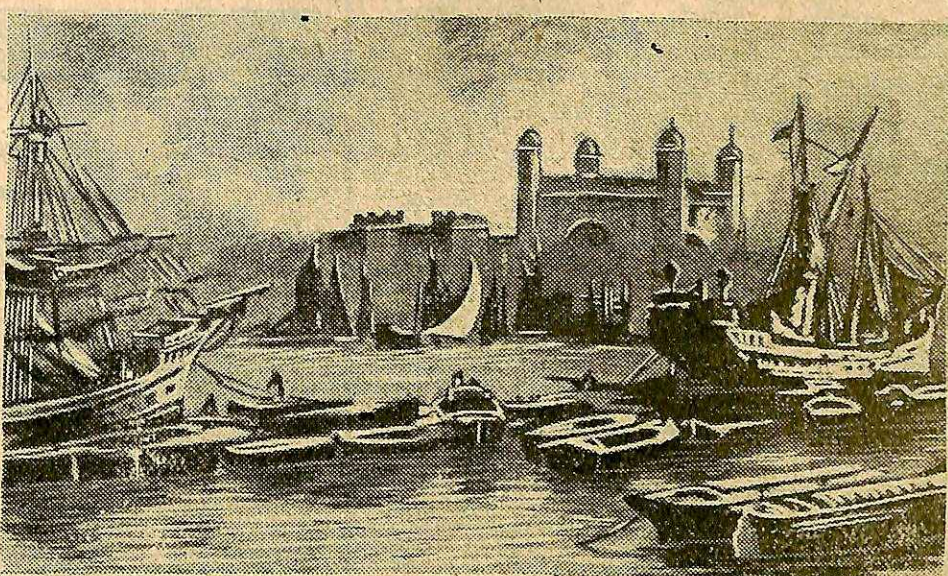
Μερικά χρόνια αργότερα, ο 'Εδουάρδος ο 4ος πέθανε ξαφνικά, έπειτα από μια σύντομη ασθένεια. Στο θρόνο ανέβηκε τότε ο δωδεκαετής γιός του 'Εδουάρδος ο 5ος. 'Αλλ', ο δυστυχής πρίγκηπς δεν απήλαυσε τις τιμές της βασιλείας περισσότερο από μερικές ώρες. Γιατί ο βέιος του Ριχάρδος δούλες Ρό της ηλικίας του, τον καθήρεσε και σφετερίστηκε την εξουσία.

Και σαν να μην άρκουσε η καθαίρεσις, διέταξε σε λίγο την εγκάθειρή του, καθώς και του νεωτέρου αδελφού του Ριχάρδου μέσα στον Πύργο του Λονδίνου.

Δεν ήταν δύσκολο να μαντέψει κανείς ποιά θα ήταν η τύχη των δυο πριγκήπων.

Η Κατερίνα ντε Φάρ παρακάλεσε τότε τον άνδρα της να σώσει τον ψευδο-Ριχάρδο, βάζοντας στη θέση του, το πραγματικό Ριχάρδο, που ο Ουόρβεκ εμφάνιζαν σαν δικό τους παιδί.

Ο Ουόρβεκ της το υποσχέθηκε. 'Αλλά κάθε άλλο παρά λογάριζε να εκπληρώσει την υπόσχεσή του. Γιατί ήξερε καλά πως ο Πέρκιν (ο ψευδο-Ριχάρδος) δεν ήταν δικό του παιδί και αν είχε σιωπήσει ως τότε το είχε κάμει

Ο πύργος του Λονδίνου όπως ήταν το 1460

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ ΤΟΥ ΛΟΝΔΙΝΟΥ

Μιά άνοτριχιαστική τραγωδία κατά τόν 15ον αιώνα

μέρος από την υπόσχεσι που της έδωκε.

— Πως ένα μέρος, ρώτησε αυτή. Ποι είναι ο Πέρκιν;

— Το μόνο που μπόρεσα να διασώσω από το παιδί σου, της απάντησε ο Ουόρβεκ, είναι αυτό. Καί έβγαλε την ίδια στιγμή ένα δέμα κάτω από το μαγδύα του.

Μέσα σ' αυτό βρισκόταν το κομμένο κεφάλι του Πέρκιν... 'Η δυστυχισμένη μητέρα σωριάστηκε αμέσως λιποθύμη.

'Εκυκλοφόρησε τότε η φήμη ότι τα πτώματα των δυο πριγκήπων είχαν ριχθής στον Τάμεσι. Τρελλή από τη λύπη της, η Κατερίνα άρχισε να τρέχει πάνω κάτω στις όχθες του ποταμού, με την ελπίδα μηπως ανακαλύψει πουθενά το πτώμα του παιδιού της.

'Αλλ' οι έρευνες αυτές είχαν κινήσει την προσοχή των ανθρώπων που έμεναν κοντά στις όχθες του ποταμού. Και, σε λίγο, περίεργες όμιες άρχισαν να κυκλοφορούν στο Λονδίνο. Πολλοί άνθρωποι ήσαν βέβαιοι ότι ο πραγματικός Ριχάρδος ζούσε — όπως και ήταν σωστό — και ότι θα εμφανιζόταν μια μέρα για να δώσης το σφετεριστή.

Οι διαδόσεις αυτές έπειναν μέρα με την ημέρα μεγαλιότερη έκτασι και βρισκόντουσαν όλο και πιο πολλοί που τις πίστευαν.

Ο δούξ του Γκλόστερ, που είχαν αναγορευθής στο μεταξύ βασιλιάς με το όνομα του Ριχάρδου του 3ου, είχε κάθε λόγο για να θέλη να θέσι τέρμα σ' αυτές τις φήμες. 'Ανέθεσε, λοιπόν, σε δυο ανθρώπους του να τον απαλλάξουν από την Κατερίνα, μ' όποιο τρόπο θαδρίσκαν καλλίτερο...

Το τέλος της δυστυχισμένης ήταν οικτρό. Οι δυο αυτοί άνθρωποι της είπαν ότι είχαν βρή το πτώμα του γιού της και την έπεισαν να πηδή σε μια βάρκα για να πάνε να της το δείξουν. Όταν απομακρύνθηκαν, όμως, από την όχθη, της έσπασαν το κεφάλι με τα κουπιά και κατόπιν έριξαν το πτώμα της μέσα στον ποταμό.

Όσο για τον αληθινό Ριχάρδο, έπειτα από μερικές άκαρπες προσπάθειες για ν' ανακτήσει το θρόνο του πατέρα του, έπεσε στο τέλος στα χέρια του 'Ερρίκου 7ου, που βασιλεύει τότε στην 'Αγγλία και πέθανε πάνω στην αγχόνή το έτος 1499.

— Το μόνο που μπόρεσα να διασώσω από το παιδί σου είναι αυτό! της είπε ο Ουόρβεκ

— Το μόνο που μπόρεσα να διασώσω από το παιδί σου είναι αυτό! της είπε ο Ουόρβεκ

γιατί φοβόταν τ' ο ν 'Εδουάρδο. Τώρα όμως που ο βασιλιάς είχε πεθάνει δεν σκεπτόταν τίποτε άλλο από το να εκδικηθής τη γυναίκα του.

— Για τη στιγμή, της είπε, οι πρίγκηπες δ' ε ν κινδυνεύουν. 'Αν, όμως, πρόκειται να γίνη τίποτε, θα κάμω την αντίκατάστασι που μου ζητάς.

Μερικές ημέρες αργότερα, ο Ουόρβεκ πήρε τον πραγματικό Ριχάρδο, λέγοντας πως θα τον έκλεινε στον Πύργο στη θέση του άλλου, του ψευτικού. 'Αλλά, στην πραγματικότητα, τον φυλάεισε και, α-

φού του φανέρωσε την αλήθεια, του συνέστησε να παή στη θεία του Μαργαρίτα ή σ Βουργουνδίας, που θα μπορούσε ίσως να τον βοηθήσει για να ανακτήσει μια μέρα το θρόνο του.

Το ίδιο βράδυ, ο Ουόρβεκ γύρισε χαρούμενος στο σπίτι του και είπε στη γυναίκα του ότι είχαν εκπληρώσει ένα

— Το μόνο που μπόρεσα να διασώσω από το παιδί σου είναι αυτό! της είπε ο Ουόρβεκ

— Το μόνο που μπόρεσα να διασώσω από το παιδί σου είναι αυτό! της είπε ο Ουόρβεκ

Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ του Μπέδερλυ

Κι η «συμμορία του σελλου-
λόιντ»

Στις έπαυλεις του Μπέδερλυ Χίλλς, έξω απ' το Χόλλυγουντ, κατοικούν 32.000 εύτυχες ηνθιές, που έχουν κτηματική περιουσία 103.000.000 δολλαρίων και μετρητά στην Τράπεζα 145.000.000 δολλαρίων. Ο συνοικισμός αυτός έχει τη δεύτερη θέσι σ' όλοκληρες τις Ηνωμ. Πολιτείες από απόψεως έτησιον οικογενειακού εισοδήματος. Οι 10.000 περίπου απ' τους ενοίκους των έπαυλων του Μπέδερλυ Χίλλς εργάζονται στον κινηματογράφο, και πολλοί άλλοι ενε γνωστοί βιομήχανοι, όπως ο Φάιστον (έλαστικά), ο Μάξ Φακτορ (καλλυντικά), ο Ουίλλιαμ Χήρστ (έφημερίδες), κλπ.

Φυσικά ένα μέρος όπου έχουν συγκεντρωθεί τόσος πλούσιος, χρειάζεται άγρυπνη αστυνομική επαγρύπνησι, για να προλαμβάνονται κλοπές και ληστείες. Και πραγματικά, η αστυνομία του Μπέδερλυ Χίλλς κάνει τόσο καλά τη δουλειά της, ώστε η δράσις των κακοποιών έχει περιορισθεί στο ελάχιστον. Σ' όλο το περασμένο έτος, έγιναν μόνο 18 κλοπές, και στις 11 απ' αυτές συνελήφθησαν άμεσα οι δράστες.

Οι έπίσημοι αστυνομικοί βοηθούνται στις έργον τους κι' από 100 περίπου ντετέκτιβ, σωματοφύλακες, νυκτοφύλακες, κλπ., που ανήκουν στην υπηρεσία των πλουσιωτέρων κατοίκων του συνοικισμού. Η κ. Ντόχενν π.χ. διατηρεί 6 ένοπλους φύλακες, που φρουρούν γύρω απ' το σπίτι της μερά και νύχτα.

Έξ' άλλου, 250 βίλλες συνδέονται απ' ευθείας με τον αστυνομικό σταθμό, με έγκραστασείς σημάτων κινδύνου. Μία προσωπική της ταυ κινηματογράφου έχει έφοδιασει με κουνούνια κινδύνου όλα τα δωμάτια — ακόμη και το λουτρό, όπου κλειδώνουν συχνά τα θυμάτια τους οι κακοποιοί. Αρκεί να πιέση ο οικοδεσπότης ένα απ' τα κουμπιά αυτά, για να φτάσουν σε λίγα λεπτά δυο αστυνομικά αυτοκίνητα και να σταματήσουν το ένα μπροστά και το άλλο πίσω απ' το σπίτι.

Άλλα δυο έρευνουν την περιοχή, για να πιάσουν τον κλέφτη, αν τυχόν έχη απομακρυνθεί εν τώ μεταξύ απ' την έπαυλη.

Ολόκληρο το 24ωρο περιπολούν στο Μπέδερλυ Χίλλς, αυτοκίνητα με αστυνομικούς. Αφ' ότου σκοτεινιάσει, αρχίζουν να σταματούν τους

πεζούς και να τους ζητούν ταυτότητες.

Κάποτε, οι κακοποιοί βάδουν σκυλιά να φυλάει, ενώ αυτοί κάνουν τη δουλειά τους. Άλλα οι αστυνομικοί υποψιάζονται άμεσως, μόλις τα ιδούν. Γιατί έχουν μάθει καλά... ακόμη και τους σκύλους του Μπέδερλυ Χίλλς, καθώς και τις ώρες που τους βγάζουν έξω τ' άφεντικά τους!

Κάνουν επίσης έρευνα σε κάθε σταματημένο αυτοκίνητο με έπιβάτες. Μία έπιδέξια συμμορία έκανε τις κλοπές της, αφήνοντας απ' έξω ως φύλακες έναν άντρα και μία γυναίκα, που έπροσποιούντο τους έρωτευμένους μέσα σ' ένα αυτοκίνητο. Από τότε, όταν οι αστυνομικοί βρουν ζευγαράκια σε σταματημένα αυτοκίνητα, τα στέλλουν... να χαρώσουν άλλοι!

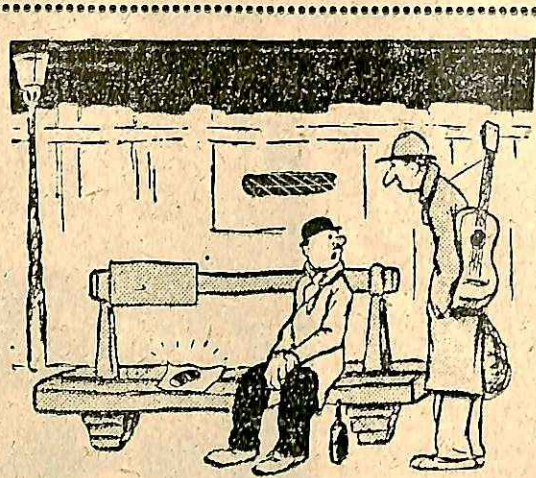
Η μεγαλύτερη περσινή έπιτυχία της αστυνομίας του Μπέδερλυ Χίλλς ήταν η σύλληψις της «συμμορίας του σελλουλόιντ». Τα μέλη της διάλεξαν για θύμα τους προσωπικότητες του κινηματογράφου. Χτυπούσαν την πόρτα τους, στις ώρες της απουσίας τους, κι' αν παρουσιαζόταν κανείς, του ζητούσαν κάποια άσημαντη πληροφορία. Άλλοιως, παρεδίδαν την κλειδαριά, χρησιμοποιώντας μ' έπιτηδειότητα ένα κομμάτι σελλουλόιντ (απ' το οποίο πήρε την ονομασία της η συμμορία). έμπαιναν κι' έγδυναν το σπίτι.

Σε μίαν άλλη περίπτωση, δυο προσωπικοφοροί λήστεψαν την κ. Τζένις, σύζυγα ενός μεγαλοκτηματίου. Αφού της πήραν 47 κοσμήματα μεγάλης αξίας, την έξυλοκόπησαν για να τους μαρτυρήσει που έκρυβε ένα δαχτυλίδι με διαμάντι των 18 καρατιών. Η αστυνομία βασίσε τις έρευνές της στο γεγονός ότι η κ. Τζένις είχαν αγοράσει πρόσφάτως αυτό το δαχτυλίδι, τόκρυβε στο χρηματοκιβώτιό της και δεν το φορούσε ποτέ, έπομένως δεν το ήξερε κανείς ξένος. Τέλος, κατάφερε ν' ανακαλύψη ότι ένας γνωστός κοσμηματοπώλης, για να εκδικηθή την κ. Τζένις, έπειθι δεν αγόραζε απ' αυτόν τα κοσμήματά της, αλλά από ένα αντίζηλο του, είχε πληρώσει 2.500 δολλαρία σε δυο κακοποιούς για να τη ληστεύουν.

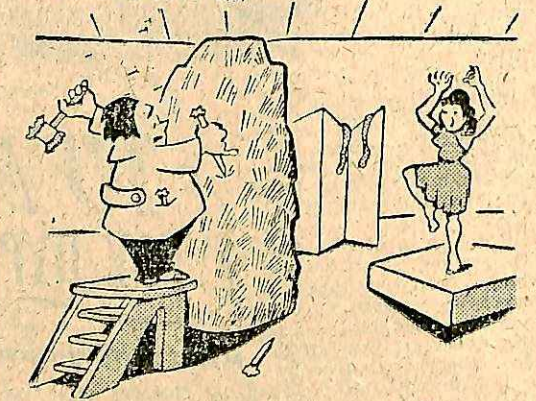
Κάποτε, οι αστυνομικοί του Μπέδερλυ Χίλλς, παρασύρονται σε ύπερβολές, απ' το μεγάλο ζήλο τους. Μία μερά π.χ. έπιασαν έναν άστερα του κινηματογράφου, που είχε γυρίσει ξαφνικά στο σπίτι του από κάποια έκδρομη κι' είχε χάσει να διακοψη τη λειτουργία των σημάτων κινδύνου. Καθώς μάλιστα ήταν ντυμένος με παλνάρυχα και κρατούσε απάνω του ένα πιστόλι κι' ένα μαχαίρι, έειδε κι' έπαθε για ν' αποδείξη την ταυτότητά του και να τον άφισουν έλεύθερο!

Κάνει όμως και μίαν άλλη δουλειά η αστυνομία του Μπέδερλυ Χίλλς: Προσπαθεί να βάλει μυαλό στους θαυμαστές των αστέρων, που φτάνουν από μακριά για... να τους προτείουν γάμο! Ένας ν.δραουλίκος π.χ. έκαμε το ταξίδι απ' το Σικάγο ως εκεί, για να ζητήσει το χέρι της Σιλβίας Σίνδεν. Είχε μαζί του τα αντίγραφα των έρωτικών έπιστολών που της είχε στείλει, καθώς και 200 δολλαρία — ρίλες τις οικονομίες του — για ν' ανοίξουν το νοικοκυριό τους! Οι αστυνομικοί κουδέντιασαν, μαζί του και τον έπεισαν να γυρίσει στο σπίτι του.

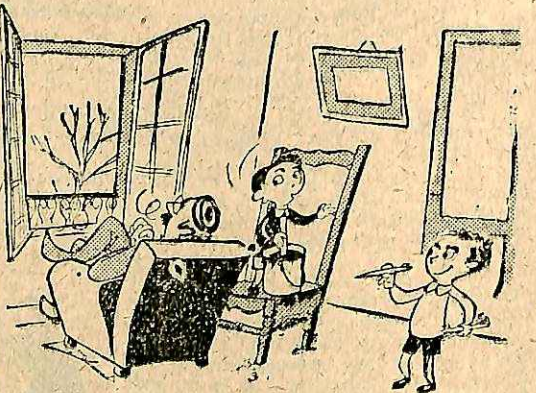
Άλλοτε πάλι, είχαν να κάνουν μ' ένα σωφέρ απ' τη Φιλαδέλφεια, που ήθελε να παντρευτεί με τη Τζίν Χάρλου. Κι' είδαν κι' έπαθαν για να τον πείσουν ότι η έκλεκτή της καρδιάς του είχε πεθάνει πρό-έτων!

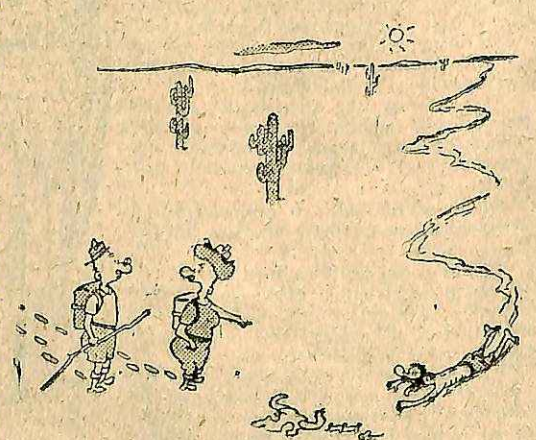
— Παίρνετε απ' εκεί το σαλάμι σας να καθήσω κι' εγώ;
— Αδύνατον!... Περιμένω κάποιον καλεσμένο...

— Και τώρα, δεσποινίς, ακίνητη!...

— Και τώρα, το πλν είναι να μη ξυπνήση!...

— Τι λές, τον ρωτάμε που βρισκόμαστε;

ΑΡΙΘΜΟΙ που φέρνουν ΙΛΙΓΓΟ

Ο χορός των μηδενικών

Αν τα πολύ μικρά πράγματα μας φέρνουν μία τρυφερή συγκίνησι — όπως π.χ. τα γατάκια, τα σκυλάκια, κλπ. — τα πολύ μεγάλα μας γεννούν κάποιο σεβασμό και φόβο. Αυτοί λοιπόν συμβαίνει και με τους υπερβολικά μεγάλους αριθμούς, τους ασύλληπτους για την ανθρώπινη φαντασία.

Ας ιδούμε μερικούς απ' αυτούς τους αριθμούς.

Ποιά είναι η μεγαλύτερη άπώστασις, το πιο μεγάλο μήκος που υπάρχει στη Φύσι; Είναι η διάμετρος του Σύμπαντος (γιατί, κατά τη θεωρία του Αϊνστάιν, το Σύμπαν δεν εκτείνεται άπειρορίστα, αλλά σχηματίζει μία πέλωρία σφαίρας, κλειστή ολόγουρα, που περιλαμβάνει όλες τις μυριάδες των ούρανίων σωμάτων).

Αν τη μετρούσαμε με πόντους (με έκατοστά του μέτρου), θα βρίσκαμε τον αριθμό 10 μ' αλλά 28 μηδενικά, δηλαδή 100 οκτάκις έκατομμύρια.

Γιατί όμως να κάνουμε αυτή τη μέτρησι χρησιμοποιώντας ως μονάδα τον πόντο, κι' όχι μίαν άλλη, πολύ μικρότερη, τη μικρότερη που υπάρχει στο Σύμπαν; Η μονάς αυτή είναι η διάμετρος του πυρήνος του ατόμου του υδρογόνου, ίση με 1 τρισεκατομμυριοστόν του χιλιοστομέτρου.

Αν λοιπόν μετρήσουμε μ' αυτήν την δεκάτην δύναμιν, κι' αυτό εις την δεκάτην, κι' αυτό εις την 34ην.

Ένα πολύ μεγάλο χρονικό διάστημα είναι η ηλικία της Γης: 3.350 έκατομμύρια χρόνια, ή 100 τετράκις έκατομμύρια δευτερόλεπτα. Το μεγαλύτερο όμως που υπάρχει στη Φύσι, είναι η ηλικία του Σύμπαντος. Οι αστρονόμοι την υπολογίζουν σε 2 τετράκις έκατομμύρια χρόνια, ή σε 10 έξάκις έκατομμύρια δευτερόλεπτα.

Υπάρχουν όμως κι' άλλες μονάδες μετρήσεως του χρόνου, μικρότερες απ' το δευτερόλεπτο. Στα έπιστημονικά έργα, στήρια έχουν μετρηθή χρονικά διαστήματα 30 φορές πιο μικρά απ' το ένα έκατομμυριοστόν απ' το ένα δευτερόλεπτο. Κι' ή στον του δευτερόλεπτο. Κι' ή διάρκειά κάθε παλμικής δονήσεως των κοσμικών ακτίνων είναι 1 έννεάκις έκατομμυριοστόν του δευτερόλεπτο. Αν λοιπόν μ' αυτή την τελευταία μονάδα μετρήσουμε την ηλικία του Σύμπαντος, θα βρούμε τον αριθμό 10 μ' αλλά 51 μηδενικά, δηλαδή 10 δεκαεξάκις έκατομμύρια.

Ας έρθουμε τώρα στις μεγαλύτερες ποσότητες πραγμάτων. Ο πληθυσμός ολόκληρης της Γης — 2 δισεκατομμύρια ψυχές — είναι ένα έκατομμύριο φορές πιο μικρός απ' τον αριθμό των κυττάρων που αποτελούν το σώμα ενός ανθρώπου. Ο αριθμός των άστρων του Σύμπαντος είναι ακόμη πιο μεγάλος: 10 έξάκις έκατομμύρια (10 μ' αλλά 21 μηδενικά). Αυτά τα άστρα όμως αποτελούνται, όπως κάθε υλικό

σώμα, απ' τα άπειροελάχιστα συστατικά του ατόμου, τα «ηλεκτρόνια» και τα «πρωτόνια». Ο αριθμός λοιπόν αυτών των συστατικών των άστρων είναι ο μεγαλύτερος που υπάρχει στη Φύσι. Οι έπιστήμονες κατάρθωσαν να τον υπολογίσουν σε 100 έικοσιπεντάκις έκατομμύρια (10 μ' αλλά 79 μηδενικά).

Αυτοί είναι οι πιο μεγάλοι αριθμοί που συναντούμε στη Φύσι. Η Έπιστήμη όμως έχει δημιουργήσει κι' άλλους, ακόμη πιο μεγάλους. Για να τηλεφωνήση π.χ. κανείς απ' το Σαν Φραντσίσκο στο Λονδίνο, χρειάζεται να ένισχυθι με το ηλεκτρικό ρεύμα ή έντασις της φωνής του 10 όδογονοίς τετράκις έκατομμύρια φορές! Για να σχηματίσετε μία ιδέα του ιλιγγιώδους αυτού αριθμού, υποθέσετε ότι υπήρχαν τόσα Σύμπαντα, όσα είναι τα άπειροελάχιστα συστατικά (ηλεκτρόνια και πρωτόνια) του πραγματικού Σύμπαντος. Τα άπειροελάχιστα συστατικά που θ' αποτελούσαν όλα μαζί αυτά τα Σύμπαντα, θα ήσαν πάλι ασυγκρίτως μικρότερα απ' αυτόν τον αριθμό!

Τέλος, ο «αριθμός του Σκιού», που χρησιμοποιείται σ' ένα μαθηματικό θεώρημα, είναι τόσο μεγάλος, ώστε αν ολόκληρος ο σημερινός πληθυσμός της Γης κατόρθωνε να γράφει 1.000.000 μηδενικά κάθε δευτερόλεπτο, κι' αν αυτό είχε αρχίσει αφ' ότου υπήρχε το Σύμπαν, ο αριθμός που θα σχηματιζόταν απ' όλα αυτά μαζί τα μηδενικά, θα ήταν μηδαμινός μπροστά στον «αριθμό του Σκιού»!

Ο αριθμός αυτός είναι: 10 εις την δεκάτην δύναμιν, κι' αυτό εις την δεκάτην, κι' αυτό εις την 34ην.

Τι γίνονται οι μνίγες το χειμώνα;

Οι έπιστήμονες δεν έχουν απαντήσει με βεβαιότητα σ' αυτό το ερώτημα. Υπάρχει η νενική αντίληψις ότι κάποιες μνίγες έπιρουν όλο το χειμώνα, νερκωμένες και κρυμμένες σε σκισμας των τοίχων και σ' άλλα καταφύγια, απ' όπου βγαίνουν την άνοιξη για να συνεχίσουν την αναπαραγωγή του είδους των Πιστευται δε ότι αυτές είναι οι άσυνήθιστα μεγάλες μνίγες που βλέπουμε συχνά την άνοιξη. Στην πραγματικότητα όμως οι μεγάλες αυτές μνίγες είναι απλώς άλλες ράτσες απ' τις μικρές.

Όσα κι' αν έχουν ψάξει, οι άγγλικές κι' οι αμερικανικές υνιονομικές άρχεις δεν έχουν υπορσεί να βρουν ούτε μία μνίγα που να έμεινε ζωντανή όλο το χειμώνα ως την άνοιξη. Αποκλείουν δε ότι είναι δυνατόν να υπάρχουν, έφ' όσον μάλιστα η ζωή της μνίγας το καλοκαίρι, διαρκεί μόνο 2-3 βδομάδες. Το πιθανώτερο λοιπόν είναι ότι οι μνίγες περνούν το χειμώνα ως σκουληκάκια τα οποία μεταμορφώνονται σε πτερωτά έντομα στα τέλη του χειμνώνος ή στις άρχεις της άνοιξεως. Τα έντομα αυτά ζητούν τότε καταφύγιο σε κουζίνες, σταύλους κι' άλλα μέρη σχετικώς ζεστά, όπου διασπρουνται και πολλαπλασιάζονται ως ότου φθάση η καλοκαίρια. Έτσι εξασφαλίζεται η αναπαραγωγή του είδους καρίς και στην καταπληκτική γονιμότητα της μνίγας (από μία θηλυκή μνίγα, υπό ευνοϊκές συνθήκες θα μπορούσαν να παραχθούν σε 6 μήνες 131 πεντάκις έκατομμύρια απόγονοι!)

Κάθε έμπόδια
ΓΙΑ ΚΑΚΟ!...

Όλο το χρόνο, ο Φραντζέσκος ανέβαλλε τον γάμο του με τη Λουκία.

Όχι πώς το είχε μετανιώσει και προσπαθούσε ν' αποφύγη την καζούρα και τον χορό του Ησαΐα, αλλά γιατί πάντα κάτι του τύχαινε του φουκαρά.

Πότε γιατί βρισκότανε τόσο άδέκαρος, που δεν μπορούσε να πάρη το γαμπριάτικό του κοστούμι από το ράφτη, πότε γιατί του τύχαινε να είναι άρρωστος, πότε γιατί ήτανε μπλεγμένος με κάποια κι' εκείνη τον άπειλούσε να έμφανισθή στο γάμο και να τὰ κινή θαλάσσα, και τέλος πάντων πότε για τον ένα, πότε για τον άλλο λόγο, αυτός ο γάμος όλο και αναβολές έπαιρνε.

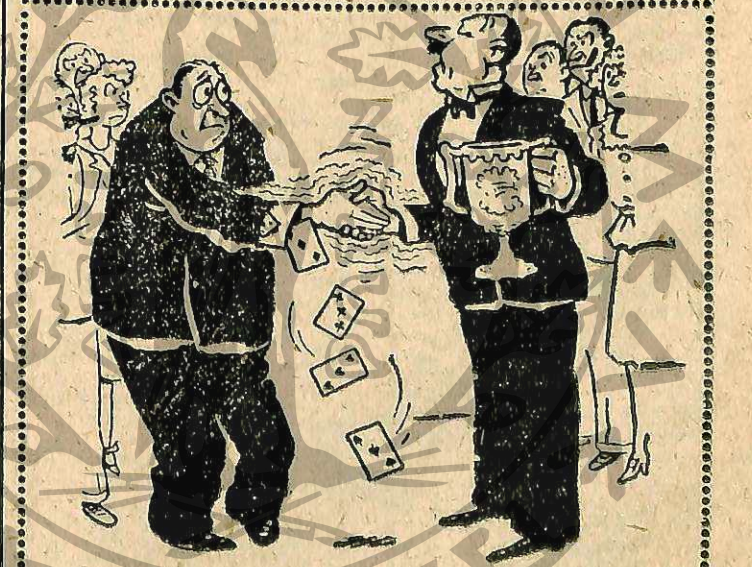
Η Λουκία, ένα σεμνό και καλό κορίτσι είχε βαρεθή πιά να περιμένει, κι' ο πατέρας της, πλούσιος έμπορομανάβης που τόχε καμάρη να πάρη η κόρη του, έναν «έπιστήμονα» συγχωρούσε τις αναβολές λέγοντας διαρκώς:

— Έτσι είναι αυτοί οι «έπιστήμονες», παιδί μου. Από τη σκοτούρες τους τις πολλές, ξεχνάνε να φάνε καμιά φορά, ξεχνάνε να κοιμηθούνε και... ξεχνάνε και να παντρευτούν!... Μία φορά δικός σου είναι και θα τον πάρησι!

Τα πράγματα είχαν στρίψει πολύ και ύστερα από τα δάκρυα της Λουκίας, ο πατέρας της έμπορομανάβης, είχε πη του γαμπρού:

— Άκουσε, παιδί μου. Καλός και σπουδαίος είσαι και Πάμε.

Στο κουρείο τον υποδέχθηκαν με τιμές. Ο τακτικός του κουρέας τον έαπλωσε στην πολυθρόνα, ενώ ταυτοχρόνως, το Μαρικάκι, η μανικουρίστς του κουρείου, έτοποθέτησε έ-

Ο ΧΑΡΤΟΚΛΕΦΤΗΣ

— Είμαι εύτυχής που σφίγγω το χέρι του ανθρώπου που κέρδιζε σ' όλες τις παρτίδες του πόκερ!...

Ο μοιδικός
Φρουρός των
δοντιών και
των οδών σας

Η ΑΓΓΛΙΚΗ
ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΙΑ

IPANA (ΙΠΑΝΑ)

BRISTOL-AVERS-CO-NEWYORK-MONTREAL-LONDON

να σκαμνάκι κοντά του.

— Ξύρισμα και μανικιούρ μαζί, είχε πη ο Φραντζέσκος, γιατί η νύφη δεν περιμένει... Χρόνου φείδου και φείδι κολο-δο που θα την φάη άποψε!... Είπε χαριεντιζόμενος.

Το ξύρισμα και το μανικιούρ επροχωρούσαν με ρυθμόν ατομικής ενεργείας και υπερ-ηχητικής ταχύτητας.

— Γλήγορα!... φώναζε ο Φραντζέσκος. Η νύφη δεν περιμένει.

— Είναι ωραία, τον έρωτη-σε ο κουρέας, που τον εξύ-ριζε.

— Ωραία λέει; Τζοκόντα, παιδί μου! Η ώραία 'Ελένη του Μενελάου. Καλά που δεν με λένε Μενέλαο...

Ο κουρέας έσκασε στα γέ-λια με το ξύπινο χωράτο του πελάτου... αλλά δεν πρόφτα-σε να τελειώσει το γέλιο, ό-ταν...

— Ωχ!... φώναζε ο Φραν-τζέσκος. Αμάν! Κακή!

«Τα πολλά τα γέλια φέρ-νουν κλάματα» λέει η παροι-μία και ακόμη μία φορά, η παροιμία βγήκε αληθινή. Για-τί με τα γέλια, ο κουρέας εί-χε τραβήξει μια ξυραφία στο μάγουλο του Φραντζέσκου, που από τον πόνο τραβήξε το χέ-ρι του απότομα, και το Μα-ρικάκι, η μανικουρίστα, του είχε τραβήξει μια ψαλλιδιά.

— Βοήθεια! φώναζε ο Φραν-τζέσκος.

— Σταθήτε, να σας ζάλω αίμοστατικό.

— Άλλα και η ξυραφία και η ψαλλιδιά δεν ήταν από εκείνες που περνούν εύκολα. Και τα γιατροσόφια του μπαμπέρη δεν έφταναν.

Ευτυχώς ο Άνανίας, ο πα-ρακούμπαρας ήταν παρών.

Τον πήρε τον άτυχη Φραν-τζέσκο και τον ώδηγησε στο διπλανό φαρμακείο.

Κι' εδώ άτυχία. Ο φαρμα-κοποιός έλειπε. Είχε πάει κά-τι να ψωνίσει.

— Θ' άργήσει;

— Μά... Ποιος ξέρει, είπε ο βοηθός του, ένας βλακώχας ίσαμ' εκεί πάνω.

— Το αίμα μου τρέχει... Κάντε μου κάτι.

— Αμέως.

Ο βλακώχας βοηθός, τσα-κίστηκε να περιποιηθ' τον ά-πρόοπτο πελάτη. Άλλα μόλις του έβαλε... στο μάγουλο...

— Ωχ! ξαναφώναζε ο Φραν-τζέσκος.

— Τσουέλι λίγο;

— Τί τσουέλι; Με τρέλλα-νε...

— Έτσι είναι. Φάρμακο εί-ναι αυτό.

— Πονάω! Με καίει!...

— Τί τα θέλετε; Όταν πέσει μια κεραμίδα είναι έπομένο να πιάσει κι' άλλη.

— Έτσι και τώρα έγινε. Ο βοηθός του φαρμακοποιού έκα-νε λάθος και του είχε βάλει στο τραύμα κάποιο καυστικό υγρό που του έκανε την ξυρα-φία... μανιτάρα. Του έδημι-ούργησε ένα έγκαυμα τέτοιο, ώστε χρειάστηκε να τον πάνε τον Φραντζέσκο στον Σταθμό Πρώτων Βοηθειών, για να η-συχάσει από τους πόνους.

★

Όταν έβγαινε μαζί με τον παρακούμπαρα τον Άνανια, ά-πό τον Σταθμό Πρώτων Βοη-θειών ο Φραντζέσκος είχε έπι-δέσμον στο πρόσωπο και έ-πιδέσμον στο άριστερό χέρι.

— Με τέτοιον γάλια θα πάς για νομικό;

— Όχι!... φώναζε ο Φραν-τζέσκος. Αμάν! Κακή!

«Τα πολλά τα γέλια φέρ-νουν κλάματα» λέει η παροι-μία και ακόμη μία φορά, η παροιμία βγήκε αληθινή. Για-τί με τα γέλια, ο κουρέας εί-χε τραβήξει μια ξυραφία στο μάγουλο του Φραντζέσκου, που από τον πόνο τραβήξε το χέ-ρι του απότομα, και το Μα-ρικάκι, η μανικουρίστα, του είχε τραβήξει μια ψαλλιδιά.

— Βοήθεια! φώναζε ο Φραν-τζέσκος.

— Σταθήτε, να σας ζάλω αίμοστατικό.

— Άλλα και η ξυραφία και η ψαλλιδιά δεν ήταν από εκείνες που περνούν εύκολα. Και τα γιατροσόφια του μπαμπέρη δεν έφταναν.

Ευτυχώς ο Άνανίας, ο πα-ρακούμπαρας ήταν παρών.

Τον πήρε τον άτυχη Φραν-τζέσκο και τον ώδηγησε στο διπλανό φαρμακείο.

Κι' εδώ άτυχία. Ο φαρμα-κοποιός έλειπε. Είχε πάει κά-τι να ψωνίσει.

— Θ' άργήσει;

— Μά... Ποιος ξέρει, είπε ο βοηθός του, ένας βλακώχας ίσαμ' εκεί πάνω.

— Το αίμα μου τρέχει... Κάντε μου κάτι.

— Αμέως.

— Πώς να μην πάω; είπεν ο άτυχής. Τελευταία μέρα ση-μερα. Αύριο πιά η νύφη είναι χαμένη.

Δεν εί-νν προχωρήσει πέν-τε βήματα, όταν η τρίτη κε-ραμίδα ήρθε. Για να λέμε το σωστό, δεν ήταν κεραμίδα, αλ-λά πορτοκαλλόφλουδα και... το παπούτσι του Φραντζέσκου την εύρηκε, έτσούλισε άπάνω της και τα έκασε τόσο κα-λά, ώστε να βρεθ' ο Φραντζέ-σκος φαρδύς πλατύς στο πε-ζοδρόμιο με βγαλμένο το πόδι στον αστραγάλο!

— Ωχ!... φώναζε ο Φραν-τζέσκος. Αμάν! Κακή!

«Τα πολλά τα γέλια φέρ-νουν κλάματα» λέει η παροι-μία και ακόμη μία φορά, η παροιμία βγήκε αληθινή. Για-τί με τα γέλια, ο κουρέας εί-χε τραβήξει μια ξυραφία στο μάγουλο του Φραντζέσκου, που από τον πόνο τραβήξε το χέ-ρι του απότομα, και το Μα-ρικάκι, η μανικουρίστα, του είχε τραβήξει μια ψαλλιδιά.

— Βοήθεια! φώναζε ο Φραν-τζέσκος.

— Σταθήτε, να σας ζάλω αίμοστατικό.

— Άλλα και η ξυραφία και η ψαλλιδιά δεν ήταν από εκείνες που περνούν εύκολα. Και τα γιατροσόφια του μπαμπέρη δεν έφταναν.

Ευτυχώς ο Άνανίας, ο πα-ρακούμπαρας ήταν παρών.

Τον πήρε τον άτυχη Φραν-τζέσκο και τον ώδηγησε στο διπλανό φαρμακείο.

Κι' εδώ άτυχία. Ο φαρμα-κοποιός έλειπε. Είχε πάει κά-τι να ψωνίσει.

— Θ' άργήσει;

— Μά... Ποιος ξέρει, είπε ο βοηθός του, ένας βλακώχας ίσαμ' εκεί πάνω.

— Το αίμα μου τρέχει... Κάντε μου κάτι.

— Αμέως.

Ο βλακώχας βοηθός, τσα-κίστηκε να περιποιηθ' τον ά-πρόοπτο πελάτη. Άλλα μόλις του έβαλε... στο μάγουλο...

— Ωχ! ξαναφώναζε ο Φραν-τζέσκος.

— Τσουέλι λίγο;

— Τί τσουέλι; Με τρέλλα-νε...

— Έτσι είναι. Φάρμακο εί-ναι αυτό.

— Πονάω! Με καίει!...

— Τί τα θέλετε; Όταν πέσει μια κεραμίδα είναι έπομένο να πιάσει κι' άλλη.

— Έτσι και τώρα έγινε. Ο βοηθός του φαρμακοποιού έκα-νε λάθος και του είχε βάλει στο τραύμα κάποιο καυστικό υγρό που του έκανε την ξυρα-φία... μανιτάρα. Του έδημι-ούργησε ένα έγκαυμα τέτοιο, ώστε χρειάστηκε να τον πάνε τον Φραντζέσκο στον Σταθμό Πρώτων Βοηθειών, για να η-συχάσει από τους πόνους.

★

Όταν έβγαινε μαζί με τον παρακούμπαρα τον Άνανια, ά-πό τον Σταθμό Πρώτων Βοη-θειών ο Φραντζέσκος είχε έπι-δέσμον στο πρόσωπο και έ-πιδέσμον στο άριστερό χέρι.

— Με τέτοιον γάλια θα πάς για νομικό;

— Όχι!... φώναζε ο Φραν-τζέσκος. Αμάν! Κακή!

«Τα πολλά τα γέλια φέρ-νουν κλάματα» λέει η παροι-μία και ακόμη μία φορά, η παροιμία βγήκε αληθινή. Για-τί με τα γέλια, ο κουρέας εί-χε τραβήξει μια ξυραφία στο μάγουλο του Φραντζέσκου, που από τον πόνο τραβήξε το χέ-ρι του απότομα, και το Μα-ρικάκι, η μανικουρίστα, του είχε τραβήξει μια ψαλλιδιά.

— Βοήθεια! φώναζε ο Φραν-τζέσκος.

— Σταθήτε, να σας ζάλω αίμοστατικό.

— Άλλα και η ξυραφία και η ψαλλιδιά δεν ήταν από εκείνες που περνούν εύκολα. Και τα γιατροσόφια του μπαμπέρη δεν έφταναν.

Ευτυχώς ο Άνανίας, ο πα-ρακούμπαρας ήταν παρών.

Τον πήρε τον άτυχη Φραν-τζέσκο και τον ώδηγησε στο διπλανό φαρμακείο.

Κι' εδώ άτυχία. Ο φαρμα-κοποιός έλειπε. Είχε πάει κά-τι να ψωνίσει.

— Θ' άργήσει;

— Μά... Ποιος ξέρει, είπε ο βοηθός του, ένας βλακώχας ίσαμ' εκεί πάνω.

— Το αίμα μου τρέχει... Κάντε μου κάτι.

— Αμέως.

Ο βλακώχας βοηθός, τσα-κίστηκε να περιποιηθ' τον ά-πρόοπτο πελάτη. Άλλα μόλις του έβαλε... στο μάγουλο...

— Ωχ! ξαναφώναζε ο Φραν-τζέσκος.

— Τσουέλι λίγο;

— Τί τσουέλι; Με τρέλλα-νε...

— Έτσι είναι. Φάρμακο εί-ναι αυτό.

— Πονάω! Με καίει!...

— Τί τα θέλετε; Όταν πέσει μια κεραμίδα είναι έπομένο να πιάσει κι' άλλη.

— Έτσι και τώρα έγινε. Ο βοηθός του φαρμακοποιού έκα-νε λάθος και του είχε βάλει στο τραύμα κάποιο καυστικό υγρό που του έκανε την ξυρα-φία... μανιτάρα. Του έδημι-ούργησε ένα έγκαυμα τέτοιο, ώστε χρειάστηκε να τον πάνε τον Φραντζέσκο στον Σταθμό Πρώτων Βοηθειών, για να η-συχάσει από τους πόνους.

★

Όταν έβγαινε μαζί με τον παρακούμπαρα τον Άνανια, ά-πό τον Σταθμό Πρώτων Βοη-θειών ο Φραντζέσκος είχε έπι-δέσμον στο πρόσωπο και έ-πιδέσμον στο άριστερό χέρι.

— Με τέτοιον γάλια θα πάς για νομικό;

— Όχι!... φώναζε ο Φραν-τζέσκος. Αμάν! Κακή!

«Τα πολλά τα γέλια φέρ-νουν κλάματα» λέει η παροι-μία και ακόμη μία φορά, η παροιμία βγήκε αληθινή. Για-τί με τα γέλια, ο κουρέας εί-χε τραβήξει μια ξυραφία στο μάγουλο του Φραντζέσκου, που από τον πόνο τραβήξε το χέ-ρι του απότομα, και το Μα-ρικάκι, η μανικουρίστα, του είχε τραβήξει μια ψαλλιδιά.

— Βοήθεια! φώναζε ο Φραν-τζέσκος.

— Σταθήτε, να σας ζάλω αίμοστατικό.

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

Μ. Π. Χανιά: Γράψτε στη Greta Garbo στην έξη διεύθυνση: C/o Walter Wanger, Universal Pictures Co. Inc. Universal City, California U.S.A. Άναγνώστην εκ Κοζάνης: Πως να σας απα-τήσω, αγαπητέ μας φίλε, τη στιγμή που και πάλιν δεν μας κα-νουν την τιμή να μας αποκαλύψετε το όνομά σας; Έχουμε λάβει μέ-χρι σήμερα πολλά σταυρόλεξα αναγνωστών χωρίς υπογραφή. Πως, εινε, λοιπόν, δυνατόν ν' ανακαλύψω το δικό σας μέσα σ' αυτό; Άλλη φορά ή βιασύνη σας να μη σας κάνει αφορημένο. Δυό α-δέλφες, Κρήτη: Δυστυχώς αυτά που μας ζητάτε δεν εινε της αρμοδιότητάς μας. Εύάγγελον Παπαδημητρίου 594 Τ. Π.: Η διεύθυνση της Gene Tiemei εινε: 20th Century Fox Films, 10201 West Pico Blvd, West Los Angeles 24, Calif. U.S.A. Ρίτα Γεωργιάδου: Η διεύθυνση της Ingrid Bergman εινε: R. K. O. Radio Pictures, Inc. 780 Gower Street, Hollywood 38, Calif. U.S.A. Μ. Α. Μαίυ: Δεν δημοσιεύουμε συνεργασία αναγνωστών Ντόλλυ, Κωνσταντινούπολη: Δεν έχουμε δυστυχώς την διεύθυνση της Ζώρα Λεάντερ, η οποία όπως λέγεται πρόκειται να «γυρίσει» στα ασιατικά στούντιο. Για τον Φράνκ Σινάτρα γράψαμε στα ύψ' αριθ. 389 και 413 τεύχη μας. Ένας άσχηλθούμε και πάλιν μ' αυ-τόν προσέχως. Γιώργον Βλασσόπουλον, Άνδρέ-αν Χρυσούλην, Λουμπέριον Σαμαάν, Κω-ν-σταντίνον Σταμαούλην και Έμμανουήλ Ζα-χαράκη: Δεν δημοσιεύουμε δυστυχώς αυτής της φύσεως άγγε-λιες κι' έτσι η επιθυμία σας θα μείνει άπραγματοποίητη. Άνα-γνώστην εκ Νέας Μουδανιάς: Δεν καταρώσαμε να αποκριτογραφίσωμε την υπογραφή σας. Πρέπει να ξέρετε την δι-εύθυνση του περιοδικού που σας ενδιαφέρει και να το έμβάσετε μέσω Τραπεζής το αντίτιμο της συνδρομής. Π. Α. Δ. Ι. Α. ρ. η: Το Χριστουγεννιάτικο σταυρόλεξό σας έφθασε δυστυχώς μετά την κυκλοφορία του τεύχους μας της ημερομηνίας αυτής. Τρεις Κ. α. μ. π. α. λ. έ. ρ. ο. ρ. Θεσσαλονίκη: Η διεύθυνση του Gary Cooper εινε: Warner Bros Studios, Burbank Calif. U.S.A., του Tom Tyler: Republic Studios, 4024 Radford Ave North Hollywood Calif. U.S.A. και του Charles Starret: Columbia Pictures Corp. 1438 North Gower, Hollywood 38, Calif. U.S.A. Σας ευχαριστούμε για τα καλά σας λόγια. Άναγνώστην Ένταθθα: Άγνωστώς, δυστυχώς, την δι-εύθυνση του κ. Μπρόστου. Β. α. σ. ι. λ. κ. η. ν. Άνδ. ο. γ. λ. ο. ν. Ά-λεξανδρούπολη-Θράκης: Το τεύχος σας άπεστάλη. Γ. ι. α. ν. η. ν. Μ. π. ο. υ. μ. π. α. ρ. η. ν.: Έχουμε δηλώσει κάτι επανάλην πως δεν δημοσιεύουμε συνεργασία αναγνωστών, ούτε κι' όταν εινε καλή και ενδιαφέρουσα. Μ. Φ. ε. ρ. ε. τ. ο. ν. Ένταθθα: Η διεύθυνση που ζη-τάτε εινε: National Herald, 140 W. 26th Street, New York City U.S.A. Ά. λ. κ. η. σ. τ. ι. ν.: Ωραία τα κρητικά σας διατίχα, θα δημοσιεύω-ν. Έαν έχετε κι' άλλα έξ' ισού καλά στείλτε τα. Θα τα δημοσιεύωμε ευχαρίστως, άρκει να μην εινε απ' τα γνωστά. Ν. Π.: Ένταθθα: Γνωρίζωμε από προπολεμικά το γαλλικό περιοδικό που άναφέρειτε άγνωστώς άνω αν εκδίδεται και μεταπολεμικά. Δεν γνωρίζωμε την διεύθυνσή του. Μόλις πληροφορηθώμε κάτι σχετικό θα σας το δια-βιάσωμε. Ά. ν. α. γ. ν. ω. σ. τ. η. ν.: Δεν δημοσιεύουμε γελοιογραφίες αναγνωστών, ούτε όταν εινε καλές. Ποσο μάλλον τις δικές σας που άναρτούν τουλάχιστον στο σχέδιο. Α. ο. υ. κ. α. ν. Ν. ο. β. ο. γ. ο. ν. Κη-φισοχώρι: Σας συγχαίρω διά το θάρρος σας, αλλά μάς εινε έν-τελώς άδύνατον να σας βοηθήσωμε ή να σας φέρωμε σ' έπασην με-τόν κ. Ρός. Ν. α. υ. τ. η. ν. Ένταθθα: Πως εινε δυνατόν να γράψωμε για όλα αυτά τ' αστέρια σ' ένα τεύχος του «Θησαυρού»; Με τα περισσότερα απ' αυτά έχουμε ήδη άσχηλθω σε προηγουμένα τεύχη μας. Προσέχως θ' άσχηλθώμε και με τα υπόλοιπα. Π. α. ν. τ. ε. λ. η. ν. Ζ. ω. η. ν.: Σας ευχαριστούμε για τα ενδιαφέροντα σας και για τα κα-λά σας λόγια, αλλά δυστυχώς δεν δημοσιεύουμε συνεργασία άνα-γνωστών. Β. Σ. ω. τ. η. ρ. ο. π. ο. λ. ο. ν. Ένταθθα: Η άνωτέρω ά-πάντησις ισχύει και για σας. Έ. λ. λ. η. ν. ι. κ. η. ψ. υ. χ. η. Ε. Μ. Χαν-ιά: Θα θέλαμε κι' έμεις να σας εξυπηρετήσωμε αλλά δεν γνωρί-ζωμε καμιά διεύθυνση. Έάν δεν μπόρεση να σας την δώσει τ' άμε-ρικανικό προέγειο της πόλεως σας, ξαναγράψτε μας. Π. Π. τ. ζ. η. ν. Ένταθθα: Το κομμάτι σας εινε κάθε άλλο παρά για πέταμα. Έχει βέβαια μερικές ατέλειες, αλλά έχει και πολλά προτερήματα. Δυσ-τυχώς όμως δεν δημοσιεύουμε συνεργασία αναγνωστών. Α. ρ. γ. υ. ο. ν. Κ. ο. υ. τ. ο. ν. ι. κ. ο. λ. ο. ν. Πάτρας: Το τεύχος 421 θα σας άπεστάλη όσο το δυνατόν πιο σύντομα, διά δεύτεραν φοράν. Ψ. ε. υ. ι. κ. ο. α. σ. τ. ε. ρ. ι. Ένταθθα: Γράψτε στον κ. Τάκη Μωράκη στην έξη διεύθυνση: Ραδιοφωνικό Σταθμόν 'Αθηνών, Ρηγύλλης 11. Ένταθθα: Χρ. Δ. Καραμπετόν Πάτρας: Η διεύθυνση του Enol Flynn εινε: Warner Bros studios, Burbank, Calif. U.S.A. Στην ίδια αυτή διεύθυνση ν' άπευθύνετε και το γράμμα σας προς τον κ. Μαρρόν της έταιρείας. Άπάντησάμε και στο προηγουμένο γράμμα σας, αλλά φαίνεται πως σας διέφυγε η απάντησις. Π. ι. τ. σ. α. θ. α. ν. ο. υ. Το γράμμα σας έλήθη και θα διαβιάσω. Το γράμμα σας προς τον κ. Μαρρόν εινε: Ραδιοφωνικό Σταθμόν 'Αθηνών, Ρηγύλλης 11. Ένταθθα: Χρ. Δ. Καραμπετόν Πάτρας: Η διεύθυνση του Enol Flynn εινε: Warner Bros studios, Burbank, Calif. U.S.A. Σας ευχαριστούμε για τα τόσο κολακευτικά σας λόγια. Τ. ζ. ω. ν. Π. α. ι. η. ν. Κηφισιά: Σας ευχαριστούμε για το ενδιαφέρον σας. Σε προσέχ' μας τεύχη θα δημοσιεύωμε τις διάφορες βιογραφίες που ζητάτε. Γ. ι. α. ρ. - Γ. ι. α. μ.: Η στήλη των γενεθλίων των στέρ δη-μοσιεύεται τακτικά κάθε μήνα, όσο για το σκίτσο του Κάγκνευ θα δημοσιεύη κι' αυτό στη θέση που καθορίζετε, με την πρώτη ευκαι-ρία. Τ. ζ. ε. ρ. ε. ρ. Κ. α. γ. κ. ν. ε. υ. Ένταθθα: Η κινηματογραφική δράσις του Κάγκνευ έχει κοπάσει κάπως κατά τα τελευταία αυτά χρόνια. Έφ' όσον δεν πρόκειται να ίδουμε κανένα νέο του φιλμ. Έ. λ. α. ν. η. ν. Ζ. α. π. α. ν. τ. η. ν. Βέρροια: Άδυνατούμε να σας δώσω-με την πληροφορία που μας ζητάτε. Κ. ο. ρ. ι. α. κ. ο. ν. Ι. Σ. α. ν. ο. π. ο. λ. ο. ν.: Πολύ προχειροφτιαγμένο το σταυρόλεξό σας. Πρέπει να μας στείλετε κανένα πολύ καλύτερο, άν θέλετε να το δημοσιεύωμε. Ά. ν. δ. ρ. ε. α. ν. Μ. π. ο. υ. ρ. λ. ε. τ. ι. κ. α. ν. Σέρρος: Μερικές άν-ταρκες λέξεις καταστρέφουν το σταυρόλεξό σας. Α. ι. Α. Α. ΜΕΛΙΤ-ΤΑ, ΚΤΩ, ΜΑΔ κ. ά. παρόμοιες. Περιμένομε κανένα πιο περιποιημέ-νο. Β. α. σ. ι. λ. ε. ι. ο. ν. Σ. κ. ε. ν. τ. ο. ν. Σ. Τ. Γ. 902: Όχι τόσο επιτυ-χημένο το σταυρόλεξό σας. Περιέχει πολλές άνορθογραφίες και άρ-κετές άσυντακτικές λέξεις. Ένα άλλο ελάττωμα του εινε το ότι στο κέντρο έχετε συγκεντρώσει πολλά μωραά τετραγωνίδια. Φαίνεται πάντως καθαρά πως με μια μικρή προσπάθεια θα μπόρεσετε να φτι-άξετε ένα πολύ καλύτερο. Ν. ι. κ. ο. λ. ο. ν. Κ. α. τ. σ. ο. υ. λ. α. κ. ο. ν. Καλάμας: Καλό το σταυρόλεξό σας, θα δημοσιεύη προσέχως. Σ. π. ο. ρ. ο. ν. Μ. π. ο. γ. δ. α. ν. ο. ν. Κομοτηνή: Εινε δύσκολο να βρε-θούν τα φύλλα που ζητάτε. Θα προσπαθήσωμε πάντως να βρωμε μερικά τουλάχιστον. Θα σας πούμε την τιμή τους και θα σας τα στείλωμε άφου μας έμβάσετε την αξία τους.

ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΡΩΜΑΙΟΙ

Συγκινητικές δυσίες για τις 'Ιουλιέττες των

Οι υπάλληλοι του Ταχυδρομείου της Βερόνας δεν δοκιμάζουν καμιά έκπληξη, όταν άνοιγοντας τους ταχυδρομικούς σάκκους, βρίσκουν μέσα σ' αυτούς επιστολές που ά-πευθύνονται «προς την 'Ιουλιέττα» ή «προς το Ρωμαίο». Έκείνοι που «άλληλογραφούν» με τους δυό άθα-νάτους έραστές εινε και σήμερα έ-ξαιρετικά πολυάριθμοι, όπως και κατά την έποχή του Ναπολέοντος, όταν ή αυτοκρατορία Μαρία-Λουί-ζα παρήγγειλε να της φτιάσουν ένα κολλίε και ένα ζευγάρι σκουλαρίκια με μικρά κομμάτια από την επιτύμ-βια πλάκα των δυό άτυχών θυμά-των του έρωτος.

Η έποχή μας έχει, άλλωστε, τους δικούς της Ρωμαίους, που ά-γωνίζονται για να κατακτήσουν τις 'Ιουλιέττες των μ' έναν τρόπο λι-γώτερο ρομαντικό ίσως, αλλά πε-ρισσότερο άξιοθαύμαστο. Ο «έρω-τισμός ήρωϊσμός» αυτών των ανθρώ-πων άψηφεί τους κινδύνους και δεν γυρνάει έμπόδια.

Ένας μεταξύ αυτών εινε ο Αύ-στραλός Φράνκ Βάιμπερ, ηλικίας ση-μερα 24 χρόνων.

Κατά τον πόλεμο, ή μονάς του Βάιμπερ πολέμησε στην 'Ιαπωνία. Έκεί, λοιπόν, ο Αυστραλός στρατι-ώτης αγάπησε μιαν άρωιστή 'Ια-πωνίδα και, μετά τον τερματισμό του πολέμου, την παντρεύτηκε.

Έπειτα από δυό χρόνια, ο Βάι-μπερ άπελύθη και έστάλη στην πα-τρίδα του, μαζί με πολλούς άλλους άπολυμένους στρατιώτες. Άλλ' ό-χι ζήτησε να φέρη και την γυ-ναίκα του, οι άυστραλιανές άρχες τον δήλωσαν ότι το πράγμα ήταν άδύνατον, γιατί οι νόμοι απαγό-ρευαν ρητά την είσοδο κιτριών στο έδαφος της Αυστραλίας.

Ο Βάιμπερ αποφάσισε τότε να ξαναγυρίσει στην 'Ιαπωνία. Άλλά και πάλι δεν του έδωκαν άδεια, για-τί οι συμφωνίες μεταξύ των άρχων κατοχής απαγόρευαν την έγκατά-σταση μεταναστών στο ιαπωνικό έ-δαφος.

Όστόσο, ο Αυστραλός στρατιώ-της δεν άπελπίσθηκε. Έφυγε, λοι-πόν, κρυφά και, έπειτα από διάφο-

ρες περιπέτειες, κατόρθωσε να φθάσει στο Τόκιο. Έτρεξε τότε στο σπίτι της γυναίκας του. Άλλα, με-ρικές ώρες άργότερα, μια άμερικα-νική περίπολος τον συνέλαβε.

Ο Βάιμπερ εξετοπίσθη άμέσως και ένα πλοίο τον επανέφερε σε λί-γο, στην Αυστραλία.

Άλλ' έπειτα από τρεις μήνες, μια άμερικανική περίπολος τον έ-ναβήκε στο Κούρε της 'Ιαπωνίας. Ο Βάιμπερ είχε φθάσει εκεί ως λα-θρεπιβάτης κι' έτοιμαζόταν να φύ-γη για το Τόκιο.

Τον εξετόπισαν, λοιπόν, για δεύ-τερη φορά. Άλλ' έπειτα από μερι-κούς μήνες, ο Βάιμπερ βρέθηκε και πάλι στην 'Ιαπωνία. Αυτή τη φο-ρά τον εισηγάσαν σε δίκη.

Γιατί, φώναζε στον πρόεδρο του δικαστηρίου, απαιτείτε από μέ-να να σεβασθώ τους νόμους σας, άφου δεν σεβέσθε την άγάπη μου;

Το δικαστήριο, από έπιείκεια, δεν τον καταδίκασε σε στέρησι της έλευθερίας του. Άλλα διέταξε την άμεση εκτόπισή του.

Θά ξαναγυρίσει σε λίγο, φώ-ναξεν ο Βάιμπερ στους δικαστές του. Μία μέρα, θα βαρεθώ και θα μ' αφήσετε ήσυχο. Όσο για μένα, δεν πρόκειται να βαρεθώ ποτέ...

Οι Άμερικανοί δημοσιογράφοι, που παρακολούθησαν αυτή τη δίκη, άποκάλεσαν τον Βάιμπερ «κύριο Μπατερφλάι».

Άλλα το ρεκόρ του Βάιμπερ έχει ξεπερασθ' από έναν Άγγλο ναύτη, όνόματι Ντάβιντ Μπούς. Το είδύλ-ιό του με μια νεαρή Άμερικανίδα του Χάλιφας έχει κατακτήσει θρυ-λικό. Και οι πλοίαρχοι των άγγλι-κών σκαφών που διασχίζουν τον Ά-τλαντικό, κατευθυνόμενα στην Άμε-ρική, συνθίζουν να λένε στους ά-ξιωματικούς των πρίν από κάθε ά-ναχώρησι:

— Ψάξτε καλά μήπως βρίσκε-ται στο πλοίο ο Ντάβιντ που αγα-πάει τη Μίνι.

Ο Ντάβιντ υπηρετούσε κατά τον πόλεμο ως έβελοντης ναύτης — ή-ταν τότε μόλις 18 χρόνων — στο καταδρομικό «Μπερούικ». Το πλοίο του προηγγίσει, λοιπόν, μία μέρα, στον καναδικό λιμένα του Χάλιφας. Έκεί, ο νεαρός Άγγλος γνώρισε την έπίσην 18ετιδα Μίνι Νάρνις, κατά τη διάρκεια μιας χορευτικής συγκεντρώσεως. Ένα φλογερό εί-δύλλιο αναπτύχθηκε άμέσως μεταξύ τους και ο Ντάβιντ λιποτάκτησε για να μείνη κοντά στην αγαπημέ-νη του. Τον συνέλαβαν, όμως, σε λί-γο και πλήρωσε τις λίγες μερες εύ-τυχίας, που είχε περάσει κοντά στη Μίνι με επτάμηνο φυλάκισι.

Στο μεταξύ, τελείωσε ο πόλεμος και ο Ντάβιντ άπελύθη. Άλλ' όταν ζήτησε να φύγη για τον Καναδά, του είπαν πως χρειαζόταν ειδική ά-δεια γι' αυτό.

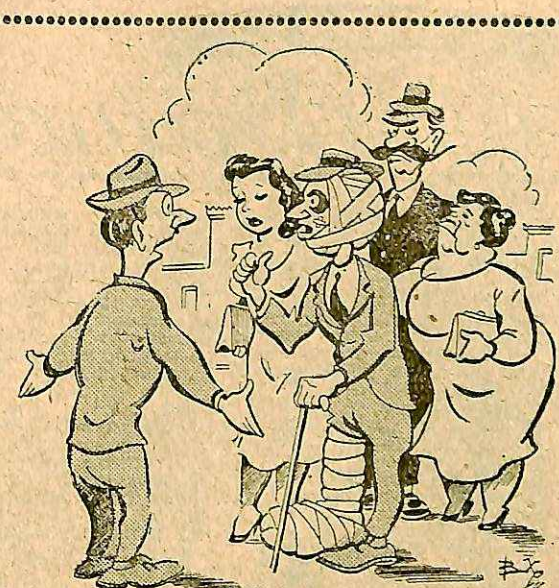
Ο νεαρς Άγγλος άπεφάσισε να γίνη τότε λαθρεπιβάτης. Και, κατά το διάστημα των τεσσάρων τε-λευταίων έτών διέσχισε τον Άτλαν-τικό όχι λιγώτερο από επτά φορές.

Άλλ' ή άτυχία τον συνάδευσε σ' όλες αυτές τις προσπάθειές του. Τον έπιασαν και τις επτά φορές.

Στο τέλος, αποφάσισε να κατα-ταχθ' στον καναδικό στρατό. Έτσι, σκεφτόταν, θα μπόρεσε να βρίσκε-ται κοντά στη Μίνι. Άλλα τον έ-στειλαν σε άπόσταση 300 χιλιομέ-τρων από το Χάλιφας.

Άπελπισμένος, ο Ντάβιντ λιπο-τάκτησε και πάλι, και κατέφυγε σ' ένα μικρό χωριό χρυσοθηρών κοντά στον ποταμό Γιούκον. Έκεί, όμως, τον έπιασαν και τον ξανάστειλαν κακήν κακώς στην Άγγλία.

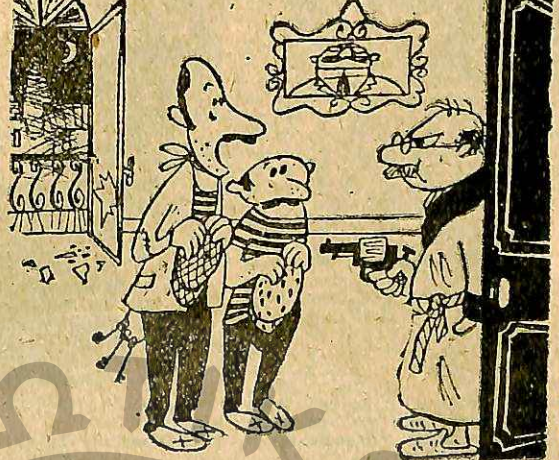
Όστόσο, ο νεαρός Άγγλος δεν έχασε το θάρρος του. Και άνηγει-λε τελευταία στη φίλη του ότι αυτή τη φορά θα φθάση έναερίως στο Χάλιφας. Η Μίνι τον περιμένει. Και οι άστυνομικοί επίσης...

— Μά τί σας ανάγκασε, βρέ παιδιά μου, να παντρευτήτε έτσι γρήγορα;

— Έπέμεναν, λίγο παραπάνω, τα πεθερικά μου!

(Του Β. Χριστοδούλου)

— Ζητούσαμε κανένα κενό διαμέρισμα!

